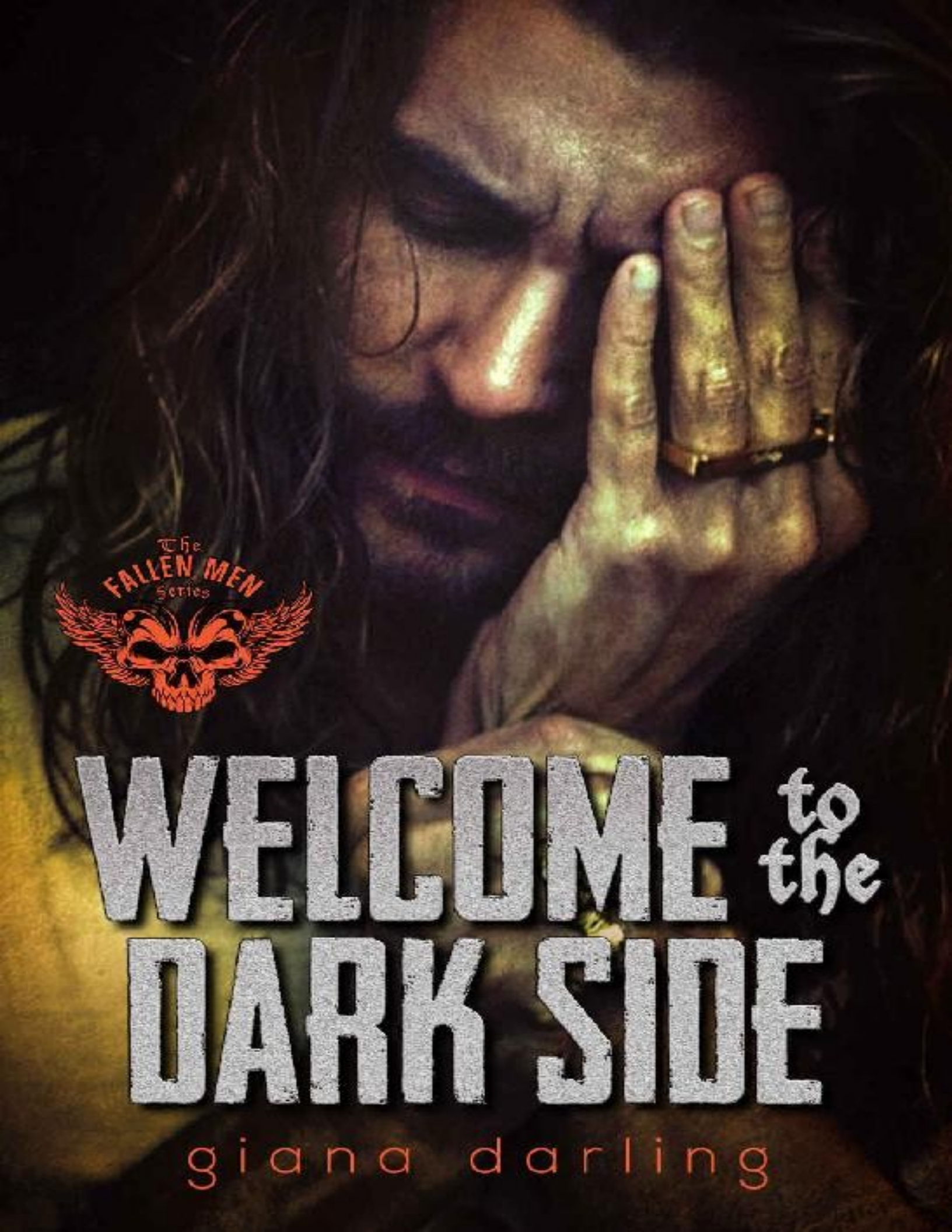

The FALLEN MEN Series
WELCOME to the DARK SIDE
giana darling

WELCOME to the DARK SIDE

A FALLEN MEN NOVEL
BOOK TWO

giana darling

Telif Hakkı 2018 Giana Darling

Düzeltmeler Michelle Clay, Olive Teagan ve Marjorie Lord tarafından yapılmıştır Kapak Tasarımı Najla Qamber
Kapak Modeli Jack Greystone
Kapak Fotoğrafçısı Patricia McCourt
Champagne Book Design'da Stacey tarafından biçimlendirme

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece kendi zevkiniz için satın almadıysanız, lütfen en sevdiğiniz perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
İthaf
Epigraf
Önsöz. Bir.
İki.
Üç.
Dört.
Beş.
Altı.
Yedi.
Sekiz.
Dokuz.
On.
On bir.
On iki.
On üç.
On dört.
On beş.
On altı.
On yedi.
On sekiz.
On dokuz.
Yirmi.
Yirmi bir.
Yirmi İki.
Yirmi Üç. Yirmi Dört.
Yirmi beş.
Yirmi altı.
Yirmi yedi.
Yirmi Sekiz.

Yirmi dokuz.
Otuz.
Thirty-One.
Otuz iki.
Otuz üç.
Otuz dört.
Otuz beş.
Otuz altı.
Otuz yedi.
Otuz Sekiz.
Otuz dokuz.
Kırk. Kırk
bir. Kırk
İki.
Kırk üç.
Sonsöz
Çalma listesi.
Yolsuzluk Dersleri
Teşekkürler Vb.
Giana Darling Hakkında

Hayatları kanserden etkilenen herkes için. Güçlüsünüz, cesursunuz ve inanç cesaretinize ve sürekli umudunuza hayranlık duyuyorum.

Ve içimdeki asi ve yazar ruhu her zaman cesaretlendiren ve 2011 yılında kanserle olan savaşına yenik düşen babam için.

"İyinin taşması kötüye dönüşür."
-William Shakespeare, Richard II. Perde V. Sahne 3.

Prologue.

Pop'un ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar küçüktüm.

Çocuk kulaklarıma devasa bir sakız patlatan bir dev gibi geldi.

Bir merminin hazneden çıkması gibi değil, omzuma çarpıp parçalandığında ardından gelecek keskin acı patlamasını müjdeliyordu.

Ayrıca First Light Kilisesi'nin park yerindeydim. Sadece bir kilise olduğu ve bu tür yerlerin asıl amacı bu olduğu için değil, aynı zamanda büyükbabam papaz olduğu, büyükannem okul sonrası programları yürüttüğü ve babam belediye başkanı olduğu için benim cennetimdi, bu yüzden ailesinin olduğu kadar onun da sahnesiydi.

Yedi yaşındaki bir kız çocuğu bir kilisenin otoparkında, bir yanda annesinin diğer yanda babasının elini tutarken, büyükanne ve büyükbabası küçük çocuklarını okul sonrası bakımdan alırken açık kapıdan el sallarken vurulmayı beklemiyor.

Ayrıca, kilisenin otoparkının girişinde yavaşça ilerleyen bir adamın görüntüsü beni olağandışı bir şekilde büyülemişti. Adam, çocuk gözlerime gümüş ve siyah sırtlı bir ejderhayı andıracak kadar büyük, hırıltılı bir hayvana binmişti. Sadece adam olması gerektiğini düşündüğüm gibi parlak bir zırh giymiyordu. Bunun yerine, arkasında büyük bir ateşli kafatası ve yırtık kanatlar resmi olan ağır bir deri yeleğin altına uzun kollu dar bir gömlek giymişti. Ne tür bir şövalye deri yelek giyip mekanik bir ejderhaya biner ki?

Küçük kız beynim cevabın karmaşıklığını kavrayamayacak kadar küçüktü ama kalbim, küçük olmasına rağmen,

O adamın ne tür bir kardeşlik içinde olacağını bağlamdan bağımsız olarak biliyordu ve onu özlüyordu.

Yedi yaşındayken bile, kadife fiyonklara ve İncil ayetlerine bağlı siyah bir asi ruhu barındırıyordum.

Sanki bakışlarımı, düşüncelerimi hissetmiş gibi motorcu dönüp bana baktı, yüzü öfkeyle doluydu. Titredim ve bakışları benimkine yerleştiğinde, aniden aşırı çalışan kalbimin ritmine mükemmel bir şekilde uyan kesik kesik bir vuruşla o silah sesleri çınladı.

Pop. Pop. Pop.

O andan itibaren her şey aksiyon filmlerinde olduğu gibi, şiddetli bir kakofoniye dönüşen hızlı ses ve hareket patlamalarıyla gerçekleşti. Kasabanın ve ilin tarihindeki en kötü çete şiddeti olaylarından biri olarak tarihe geçecek olan çatışmadan sadece üç şey hatırlıyorum.

Bir.

Babam bir anda yere uçtu, kendi başını örtebilmek için elini benimkinden çekti. Annem uluyan bir maymun gibi çığlık atıyordu ama olduğu yerde donup kalmıştı, eli benimkinin üzerinde felç olmuştu.

İşe

yarama

z. İki.

Siyah deri yelekli adamlar betona bir kuzgun sürüsü gibi üşüşmüştü, ellerinde dumanı tüten metaller pat, pat, pat sesleri çıkarıyordu. Bazıları gizemli motorcu gibi bisiklet sürüyordu ama çoğu yaya, arabaların arkasından, binaların etrafından aniden ortaya çıkıyorlardı.

İzlediğim adamın arkasından daha fazlası kükreyerek yola indi, gümüş, yeşil ve siyahtan oluşan uçan bulanıklıklar.

Her yerdeydiler.

Ancak bu ilk iki gözlem sadece belirsiz izlenimlerden ibaretti çünkü gözlerim sadece bir kişiyi görüyordu.

Hatırladığım üçüncü şey ise onun, Zeus Garro'nun, kaos patlak vermeden bir saniye önce otoparkın karşısında benimle göz göze gelmesiydi. Bakışlarımız iki gezegenin karşılaşması gibi çarpışmış, ardından gelen kargaşa da bu çarpışmanın doğal bir sonucu olmuştu. Sadece onu izlediğim için yüz hatlarını bozan dehşeti gördüm ve kötü bir şey olacağını anladım.

Biri beni arkamdan yakaladı, ellerini çukurlarımın altına koyarak havaya kaldırdı. Uzun boyluydular çünkü tuttuğu yerden bir süs eşyası gibi sarktığımı hatırlıyorum, küçük ama anlamlıydı. Beni kullanıyordu ve o zaman bile bunu biliyordum.

Mary Jane'lerimin sert topuğuyla gövdesine tekme atmak için döndüm ve korkudan donup kaldığımı düşünmüş olmalı ki küçük ayakkabım yumuşak bir yere değdi ve hemen tutuşunu gevşetti.

Yere tam olarak düşemeden koşmaya başladım ve ona doğru koşuyordum. Büyük gümüş ve siyah canavarın üzerindeki adam, bir şekilde katliamı müjdelemişti ve her tarafım kan ve duman içinde kalmıştı.

Bisikleti arkasında yan yatmıştı ve dimdik duruyordu, o kadar uzun boyluydu ki genç zihnime büyük bir dev, başka bir gezegenden ya da ormanın derinliklerinden gelen bir canavar, hayatta kalmanın yanı sıra spor için de öldüren bir şey gibi görünüyordu. Ve şimdi bunu yapıyordu, kuzenim Clyde'ın oynamayı sevdiği o korkunç, vahşi video oyunlarından başka bir şey değilmiş gibi adam öldürüyordu. Bir elinde, ayaklarının dibinde yatan iki adamın kanıyla çoktan cilalanmış kavisli bir bıçak, diğer elinde ise başka koşullar altında güzel bir oyuncak olduğunu düşünebileceğim dumanı tüten bir silah tutuyordu.

Ona doğru koşarken bunları düşündüm, patlamayı, çığlıkları ve kaldırıma çarpan bedenlerin ıslak tokatlarını fark etmemek için ona odaklandım. Böylece dilimde barutun metalik kalıntısını tatmayacak ya da kurşunların sıçramasını hissetmeyecektim.

Bir adam bir diğeri tarafından vahşice parçalanırken yanından geçerken üzerime kan yağdı.

Bir şekilde, eğer ona ulaşabilirsem, her şey yoluna girecekti.

Ona doğru gelmemi izledi. Gözleriyle değil, çünkü kötü adamları öldürmekle ve kendisiyle aynı üniformayı giyen adamlara kısa, sert emirler yağdırmakla meşguldü ama o koca bedeninin bana doğru eğilmesinde, ayaklarının üzerinde kayarak her zaman bana doğru yönelmesinde, ben ona doğru gelirken bile beni kolladığından emin olmamı sağlayan bir şey vardı.

Sadece bir taş atımı uzaktaydı, ama kısa bacaklarımın beni asfaltta ilerletmesi sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ve yolun yarısına geldiğimde yüz ifadesi değişti.

Yumuşak yerine tekme attığım adamın tekrar ayağa kalktığını ve muhtemelen kızgın olduğunu bilmeden biliyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve şiddetli bir ürperti, yırtılan bir cırt cırt gibi omurgamdan aşağıya indi. O anda fark etmemiştim ama birkaç blok ötede polis sirenleri çalmaya başladığında çığlık atmaya başlamıştım.

Motorcu adamım kükredi, havayı ikiye bölen ve ona en yakın olan bazı insanların dövüşün ortasında bile duraklamasına neden olan şiddetli bir ses. Sonra hareket etti ve bu kadar uzun boylu bir adam için hızlı hareket ettiğini düşündüğümü hatırlıyorum çünkü bir nefes aralığında, beni daha yakına çekmek için bir elini uzatarak önümdeydi...

Bir an için çok geç.

Çünkü dövmeli ellerinin beni göğsüne kavradığı ve bizi yere atmaya çalıştığı o saniyede, küçücük bedenime insani bir zırh görevi görmek için umutsuz bir çabayla dönerken, diğerlerinden çok daha yüksek bir KOKU havada patladı ve adrenalin dolu kalbimin sadece birkaç santim ötesinde, sol omzumu dayanılmaz bir acı yırttı.

Yere indik ve omzum kaldırıma çarptığında ve motorcu adamım acı dolu bir homurtuyla tamamen üstüme yuvarlandığında acı veren ağrı daha da arttı.

Gözlerimde biriken yaşları kırpıştırdım, nefes almaya çalıştım, göğsümde nükleer bir patlama alanı gibi yayılan acıyla yaşamaya çalıştım. Tek gördüğüm oydu. Kolu başımı örtüyordu, bir eli kulağımın üzerindeydi ve yüzüme bakabilecek kadar geri çekilmişti.

En çok hatırladığım şey buydu, o üçüncü şey, Zeus Garro'nun kan ve dumanla, çığlıklar ve iniltilerle dolu bir kilise otoparkında bana bakan gümüş gözleri, ama o gözler baygın kalbimi daha düzenli atmaya iten bir sükûnet vahasıydı.

"Seni yakaladım küçük kız," dedi herhangi bir canavarınki kadar sert ve derin bir sesle, beni koruyucu bir melek gibi tutarken. "Seni yakaladım."

Kana bulanmış gömleğine küçük bir yumruk attım ve bilincimi kaybedene kadar koruyucu canavarımın gözlerine baktım.

Şimdi bazen, o kurşunun küçük bedenimi nasıl parçalayacağını, kemiklerimi ve körpe etimi kıracağını, hayatımın akışını geri dönülmez bir şekilde sonsuza dek değiştireceğini bilseydim bile farklı bir şey yapar mıydım diye merak ediyorum.

Cevap her zaman hayırdır.

Çünkü beni ona getirdi. Daha
doğrusu onu bana.

One.

"Bunun için hapse girecek," diye bağırdı babam koridordan.

Hastanedeydik. Bunu biliyordum çünkü beyaz duvarları ve beyaz zemini olan bir odada beyaz bir yatakta uyandım ve koluma beyaz tüpler sokulmuştu. Etrafta yüksek sesler, kan, ceset ya da motorcu adamlar yoktu, bu yüzden her şeyin sakinleştiğini ve güvende olduğumu biliyordum.

En azından babam dışında her şey sakinleşmişti. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim çünkü Lafayette'lerin ne düşündüklerini ya da hissettiklerini başkalarına söylememeleri gerekiyordu.

Saint Katherine Hastanesi'nin çocuk koğuşundaki herkes babamın şu anda ne düşündüğünü ve ne hissettiğini biliyordu. Uyandığımda kafam bulanıktı, omzumda donuk bir ağrı vardı ve babam çok kötü sözler söylüyordu. Bu beş dakika önceydi ve hala susmamıştı.

"Benjamin, olay çıkarıyorsun," dedi annem.

"Ciddiyim Phillipa," diye bağırdı hafif açık kapımın hemen dışında. "O pislik bunun için hapse girecek!"

"Düşüncelerinizi anlıyorum Bay Lafayette ve sizi temin ederim ki Zeus Garro işlediği suçlar nedeniyle hapse girecek." Başçavuş tereddüt etti. "Ama kızınızı kurtardığı için ceza indirimi ve erken şartlı tahliye şansı var.
-"

"O BÖYLE BİR ŞEY YAPMADI," diye bağırdı babam. "Kızımın uyuşturulmuş bir halde lanet olası bir hastane yatağında yatmasının sebebi o. Entrance'ın şiddet yanlısı, uyuşturucu kaçakçısı bir motosiklet çetesinin memleketi olarak bilinmesinin nedeni o. Şanslıyız ki bu eyalette su emlakları prim yapıyor ve eğitimimiz

sıralaması çok yüksek, yoksa burada kimse yaşamazdı. Peki bunun neden olduğunu biliyor musun Harold? Zeus Garro yüzünden."

Olamaz. Asla olmaz.

Babam motorcu adamımı kesinlikle hapse göndermeyecekti. Uyuşturucunun kötü olduğu ve şiddetin de kötü olduğu dışında neden bahsettiğini gerçekten bilmiyordum ama motorcu kurtarıcımın kötü bir adam olmadığını biliyordum. Kötü adamlar kendilerini yedi yaşındaki kızların önüne atıp onlar için kurşun yemezlerdi.

Gençtim ama aptal değildim.

"Baba," diye haykırdım ama sesim kuru boğazımda zayıf çıkıyordu.

"Sana söylediklerimi dinlersen, Benjamin," diye tekrar denedi Başçavuş Danner. "Sana söylüyorum, Garro bunun için hapse girecek. Lanet olası memurlarımın önünde bir adam öldürdü, biz daha durumu değerlendiremeden onu kafasından vurdu. O gidiyor. Ayrıca size söylüyorum, kafasından vurduğu adam kızınıza kurşun sıkan adamdı, aynı kurşun Garro'nun göğsünden geçip kızınıza saplandı. O kurşunun, o adamın namlusundan geçerken hızını kaybetmemiş olsaydı verebileceği zarar hakkında konuşmak ister misin?"

Babam ondan sonra sustu.

"Benjamin," dedi annem onun kendisini dinlemesini sağlayan o özel yumuşak sesiyle. "Hapse girmeyi hak ediyor ama bir de iyi yanını düşün. Louise bu şekilde yaralanmasaydı onda bir sorun olduğunu bilemeyecektik."

Bunu duymak kulaklarımı tırmaladı ama şaşırmadım. Kendimi kötü hissettiğimi söylediğimde kimse bana inanmasa da uzun zamandır hastaydım çünkü burnum falan akmıyordu.

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz Phillipa," dedi babam ona sert bir şekilde.

"Biliyoruz. Doktorlar endişeli, tatlım. Kanamasının durması çok uzun sürdü, iki gün boyunca bilincini kaybetti. Bu normal değil. Bir de birkaç aydır ağrıdan şikayet ettiği gerçeği var-"

"Dikkat çekmek istiyor Phillipa, hepsi bu."

"Durum böyle olsa da olmasa da, doktorlar testler yapıyor ve durum iyi görünmüyor."

"Yine inatlaşıyoruz, değil mi evlat?" Büyükbabamın hırıltılı yaşlı sesi kapımdan içeri girdi ve yatağımda kendiliğinden doğruldum. Dedem sert biriydi ama aynı zamanda bana karşı çok nazikti ve İncil'den bölümleri doğru okuduğumda bana hep lolipop verirdi.

"Zeus Garro için sen bile af bulamazsın baba," dedi babam.

"Belki değil, ama bu durumda onun için bulabilirim. Bu olay olmasaydı, Louise'in ciddi şekilde hasta olduğunu fark etmeniz ne kadar zaman alırdı? Bir kere söyledim, yüz kere daha söyleyeceğim, birinin olmasını istediğiniz kişi olmaması, onun iyi olamayacağı anlamına gelmez."

Babam homurdandı. "Kızımı kurtardığı için bir suçluya teşekkür etmeyeceğim, hele de onu kurtarmadığı için! Omzunda bir kurşun yarasıyla hastane yatağında yatıyor! Bu adamın nasıl bir canavar olduğunu gören tek mantıklı insan ben miyim? Onun ve çetesinin yaptıklarından sonra kızımla aynı hastanede yatmasına bile izin verilmemeli."

"Benjamin, bu kadar yeter," dedi annem. "İnsanlar seni duyabilir. Ne diyebileceklerini düşünsene?"

"Hayır, haklısın. Bunu doğru bir şekilde çevirmemiz gerekiyor ve ben şu anda mantıklı düşünemeyecek kadar öfkeliyim. Eve gidip basına ne söyleyeceğimizi konuşacağız. Harold, o akbabalardan hiçbirinin kızıma ulaşmaya çalışmasını istemiyorum. Onlara ne diyeceğini Tanrı bilir."

"Benjamin." Büyükbabam dudak büktü. "O sadece bir kız."

"Büyümesi gereken bir kız. Ailesinin yanından kaçıp bu mücadelenin içine girerek ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum."

Koridorda odamdan uzaklaşırlarken sesleri azaldı. Kolum acısa da kaskatı yatıyordum, çünkü annemle babam ne zaman ağlamak istesem kendime kıpırdamadan durmamı ve sakin olmamı söylerdim. Ağlamak küçük kardeşim Bea gibi bebekler içindi. Benim için değildi. Ben bir Lafayette'dim ve Lafayette'ler ağlamazdı. Vurulduklarında bile, hastalandıklarında bile, aileleri onları hastanede yapayalnız bıraktığında bile. Dadı Bea ile birlikte beni kontrol etmeye gelene kadar uzun bir süre orada yattım. Duvardaki küçük televizyona çizgi film koyduklarında ikisi de gülümsüyor ve gülüyorlardı ama benim gülümseyecek halim yoktu. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan tek şey, Betsy adında süper iyi bir hemşirenin benim için gizlice soktuğu Snickers çikolatasıydı.

Daha sonra, Dadı bir yerlerde doktorlarla konuşuyordu çünkü benim yanımda asla böyle şeyler yapmazlardı. Komşumuz Bayan Brock, Bea'yı alıp evine götürmüştü bile. Yalnızdım ama mutluydum çünkü babama koruyucu canavarımdan nefret ettiği için kızgındım ve Dadı bana dokunmayı ve Fransızca hoş olması gereken ama anlamadığım şeyler söylemeyi bırakmıyordu.

Hastanenin çocuk bölümünde kalmam gerekiyordu çünkü beni bir gece tutacaklardı ama orayı sevmedim. Bir sürü çocuk vardı ve birçoğu ağlıyordu. Bu üzücüydü ve hemşirelerin ve personelin bunu parlak renkler ve bir sürü oyuncakla örtbas etmeye çalışması daha da üzücüydü. Mutlu bir yer değildi ve beni biraz korkuttu.

Eğer yapmam gerektiği gibi odamda kalırsam, bu daha da korkutucu ve üzücüydü çünkü büyükbabam iyi bir hayal gücüm olduğunu söylerdi ve öyleydim, bu yüzden dışarıda sürünen tüm canavarları hayal etmek kolaydı, sadece beni yiyebilmek için uykuya dalmamı bekliyorlardı.

Ayrıca, babam koruyucu canavarımın da hastanede olduğunu söylemişti, belki onu bulabilirdim.

ve ona kaçmasını söyle.

Hareket ettiğimde kolum gerçekten acıyordu ama bu çok büyük bir sorun değildi çünkü vücudum bir süredir acıyordu, sanki kanım yanıyordu ve patlamak üzere olan bir volkandım. İğneyi elimden çıkardığımda ve oradaki morluğu gördüğümde irkildim. Yine de beni korkutmadı. Gerçekten çok kolay morarırdım.

O gece kalabalık değildi, bu yüzden koridorlarda yürüyüp herkesin ne yaptığını kontrol ettiğimde kimse beni fark etmedi. İnsanlar yollarına çıkmadıkları sürece çocukları fark etmezler.

Önce kendi katımı, sonra da bir alt katımı aradım ve acil servisi kontrol ettiğimde çok yorulmuştum ama kahramanımın yaralandığı düşüncesi beni korkuttuğu için devam ettim. O kocaman odada kan ve kaos görmek hoşuma gitmiyordu ama motorcu adamımı bulmaya kararlıydım.

Tam içeriye bakmak için bir perde daha çekecektim ki bir ses "Ne yapıyorsun evlat?" dedi.

Dondum kaldım.

"Hareket etmeyi bırakmış olman seni artık görmediğim anlamına gelmiyor," dedi aynı derin ses bana.

Bir canavarın sesiydi, gerçekten karanlık ve gırtlağında bir sorun varmış gibi gürültülüydü. Yine de sesi kötü değildi, sanki gülmek istiyor gibiydi.

"Burada olmamam gerekiyor," dedim ona arkamı dönmeden.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Küçük bir kızın acil serviste tek başına ne işi var? Olanlardan sonra seni yürürken gördüğüme sevinmediğimden değil. Omzun nasıl, evlat?"

Saçlarımın arasından ona bakmak için arkamı döndüm ve bir adım uzaklaştım çünkü ne kadar canavara benzediğini unutmuştum. Bir Titan ya da dev gibi iriydi ama gerçek hayattaydı. Bir hastane yatağında yatıyordu, yastığa yaslanmış gibiydi ama ayağa kalkarsa kafasının tavana çarpacağını düşündüm. Bir sürü uzun, çılgın saçları vardı.

Sarı ve kahverengi saçları, büyük kolları ve yanları çizimlerle kaplıydı. Kollarında tüylere benzeyen resimler vardı, sanki o dev kollar gerçekten bir meleğin kanatları gibiydi.

"Sen bir melek misin?" diye sordum.

Ona eskisinden daha yakındım ama yatağına yaklaştığımı hatırlamıyordum. Tenine dokunmak için uzandım çünkü tüyler çok gerçek görünüyordu ve nasıl hissettirdiklerini bilmek istiyordum.

Boğuluyormuş gibi garip bir ses çıkardı. "Hayır evlat, ben melek değilim."

"Gerçekten büyük olduğun için canavar olduğunu düşünmüştüm ama kanatların var ve beni tüm kötü adamlardan kurtardın," diye açıkladım.

Parmaklarım kolunun üzerinde kıvrılan tüylere dokundu. Gerçek tüyler gibi hissetmiyordum ama teni bir tüyü doğru şekilde okşadığınızda olduğu gibi pürüzsüzdü.

"Acıyor mu?" diye sordum.

"Hayır ama onları almak çok acıttı."

"Orospu gibi mi?"

"Kahretsin, üzgünüm evlat. Öyle söyleme, kötü bir kelime."

"O zaman neden kullanıyorsun?" Kaşlarımı çattım. Melekler kötü sözler söylemezdi. Büyükbabam papazdı, bu yüzden böyle şeyleri bilirdim.

Dudakları gülümsemek ister gibi kıpırdadı. "Bu iyi bir soru."

Kollarımı kavuşturdum. "Peki, cevap verecek misin, vermeyecek misin?"

Bu sefer güldü ama kötü niyetli olduğunu düşünmediğim için izin verdim.

"Senin için iyi bir cevabım yok. Babam küfrederdi, annem küfrederdi, ben de küfrederim. Bu bokla büyüdüm."

"Büyükbabam, lanet okumak gibi kötü şeyler yaparsan başına kötü şeyler geleceğini söyler." Göğsünün yarısını kaplayan beyaz bandajı işaret ettim. "Belki de bu yüzden yaralandın."

"Kurtarılması gereken küçük bir kızı kurtarırken yaralandım," diye hatırlattı bana nazikçe.

Dudağımı ısırdım ve topuğumu yere sürttüm. "Özür dilerim. Benim yüzümden incindiğini bilmiyordum. Daha iyi öpmemi ister misin?"

Kahkahasını yutuyormuş gibi tekrar boğuldu. "Ben iyiyim evlat, ama teşekkürler. Daha kötülerini de yaşadım, inan bana."

Boynunun sağ tarafında garip bir şekilde pürüzsüz ve ezilmiş deriden kalın bir ip vardı. Onu işaret ettim. "Bunun gibi mi?"

"Bunu elde etmek için küfürden çok daha kötü bir şey yaptım," dedi ve sonra göz kırptı.

Kıkırdadım.

Kurt gibi kocaman gözleri vardı, çok solgun ve griydi. "Ne yaptın sen?" Arabanın yan tarafına ağır bir şekilde yaslandım.

Çünkü çok yorgundum.

Bana uzun süre baktıktan sonra şöyle dedi: "Bir arkadaşıma kötü şeyler yapan bir adam buldum ve ben de ona kötü şeyler yaptım. Ben onu yakalamadan önce, o beni kör bir palayla yakaladı."

Boynuyla omzunun birleştiği, yara izinin olduğu yere doğru bir kesme hareketi yaptı.

"Gerçekten mi?"

Nefes aldım. Başını salladı.

"Vay canına. Sizi doğradığı için onu yakaladıysanız, bizi vuran kötü adama ne yaptınız?"

"Akıllı kız." Dudakları tekrar seğirdi ve kanlı eklemlerini göstermek için kocaman ellerinden birini kaldırdı.

Başımı salladım. "Kesinlikle çıplak ellerinle birini öldürebilecek kadar büyüksün."

Başını öne eğdi. "O kadar da rahatsız görünmüyorsun evlat. Ölüme yakın mısın?"

Onun duruşunu taklit ettim ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Yani onu tanıyor muyum?"

"Evet, bir şey." Sırıttı.

"Sanırım öyle. Muhtemelen ölüyorum," dedim ona.

Dramatikti ama ölmek üzere olduğumu düşünürse ne yapacağını görmek istedim.

Gerçekten ölüyordum. O bir melekti, bu yüzden bunun doğru olup olmadığını bileceğini düşündüm. Ayrıca annem her zaman dramatik olmanın bir kadının hakkı olduğunu söylerdi ve bu onun kuralları arasında sevdiğim tek şeydi.

Ayaklarım plastik zeminde üşüyordu, bu yüzden başucu sandalyesini ona yaklaştırdım ve üzerine tırmandım.

"Ölüyor musun?" Vücudu gerildi. Yüzünün gazoz kapağı gibi sola doğru dönmesini izledim.

"Neden suratını asıyorsun?" diye sordum.

"Küçük bir kızın öleceğini öğrenen hiç kimsenin buna gülümseyeceğini sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Bu söylediğin güzel bir şey."

Başını salladı ve beni dikkatle inceledi. "Senden büyük bir oğlum ve senin yaşlarında küçük bir kızım var. Umarım onlar da senin kadar havalı olurlar, evlat."

"Melek olmadığına emin misin?" Ona sordum, çünkü gerçekten iyi davranıyordu ve bu bana güneşin altında duruyormuşum gibi hissettirdi.

Onun bir melek olmasını istedim. Büyükbabam bana, dindar ve sadık olurlarsa Tanrı'nın bir insanı ölümden kurtarabileceğini söylerdi ve ben iyi bir kızdım, bu yüzden her ikisiydim. Kasabanın papazıydı, bu yüzden sanırım neden bahsettiğini biliyordu ama ona hiçbir zaman gerçekten inanmadım. Tanrı beni neden önemsiyordu ki?

Ama eğer bu adam gerçek bir melekse, belki de ölmek zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Belki de bu melek adam beni kanatlı kollarıyla sarar ve kemiklerimin acısını dindirirdi.

"Hayır evlat, ben melek değilim."

"Bu çok kötü oldu. Senin benim koruyucu meleğim ya da onun gibi havalı bir şey olabileceğini düşünüyordum."

O bana gülerken ben ona baktım. İri ellerinden biri, bandajın sarılı olduğu kalbinin hemen üzerindeki göğsüne bastırmıştı, bu yüzden gülmenin onu incittiğini söyleyebilirdim. Ama yine de yaptı ve bu konuda sessiz kalmadı.

"Boktan bir koruyucu melek olurdum. Ben iyi bir adam değilim, evlat."

Gözlerimi kısarak ona baktım, dağınık saçlarına,

gerçekten bronzlaşmış tenindeki tüm o karanlık ve kıvrımlı görüntülere baktım. Şurada

İlk başta, onu anlamadığım için büyük, karanlık ve korkutucu bir canavara benzediğini düşünmüştüm.

Ama, "Güzel gözlerin var. Büyükbabam güzel gözlerin yalan söylemediğini söyler."

Yüzü öyle bir gevşedi ki midemde bir şeyler kıpırdadı.

"Adın ne evlat?"

"Ben bir Lafayette'im," dedim çünkü adımın önemli kısmı buydu.

Kaşlarını çattı. "Evet, o çocuk var. Baban müebbet hapis cezasını isteyenlerden biri ve benden nefret ettiğini rahatlıkla söyleyebilirim. Kendine ne dediğini bilmek istiyorum."

Ona söylemek istemediğim için dudağımı ısırdım. Adım aptalcaydı ve bundan nefret ediyordum. Louise yaşlılara verilen bir isimdi ve ben yaşlı değildim. Ayrıca sıkıcı bir isimdi ve ben annemin partileri ve babamın işleri gibi sıkıcı biri olarak büyümeyi gerçekten ama gerçekten istemiyordum.

Ben de "Loulou" dedim.

Daha önce hiç kimse bana Loulou dememişti, her ne kadar bu ismi benimsemeye çalışsam da. Annem ve babam bunun yaygın bir isim olduğunu söylediler, bu da sevmedikleri anlamına geliyordu, bu da benim bu ismi alamayacağım anlamına geliyordu.

"Harika. Ben Zeus."

"Zeus," diye ciyakladım. "Gerçekten mi?"

Ağzı seğirdi. "Ailemin bana verdiği bir isim var ama pek sevmiyorum, o yüzden evet, Zeus."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en havalı isim," dedim ona, koltuğumda bir aşağı bir yukarı zıplayarak. "Zeus'un kim olduğunu biliyor musun? Olimpos Dağı'ndaki tüm tanrıların kralı gibi bir şey. Şimşek fırlatır!"

"Akıllı kız," diye gürledi Zeus o süper havalı, süper tanrı gibi sesiyle.

Ona baktım, bir an yaşadım çünkü annem bana kızların an yaşamaya hakkı olduğunu söylemişti ve bu adamın gezegendeki en havalı adam olduğundan emindim.

"Gezegendeki en havalı adam olduğuna kesinlikle eminim," dedim ona.

Gözleri benimle dans etti ve köşeleri kırış kırış oldu.
Birden nefes almak zorlaştı.

"Ben de senin gezegendeki en havalı kız olduğuna kesinlikle eminim."

"Harika," dedim, bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey değilmiş gibi davranarak.

Tekrar gülümsedi.

Bir dakika sonra ses azaldı ve "Biri senin için endişelenmeden önce yatağına dönsen iyi olur" dedi.

O haklıydı ama ben gerçekten gitmek istemiyordum. Zeus büyük ve güçlüydü ve yarı melek yarı canavar olduğundan oldukça emindim, bu da onunla kalırsam hastanedeki diğer tüm canavarların bana zarar vermeyeceği anlamına geliyordu.

"Bütün gece burada kalıp canavarlar beni almaya gelirse onlarla savaşacak mısın?" Küçük perdeli odasına bakarak sordum. "Yıldırımların yanında mı?"

"Cıvataları aldım. Sen merak etme evlat. Ben nöbet tutacağım." "Söz mü?" diye sordum ve sesim aptalca ve küçüktü
Bir bebek gibi.

Zeus serçe parmağını uzattı. Benimkinin dört katı büyüklüğündeydi ve nedense bunun gerçekten havalı olduğunu düşündüm. Benimkini ona bağladım.

"Pinky yemin ederim," diye yemin etti.

Sonra başparmağını birbirine dolanmış küçük parmaklarımızın üzerinden geçirerek başparmağıma doğru salladı. Kıkırdadım ve uzun zamandır ilk kez uyuduğumda rüyamda canavarları değil, onu gördüm.

Ertesi sabah hastane önlüğümle acile koştum, elimde bir önceki geceden kalan yenmemiş yeşil jölemi tutuyordum. Bunu Zeus'la paylaşmak istedim çünkü bütün gece canavarları uzak tutmuştu.

"Siktir et Z, bunun için hapse gireceksin, biliyorsun," diye homurdandı korkunç bir ses Zeus'un perdesini tam kenara itecekken.

Dondum kaldım.

"Belki."

"Bu konuda belki yok, salak. Evde çocukların var ve kardeşlerin arkanda olmadan bu çılgınca numarayı mı yapıyorsun?"

"Şu anda kardeşlerimin kim olduğunu bilmiyorum, Bat, yoksa bu lanet karmaşanın içinde olmazdım. Ben ona kurşun sıkmadan önce Crux'un sana sıkmasını mı tercih edersin? Kardeşlerimizi öldürdü ve bana ulaşmak için lanet olası bir çocuğun içinden geçti."

"Kardeşlerimin yarısını bu yüzden kaybedeceğim ve yarısı da o gittiğine göre seni Başkan olarak desteklemek isteyecek."

"Hapisteki bir Başkan kulüp için en iyi çağrı değildir."

Annemle babamın kavga ettiğini duyduğum zamanki gibi garip bir duraklama oldu.

"Farrah çıldıracak, sen hapse gireceksin ve onu çocuklarla bırakacaksın," dedi kızgın adam. "Bu bokla tek başına başa çıkamaz."

"Evet," dedi Zeus, üzgünmüş gibi yumuşak bir sesle. "Ama bu iyi bir şey Bat. Kulüpte bir değişikliğe ihtiyacımız vardı ve artık o sıçan piç gittiğine göre ilerleyebiliriz."

"Devrimimizin lanet lideri adam öldürmekten hapse girerken normları değiştirmek zor."

Kasıtsız adam öldürme kulağa hoş gelmiyordu. Sanki Zeus gerçekten çıplak elleriyle birini öldürmüş gibiydi. Titredim ama aslında korkmuyordum, Zeus'tan değil. O adamın nasıl bir canavar olduğundan korkuyordum ki melek avcım onu öldürmek zorunda kalmıştı. Küçük bir kızı göğsünden vuran bir adam olabileceği aklıma gelmemişti.

"Domuzlar etrafı kokluyor ama siz buradan çıkana kadar onları oyalayacağım. Kamyonu getirdim, ön tarafa getir ve on dakika içinde orada buluşalım, tamam mı? Sana fazla zaman kazandırmaz ama çocuklarına veda edebilirsin diye düşündüm."

"Evet, kardeşim. Teşekkürler," dedi Zeus.

Uzun boylu, korkutucu görünümlü dövmeli bir adam yanımdan geçip gitmeden hemen önce hızla açıklıktan uzaklaştım. Perde kapanmadan önce Zeus'un alanına girdim.

Yatağında doğrulup oturuyordu, beyaz çarşaflara karşı gerçekten karanlıktı ve bu kadar küçük bir yatak için fazla büyüktü. Göğsündeki yara bandını değiştirmemişlerdi çünkü altında pembe bir çiçek açmış gibi kanı görebiliyordum. Kalın kahverengi kaşları, onu mutsuz eden bir şeye bakarken gözlerinin üzerinde aşağıya doğru sarkıyordu ama beni görür görmez kocaman gülümsedi.

"Selam evlat. Veda etmeye mi geldin?"

Yatağının yanındaki sandalyeye doğru yürüyüp üzerine tırmanırken "Hayır," dedim ona kibarca. "Veda etmek istemiyorum."

Dudakları kıvrıldı ve neredeyse bir kızınki gibi güzel dudaklar olduklarını fark ettim. "Fazla seçeneğim yok. Bir süreliğine gidiyorum."

"O kötü adamı öldürdüğün için mi?"

"Evet, çünkü o kötü adamı öldürdüm."

"Yani..." Parmaklarımı kucağımda evirdim çevirdim ve bu konuda çok düşündüm. "Gitmek zorunda kalmanın sebebi benim o zaman. Benim aptal hayatımı kurtarmak zorunda olduğun için mi?"

"Hey," diye bağırdı aniden, biraz sıçradım. Öne doğru eğilip gözlerimi kendi gözleriyle yakaladığında sesi yumuşadı. "Böyle konuştuğunu duymak istemiyorum, tamam mı? Masumiyet her zaman korunmaya değerdir. Bir bebeğin yardımına ihtiyacı olsa, ona yardım etmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Ben bebek değilim," dedim ona.

"Hayır." Bana gülümsedi ve bu bana yaptığı kıyaslamadan rahatsız olduğumu unutturdu. "Ama bebekler senin gibi tatlı ve masumdur. Dünyadaki tüm kötü şeyleri henüz öğrenmediler."

Parmaklarımı tekrar kucağımda döndürdüm. "Bir bebek gibi olmak istemiyorum. Kötü şeyleri bilmek istiyorum. Eğer bilmezsem, büyüdüğümde başıma geldiğinde ne yapacağım? Koruyucu canavarım gittiği için aptal bir prensin gelip beni kurtarmasını mı bekleyeceğim?"

Zeus kocaman bir kahkaha attı. "Çok hızlı büyümene gerek yok, evlat. Daha çok zamanın var ve o masumiyeti bir kez kaybedersen bir daha geri alamazsın. Güven bana."

"İstiyorum," dedim ona hevesle. "Bu yüzden gitmeni ve beni bir daha hiç görmemeni istemiyorum. Seni gittiğin yerde ziyaret edebilir miyim?"

"Hayır, kesinlikle olmaz."

Bir an için incindiğimi düşündüm ve sonra "Çünkü kötü insanlar senin gittiğin yere gidiyor?" diye tahmin ettim.

"Aynen öyle."

"Ama arkadaşım olmanı istiyorum," diye açıklamaya çalıştım, küçük elimi onun yatakta duran kocaman elinin üzerine koymak için öne uzandım.

Bir süre nazik gözlerle ellerimize baktı ve sonra hoş bir gülümsemeyle bana baktı. "Öyleyiz, evlat."

"Yaşasın!" Heyecanlandığım için fısıldadım ama bağırarak mahvedemeyeceğim kadar önemli bir an olduğunu hissettim.

"Burada ne yapıyorsun?" Hemşire Betsy, annemin ben iğrenç ya da aptalca bir şey yaptığımda kullandığı gibi yüksek bir sesle konuştu.

Zeus'un yatağını büyük odanın geri kalanından ayıran perdeyi geri itti ve bana doğru koştu, elleriyle beni kontrol etti ve yeni arkadaşıma ters ters baktı.

"Burada seninle ne işi var? Zaten başın yeterince belada," diye tısladı ona.

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni göğsüne bastırdı, sanki bu onların ne dediğini duyamayacağım anlamına geliyormuş gibi başımı boynuna soktu.

Bazen yetişkinler çok aptal oluyor.

"Sakin ol Bets, buralarda dolaşıyordu ve benim lanet bir meleğe benzediğime karar verdi. Oturdu ve bir dakika kadar şakalaştık. Başka bir şey yapmadık."

Betsy'nin ne kadar kızgın olduğu konusunda o kadar da endişeli görünmüyordu ve birbirlerini tanıyor gibi görünmeleri biraz garipti. Betsy ufak tefek, güzel ve yumuşaktı. Zeus'la arkadaş olabilecek gibi görünmüyordu.

"Hiç düşünmüyorsun," diye tıslamaya devam etti. "Buraya başka biri gelseydi ve seni küçük sevimli bir kızla konuşurken görseydi, ne yaparlardı sence? Zaten adam öldürmekten hapse giriyorsun. Bunun üzerine bir de taciz suçlamasına mı ihtiyacın var?"

Onu göremiyordum bile ama hava tuhaflaştı ve ağırlaştı ve bakmadan Zeus'un kızgın olduğunu anladım.

"Sakın bunu yüksek sesle söyleme. Tanrı aşkına, ben bir babayım, Bets. Bir çocuğa asla zarar vermem."

Betsy bana doğru biraz gevşedi ve saçımı okşadı. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Buna karşı korumacıyım. Hodgkin Lenfoma olduğunu düşünüyorlar. Buraya çok geldi ve çok meraklı, dolaşmayı seviyor."

"Siktir," dedi Zeus, aynı anda hem yumuşak hem de kızgın bir sesle.

Köpeğim hırladığında yaptığım gibi uzanıp onu okşamak istedim. Büyükbabam annemi her zaman karanlık ve hasarlı şeylere ilgi duyduğum konusunda uyarırdı. Sadece bir çocuktum ama akıllı bir çocuktum ve Zeus'un bunların ikisi de olduğunu biliyordum.

Düşmüş bir melek. Bir canavar, ama tüm o korkutuculuğun altında iyi bir canavar.

Onun gibi birinin herkes gibi benim için üzülmesini istemedim.

"Sana ölüyorum demiştim," diye dudaklarım Betsy'nin göğüslerine değdiği halde beni duyabileceği kadar yüksek sesle homurdandım.

Kolları çözüldü ve Zeus'un karnımı tuhaflaştıran o yumuşak yüzüyle bana baktığını görmek için geri çekildim.

"Ölmeyeceksin, evlat. Pozitif kalalım, tamam mı?"

"Bilemezsin. Sen doktor değilsin."

"Hayır, ama ben Zeus'um. Yıldırımlar atarım ve tüm tanrıların kralıyım. Ölmeyeceğini biliyorum ve şimdi iyileşmek için tek yapman gereken bana inanmak. Öyle mi?"

Ona baktım. Kirpikleri bir kadın gibi kalın ve koyu renk olan gerçekten güzel gözleri vardı.

"Ölmek istemiyorum," diye fısıldadım.

Betsy beni çok sert sıktı ama gözlerimi Zeus'tan ayırmadım.

Bana olabildiğince yaklaştı. İstemeden uzandım ve elimi bulanık yanağına koydum. Canını yakmışım gibi irkildi ama sonra şöyle dedi: "İyi insanların başına kötü şeyler gelir evlat. Hasta olman çok kötü. Sana şimdiden söylüyorum, bunu atlatacaksın ve bunu görmek için yanında olamayacak olsam da, sana söz veriyorum, bunu biliyorum. Bana güvendiğini söylemiştin, değil mi?"

Sessizce başımı salladım, gümüş dolarlarla dolu gözlerinde bir yere takılıp kalmıştım.

"O zaman bana inan," diye emretti. "Sana inanıyorum," diye fısıldadım.

Omzumun üzerinden bir ses, "Bay Garro, il nezarethanesine nakledilecek kadar sağlıklı olduğunuz söylendi," dedi ve üç üniformalı polis memurunun küçük perdeli alanımıza geldiğini görmek için sıçradım.

Babam takip etti.

Adamlar odaya girdiğinde ve içlerinden biri Zeus'a polis diliyle hakları hakkında bir şeyler anlatmaya başladığında "Baba, hayır," diye bağırdım. "Baba, HAYIR!"

"Louise, yataktan kalkıp bu adamla ne yapıyorsun?" diye sordu, kolumu acıyla kavrayıp beni kendisine doğru çekmek için ileri atıldı. "Tanrım, hiç söz dinlemiyorsun. Neden sana söyleneni yapmıyorsun?"

"Baba, o benim koruyucu canavarım," diye açıklamaya çalıştım. "Onu kötü bir yere götüremezsin, yoksa kimse bana bakamaz."

"Bebek gibi davranma Louise. Sana bakan bir dadın var. Annen ve ben ona sana ve Beatrice'e bakması ve Fransızca öğretmesi için çok iyi bir maaş ödüyoruz."

"Je deteste le francais!" diye bağırdım. "Zeus'u götürürsen ben de senden nefret edeceğim. O benim hayatımı kurtardı, baba!"

Babam yüzüme doğru, "En başta onu tehlikeye attı," diye bağırdı ve ben o kadar şok oldum ki geriye doğru sendeleyip düştüm. Sadece babamın kolumu sıkıca kavraması beni yerde tuttu. "Onu savunduğunu duymayacağım. Şimdi bu hemşire seni odana geri götürecek ve ben aksini söyleyene kadar orada kalacaksın. Anladın mı?"

"Lütfen baba," diye sızlandım çünkü beni böyle tutarak kötü omzumu incitiyordu ve özellikle de koruyucu canavarımın gitmesini istemiyordum.

Hayatımda ilk defa bir şampiyonum varmış gibi hissediyordum. Zeus arkamdan babama, "Onu incitiyorsun," dedi.

Sesi sakin olsa da içinde babam için korkmama neden olan kötü bir şey vardı.

Babam onunla alay etti. "Sen kendi işine bak. Elinde daha acil meseleler var gibi görünüyor. Kelepçeler nasıl Garro? Alışsan iyi olur."

Arkamı döndüğümde Zeus'un büyük kollarının arkadan gümüş kelepçelerle kilitlendiğini görünce nefesim kesildi.

"Baba," diye tekrar ağladım. "Lütfen, bunu yapma."

"Sorun yok, evlat. Bir şey yapan baban değil, benim. Kötü bir şey yaptığında, kilisedeki gibi kefaretini ödemek zorundasın, değil mi?" Başımı salladım. "Doğru. Yasalarda da aynı şey geçerli ama kefaretini hapse girerek ödüyorsun."

"Kapa çeneni," diye emretti babası, sonra Betsy'ye döndü. "Kızımı yatağına götür ve lanet olası işini yap. Orada kalmasını sağla."

Betsy beni nazikçe perdeye doğru götürürken ona, "Seni affetmeyeceğim baba," dedim. "Asla."

"Bununla yaşayabilirim," dedi, sonra beni görmezden geldi ve Zeus'un yüzüne doğru yürüdü. Çok daha küçüktü çünkü her erkek Zeus'tan çok daha küçüktü ama yine de onu tehdit etti. "Seni bir daha kızımın ya da bu ailenin yakınında görürsem, hayatının tüm tamir umutlarının ötesinde mahvolmasını bizzat sağlayacağım. Anlaşıldı mı?"

Zeus babama sanki çizmesine konmuş, kolayca ezilebilecek ama zahmete değmeyecek bir böcekmiş gibi baktı. "Benim gibi bir adamı tehdit edersen, Lafayette, sonuçlarına katlanmaya hazır ol."

Sonra Zeus, kelepçelere rağmen başı dik ve vücudu rahat bir şekilde memurları perdeli odasından çıkarıp acil servisin içinden geçerek dışarıda bekleyen polis arabasına götürdü.

Betsy onlar uzaklaşırken beni kolunun altına ve göğüslerine sıkıştırarak izlememe izin verdi, böylece gözyaşlarım pembe önlüğüne takıldı.

O gün Benjamin Lafayette'e "Baba" dediğim son gündü.

Two.

2008-2009
Zeus 26 yaşında ve Louise 7 yaşında.

Sevgili Bay Koruyucu Canavar,

Umarım şimdi daha iyi hissediyorsundur. Babam bana kötü insanların gittiği bir yere gittiğini söyledi. Bu cehennemde olduğun anlamına mı geliyor? Seni orada ziyaret edebilir miyim?

Sen yokken kimsenin bana bakmayacağından endişeleniyorum. Annem ve babam çok meşguller çünkü onlar ç o k önemli insanlar. Dadı çok iyi İngilizce konuşamıyor. Küçük kardeşim Bea iyi ama hala bebek olduğu için çok ağlıyor.

Hâlâ çok hastayım. Geçen hafta bir Noel oyununa gittim ve Bebek İsa'nın üzerine kustum. Bayan Peachtree beni kaldırmaya çalıştı ama onun da üzerine kustum. Yine hastaneye gitmek zorunda kaldım ve hastaneden nefret ediyorum. Dadı bana doktorların ona bende gerçekten bir sorun olduğunu söylediğini anlattı. Annem ziyarete geldiğinde ağladı.

Öleceğimi mi düşünüyorsun? Eğer ölürsem, gelip cehennemde seninle kalabilir miyim?

xoxo,
Louise Margaret Lafayette

Lou,

Ölmeyeceksin, evlat. Sana hiç karanlık bir hayal gücün olduğunu söyleyen oldu mu? Küçük çocuklar her zaman hastalanır ve
Sonra daha iyi olurlar, değil mi? Cevap yazmayacaktım.
Ama sana şu olumsuz şeyleri kesmeni söylemek zorundaydım. Üzülme falan ama bir daha yazamayız.
Şimdi anlamıyorsun ama ben yetişkin bir adamım ve yedi yaşındaki küçük bir kıza hapishaneden yazmak çok garip. Ben oradayım, hapishane. Ve evet Lou, cehenneme çok benziyor, sadece daha kötü çünkü cehennemde kadınlar olduğunu ve bir sürü günah işlendiğini düşünüyorum. Burada yaptığım tek şey okumak ve lanet olası bir çiftlikte hapishane işçiliği yapmak.
Yaşlandığında alacaksın ama bu bir elveda.
İyi bir hayatın olsun evlat ve beladan uzak dur, duydun mu? Orada olup sana göz kulak olamayabilirim ama iyi olup olmadığını anlayabilirim.

Z.

Sevgili Bay Koruyucu Canavar,

Sana artık yazamayacağımı söylediğini biliyorum ama sana iyileşmeyeceğimi söylemem gerektiğini düşündüm, bu yüzden muhtemelen seni birazdan hapishanede göreceğim. Bak, kanser oldum. Dadı kanımda olduğunu söyledi, bu yüzden ameliyat falan

yapamıyorlarmış. Babam çok kızdı ve iyileşmeme yardımcı olması için Süper Adam gibi bir doktor bulacağını söyledi. Betsy bana

Birçok çocuk kanser olur ama o korkmuş görünüyordu. Senden başka kimseye söylemem, çünkü sen benim koruyucu canavarımsın, ama ben de korkuyorum.

Umarım bana cevap yazarsın ama yazmazsan belki yakında görüşürüz. xoxo,
Louise Margaret Lafayette

Not: Tanrı'ya inanıyor musun? İnanıyorum ama beni neden hasta ettiğini bilmiyorum. Söz veriyorum, her gün dua ediyorum.

Lou,

~~Tanrım, sik beni, lanet olsun.~~

Hayır Lou, ben Tanrı'ya inanmıyorum. Nasıl olur da bir adam, bizler bu dünyada acı çekerken inci gibi kapıların ardında yüksek bir hayat yaşayan, her şeye gücü yeten iyi bir adama inanabilir? Bir insan nasıl olur da şekerden daha tatlı küçük bir kızın kanser olmayı hak ettiğine inanabilir?

Daha iyi olacaksın evlat.Bunu biliyorum.

Sen

Bunu nasıl bildiğimi biliyor musun? Çünkü sen küçük bir savaşçısın Kalbine silah doğrultmuş kocaman bir motorcunun karşısında ağlamadın ve bu yüzden de ağlamayacaksın, duydun mu beni? Sen güçlüsün ve bununla savaşacaksın.

Sana yazmak benim için hâlâ aptalca bir fikir ama Tanrım, bir koruyucu canavar kızının ona ihtiyacı varken onu nasıl terk edebilir?

Hala burada. Betsy'ye söyle bana mektup yazsın.

Z.

Sevgili Bay Koruyucu Canavar,

Betsy sana kanserle ilgili bir mektup yazmış. Okumaya çalıştım ama hiçbir kelimesini anlamadım. Betsy nasıl hissettiğimi sana anlatmamı söyledi çünkü doktorların ne dediğini bilmiyorum. Başımı gerçekten ağrıtan ve kalbimin göğsümde ip atlamasına neden olan ilaçlar için çoğu zaman hastanede kalmak zorundayım. Kemiklerim gerçekten acıyor, sanki köpekler çiğniyormuş gibi. Bacaklarımı ısıran zebanilerin resmini çizdim ama küçük kız kardeşimi ağlattı ve annem bana iğrenç dediğinde sesi çok yükseldi ve gerildi. Annem resmi çöpe attı ama Betsy onu sakladı ve ben de sana göndermesi için ona verdim. Beğendin mi? Bu sensin, bulutlardaki büyük adam, yıldırımlarınla beni kurtarabilirsin.

Gelip beni kurtaracak mısın? Yoksa hapishane çok mu uzak Ölmeden önce buraya gelmek için ne kadar uzaktayım?

xoxo,
Louise M. Lafayette

Not: Hapishanede senin iÇin endiŞeleniyorum. Orada en azIndan lolipop var mI? Lolipoplara bayILIrIm, Özellikle de viŞneli olanlara.

KÜÇÜk Loulou,

Evet evlat, Bets'ten mektup aldım. Sende Hodgkin Lenfoma var. Hapishane kütüphanesinde araştırdım. Kötü haber, bununla savaşmak berbat olacak ve bunu yaparken çok yorulacaksın. İyi haber? O doktorlar bu boku nasıl tedavi edeceklerini biliyorlar. İşte
çocuk, dört tane ve sen
2 aşama. Bu gerçekten iyi, değil mi? Bir çocuğun bu şeyi yenme olasılığı yüksek ve senin yenme olasılığın? Daha da yüksek

Çizimini gerçekten beğendim, Lou. Hücremde çocuklarımdan birkaç tane var ve şimdi burada da seninkiler var. Burayı biraz daha aydınlık yapıyor. Ve benim hiç
lollpi operasyonları, ama şunu söylemeliyim ki
onlarI ve düz,evlat? O Şeyler diŞlerini çürütür.

Z.

Evet, tekrar unutmadan önce, Bay Koruyucu Monster'I kes, tamam mI? Bana sadece Zeus de.

Sevgili Bay Zeus,

Saçlarım dökülüyor. Betsy bana bunun olacağını ve kanser koğuşundaki diğer çocukların saçlarının olmadığını söyledi ama ben gerçekten üzgünüm. Saçlarım çok güzeldi. Hatırlıyor musun? Sanırım beni son gördüğünde içinde kan vardı ama çoğunlukla altın sarısı, kalın ve uzundu. Dadı yatmadan önce benim için tarardı ve çok hoş bir his verirdi. Dadım kalan azıcık kısmını tıraş etti, bu yüzden kel kaldım. Şimdi kafam çok soğuk. Önemli değil, şu anda hastanede kalmam gerekiyor ve burası her zaman sıcaktır. Savaşıyorum Bay Zeus, gerçekten savaşıyorum ama çok yorgunum ve bana ağlamak için çok güçlü olduğumu söylemenize rağmen dün gece ağladım.

Annemle babamı üç gündür görmedim ve dadı sadece Bea'yı bazen getiriyorum çünkü beni hasta görmek için çok küçük. Gerçekten çok yalnızım ve hapiste olduğunu biliyorum ama Noel tatili gibi bir fırsat bulabilirsen beni ziyarete gelebilir misin? Hastanede olmak gerçekten üzücü ama belki beni gülümsetebilirsin.

xoxo,
Küçük Loulou M. Lafayette

Not: Lolipop sevmediğin için mutluyum, artık paylaşmak zorunda değilim. Betsy bana hapishanede pek fazla şey alamadığını söyledi. En çok neyi özlüyorsun? Belki sana gönderebilirim!

Küçük Loulou,

Şimdi beni dinle. Ailene ihtiyacın yok. Orada değiller, iyi ki kurtulmuşlar, değil mi? Senin gibi bir kızla oturamayacak kadar meşguller, tatlı ve nazik, hatta bir köpek kadar hasta? Söylemem gerek Lou, iyi ebeveynler gibi görünmüyorlar. Her şey bir yana, bu çok kötü. İyi haber şu ki, Dadı, Bea ve Betsy senin yanında. Ağlamak istersen onlardan birine git.

Söyle onlara, sana lanet bir kiraz lollipop getirsinler yoksa

Sana sarılmaları için. Ve hapishanede sıkışıp kalabilirim, küçük savaşçı, ama hala ben varım, senin koruyucun monster, cehennemden sana göz kulak oluyor. Üzgün hissediyorsan, bana mektuplarından birini yaz ya da güzel bir resim yap, tamam mı?

Çocuklarımı özlediğim kadar hiçbir şeyi özlemiyorum. Sana daha önce söyledim, senden sadece iki yaş büyük bir oğlum ve senin yaşlarında bir kızım var. King ve Harleigh Rose. Annelerinin yanında kalıyorlar ve senin ailenin nasıl berbat olduğunu biliyor musun? King ve H.R.'ın annesi daha da berbat. İyi bir kadın değil ve boktan bir ebeveyn, bu yüzden onlar için endişeleniyorum. Onlar için endişeleniyorum, senin için endişeleniyorum... Bir gardiyan canavar hapishaneden ancak bu kadarını yapabilir.

Güçlü kal, küçük savaşçı

Z.

Eminim altın sarısı saçın olmadan da güzel görünüyorsundur. Bunu anlamak için çok gençsin belki ama bazen bir insanın öyle güzel bir ruhu vardır ki, onu her şeyden daha güzel parlatır. O çocuk sende var, güven bana. Soğuk kafa konusunda, Betsy'den sana garajımdan şu örgü şapkalardan almasını istedim. Ters tak, tamam mı? Babanın sana yazıyorum diye kıçımı tırmalamasına gerek yok.

Three.

2009-2010
Zeus 28 yaşında. Louise 9 yaşında.

Sevgili Bay Z,

Mutlu Noeller! Noel Baba hapishaneye geliyor mu bilmiyorum, o yüzden Betsy'den sana bir hediye göndermesini istedim. Çok büyük bir şey değil çünkü henüz bir işim yok. Büyüdüğümde ve ünlü bir balerin olduğumda sana daha iyi bir şey alabilirim. Betsy ve ben hapishanede sana ne kadar göndermeme izin verildiğine baktık ve gerçekten çok fazla değil... Beğendin mi? Tüm harçlığımı buna harcadım ve Betsy beni GİZLİCE motorcu dükkanına götürdü. Çok eğlenceliydi. Bana verdiğin şapkayı taktım ama ters takmadım, böylece insanlar üzerinde Hephaestus Auto'yu görebildi. Betsy bana güneş gözlüğü de verdi! Tam bir motorcu kız gibi görünüyordum. Hatta dükkandaki bayanlardan biri bana babamın da senin gibi motorcu olup olmadığını sordu! Merak etme, ona senin benim koruyucu canavarım olduğunu söylemedim ama yalan söyledim ve evet dedim. Yalan söylemek günahtır, bu yüzden hastane şapeline gidip affedilmek için dua etmek zorunda kaldım, ama buna değdi.

Her neyse, bir hafta sonra doğum günüm olduğunu biliyor muydunuz? Evet.

Hemşireler bana pasta getirecekler çünkü o gün ilacımı almaya gitmem gerekiyor. Umarım çikolatalıdır! Dokuz yaşına girmek için sabırsızlanıyorum! Annem ve babamdan Vancouver'daki Fındıkkıran balesi için bilet istedim ama gidemeyecek kadar hasta olabileceğimi söylediler. Umarım olmaz. Onlara daha iyi hissettiğimi söylemeye çalıştım ve öyleyim. Sanırım kemoterapi işe yarıyor!

Bana geçen yılki gibi bir şey göndermeni istemiyorum. Çok büyüktü. İnternette araştırdım ve hapishanede çalıştığında gerçekten hiç para kazanmıyorsun, bu yüzden benim için harcamanı istemiyorum. Belki King'e istediği arazi bisikletini alabilirsin! Sonra da hediyem olarak bana onu sürerken çekilmiş bir fotoğrafını gönderirsin. Bence bu gerçekten harika olur.

xoxo,
Küçük Loulou Lafayette

Lou,

Kızgın olman umurumda değil. Betsy ailenin sana o biletleri almadığını söyledi, ben de aldım. Küçük bir hanımefendi gibi hediyeyi nezaketle kabul et ve Dadı ya da Betsy'nin seni baleye götürmesini sağla, tamam mı?

Noel Baba'dan hediye almadım ama tecrübelerime göre Lou, Noel Baba'nın yetişkinlerle pek işi olmuyor, o yüzden hediyelerin tadını çıkar. Yine de çocuklarım beni ziyaret etti. Anneleri onları getirdi, kirli kıyafetler giymişlerdi ve saçları birbirine karışmıştı. Onları öyle görmek beni öldürdü. Küçük kızımı kollarıma alıp kokusunu içime çekmek beni daha çok öldürdü. Çiçek gibi kokuyor. Nasıl bilmiyorum, annesi muhtemelen onu ucuz pisliklerle yıkıyor ama yine de

çayır gibi kokuyor. Sana yalan söylemeyeceğim Lou -asla söylemem- ama o kokuyu göğsümde hissettim. Kızımın kokusunu ve onu kollarımda tutmayı özledim.

Bu dünya cehenneminde fazla sevgi ve rahatlık bulamazsın, Lou. Kimsenin başına gelmesini istemezdim. Minnettarım
dergi aboneliği paranı harcaman hoşuma gitmiyor
hapishanedeki yaşlı bir adamın parası ama
bisikletler hakkında okumayı özlediğimi söylemeliyim.

Z.

Four.

2010-2011
Zeus 29 yaşında. Louise 10 yaşında.

Sevgili Bay Z,

Doktorlar bugün Dadı'ya ilacın işe yaradığını ve remisyona girdiğimi söylediler... bu artık hasta olmayacağım anlamına geliyor.

Ağladım. Yalnız ağlamamdan hoşlanmadığınızı biliyorum ama bu sefer iyi geldi. Yastığıma sarıldım ve o kadar çok ağladım ki gözlerim şişti ve neredeyse kapanacaktı. Ama gerçekten iyi hissettirdi. Buna inanabiliyor musun, Z? Kısa bir süre sonra tekrar sağlıklı olacağım. Oyun parkına gidip diğer çocuklarla birlikte maymun demirlerinde sallanabileceğim. Yatıya kalabilirim! Henüz beni davet edecek bir arkadaşım yok ama artık arkadaş edinebilirim! Tekrar dans dersleri bile alabilirim. Hemen değil çünkü hala çok yoruluyorum ve başım dönüyor ama doktor altı ay içinde tekrar başlayabileceğimi söyledi. Ne kadar güzel değil mi? Annem ziyarete geldiğinde ağladı ve bana babamın çok mutlu olduğunu söyledi. Hastalığım onu biraz utandırıyor ve belediye başkanlığına adaylığını koyuyor, yani artık sahnede onunla birlikte durabilirim.

Saçlarım tekrar uzayacak. Bu kadar özlemenin boşuna olduğunu düşünüyorum.

ama ben kesiyorum. Ve yeniden uzadığında, bir daha asla ama asla kesmeyeceğim. Rapunzel'inki gibi uzun olacak ve kimse bir zamanlar kel olduğumu söyleyemeyecek.

Gerçekten çok mutlu bir gündü ve keşke burada olabilseydiniz de bunu size şahsen söyleyebilseydim. Koruyucu canavarım olduğun ve beni yeniden sağlığıma kavuşturduğun için teşekkür ederim.

xoxo,
Küçük Loulou Lafayette

Loulou,

Lanet olsun, artık sana yazarken ***küfredebileceğim*** *kadar büyüdün mü? Çünkü bu ciddi bir küfür sebebi ve bunu ciğerlerinizin tepesinde bağırarak söylüyorum: SİKTİRİN! Çok heyecanlıyım, evlat. Hücremde sevinç çığlıkları* ***attım,*** *şaka yapmıyorum. Hücre arkadaşım Dixon bana piyango kazanıp kazanmadığımı sordu.* ***Öyle*** *hissediyorum Lou, yakında iyileşeceğini bildiğim için piyango kazanmışım gibi hissediyorum. Seni iyileştirmekle ilgili hiçbir şey yapmadım. Bunu kendi başına başardın,küçük savaşçı ve seninle gurur duyuyorum. Senden daha güçlü bir kadın tanımadım ve sen sadece on yaşındasın. Bunu yapma şansına sahip olduğun için nasıl bir kadına dönüştüğünü görmek için sabırsızlanıyorum.*

Z.

Five.

2011-2012
Zeus 30. Louise 11 yaşında.

Küçük Warrio

Buradan çıkacağım, evlat. Buna inanamıyorum ama iki buçuk yıl sonra şartlı tahliye için hazırım. İyi bir avukatım var ama bunu "iyi halim" sağladı. Hayatımda ilk kez biri bana "iyi hal" için övgüde bulundu. Bana söylediklerinde neredeyse gülmekten karnıma ağrılar girecekti. Sanırım deli olduğumu düşündüler. Sanırım sana ve çocuklarıma teşekkür etmeliyim. Hücremde onlara ve çoğunlukla sana yazarak o kadar çok zaman geçirdim ki, sorun çıkarmak için çok meşguldüm. Hayatım boyunca sorun çıkardım, yani evet Lou, buna inanamıyorum. Sekiz yerine iki buçuk yıl sonra çıkarsam? Çocuklarımın büyüdüğünü görebilirim. King artık 12 yaşında, neredeyse bir erkek oldu. Ona benden daha iyi olmayı öğretebilirim. Çocuk çok zeki, sana söylüyorum. Kesinlikle üniversiteye gidecek, ailedeki ilk kişi. H.R. de senin gibi on yaşında ve annesiyle daha fazla kalamayacak kadar zeki ve babası gibi dik kafalı. İki kez kaçtı ve personel

Çavuş ve ailesi, yakında eski eşim tekrar temizlenirken şimdilik ona ve King'e bakıyorlar. Muhtemelen bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun çünkü bir çocukla yaşının çok ötesinde meseleler hakkında konuşuyorum. Benim bokum hakkında endişelenmene gerek yok. Sen sadece sağlıklı kalmak için endişelen, tamam mı?

Sana teşekkür etmeliyim çünkü bu sensin. Bana iyiliği hatırlatan sensin. Bir süreliğine gözden kaçırmışım... Ama heyecanlanmadan önce, eğer benim için çok geçse bile, sakın vaaz verme, anladın mı? Ben sadece... mutluyum. Mutluyum ve bu, hüküm giymiş bir suçlunun hayatında, kendisi için her şeyi erkenden berbat eden bir adamın hayatında nadir görülen bir şey. Yaşlı bir adama umut verdiğin için teşekkürler evlat.

Z.

Sevgili Bay Z,

ÇOK HEYECANLIYIM! BU MEKTUBUN TAMAMINI BÖYLE YAZACAĞIM ÇÜNKÜ O KADAR MUTLUYUM KI BAĞIRABILIRIM! DÜNYADAKI CEHENNEMDEN KURTULACAKSIN!? ÇOCUKLARININ BÜYÜDÜĞÜNÜ GÖRECEK MISIN? ÇOK MUTLUYUM. NE ZAMAN ZIYARETIME GELECEKSIN?!

HURRAH HURRAY!
Küçük Loulou

Sevgili Bay Z,

DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN! Sana daha önce bir şey göndermediğim için üzgünüm ama bana doğum gününün ne zaman olduğunu söylemedin, bu yüzden bu yıl Betsy'ye sordum ve o da bana söyledi HA! Sana başka bir motorcu dergisi aboneliği aldım, bunun adı RIDE ve çok araştırma yaptım, bu yüzden muhtemelen en iyisi olduğunu düşünüyorum. Beğendin mi? Orada egzersiz yapmak ve çiftlikte çalışmak dışında yapacak pek bir şeyin olmadığını biliyorum. Otuz yaşında olduğuna inanamıyorum! Çok yaşlısın. Şimdiden saçların falan beyazladı mı? Keşke nasıl göründüğünü daha iyi hatırlasaydım. İnternette sana bakmaya çalıştım ama hiç fotoğrafın yok. Bu nasıl mümkün olabilir? Kendime de baktım ve babam artık belediye başkanı olduğu için fotoğraflarımın olduğu birkaç makale var. Ne mutlu ki, hiç kel fotoğrafım yok. Saçlarım artık omuzlarıma kadar uzanıyor, çok az ama yine de saçlarımı savurabiliyorum.

Cehennem bekÇileriyle toplantInIz ne zaman?
ne zaman eve gidebilirsin? Geçen sefer bana cevap vermedin ama ne zaman gelip beni ziyaret edebilirsin?

xoxo,
KÜÇÜk Loulou

KÜÇÜk kIz Lou,

Toplantı dündü. Lou, ben çıkıyorum. Ay sonunda ayrılıyorum. Main Street'i tekrar göreceğimi, kardeşlerimi sırtlarından alkışlayacağımı ve

Motosikletim altımda, Entrance'dan Whistler'a giden sıcak yolda kükreyerek ilerliyorum, sanki bir motorcu cenneti gibi. Tekrar yaşamak için sabırsızlanıyorum.

Keşke seni ziyaret edebilseydim Lou, gerçekten. Ama ziyaret etmeyeceğim. Henüz anlamadın ama benim küçük bir kıza mektup yazmam yedi derece berbat bir şey. Ben ve etik hiç bu kadar yakın olmamıştık ve ahlak konusuna hiç girmeyeyim bile, ama yine de bir erkeğin bir yerde bir çizgi çekmesi gerekir ve benim için bu garip mektup arkadaşlığı işini gerçek dünyaya taşımaktır. Artık sana yazmamayı bile düşündüm ve eğer beni bu konuda zorlarsan yazmayacağım. Bununla mutlu ol çünkü alacağın tek şey bu. Ve sen bana [illegible] önce, hayatın gerçekleri böyle, Lou. Kanser yüzünden zor günler geçirdiğini biliyorum ama ailen seni çok şımartıyor ve gerçek hayatın acı, hayal kırıklığı ve karanlık işlerle dolu olduğunu bilmen gerekiyor.

Yardım etmek için buradayım. seni pislikten kurtarır ama sadece

Kağıt üzerine mürekkeple yazılmış

bir ses, değil mi? Z.

Lou,

Bir haftadır evdeyim ve bir çocukla böyle bir şey hakkında konuşarak ne halt ***ettiğimi*** *bilmiyorum.*

ama işte orada. Her nasılsa, buna tanıklık etmesini istediğim tek kişi sensin. Çünkü evde çocuklarımla, kardeşlerimle olmaktan, garajda hayatım boyunca sevdiğim bisikletler üzerinde çalışmaktan mutlu olmalıyım. Ne hissettiğimi biliyor musun, evlat?

Garip, her şey berbat.

Uyuyamıyorum çünkü yatağım çok yumuşak Evet, iki buçuk yıl boyunca ağırlığımı verdiğim boktan yataktan sonra çok yumuşak. Bu yüzden yada uyuyorum. Harleigh Rose dün sabah sarılmak için geldi ve neredeyse kafasını koparıyordum Sadece
babasının omuzlarına masumca dokundu.
On yaşındaki herhangi bir çocukgibi.
kafasını slpi'sından temizle bir bedenin.
Dokunmuyorsun
Cehenneme kadar yolun var. Gülmüyorsunuz ve eğer gülerseniz bu tehdit anlamına gelen sert bir gülüş oluyor. Kızım bunu anlamıyor, anlamasını da istemiyorum. Bu da demek oluyor ki, erkek gibi davranmalı ve bu saçmalığı aşmalıyım. Ama zor değilse ne olayım.

Çok fazla küfrettiğimi biliyorum, kendi sorunları olan on yaşındaki bir kızla konuşmamam gerektiğini de biliyorum (o titiz bale okulunda hâlâ sorunların var mı?) ama bunu biriyle konuşmam gerektiğini ve

bunun bir psikiyatrist olmayacağını anladım. Senin için sorun değil, küçük Lou, benim küçük

Tekrar savaşçı ol ki, üzerindeki yükün bir kısmını hafifletip nefes alabileyim.

Z.

Sevgili Bay Z,

Sanırım sana iki ders vermem gerekiyor çünkü sen bir yetişkin, ben ise sadece bir çocuk olsam da, bu iki şeyi senden daha iyi bildiğime eminim.

Bir şey daha, arkadaşlarınıza ihtiyaç duyduğunuz için onlardan özür dilemiyorsunuz. Bunu bilmiyorum çünkü çok fazla arkadaşım var, biliyorsunuz ki kanser ve okulu kaçırmamla birlikte tüm arkadaşlarımı kaybettim. Bunu biliyorum çünkü tüm iyi kitaplarda ve filmlerde arkadaşlar birbirleri için her şeyi ve her şeyi yaparlar. Açıkçası, daha arkadaş olmadan önce benim için bir kurşun yiyerek hayatımı kurtardığına göre benim için her şeyi yaparsın ve senin için aynısını yapacağımı bilmediğin için kızmamaya çalışıyorum. Küfür mü etmek istiyorsun? Benimle çocukların hakkında mı konuşmak istiyorsun? Ya da benim yüzümden hapishanede yaşadığın cehennemden? Kurtardığın kız olarak benim görevim, bff'in (sonsuza dek en iyi arkadaşın) olarak benim zevkim ve sana ailesine ve tüm ailesine saygı duyduğundan bile daha fazla saygı duyan bir kız olarak benim onurum, dünyada bana söylemek istediğin her şeyi dinlemek.

İkinci şeyi öğretmek daha zor ama hastaneden çıktığımdan beri bunu çok düşünüyorum. Hepimizin yaraları var. Bazılarını, senin ve benim paylaştığımız gibi, gözlerinle görebilirsin. Bazılarını ise, senin yaptığın gibi, resimli bir kitap gibi hikayeyi anlatsınlar diye derine kazırsın. Gerçekten kötü bir şeyin üstesinden geldiğinizi gösteren bir onur nişanı gibi. Sonra da

Diğerleri, bir hastane odasında bir hafta boyunca kimse sizi ziyaret etmeden yalnız kaldığınızda ya da kötü adamlarla ya da birbirlerine sadece bir şekilde günah işlemek için dokunan zayıf adamlarla dolu beton bir hapishanede metal bir yatakta uyuduğunuzda kalbinizde kalan yara izi gibi. Bence bu yaralar hakkında konuşmak ve onları aşmak daha zor çünkü sizi zehirli bir sarmaşık gibi sararak nefes almanızı ve kalbinize normal şekilde kan pompalamanızı zorlaştırıyorlar. En azından benim durumum böyle. Şu anda okulda arkadaşlarımla konuşurken, hoşlandıkları erkeklerden ve büyüdüklerinde ne olmak istediklerinden bahsederken kalbimin durduğunu hissediyorum ve biliyorum ki bazen, çoğu zaman çocuklar büyüyemiyor bile. Ölüyorlar.

Bence kötü şeyler herkesin başına gelir, sadece kötü insanların değil.

Büyükbabam bir papaz, biliyor musun? Ve her zaman dinin bizi günahlarımızdan arındıracağını ve Tanrı'nın tüm kurallarına uyarsak bizi cennete götüreceğini söyler. Tanrı'nın kuralları bile olsa, sizin kurallara uyacak bir adam olduğunuzu sanmıyorum, ama mutlu olmayı kesinlikle hak ettiğinizi biliyorum, bu yüzden iyi olan ama hayatları kötü giden erkekler için özel istisnalar olması gerektiğini düşünüyorum. Bence bazen Tanrı bize kanser, hapishane, berbat eski eşler ve çok meşgul babalar gibi kötü şeyler göndererek nasıl dayandığımızı görmek istiyor. Eğer güçlü olursak ve dayanırsak, ödüllendiriliriz.

Bilmiyorum bu seni daha iyi hissettirir mi?

Neler yaşadığınızı, yaralarımızın bizi farklı kıldığını, her zaman acı çekmemize ve biraz yalnız hissetmemize neden olduğunu biliyorum. Ama şanslıyız çünkü kankayız, yani birbirimize sahibiz. Sanırım söylemeye çalıştığım şey, sizi anlıyorum Bay Z.

xoxo,
Loulou

Not: Harleigh Rose sarılmak istememenizi ya da size dokunduğunda irkilmenizi umursamayacaktır. Buna tekrar alışacaksın ve bahse girerim sana t e k r a r sahip olduğu için mutlu olacaktır. Ben mutlu olduğumu biliyorum.

Six.

2012-2013
Zeus 32 yaşında. Louise 13 yaşında.

Zeus,

Bana başka bir hikaye anlatın, kahramanın bir nevi kötü adam olduğu ve sonsuza dek mutlu sonun kolay gelmediği iyi bir hikaye. Maceralar, cesaret ve hayatı çizgilerin dışında yaşamak hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Tavsiye ettiğiniz gibi Yolda'yı okudum ve çok sevdim. The Zen of Art and Motorcycle Maintenance da iyiydi ve Fear and Loathing in Las Vegas'ı gerçekten çok sevdim. Hizmetçimiz kitabımı yatağın altında buldu ve anneme verdi, *o da* hemen *şömineye attı* ve bana yazın yine kilise kampına gideceğimi söyledi. Kilise kampından nefret ederim. Geçen yaz o kızların renkli dudak bandı sürdüğüm için bana iffetsiz olduğumu söylediklerini hatırlıyor musun? Aptal olduklarını söylediğini biliyorum, ama yine de beni gerçekten rahatsız etti ve bu yıl yine orada olacaklarını biliyorum. Benim okuluma gidiyorlar ve bahse girerim lise için EBA'ya gittiğimde de orada olacaklar. Kendilerine "melekler" diyorlar. Ne kadar kendini beğenmiş olabilirler ki?

Hayatım çok sıkıcı. Bunu düşünmeden edemiyorum. Sanki bir Barbie'yim, başkasının eliyle giydirilmiş mantıklı ayakkabılar ve kazak takımları (her durum için bir tane olmak üzere on dört farklı inci dizim olduğunu biliyor muydunuz? İnci takmak için birden fazla fırsat olduğunu biliyor muydunuz!?). Başkalarının yaşamamı istediği hayatı yaşıyorum. Bu konuda iyiyim. Bu yıl da onur derecesi aldım, bu çok güzeldi ama

Dürüst olmak gerekirse, biraz kolay. Kaba olan ve havalı gibi davranmadığım için benden hoşlanmayan melekler dışında bazı arkadaşlarım var. İyi değiller, senin gibi değiller. Haftada beş kez dans ediyorum, ödevlerimi yapıyorum, ailemin sözünü dinliyorum, Otizm Merkezi'nde gönüllü çalışıyorum, Pazar günleri ve günahlarımın bağışlanmasına ihtiyaç duyduğum diğer zamanlarda kiliseye gidiyorum (çok fazla, kabul ediyorum ve giderek daha da kötüleşiyor). On üç yaşında normal bir kızım. Resmi olarak bir kadınım. Ve hala kendimi aptal, sıkıcı bir kız gibi hissediyorum.

Bana heyecan verici bir şey söyle. Muhtemelen araba kullandığını biliyorum.

Kaliforniya tepelerinde bisikletle dolaşmak, bir barda bira içmek ya da gerçekten güzel bir kızla flört etmek, çünkü kim sizinle flört etmek istemez ki?

xoxo,
Loulou

Loulou,

Tabii evlat, sana bir hikaye anlatayım. Bir zamanlar Lou adında bir prenses varmış, bir ton altın sarısı saçı ve insanın kalbini aydınlatan bir gülümsemesi varmış. Tatlı ve kibardı ama meraklıydı. Kraliçe ve Kral onu dünyanın geri kalanından uzakta büyük bir kulede tutarlarmış ve sadece güvenli, sıkıcı insanların onu görmesine izin verirlermiş. Prenses bu saçmalıktan bıktı, herkes gibi ama özellikle Lou gibi meraklı ve vahşi kalpli bir kız. Bu yüzden bir plan yaptı. Kaçmak yerine, evinde sessiz bir isyan başlattı.

Ruhu. Ailesi ondan memnun olsun diye sıkıcı çocuklarla arkadaşlık ediyor ve görevlerini yerine getiriyordu ama içten içe, işleri kendi istediği gibi yapabilecek yaşa geldiğinde olmak istediği türden bir kadın olmak için çalışıyordu. Rock and roll dinliyor, gece geç saatlerde akvaryumunun ışığında yasaklı kitapların kopyalarını okuyor ve Gideon'un İncil'inin kenarlarına karalamalar yapıyordu. İyi bir çocuktu, iyi bir kızdı ve on sekiz yaşına geldiğinde gün batımına doğru yola çıkmaya hazırdı, ne bir erkek ne de bir kural vardı, sadece içki ve kuru etle dolu bir sırt çantası, çılgın hayallerle dolu bir kafa ve bunları gerçekleştirecek kadar cesur bir kalp.

Z.

Not: Sen aptal değilsin ve bir daha böyle bir şey söylersen, Lou, sana yazmayı bırakacağım.

Zeus,

Her zaman bana yazmayı bırakmakla tehdit ediyorsun... Artık yazmak istemediğin için mi? Anladım. Betsy artık mektuplarımı benim için teslim etmiyor. Her pazar baleye giderken kendim bırakıyorum. Ama biraz önce onu gördüğümde bana hala mektuplaşıp mektuplaşmadığımızı sordu ve evet dediğimde mutsuz göründü ve muhtemelen seni rahatsız ettiğimi söyledi. Rahatsız ediyor m u y u m ? Rahatsız ediyorsun.

Ama anlıyorum ki senin çocukların, bir hayatın ve bir işin var çünkü sen bir yetişkinsin ve ben sadece *sıfır* gerçek sorunu olan bir kızım. Eğer bana yazmayı kesmek istersen... Ben hallederirim.

Loulou

O kadar da küçük bir savaşçı değil.

Böyle yapma, Lou. Bir kadına dönüştüğünü anlıyorum, bu yüzden bu pasif agresif, duygusal saçmalıklar ortaya çıkacak ama sana şimdi söylüyorum, bu tür bir güvensizlik lanet olası bir zehirdir ve bir zamanlar olduğun havalı çocuğun içi boş bir kabuğuna dönüşene kadar izin verirsen seni yiyip bitirir. Bok gibisin, Lou. Neredeyse beş yıldır yazıyoruz (lanet olsun), bu yüzden istemediğim hiçbir şeyi yapmadığımı artık biliyor olmalısın.

Sana yazmak istiyorum. Berbat bir durum ama evet, biz arkadaşız. Böyle kaldığı sürece, bu işi kağıt ve kalemle sürdürdüğümüz sürece, hiçbir yere gitmiyorum.

Şimdi bana bu "melek" sürtüklerden biraz daha bahset ki onları nasıl kazanacağını planlayalım.

Z.

Seven.

2013-2014
Zeus 33 yaşında. Louise 14 yaşında.

Z,

Tamam, sana garip bir şey sorabilir miyim? Başka birine sorardım ama gerçekten başka kimsem yok... Babam ne diyeceğini bilemez, annem hiç ortalıkta yok, biliyorsun geçen yıl dadıdan kurtuldular ve Bea onu almak için çok küçük. Melekler bir şey bilmiyor, o yüzden oraya gidemem. Geriye sen kalıyorsun.

Tamam, burada devam edeceğim.

Yaz boyunca, ben, şey, "kadın oldum" ya da her neyse. Geç olgunlaştım falan. Yani şimdi vücudum değişti ve okuldaki tüm erkekler aniden benimle konuşmaya başladı! Bu çok garip ve onlara ne diyeceğimi bilemiyorum. Benimle dalga geçiyorlar, saçımı çekiştiriyorlar ya da bana şişman falan diyorlar. Bu çok kaba ama özel bölgelerime nasıl baktıklarını görebiliyorum, bu yüzden benden hoşlandıklarını biliyorum, yani hoşlandıklarını düşünüyorum. Yine de hiçbirinden hoşlanmıyorum. Hepsi aptal küçük çocuklar ve sadece beni rahat bırakmalarını istiyorum. Sence ne yapmalıyım?

Loulou

Lou,

Tamam, Lou, bunu soracak benden daha iyi biri olmalı. Ben bir erkeğim. Belli ki henüz anlamamışsın ama erkekler üç şey hakkında konuşur: içki, seks ve spor. Benim için bunlar viski, seks ve bisiklet. Her erkeğin farklı tercihleri vardır ama hepimiz çoğunlukla bu katı kurala bağlı kalırız. Bunu unutma Lou, içki, seks ve spor.

Bununla birlikte, gidecek başka kimsenin olmadığını anlıyorum, ki bu berbat bir durum. O yüzden evlat, seninle bu konuda konuşacağım ama sadece bu seferlik, tadını çıkar ve bir daha ASLA bana sorma.

Dinle, bu çok basit çünkü erkekler basittir. Bir erkek bir hatundan hoşlanırsa, onun dikkatini çekmesi gerekir. Bunu yapmanın birkaç yolu vardır. Pislikler bunu kaba pislik yaparak, saçını ya da makyajını aşağılayarak ya da sırf sohbet başlatmak için uydurdukları bir şeyle yaparlar. Yapılacak en iyi şey onları görmezden gelmektir. Daha iyi olanlar, dostunuz olmaya çalışırlar, kesinlikle hoşlanmadıkları halde hoşlanabileceğinizi düşündükleri bir şey hakkında sizinle arkadaş olurlar. Bu adamlar zararsızdır Lou, sadece yeterince uzun süre arkadaşlık et ve vazgeçeceklerdir.

Bir de en iyi türden erkekler vardır, değil mi? Erkek gibi davranıp bir kadını, bir kadının istediği ve ihtiyaç duyduğu şekilde sahiplenenler.

Hoşuna giden bir şey görür, gider, ortaya koyar ve ona çıkma teklif eder. Onu tanımak için yapması gerekeni yapar.

dinliyor, para harcıyor ve daha daiyisi zaman harcıyor Böylece onun dünyasını sallayabilir. Bir şey o adamla sikişmek tekrar düzeltmek için. Adamın ona hemen veremeyeceği bir şey mi istiyor? Bu adam, sırf onun tatlılığından biraz daha alma şansı için onu elde etmek için kıçını yırtacak. Bir gün sen de böyle bir adam bulacaksın Lou. Şimdi değil, sen daha çocuksun, sabırlı ol. Görmezden gelinecek sikleri görmezden gel ve görmezden gelinmeyecek aptalların boğazını yumrukla. Onlara bunu yapmana izin veren korkaklarla arkadaş ol. Ve bekle.

Z.

Zeus,

Sanırım ne tür bir adamdan bahsettiğini biliyorum.

Ayrıca, hayır cevabını kabul etmeyen siklerden birinin gırtlağına yumruk atmak istedim ama iyi kız Louise Lafayette bunu yapmadı, ben de o yemeğe bakmazken kolasına tükürdüm ve sonra içmesini izledim. Neredeyse tatmin ediciydi.

xoxo,
Loulou

Eight.

2015-2016
Zeus 35 yaşında. Louise 16 yaşında.

Zeus,

Bugün on altıncı yaş günüm. Annem bana gerçekten sevdiğim dört kişi ve katlanamadığım yüz kişiyle birlikte devasa bir 16. yaş partisi verdi. Hepsi de arka bahçemize çocuk oyun odası gibi serpiştirilmiş plastik Ken ve Barbie bebeklerdi. Ama ben onlarla eğlenmedim çünkü onlarla oynamayı reddediyorum. Tüm o pastel renklerin ve polo yakaların ortasında durup ailemin arkadaşlarının politika ve tatil evleri hakkında konuşmalarını dinledim ve normalden daha fazla sıkıldım. Nefes alamadığımı hissediyordum ve dürüst olmak gerekirse sanırım panik atak geçiriyordum. Birdenbire, artık kendi hayatıma katlanamaz hale gelmiştim. Çift kollu incilerimi koparmak, Tiffany tılsımlı bileziğimi bileğimden sökmek ve kaçmak istedim. Kime kaçmak istediğimi biliyor musun, Z?

Sen.

Tek düşünebildiğim sana doğru yarışmak, seni çoktan büyük metalik ejderhana binmiş bulmak, geceye doğru yola çıkarken motorun devrini bir savaşçı çığlığı gibi duymaktı. Gün batımı değil. Senin gibi erkekler ve benim kalbimdeki gibi kadınlar için günbatımı yoktur. Sadece mürekkep gibi bir gece vardır, sen yanından geçip giderken seni kavrayan, karanlığın içinde ona sahipmişiz gibi ilerleyen, sanki sadece onun gölge girdabının içinde özgürmüşüz gibi.

Ben olmak saçma. I Snuck a az ekstra Gözlükler. Şampanya içiyorum ve kafam helyumla doluymuş gibi hissediyorum.

Ben ne

sana koşmak istediğimi söylemeye çalışıyorum. Seninle uzakta olmak zorunda değil. Çocukların var, görünüşe bakılırsa gerçekten harika çocuklar, bu yüzden muhtemelen burada kalmak zorunda olduğumuzu anlıyorum. Bunun zor olacağını anlıyorum çünkü sen bir tamircisin ve ben de Giriş Prensesi'yim, çünkü sen benim on altı yaşımdan on dokuz yaş büyüksün. Ama sana ulaşabildiğim sürece sorun olmayacağını biliyorum. Ne zaman istersen gideriim. Sadece söylemen yeterli. Ve Z, çabuk söyle.

Seni
seviyorum,
Loulou

Louise,

Artık sana yazamam. Bana nedenini sorma ya da fikrimi değiştirmeye çalışma. Yetişkin bir adamın genç bir kıza yazması hiç hoş değil ve senin kafanın karışması, aşık olduğunu falan düşünmen benim suçum. Beni sevmiyorsun, küçük kız. Beni gerçekten tanımıyorsun bile. Senin için burada olduğum için mutluyum.

aracılığıyla ve cancer aracılığıyla senin
büyüyor içine a

Cidden harika bir genç kadınsın. Senin koruyucu anan olmak benim için bir onurdu. Ama gerçek şu ki, artık bana ihtiyacın yok. İyisin, sağlıklısın ve büyüdün. Bu yüzden buradan çıkıp sana doğru ve özgür yaşamaya devam etmeni söyleyeceğim. Aileni ve saçmalıklarını unut, başkalarının senden ne

beklediğini unut. Hayat çok

Kısa ve bunu biliyorsun, küçük bu yüzden yaşa savaşçı iyi gidiyor.

Z.

Nine.

Mayıs 2017

Ne kadar dindar olursanız olun, Pazar ayini asla eğlenceli değildir. Güven Ben, Ben olsam olmuştur ve papazın torun ve Belediye başkanının kızıyla neden bahsettiğimi anlayacak kadar uzun süre konuştum. Bir milyondan geriye doğru saymayı, İncil'deki her önemli figürü günahlarının ağırlığına göre sıralamayı, Fransızca ve Latince fiilleri gözlerim şaşı olana kadar çekmeyi denemiştim. Ne kadar sıkıcı olursa olsun, her şey büyükbabamın İncil'den bir bölüm daha okumasını dinlemekten daha iyiydi.

İncil.

Hıristiyanların yeryüzünde dolaştığına ve zayıfları ayarttığına inandıkları tüm kötülükler karşısında yıllarca dindar, iyi ve güçlü olmaya çalıştım. Denedim ve çok iyi başardım, Entrance, BC'de bir tür erdem timsaliydim, annelerin küçük kızlarına nasıl doğru büyüyeceklerini öğretmek için kullandıkları bir örnek, doğruluk yoluna sadık kalan genç erkekler için ideal bir eştim. Louise Lafayette, tıpkı annesi ve babası gibi, tıpkı büyükanne ve büyükbabası gibi toplumun temel direklerindendi.

Onca iyilik, onca çaba ve Tanrı bana bunun karşılığını nasıl verdi?

Kanserle. Tekrar.

Çocukluğumun iki yıllık bir döneminin tamamını kanımda sıcak ve aşındırıcı bir şekilde akarak geçirmiştim ve şimdi geri döndüğüne göre, hala onun lekesine, görüşümü hem bazen gerçek anlamda hem de mecazi anlamda nasıl kararttığına alışamamıştım. Kendimi bu kadar sefil, dualaların yardımının bu kadar ötesinde hissederken inanmam gereken şeylere inanmak zordu.

Bana ikinci evre teşhisi koymuşlardı ve kemoterapi olasılığı ufukta belirmişti.

Yine saçlarım dökülürdü.

Endişelenmek için çok boş bir şeydi ama annem ve babam Pazar günleri kiliseye giden insanlar olsalar da, gurur ve yüzeyselliği uygulayacak kadar insandılar. Heck, onlar Giriş'in Kral ve Kraliçesi'ydi; bu şeyler için yaşıyorlardı. Doğduğumdan beri sahip olduğum ve bana ondan miras kalan gür sarı saçlarımı kaybedeceğimi söylediklerinde annem benden daha fazla yıkılmıştı. Ağlamış ve saçlarını avuçlarının içine almış, gözyaşlarını saç tellerine silmişti. Kendim harap olmasaydım ve bunu saklamak için çok uğraşmasaydım iğrenirdim.

Lise on birinci sınıfın sonuydu, mezuniyetime on iki aydan az bir süre kalmıştı ve mezuniyet balosu da dahil olmak üzere her şey vardı. Ve tüm bunlar için kel olacaktım.

Annem bana gerçekten iyi bir peruk alacaklarını ama herkesin bunun benim saçım olmadığını bileceğini ve bunun çıplak bir kafa derisine sahip olmaktan daha kötü olduğunu söyledi.

Arkadaşlarım iyi insanlardı, bu yüzden dalga geçmezlerdi. Hepimizin hayattaki çirkin şeyleri görmezden geldiği gibi onlar da bunu görmezden gelir ve yollarına devam ederlerdi.

Çirkinliği saklamaktan çok yorulmuştum. Artık içimde yaşıyordu. Günlük hayattaki varlığını görmezden gelmek imkansızdı.

En kötüsü, Zeus'a bundan bahsedemedim.

İlk kanser nöbetimi onun sayesinde atlatmıştım ve şimdi tekrar hasta olduğumda onsuz yapabileceğimi hayal bile edemiyordum. Onun şaşırtıcı derecede havalı grafik yazısıyla yazılmış aldığım her mektup, perişan ruhuma merhem olmuştu. Küçük bir kızın bir şampiyona, inanacak birine ve ona inanacak birine ihtiyacı vardı. Büyüdüğümü söylerken haklıydı ama artık ona ihtiyacım olmadığını düşünürken yanılıyordu. Kadınların bir şampiyona belki de küçük kızlardan daha fazla ihtiyaç duyduğunu öğrenmiştim. Erkekler

kadınlara şefkatle ve platonik bir cesaretle davranmayı unuttu. Şehvet, saf ilginin yerini tutamazdı.

Yine de ona bir mektup göndermek istedim çünkü bir parçam tekrar hasta olduğumu bilse geri döneceğini biliyordu. İşte tam da bu nedenle onu yalnız bıraktım. Gerçekten acınacak bir mektup arkadaşı istiyor muydum?

Annem kıpırdayan ellerimi bastırmak için uzandı. İlk sağ sıradaydık, herkesin bakabileceği şekilde önde ve ortadaydık. Sıkılmış ya da beceriksiz görünmemi istemiyordu. Bu yüzden, vücudumun her yeri ağrısa ve her bir rakamı izleyerek dikkatimi dağıtmak iyi hissettirse de parmaklarımı bükmeyi bıraktım. Terli avuçlarımı pastel pembe eteğimin ağırbaşlı uzunluğu üzerinde düzelttim ve mütevazı topuklu ayaklarımı bankın altına sıkıştırdım.

Annem kalçamı okşadı.

İyi kız demekti.

Dişlerimi sıktım.

Neyse ki tören kısa sürede sona erdi. Ne yazık ki, sonraki yarım saat, tüm çilenin en az sevdiğim kısmı olan kaynaşmaya ayrılacaktı.

"Benjamin," diye gürledi Tim Buckley o gürültülü, spor spikeri sesiyle, babama doğru ilerlerken ve tüm erkeklerin yaptığı gibi, sırtına sert bir alkış vurarak el salladı. "Belediye başkanımız bu güzel Pazar sabahında nasıl? Her zamanki gibi mükemmel bir tören oldu."

"Teşekkürler Tim, bunu babama ileteceğimden emin olabilirsin. Hayat güzel, hiçbir şeyden şikayet edemem," dedi babam.

Hastalığımdan şikâyet etmemesi şaşırtıcı değildi. Annem ve babam "durumum" olarak adlandırdıkları şey hakkında herkesi bilgilendirmiş olabilirlerdi ama bu konuda konuşmanın, dikkatleri zavallı küçük hasta kızın üzerine çekmenin ayıp olduğunu düşünüyorlardı.

Küçük kız kardeşim Beatrice, eli benimkini bulup sıkıca tutmadan önce omzunu hafifçe bana çarptı. Pazar ayinlerinin şarkılarına ve danslarına alışmıştık ama ikimiz de bundan hoşlanmıyorduk. Hayatlarımızdaki gösteriş

Bea üç yaş küçük olmasına ve kızların hormonlar, erkekler ve güvensizlik nedeniyle oldukça berbat olduğu bir yaşta olmasına rağmen, hala hırsızlar kadar kalındık. Tartıştığımız tek konu kimin daha kötü durumda olduğuydu, o mu ben mi? Bea, ailelerimizin onun ne yaptığını umursamadığını iddia etmekten hoşlanırdı. En azından bir dereceye kadar haklıydı. Okulda başarılı olduğu ve başını beladan uzak tuttuğu sürece, annem ve babam onu bir insan olarak görmüyorlardı.

Onların süper yıldızı olmanın daha zor olduğunu savundum. Günümün planlamak istemedikleri bir anı, kişiliğimin oluşmasında pay sahibi olmak istemedikleri bir nüansı yoktu. Annem beni güzel olduğum için severdi, tıpkı kendisinin hissettiği gibi. Babam benden hoşlanıyordu çünkü kitap gibi zeki ama aynı zamanda çekici biriydim, tıpkı onun hissettiği gibi. Bana olan ilgileri nispeten yeniydi, ergenlikten itibaren yakışıklılığım azaldı ve zekam fark edildi. Benden hoşlanıyorlardı çünkü onlar için yararlı bir araçtım.

Zavallı Bea'nın güzel kemikleri vardı ama henüz büyümemişti ve zekiydi ama gösterişli bir şekilde değil. Çok çalışıyordu ve başarılı olmak için azimliydi ki bence bu doğuştan yetenekli olmaktan bile daha iyiydi. Ayrıca çok tatlı ve bir o kadar da komikti.

Ölümle ilgili kabuslardan uyandığımda ya da sabahları yataktan kalkamayacak kadar bitkin olduğumda benimle ilgilenen tek kişi oydu. O zaman bile, bunun nedeni hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı ama oradaydı ve bu benim için yeterince iyiydi.

"Kızınızın UBC, U of T ve McGill'e girdiğini duydum. Onunla gurur duyuyor olmalısın," diye devam etti Tim, dikkati artık benim üzerimdeydi.

Bakışları takdir ediciydi ama bu kesinlikle yakın arkadaşının kızının zekâsını övmekle ilgili değildi. Annemin bana giydirdiği muhafazakâr vardiya ve süveter takımına rağmen kıvrımlarımı beğenmişti.

"Ondan hiç şüphe etmedim. O babasının kızı," diye böbürlendi babam, beni daha yakına çekerek bir resim kadar güzel olan bana bakabilmek için.

Tim'e her şeyin göstermelik olduğunu, evde ne onun ne de annemin bize ayıracak zamanı olmadığını söylemek istedim ama Tim'in bunu pek umursamayacağını bildiğim için çenemi kapalı tuttum.

Kemiklerim ağrıyordu. İki saat boyunca ayakta durup hiçbir şey ifade etmeyen aptal ilahiler söylemekten yorulmuştum çünkü artık Tanrı'ya inandığımı düşünmüyordum ve sadece eve gitmek istiyordum.

"Elbette, elbette. Şimdi, James ve benimle alışveriş merkezi teklifi hakkında konuşmak için bir dakikan var mı?" Tim sordu.

"Senin için dünyada her zaman var, dostum," diye cevap verdi süper çekici bir gülümsemeyle.

Elinin arkasından kıkırdayan Bea'ya gözlerimi devirerek baktım. "Baba, Bea'yı dans dersine sen götürmelisin, Hatırladın mı?" Unuttuğu için ona ne kadar kızgın olduğumu görmesin diye gülümseyerek hatırlattım.

Normalde onu kendim götürürdüm ama törenden sonra gençlik kanser destek grubuna gidecektim ve ne kadar gitmek istemesem de onkoloğum aileme katılmam için ısrar etmişti. On yıl içinde iki kanser vakasının depresyona yol açabileceği gibi bir şeyler söylemişti. Depresyondan anlamıyordum ama çok öfkeliydim ve gün geçtikçe daha da öfkeleniyordum.

Babam kaşlarını çattı ama elini Bea'ya uzatarak arkasından gelmesi için parmaklarını salladı.

"İyi misin?" Tim çoktan uzaklaşmaya başlamışken sordu.

"Beatrice'i baleye götürmem gerekiyor ama biraz geç kalabilir," dedi Tim'i kilisenin diğer tarafına kadar takip etmeden önce, proje için fikirlerinden bahsetmeye başlamıştı bile, Bea gölgesi gibi itaatkâr bir şekilde arkasından geliyordu.

Benjamin Lafayette ben on bir yaşımdan beri Entrance'ın belediye başkanıydı ve bu sevgisini hiç kaybetmemişti. Ben de

Aslında Entrance için yaptığı işlerden dolayı onunla gurur duyuyorum. Keşke iyi bir baba olmak için de bunun yarısı kadar çalışsaydı.

"Louise, hayatım, bugün çok iyi görünüyorsun," diye bağırdı Mamie Ross annemle bana doğru yaklaşırken.

Çenemi çimdikleyerek her iki yanağıma da şapır şupur iki öpücük kondurdu. Tenimde kırmızı ruj izi bıraktığını biliyordum ama ben daha ruju silemeden başparmağını yaladı ve küçük bir kıkırdamayla izlere sürttü.

Kadın elli beş yaşından bir gün bile küçük değildi. Kıkırdamaması gerekirdi.

Bir yıl önce böyle kindar bir düşünceye sahip olmak midemi bulandırırdı. Şimdi ise her zaman midem bulanıyordu, bu yüzden şeytani düşüncelerle o kadar zorlanmıyordum.

"Öyle, değil mi?" Annem bir eliyle saçımı düzelterek mırıldandı. "Belki biraz fazla kahverengi."

Belki diye bir şey yoktu. Geçen gün güneşlenmekten geldiğimde neredeyse çıldıracaktı. Bana köylü kahvesi derdi. Onun platin saçları bana miras kalmıştı ama ben babamın altın tenine sahiptim. Babamın bronzlaşmasına aldırmazdı, çünkü golf oynamayı ve balık tutmayı severdi. Bana aldırmazdı çünkü benim küçük bir hanımefendi olmam gerekiyordu.

Ten rengimin bununla ne ilgisi olduğunu asla bilemeyeceğim ama ailesi İngiltere'den gelmişti ve British Columbia'nın bazı bölgeleri hâlâ Tweed Perdesi'nin arkasındaydı.

"Hayır, çok güzel görünüyor. Ve çok zayıf! Diyet mi yapıyorsun?" Mamie devam etti.

Entrance'taki herkes kanser olduğumu biliyordu. Ailem öğrendiğinde, hem Entrance Herald'da hem de kilise bülteninde bir duyuru yayınlamışlardı. Yine de kimse bu konuda açıkça konuşmuyordu.

Ki bunu giderek daha sinir bozucu bulmaya başladım. Saçlarım döküldüğünde ne diyeceklerdi?

Oh tatlım, ne kadar da modaya uygun bir açıklama yapıyorsun!

Saçmalık.

Mamie'ye kocaman gülümsedim. "Diyet yapmıyorum, sadece sağlıklı kalmaya çalışıyorum."

Bilgece başını salladı. "Akıllı kız. Yıllarca yo-yo diyeti yaptım ve şimdi cildim tam olarak oturmuyor."

"O hasta anne. Diyet falan yapmıyor," diye alay etti Reece Ross küçük grubumuza yaklaşırken.

Pazar ayinine uygun bir takım elbise giymişti, ancak kravatı boynundan gevşekti ve üstteki üç düğmesi açıktı. Entrance High'daki ve sınıfımdaki en yakışıklı çocuklardan biriydi. Yine de pek konuşmazdık, çünkü o gelişmekte olan kötü çocuk tarzında havalıydı ve ben de iyi bir kızdım.

Bu yüzden beni savunmaya gelmesine şaşırdım.

Özellikle de kendi annesine karşı.

Bunu kendi annemle de defalarca yapmak istemiştim ama bir türlü cesaret edememiştim. Bu olay, kasabada başarılı bir basketbolcu ve çok yönlü bir oyuncu olarak tanınan Reece Ross'a yeni bir saygıyla bakmamı sağladı.

Mamie'nin ağzı anlamsızca açılıp kapandı.

Annem Reece'e ters ters baktı, onun terbiye yoksunluğundan tiksinmişti.

"Bununla birlikte, hasta bir kıza göre oldukça harika görünüyorsun," diye ekledi Reece, bakışları mütevazı elbisemin ve altındaki kıvrımların üzerinde geziniyordu.

Ergenliğe girdiğimde bol miktarda göğüs ve kalçayla ve sarı saçlarımla beni neredeyse bir Barbie gibi gösteren küçük bir bel ile kutsanmıştım. Doğduğum aile düşünüldüğünde bu ironik ve acımasız bir durumdu. Ben bir Lafayette'dim ve bu nedenle dindarlık, cömertlik ve zarafet gibi belirli niteliklerle tanımlanmalıydım. Cinsellik, kötülük ve güzellikle değil.

Öfke kanımdaki bulanıklığı temizleyerek yaktı, kendimi hatırlamadan ve tekrar sıkıcı hale gelmeden önce muhteşem bir saniye boyunca beni temizledi.

"Teşekkür ederim," dedim aptalca.

Annem gülümsedi, Mamie de öyle. Reece bana ters ters baktı.

Yaşlı kadınlar yakınlaşarak bizi kalp kalbe konuşmalarından kopardılar. Reece bu fırsatı değerlendirerek bana bir adım daha yaklaştı, kolonyası burnuma kadar geliyordu.

"Ölüyor musun?" diye fısıldadı sertçe.

Yine öfke, kısa bir parlama.

"Umurunda mı?"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi. "Güzel hayatını yaşarken seni izliyorum Louise ve çok sıkıcı görünüyor. Bazıları ölümden daha kötü diyebilir. Eğer gerçekten ölüyorsan, sence de biraz yaşamanın zamanı gelmedi mi?"

"Dur tahmin edeyim, bana nasıl yapılacağını göstermeye gönüllü müsün?" Sırıtışı yüzünde ince bir dilim halindeydi. "İlgileniyor musun?"

"Neden birdenbire benden bu kadar hoşlanmaya başladın? Birbirimizle on kelime bile konuştuğumuzu sanmıyorum ve seni tüm hayatım boyunca tanıdım."

Reece hafifçe geri çekildi, kollarını kavuşturdu ve yapay bir kabadayılık ve rahatlık ifade eden o ergen çocuk duruşunu takındı. "Şimdi daha ilginç olacağını umuyordum. Kanser falan derken."

"Büyük bir pislik olmaya mı çalışıyorsun yoksa bu sana doğal mı geliyor?" Tersledim.

Nefesimi kesmek için elim ağzıma gitti. Hiç küfür etmediğimden değildi. Sadece bunu asla toplum içinde ya da kafamın dışında bir yerde yapmazdım. Kimseye kötü bir söz söylememiştim ama yine de en ufak bir kışkırtmada kesinlikle aşağılık biri oluyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Olma." Yine benim alanıma doğru ilerledi ama cemaatteki işgüzarların gıdaklayacağı kadar yakın değildi. "Kaba olmak iyi hissettirmiyor mu?"

"İyi hissettirip hissettirmemesi önemli olmamalı. Huysuzluk arzulanacak bir şey değildir," diye vaaz verdim.

Gözlerini devirdi. "O kadar sıkıcısın ki, böyle konuşarak kendini uyutmamana şaşırıyorum." Birden ellerim onun ellerindeydi. "Bak, sana yardım etmeme izin ver. Sen bir

Hiçbir hayat tecrübesi olmayan on yedi yaşında bir kızsın ve yakında ölebilirsin. Bu seni korkutmuyor mu?"

"Keşke," diye mırıldandım kendimi sansürleyemeden.

Gözleri mizahla alevlendi ve ne kadar güzel olduğunu fark ettim. "İşte, bu iyi hissettirmiyor mu? Gerçekten ne düşündüğünü söylemek."

Yutkundum çünkü öyle oldu.

Muzaffer bir edayla yüzüme sırıttı. "Dinle, bunu düşünebilirsin, tamam mı? Senden kokain çekmeni falan istemiyorum. Sadece fırsatın varken biraz yaşamaya teşvik ediyorum seni."

"Neden umursuyorsun?" Tekrar sordum, bu sefer yumuşak bir sesle çünkü söylediği şey beni derinden etkilemişti.

"Umursuyorum çünkü senin uğraşmak zorunda olduğun saçmalıkların yarısı bende de var ve bundan nefret ediyorum." Hâlâ benimkiyle çene çalmakta olan annesini işaret etti. Annem ve babam Entrance sosyetesinin kral ve kraliçesiydi ve Mamie Ross yıllarca başka türlü olmaya çalışmasına rağmen kesinlikle sınırdaydı. Reece'in benim katılmaya zorlandığım sıkıcı etkinliklere sürüklendiğini kaç kez gördüğümü sayamadım.

"Bunu düşüneceğim," diye fısıldadım, kelimeleri havada tutmaktan bile korkuyordum.

Derimin altında sıcak ve yavaş bir şekilde çalkalanan isyan her zaman sadece bir his, bazen hırlayan ama asla sözlere ya da eylemlere dönüşmeyen gürleyen bir sıcaklık olmuştu. Reece'e verdiğim sözün serbest kalışını, sertleşmiş dış kabuğumdaki çatlağı hissettim. Bu hem uğursuz hem de tamamen güzeldi.

Zeus bana yazmayı bıraktığından beri kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Annem yanıma dönüp beni Gençlik Dairesine götürmesi gerektiğini söylemek yerine önemli bir toplantımız olduğunu söyleyerek bizi mazur gördüğünde

Vancouver'daki Kanser Destek Grubu'nda bağımsızlığa adım atmaya karar verdim.

"Ben kendim sürerim," dedim kararlı bir şekilde.

Otoparkı geçerken annem duraksadı, sesimdeki sertliğe şaşırmıştı. Beni ideal çocuğu olarak şekillendirmişti ve ideal çocuğunun da kolay lokma olması gerekiyordu.

"Hayır işleriyle çok meşgulsün ve bu akşam Anholt'larla yemek var, Bayan Anholt'un laktoz intoleransı nedeniyle Şef'in sütlü bir şey servis etmediğinden emin olmalısın... Tabağında çok fazla şey var ve ben kendimi Vancouver'a kolayca götürebilirim."

Nefesimi tutarak annemin cevabını bekledim.

Düşünmek için zaman ayırdı ve cevap verdiğinde muhtemelen yüzüm mosmor olmuştu. "Tamam, ama akşam yemeğine kadar evde ol."

Kocaman gülümsememi görmesin diye saçlarımdan bir perdenin arkasından "Olur," dedim.

Vancouver'a gidiş-dönüş bir saat araba kullanmak çok küçük bir şeydi, ama kendimi büyük bir zafer kazanmış gibi hissettim çünkü annem hayatımın neredeyse her yönünü belirlerdi ve okula gitmediğim zamanların çoğunu onunla geçirirdim.

"Yavaş şeridi kullanın ve yol kurallarının kendileri için geçerli olmadığını düşünen aptal motosikletlilere dikkat edin," dedi annem şık siyah BMW'sine binerken.

"Elbette," dedim.

Optimus Prime adını verdiğim gümüş renkli Mazda hatchback'e doğru ilerlemeden önce onun otoparktan çıkışını izledim. Hakkında yazılacak bir şey değildi ama küçük, hızlı bir makineydi ve bana aitti. Ona kesinlikle bayılmıştım.

Arkamda onu hissettiğimde kapıyı açıyordum. "Ee, sevgili anneciğinden kurtulduğuna göre şimdi nereye gidiyoruz?" demeden önce Reece olduğunu biliyordum.

"Vancouver'daki Gençlik Kanser Destek Grubu," diye kestirip attım, başımı hafifçe çevirerek

Gözümün ucuyla yüzündeki ifadenin düşüşünü izledim.

Garip bir şekilde, hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu.

"Harika, hadi başlayalım."

Arabamın etrafını sarmasını ve yolcu kapısını açmasını izledim. "Gerçekten benimle gruba gelecek misin?"

Kollarını arabanın tavanında kavuşturdu ve bana doğru eğildi. "Eğer gitmek istediğin yer orasıysa."

Dudaklarımı büzdüm. Destek grubundan nefret ediyordum. Son derece iç karartıcıydı, özellikle de gruptaki dokuz çocuktan dördünün ölümcül olduğu ve üçünün birden fazla kez iyi bir mücadele verip hastalığı atlattığı, ancak yıllar sonra tekrar pençesine düştüğü düşünüldüğünde. Oradaki herkes açık ve iyimser olmak için çok çabaladı ancak ikincisi sert geldi ve uyumsuz bir notaya çarptı. Onlar grubun onlara sağladığı hastalıklı arkadaşlıktan bir şeyler aldılar ama ben alamadım.

Mutluymuş gibi davranmaktan yorulmuştum ve grup benim için sahte memnuniyetimi dışa vurabileceğim başka bir sahneydi.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Aklında başka bir şey mi vardı?"

"Evet, bir arkadaşım taşrada bir fıçı bira partisi veriyor. Partiye var mısın?"

Daha önce hiç partiye gitmemiştim. Kız arkadaşlarım bazen bir grup erkekle takılırdı ama asla partiye gitmezdik. Çoğunlukla Mary'nin evinde takılırdık çünkü ailesinin çoğu gerçek sinemadan daha büyük harika bir ev sineması vardı ya da Joe'nun evinde takılırdık çünkü ailesinin üç katmanlı bir dalış tahtası olan olimpik bir havuzu vardı. Hiçbirimiz içki içmezdik çünkü hepimiz sporcu ve akademisyendik. Kanser enerjimi yok etmeden önce ben de bir atlet ve dansçıydım.

"Giyecek hiçbir şeyim yok," dedim.

Vardiya ve kazak takımı tam olarak parti kıyafetleri değildi.

Reece vücuduma eleştirel bir gözle baktı ve aynı sonuca vardı.

"Hudson'ın bir ablası var. Senden daha küçük ama muhtemelen onunkinin içine sığabilirsin."

"Tanrım, teşekkürler," diye mırıldandım.

Güldü. "Göğüs bölgesini kastetmiştim, Lila senden çok daha küçük."

"Oh," dedim, daha az kırılmıştım çünkü bu adil bir varsayımdı.

"Lila harika biri. Onu seveceksin."

"Benden hoşlanacak mı?" Sormadan edemedim. Entrance High'daki çocukların çoğu benim züppe olduğumu düşünüyordu.

"Seni sevecekler," diye yumuşak bir sesle beni rahatlattı.

Neden bu kadar nazik davrandığından emin değildim ama hediye edilen atın ağzına bakmayacaktım. Bunları tek başıma yapamayacak kadar korkaktım, bu yüzden onun kötü etkisi için minnettardım.

"Tamam, hadi yapalım," diye karar verdim, kararımdan ve inancımdan gurur duyarak başımı salladım.

Reece arabaya binmeden önce "Harika," dedi.

"Harika," diye yineledim usulca, hevessizliği karşısında biraz sönmüştüm ve sonra onu Optimus'a kadar takip ettim.

Otoparktan çıktıktan sonra "Ee," diye başladı. "Temel konuların üzerinden geçelim, olur mu?"

"Tamam mı?"

Çevremde sırıttığını gördüm.

"Hiç uyuşturucu kullandın mı?"

"Hayır!"

"Alevlenmemiş bile

mi?" "Ne?"

"Alevlendi."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye

itiraf ettim. Kısa, şaşkın bir sessizlik oldu.

"Bana, BC'de doğup büyüdüğünü ve alev almanın ne anlama geldiğini bilmediğini mi söylemek istiyorsun? Peki ya nargile içmek, kafayı bulmak, yeşillenmek, uyuşturucu kullanmak, ot içmek, arabaya hot-box yapmak, esrar sarmak?"

"Marihuanadan mı bahsediyorsun?" Tahmin ettim.

Britanya Kolumbiyası'nda yeraltı endüstrisinin önde gelenlerinden biri olduğunu biliyordum ama bu, hakkında başka bir şey bildiğim anlamına gelmiyordu. Lisedeki çoğu insan marihuana içerdi ama ben

Çoğu insan gibi değildim ve Reece'in bunu bildiği halde beni küçümsemesi canımı sıkıyordu. Ben bir erdem örneğiydim. Bir erdem timsali uyuşturucu argosu bilmezdi ve kesinlikle uyuşturucu kullanmazdı.

"Evet Louise, Mary Jane'den bahsediyorum," dedi yine, sanki ben bir aptalmışım gibi.

Mary Jane'in başka bir argo terim olduğunu düşündüm.

"BC otu hakkında bir şey bilmiyorsanız kendinize Britanya Kolombiyalı bile diyemezsiniz. Bizim otumuz dünyanın en iyisidir."

Omuz silktim.

"Kahretsin, sen gerçekten iyi bir kızsın," dedi, düşüncelerimi yankılayarak.

"Evet," dedim gururlu bir çene eğimiyle.

Sonra iyi bir kız olmanın berbat bir şey olduğunu fark ettim. Elbette arkadaşlarım vardı. Kendilerine Entrance Lisesi'nin melekleri diyen bir grup kız çünkü hepsi köklü ve çoğunlukla iyi Hıristiyan ailelerden geliyorlardı ama daha çok güzel ve varlıklı oldukları için bunu biliyorlardı. Diğer çocuklara karşı zorba değillerdi ama kimin daha güzel, daha parlak ve daha çok sevildiği konusunda çok fazla kavga vardı. İronik bir şekilde, melekler birbirlerinin başarılarını desteklemiyorlardı. Bunun yerine birbirlerini engellemek için suçluluk duygusu, manipülasyon ve yalanlar kullandılar. Bunu biliyordum çünkü tıpkı annelerimiz gibi onlar da doğduğumdan beri benim arkadaşlarımdı. Öğrendiğime göre, eski stok iyi stok anlamına gelmiyordu.

İyi notlar aldım çünkü Tanrı'ya şükür zeki doğmuştum ve çok çalışmasaydım bile, ki çalıştım çünkü iyi bir kızdım, başarılı olurdum.

Otizm Merkezi'nde gönüllü olarak çalıştım. Bu bir zorunluluk olarak başladı çünkü annem on iki yaşıma geldiğimde himaye etmem için bir hayır kurumu seçmemi istedi, ancak şimdi bunu sevdim ve hem oraya hem de diğer hayır kurumlarına ayıracak daha fazla zamanım olmasını diledim. Bazılarını sevmek gerçekten zor olsa da merkezdeki çocukları sevdim çünkü bilişsel ve sosyal becerilere sahip değillerdi.

sosyal ipuçlarını ayırt etme yeteneği. Böyle bir çocuk, Sammy adında kızıl saçlı sevimli bir oğlan, en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Ömür boyu en iyi arkadaş olacağımızı bana bildirdiği günü hâlâ hatırlıyorum. Bana bir mektup yazmış ve imzalamamı isteyerek bizi resmen kanka yapmıştı. Gözyaşlarına boğulmuştum.

Gönüllülük harikaydı, iyi bir kız olmaya değerdi.

Ama ebeveynlerimin beni değerli bir midilli gibi gösterdikleri ve ideal yaşamlarına uymadığı için hastalığım yokmuş gibi davrandıkları kısım beni tüketmeye başlamıştı. Bıkmıştım ve beni bedenen olduğu kadar ruhen de hasta edecek şekilde bastırılmıştım.

On yedi yaşındaydım. Temelde bir yetişkindim; tamamen şekillenmiş bir insandım. Ve ailemin beklentilerinin dışında, Giriş toplumunun önüme tuttuğu aynanın dışında kim olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu, kendimi gerçek bir şekilde temsil etmekten çok kendi yaptıkları bir tabloydum.

"Kim olduğumu bile bilmiyorum. Bu ne kadar klişe?" Fısıldadım.

"Oldukça klişe," diye kolayca kabul etti Reece.

Ben gençlere yakışır şekilde kara kara düşünürken ve Reece pencereden dışarı bakıp Reece ne düşünüyorsa onu düşünürken sessizdik.

"Başka ne klişe biliyor musun? Ailene karşı isyan etmek," dedi sonunda ve konsolun üzerine eğilerek kulağıma doğru konuştu.

Titredim ama düşüncelerim beni aynı yola sürüklemişti. "Evet."

Bana sırıttı. "Eğlenceli olacak, Louise. Normal gençlik hayatını ve kimi hayal kırıklığına uğratacağını umursamadan vereceğin kötü kararları seveceksin."

Kaşlarımı çattım çünkü bu kulağa hiç eğlenceli gelmiyordu. Ailemi hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden değildi. Aslında onlara çeşitli nedenlerden dolayı kızgındım ve bunların hepsi de kanser hastalığıma verdikleri -ya da vermedikleri- tepkiyle ilgiliydi.

Bana ya da bir başkasına zarar verebilecek aptalca kararlar vererek kendimi hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Reece vitesin üzerindeki sıcak elini benimkinin üzerine koydu, sesi nazikti: "Sana göz kulak olacağım. Eğlenmeni, hayatın tadını çıkaracak kadar belaya bulaşmanı istiyorum, bir çukurda ölüp gitmeni değil."

"Tamam," diye kabul ettim, sanki dehşete kapılmamışım gibi. "Tamam," diye tekrarladı.

Ten.

Evin ana katına yerleştirilmiş devasa hoparlörlerden bangır bangır yükselen Kygo şarkısının ritmine ayak uydururken bas, çıplak ayaklarımın altında müzikal bir kalp atışı gibi çarpıyordu. Elimde Reece'in köşedeki devasa Blue Buck fıçısından doldurduğu ılık birayla dolu kırmızı bir Solo bardak vardı ve terli saçlarımı açıkta kalan omuzlarımın üzerinde ileri geri savururken içindekiler parmaklarımın üzerinden akıyordu. Zaten birkaç bardak biranın yanı sıra Lila, Hudson ve Reece'in geceye başlamam için doldurdukları iki shot votkayı da içmiştim.

Reece haklıydı, ben Lila'dan hoşlanıyordum, o da benden hoşlanıyordu.

Bizden üç yaş büyüktü ve yaz tatili için UBC'den dönmüştü. Daha önce hiç bu kadar zarif, söğüt gibi bir kadınla tanışmamıştım ama klasik güzelliği ve kocaman ela gözlerindeki iyi mizah beni büyülemişti. Garip olduğumu hatırlayamadan beni güldürmüştü ve bana kıyafet teklif ettiğinde, denediğim jean etek ve crop top'un saçma uyumuna sadece biraz gülmüştü. Lila belki 1.80 boyunda ve sırılsıklam ıslandığında 1.90 kiloydu. Bense 1.90 boyunda ve kıvrımlıydım.

İkimiz de iyice güldükten sonra doğaçlama yaptık. Şimdi, vardiyamın altına giydiğim kırılgan kaşkolu ve Lila'nın üzerinde dizlerinin hemen altına kadar inen ama benim üzerimde uyluğun ortasına kadar gelen esnek siyah bir etek giymiştim. Ayakkabı giymiyordum, çünkü alçak topuklu mantıklı ayakkabılarım parti ayakkabısı değildi. Lila makyajımı yapmıştı, ileride ben de yapabileyim diye bana nasıl yapılacağını öğretmek için zaman ayırmıştı.

Bir daha ne zaman kırmızı ruj sürme fırsatı bulacağımı bilmiyordum ama sarı saçlarımla oldukça havalı görünüyordu.

Hindistan cevizi gibi. Reece ve arkadaşı Hudson'a mutfakta katılmak için aşağıya indiğimde ikisinin de ağzı menteşeleri kırılmış gibi açılmıştı.

Entrance Bay Acad'ın geri kalanı - ki benim tiki çocuklar ekibim hariç tüm okul oradaymış gibi görünüyordu - ortaya çıktığında, varlığıma benzer tepkiler verdiler. Şok, şaşkınlık ve son olarak da kahkaha. Görünüşe göre, Küçük Bayan İki Ayakkabılı'yı genç bir serseri gibi giyinmiş, sıcak bira içerken ve kitlelere karşı sürtünürken görmek eğlenceliydi. Hakarete uğramadım çünkü bazen dişlerimi bile ağrıtacak kadar şekerliydim ve bu oldukça komikti ve gece uzadıkça ve ben sarhoş oldukça daha da komikleşti.

Güneş batalı çok olmuştu ama hava hala sıcaktı, bu yüzden bir grup Hudson ve Lila'nın arka bahçesinde takılıyorduk. Reece, sözünün eri olarak, bütün gece yanımdan ayrılmadı ve her zaman içkimizin olduğundan emin oldu. Süper yakışıklıydı ve aslında oldukça eğlenceliydi, her zaman şakalar yapar ve hikayeler paylaşırdı, bu yüzden gece ilerledikçe ve yaklaştıkça, omzuma bir el, sonra da parmakları kalçamın üzerinde samimi bir şekilde yerleşen belimin etrafındaki bir kol, itiraz etmedim.

Hayatımda ilk defa eğleniyordum.

Saçlarımı bir omzunun üzerinden taradı ve boynuma doğru eğildi, fısıldarken nefesi açıkta kalan tenimde sıcaktı, "İçeri girip biraz sessizlik bulmak ister misin?"

Sorusu beni pek şaşırtmadı. Tamamen saf değildim.

Bir yanım onunla gitmek istemiyordu. Reece'i seviyordum ama arkadaş ve suç ortağı gibi kolay bir şekilde. Bırakın elini pantolonumun içine sokmasını, dilini ağzıma sokmasını bile istemiyordum. Ama kendime züppe olduğumu ve biraz mantıksız davrandığımı söyledim. Daha önce hiç ağzıma dilini sokmamış ya da pantolonuma elini sokmamıştı, öyleyse onunkinden hoşlanmayacağımı nereden bilebilirdim?

Cevap, yapamam oldu.

Şimdiye kadar hayatımda tek bir kişiyi sevmiştim ve onu sadece iki kez görmüştüm. Ne yapacaktım? Hayatımın geri kalanında çocukluk hapishanemdeki mektup arkadaşımın fikrine mi tutunacaktım? Beni istemeyen ve istese bile benim için iyi olmayacağından emin olduğum birinin peşinden mi gidecektim?

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Sarhoşken vardığım sonuca göre, elini tutup içeri çekerek ona cevap verdim.

Lila'nın endişeyle kaşlarını çatarak beni izlediğini gördüm, Hudson bile biraz temkinli görünüyordu ama Reece önden gidip beni içeri, merdivenlerden yukarı, boş bir yatak odasına götürürken onlara güven vermek için özensizce gülümsedim.

Kapı kapanır kapanmaz üzerime atladı.

Merak ettiğim dil ağzımdaydı ve tadı maya ve şerbetçiotu gibiydi. Sıcak ve kaygandı, dudaklarımın arasından geçip dişlerimin üzerinde gezinirken beklediğimden daha ılıktı.

Yine de elleri hoşuma gitti. Biri omuzlarımın arasına bastırdı, böylece ona sıkıca sarıldım ve diğeri popomu kavrayacak şekilde sırtımdan aşağı indi. Onun iri ve sıcak ellerinin üzerimde olması iyi hissettiriyordu. Vücuduma verdiği tepkiyi onunkinden ağzıma doğru ilerleyen iniltide hissetmek daha da iyiydi. Bir erkeğin ellerinin üzerimde olmasına kesinlikle alışabilirdim.

Sürtük, muhafazakar Louise ağladı.

Yeni ben, adı ya da ailesi olmayan, o anda onu memnun eden şey dışında dünyada hiçbir şeyi umursamayan yepyeni bir insan, adının söylenmesine sırıttı ve Reece'i öptü.

Beni yatağa bastırmıştı, uzun vücudu benimkinin üzerindeydi ve elleri gömleğimin altındaydı, mide bulantısı beni karnımın tam ortasından vurduğunda her iki göğsümü de arsız bir şevkle avuçlayıp sıkıyordu.

"Oh, hayır," diye mırıldandım Reece'in dudaklarına karşı.

Tereddüt etti ve hafifçe uzaklaşarak "İyi misin tatlım?" diye sordu.

Daha konuşmasını bitirmeden ondan uzaklaşmaya çalışıyordum ama kusmadan önce ancak yatağın kenarına kadar gelebildim.

"Kahretsin," diye küfrettiğini duydum durmak bilmeyen kusma seslerimin arasından.

Çok utanmıştım ama o kadar hastaydım ki tüm vücudum ağrıyordu. İçki içmenin berbat bir fikir olduğunu geç de olsa anladım. Yeni teşhis konmuş ve henüz tedaviye başlamamış olmama rağmen vücudum yıpranmıştı ve daha önce hiç sarhoş olmamıştım.

Utanç duygumun hemen ardından kendimden nefret etmeye başladım.

"Geri zekâlı," diye nefes alıp vermeyi başardım.

"Tamam, burada bekle. Ben Lila'yı almaya gidiyorum," dedi Reece.

Ben homurdandım, o da bunu onay olarak algılamış olmalı ki kapıdan çıktı.

Bir iki dakika sonra kusmuştum.

Orada uzun süre nefes nefese yattım ama sadece birkaç dakika sürmüş olmalı çünkü Reece geri dönmedi. Midem yatışmıştı ama hâlâ zil zurna sarhoştum ve muhtemelen bir o kadar da pis kokuyordum, bu yüzden biraz temiz hava almak için dışarı çıkmaya karar verdim. Bacaklarım beni kalabalık merdiven boşluğundan aşağıya taşırken şaşırtıcı derecede sağlamdı, gülümseyen ve bana dikkatle seslenen yaşıtlarımın yanından geçtim, belki de bir ispiyoncu olduğumdan ya da sadece kötü oynayan iyi bir kız olduğumdan endişeliydiler. Onları görmezden geldim, ön kapıdan içeri girdim ve temiz havayı derin derin içime çektim.

British Columbia kıyılarının havası gibisi yoktu. Dünyanın dört bir yanında ailemle pek çok tatile çıkmıştım ve eve döndüğümde uçaktan indikten sonra soluduğum hava kadar tatlı bir şey yoktu.

Gözlerimi kapattım, kendimi anlayabilmek için kapının yanındaki duvara yaslandım. Düşüncelerim hâlâ ağır bir bataklık suyunda yürüyormuş gibi ağır adımlarla ilerliyordu ama hasta olma dürtüsü geri çekilmişti.

Yaklaşan motosikletlerin alçak gürültüsü beni uyandırdığında neredeyse evin kenarına yaslanmış uyuyordum.

Entrance'da bu gürültülü homurtu alışılmadık bir şey değildi. Fallen MC, neredeyse 1960 yılında kurulduğundan beri kasabanın vazgeçilmezi olmuştu. Deri giysili motorcuların büyük metal canavarların sırtında, saçları uzun, sakalları vahşi ve derileri kalıcı sanatla kaplı bir şekilde sert bir düzen içinde sokaklarda dolaştıklarını görerek büyüdüm. Onları her zaman garip bir kıskançlıkla izlemiştim çünkü daha önce hiçbir şeyi o adamlar kadar özgür görmemiştim, gün batımına doğru bir kardeşlik gibi gidiyorlardı.

Vurulma olayından sonra nereye gidersem gideyim onları aradım, hapiste olduğunu bilsem bile Zeus'u görmek için yanıp tutuştum, ama özellikle de dışarı çıktığını öğrendikten sonra. Kötü şöhretli çetenin bir parçası olup olmadığını bilmiyordum çünkü o gün First Light Kilisesi'ndeki katılımıyla ilgili sorularıma hiçbir zaman cevap vermemişti ve hafızam The Fallen'ın kıyafetini giyip giymediğini hatırlayamayacak kadar bulanıktı.

Onun isyancı grubun bir parçası olduğundan şüpheleniyordum ve her motor sesi duyduğumda, yaklaşık on yıl sonra nihayet onu tekrar görebileceğimi düşünerek heyecanlanıyordum.

Gök gürültüsü o kadar yaklaştı ki, duvardan doğrulup kurşuni gözlerimi daha geniş açmaya çabaladım. Saniyeler sonra, üç sarı ışıklı bisiklet köşeyi döndü ve yavaşça caddeden aşağı yuvarlandı.

Gözlerim sahneye perçinlenmişti ve hayatımda ilk kez sarhoş olduğum için kendimden aniden nefret ettim çünkü hain gözlerim beni aldatıyor olsa da, üçlünün başındaki güçlü figürün koruyucu canavarım olduğundan emindim.

İzledim, ağır göz kapaklarım genişçe aralandı ama yapabilseydim onları daha geniş bantlardım. Bir saniye bile kaçırmak istemedim.

Bir şey söylemek ya da belki de ona koşmak için ayağa fırladım, ama bu çaba alkolün etkisinde olan zihnim için çok fazlaydı.

Beynim ve ben hemen kendimizden geçtik.

"Ne oluyor lan?" Zeus bana çok yakın bir yerde hırlıyordu.

Kendime geldiğimde gözlerimi kırptım ama görüşüm netleşmeyi reddetti, bu yüzden hareketsiz yattım ve bunun yerine tekrar kusmamaya odaklandım.

"Kendini serbest bırakıyordu, dostum. Büyütülecek bir şey değil. Herkes sınırlarını anlamadan önce böyle olur," diye karşılık verdi Reece.

Sarhoşluğumun sisi içinde bile bunun Zeus'a söylenecek iyi bir şey olmadığını biliyordum.

Uzandığım duvar inanılmaz derecede sertleştiğinde ve kolları etrafımda acımasızca sıkıldığında beni kendisine karşı tuttuğunu fark ettiğimde haklı olduğum kanıtlandı.

"Onu buraya getirdin, değil mi? Parti yapmak ve pantolonuna girmek için mi?" Zeus aldatıcı bir rahatlıkla sordu.

Uzun bir duraklama oldu.

Zeus bir adım öne çıktı.

"Evet, evet, tamam mı? Ne olmuş yani?" Reece endişeyle sordu.

"Yani, yanında bir kız var, bir parça istediğin bir kız ve onun bu şekilde harcanmasına izin mi veriyorsun? Bu boku yapan iki tip erkek vardır. Bir, isteyerek ya da istemeyerek siklerini sokmak için bir kadını sarhoş etmeye ihtiyaç duyan domuzlar. İkincisi, sikin sertleşene kadar onları umursamayan ve onları içinde ya da üstünde kullanabilen senin gibi ahmaklar. Sen hangisisin?"

Vay canına. Gözlerimi tekrar kırptım ve sonunda görüşüm açıldı. Zeus'un sakallı çenesinin dik kenarına baktım ve devreye girme zamanımın geldiğine karar verdim.

"Zeus, kötü bir niyeti yoktu."

Daha da sertleşti ve yanan bakışlarını korkunç bir anlığına bana dikti. "Seninle sonra ilgileneceğim."

Ne?

"Ne?" diye sordum. Öfkesi karşısında şaşkına dönmüş bir halde sordum.

Yedi yaşımdan beri onu ilk kez görüyordum ve benimle böyle mi konuşacaktı?

Yine de, onu on yıldır ilk kez görüyordum ve bu onu nasıl göreceğimdi, sarhoş, aptal ve cidden iğrenç.

Zihnimin sarhoş tarafı, en azından onun kollarında olduğumu ve bunun güzel olduğunu belirtmeyi seçti.

Hoştan da öte.

Sarhoş zihnim galip geldi ve mermerden göğsüne doğru kıvrıldım, parmaklarım deri yeleğinin kenarını itti, böylece avucumu kalbinin üzerine koyabildim.

Kendini toparlamadan önce göğsünde bir an için nefesinin kesildiğini hissedebiliyordum ve bu beni gülümsetti.

"Ben o adamlardan biri değilim. Ona bir iyilik yaptım dostum. Belli ki bunu anlamıyorsun ama Louise bastırılmış biri ve bundan kurtulması gerekiyordu. Bunu yapmasına yardım ettim. Gerçi senin ne sikime umurunda olduğu beni aşıyor," dedi Reece.

Ya tahmin ettiğimden daha taşaklıydı ya da ölmek istiyordu.

"Aslında," diye devam etti Reece, gerçekten de ölmek istediğini kanıtlayarak, "onu senden korumam gerekirdi."

Zeus'un göğsünden alçak, tehditkâr bir hırıltı yükseldi. Yapış yapış olmuş göz kapaklarımı araladığımda Reece'in motorcu adamın yüzündeki ifade karşısında korkuyla geri adım attığını gördüm.

"Dinle beni, seni orospu çocuğu. Belli ki kim olduğumu biliyorsun, belli ki hiçbir şeye saygın yok, ama Lou onun zamanına değdiğini düşünüyorsa, buna layık olduğunu kanıtlasan iyi edersin yoksa Düşmüşler'in tüm ağırlığı üzerine çöker, duydun mu beni? Ona altından daha az bir şeymiş gibi davranırsan şahsen sikini keser ve kıçına sokarım. Anladın mı?"

Reece Zeus'a göz kırptı, sonra bana ve tekrar ona baktı. Acıyla yutkunurken adem elmasının çalışmasını izledim ve "Evet, Bay Garro. Anlaşıldı."

Zeus sertçe başını salladı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve hışımla evden çıktı. Artık partiye katılan gençlerin olmadığını belli belirsiz fark ettim. Onun yerine deri giyimli motorcular belirdi.

açık kapıdan mutfağa geçip gülüyor ve içki içiyorlardı.

"Herkesi kovdun mu?" Zayıfça sordum, kollarında güvende ama merak içindeydim.

Ön kapıdan geçip devasa motosikletine doğru ilerlerken bana bakmadan, "Kapa çeneni," diye emretti.

Bir koala ayısı gibi ön tarafına sarılmam için beni kollarında manevra yaptırırken, bisikletin arka koltuğuna bağlı kaska uzandı ve kafama geçirip tek eliyle kapattı. İkimizi de bisikletin üzerine savurmadan önce bir saniye boyunca karanlık, öfkeli gözlerle bana baktı ve ellerini barlara koymak için beni bıraktı.

"Sıkı tutun ve sakın motorumun üzerine kusma," dedi.

Yutkundum ve çarpan başımın, burkulan midemin ve incinen gururumun acısına karşı gözlerimi kapattım. Gözlerimi kapattım, sıkıca tuttum ve her molekülümle uyanmayı ve tüm bunların korkunç bir kabus olmasını umdum. Sefil bir şekilde deri, tütün ve bir çeşit ağaç, sedir ya da çam gibi koktuğunu fark ettim. İçki ya da uyuşturucunun verebileceği herhangi bir keyiften daha iyiydi. Sokağa girdiğinde soğuk gece rüzgârı üzerimizde dalgalanırken onun büyük, sert vücudu benimkine karşı sıcaktı ve ben kokuya ve sıcaklığa sarıldım.

"Seni çok özledim," diye mırıldandım, yarı uykulu ve tamamen sarhoş bir halde.

"Bu boku yaptığın için sana çok kızgınım Lou," dedi bisikletinin gürültüsü ve rüzgârın uğultusu arasında.

"Biliyorum," diye uykulu bir şekilde kabul ettim. "Ben de çok kızgınım. Sabah bunu hatırlayıp hatırlamayacağımı bilmiyorum ve kokunu unutmayı düşünmek ağlamak istememe neden oluyor."

"Gözyaşı yok," diye emretti.

"Ama bu sefer yalnız değilim," diye hatırlattım ona. "Sonunda koruyucu canavarımı geri aldım."

Zeus sustu ama vücudunda titreşen öfke seviyesi duruldu ve hiçbir şeyin ve hiçbir yerin cennete bu kadar yakın hissettirmediğini düşünerek kalbinin sabit gümbürtüsünü dinleyerek uykuya daldım.

Uyandığımda derin gölgeler içindeki odamdaydım ve Zeus bir şekilde oradaydı, beni nazikçe yatağıma bırakıyordu.

"Buraya nasıl girdik?"

Yorganı üzerime çekerken tereddüt etti, sonra bana inanamamış gibi başını salladı. "Babana daha iyi kilitlere ihtiyacın olduğunu söyle."

Oh.

"İçeri girebileceğinizi nereden biliyordunuz?"

"Lou, kapa çeneni. Sana hâlâ kızgınım ve ne kadar az konuşursan o kadar iyi. Söyleyeceklerim var ve sonra gidiyorum."

"Tamam," diye kolayca kabul ettim çünkü artık beni bulmuştu, birlikte olamayacağımızı düşünmesine neden olan şeyi aşmıştı, onu bir daha kaybetmeyeceğimi biliyordum. "Yanıma otur."

Zeus bana baktı, çenesinde bir kas sıkıştı. "Hayır. Sana söyleyeceklerimi söyledikten sonra gidiyorum ve Louise, geri dönmeyeceğim. Kızgınım çünkü seni bu gece aklını kaçıracak kadar sarhoş ve seni sikmek dışında hiçbir şey düşünmeden sikecek aptal bir çocukla buldum. Zar zor konuşabiliyor, yürüyebiliyor ya da gözlerini açık tutabiliyorsun. Kanser ve çocukken yaşadığın tüm o boktan şeyler boyunca sana sırf hayatını bu şekilde mahvettiğini görmek için mi yazdım sanıyorsun? Sen iyi kalasın diye uzak durdum. Seni uyarıyorum, aklını başına almazsan beni bir daha göremeyeceğin gibi, amcık babanla temasa geçip ona tam olarak ne yaptığını söyleyeceğim ve o da seni lanet olası bir rahibe manastırına gönderecek. Anladın mı beni?"

Sarhoşluğumun kefeninin derinliklerinde bir yerlerde kalbim kırılıyordu.

"Artık Louise Lafayette olmak istemiyorum," diye itiraf ettim.

Zeus o gece ilk kez yumuşadı. Perdeli odamın karanlığında onu göremiyordum ama havada yumuşadığını hissedebiliyordum ve bu göğsümdeki ağrının gevşemesine neden oldu.

"Kim olmak istiyorsan olabilirsin, Lou. Sana Benjamin Lafayette'in olmanı istediği kız ol demiyorum. Sana olmak istediğin kişi olmanı söylüyorum, başkası değil ve bunu akıllıca yapmanı söylüyorum, tamam mı? Şu anda kim olduğunu, ne istediğini ya da nereye gittiğini bilmiyorsun, kafan kıçına o kadar sıkışmış ki."

"Benimle bu şekilde konuşmaya hakkın yok," diye fısıldadım kırık bir sesle.

"Her türlü hakka sahibim. Hayatını bir kez kurtaran adam olarak, bir kez daha kurtarmak zorunda bırakma beni," diye emretti Zeus ve topuklarının üzerinde dönüp gitti.

Gitti ve ertesi sabah şakaklarımın arasında kırık kilise çanlarından daha kötü çınlayan bir baş ağrısı ve deliklerle dolu bir hafızayla uyanmış olsam da, Zeus'un hayatıma sadece bana onu temelli terk ettiğini söylemek için yeniden girdiğini biliyordum.

Eleven.

Dört ay sonra.

Tuğla çoğunlukla çıplak olan sırtıma sıcak geliyordu. Aslında yakıyordu ve dokusu terli tenimi acıtıyordu ama hareket etmedim. Yalın duruşu mükemmelleştirmek için uzun zaman harcamıştım ve sonunda bunu başarmıştım. Döşeme tahtalarımın altında sakladığım süper uzun espadrillerle kaplı bir ayağımı duvara dayamıştım, diğer ayağım ise düz ve uzundu, giydiğim kısa şortun altındaki yoga tonlu bacağımın uzunluğunu sergiliyordu. Kollarım rahat görünecek kadar gevşek ama göğüslerimi birbirine bastıracak, beyaz bluzumun eteklerini karnımda daha da yukarı çekecek kadar sıkı bir şekilde kavuşturulmuştu. Çenem aşağı eğikti, solgun saçlarım mükemmel bir şekilde dağılmıştı, dudaklarımın arasında yanmayan bir cigara asılıydı.

Kısacası, The Lean'i sallıyordum ve bir moron gibi kıpırdanarak bunu kesinlikle mahvetmeyecektim.

Güneş batmak üzereydi ama Entrance'da hava çok sıcak olabiliyordu ve Ekim ayı rekor kırmıştı. Bunu kanıtlayacak koyu kahverengi bronzluğum vardı, sadece kalçalarımın etrafında, kasıklarımın üzerinde ve kıçımın yanaklarını kesen küçük bronzluk çizgileri vardı çünkü evimin arkasındaki ormandaki küçük tepeciğe kaymak için bulabildiğim her fırsatta tangayla güneşleniyordum. Sadece birkaç tangam vardı ve onları döşeme tahtalarının altında saklamak zorundaydım ama her yerimin kahverengi olması için harcadığım çabaya değerdi.

Eğer annem ya da babam beni yakalasaydı, beni öldürürlerdi ama bu konuda endişelenmeyi uzun zaman önce bırakmıştım. Bana her zaman beynimi boşa harcamamamı, onu kullanmayacak kadar zeki olduğumu söylerlerdi. Ben de öyle yaptım, sadece onların hoşlanmadığı şekillerde.

Yine de bana karşı dürüst olmak gerekirse, ödevlerimi her zaman yaptım, hep pekiyi aldım, her Pazar günü sabahın köründe kilisenin ön sıralarında oturdum, her hafta sonu Otizm Merkezi'nde gönüllü olarak çalıştım ve asla ama asla Lafayette adına saygısızlık edecek bir şey yapmadım.

En azından ben Louise Lafayette iken.

Loulou Fox olarak, ailemin karşı çıktığı her şeyi yaptım.

Kumar oynadım, parti yaptım, sigara içtim, yalan söyledim, hile yaptım ve genel olarak tüm otoriteye, hükümetin verdiği her kurala saygısızlık ettim.

On yedi yaşında genç bir pisliktim ve buna bayılıyordum.

Bu yüzden The Lean'i Entrance'ın tek striptiz kulübü olan The Wet Lotus'a karşı yapıyordum.

Kötü ışıklandırması, yapış yapış her şeyi ve şehirdeki tek kulüp olmasına ve ona tonlarca para kazandırmasına rağmen kulüpten nefret eden, hayal kırıklığına uğramış ve acının ötesinde bir kadın sahibi olan adi bir yerdi.

Benim kim olduğumu, daha doğrusu babamın kim olduğunu bilmiyordu, yoksa beni evinin yakınına bile yaklaştırmazdı.

Ama Loulou Fox'u severdi.

Reşit değildim ama bunu bilse bile, ki Debra Bandera kurnaz biriydi, cömert kıvrımlarım ve sahte kimliğim on dokuz yaşından büyük olduğumu gösteriyordu.

Ayrıca Debra benden hoşlanıyordu. Benden hoşlanıyordu çünkü Ruby'yi bırakıp gecenin sonunda tekrar aldıktan sonra takılmaya başladığımda, barda yardım etmeye başlamıştım ve kim bedava çalışmayı sevmez ki? Dört ay sonra Debra'nın gayri resmi asistanı olmuştum.

Meme ucu püsküllerinden kokteyl peçetelerine kadar her şeyin siparişini ben verdim. Kızların minicik kostümlerini diktim, içkileri karıştırmayı, erkeklere daha fazlasını vaat etmeden onlarla flört etmeyi, yerleri paspaslayıp süpürmeyi, direkleri cilalayıp parlatmayı ve çok bakımlı on iki dansçıyla ilgilenmeyi öğrendim. Her gece orada değildim ama haftada üç kez, dans ediyormuş gibi yaptığım gecelerde oradaydım.

Destek grubuna gidiyordum ve orası bir bakıma gerçek evimden daha çok bir yuva haline gelmişti.

Loulou Fox'un kanser olduğunu kimse bilmiyordu çünkü Lotus'ta takılan motorcuların, serserilerin, dansçıların, barmenlerin ya da müdavimlerin hiçbiri yerel gazeteyi ya da kilise bültenini okumuyordu. Çoğunun her iki yayının da varlığından haberdar olmasına bile şaşırırdım. Muhtemelen Benjamin ve Phillipa Lafayette'in iyi kalpli kızları Louise Lafayette'i biliyorlardı. Tanıdıkları Loulou'yu -eğlenceyi seven, küstah ve cesur- hakkında bir şeyler duydukları ağırbaşlı, sıkıcı kızla ilişkilendirmek akıllarının ucundan bile geçmezdi.

Louise ile Loulou'yu, iyi ile kötüyü, kendi yaramaz ve iyi kombinasyonumun ortadan ikiye bölünmüş iki ayrı insan olduğunu düşündüğümde her zaman yaptığım gibi eğilirken güldüm.

Loulou'yu tercih ederdim.

Ve haftada üç gece, cezasız bir şekilde onun gibi olabiliyordum. "Seni böyle görmeye asla alışamayacağım," dedi kadın.

Yeni iki taraflı doğamdan büyük ölçüde sorumlu olan kadın, acil durum kapısını iterek açıp yanımdaki sokağa girerken şöyle dedi

Ruby Jewel onun gerçek ismiydi. Annesi bir fahişeydi ve iyi bir John bulup onunla evlenmiş, ona ve iki çocuğuna bakmıştı. Fakir bir aile değillerdi. Ruby çocukken tacize uğramamıştı, paraya ihtiyacı yoktu ve yirmi bir yaşındaki kızlara göre oldukça iyi durumdaydı. Sadece dans etmeyi, pahalı ayakkabıları ve The Lotus'u seviyordu.

Aslında Vancouver'da gittiğim tek Gençlik Kanser Destek Grubu'nda tanışmıştık. Ruby'ye çocukken beyin kanseri teşhisi konmuştu. Sonunda remisyona girmeden önce dört yıl boyunca bununla mücadele etmişti. On yedi yaşındayken hastalığa tekrar yenik düşmüştü, bu kez safra kanallarından yakalanmıştı. Bir yıl süren yoğun tedavi ve üç ameliyattan sonra onu da yenmişti. Ruby Jewel bir

Dövüşçü. Onu iç karartıcı derecede boş sınıfta plastik bir sandalyede oturmuş grubun başlamasını beklerken gördüğüm anda anlamıştım. Gümüş çengelli iğnelerle tutturulmuş küçük bir elbise giymişti ve saçları oraya kadar uzanıyordu. Her nasılsa, tüm bunları sallarken bile bir fahişe gibi görünmüyordu. Sadece süper havalı görünüyordu, kendini sevmeyi öğrenmiş ve sadece kendi teninde değil, kendi kişiliğinde de rahat olan biri, kusurları ve her şeyiyle.

Yanına oturdum ve iki saat sonra yeni bir en iyi arkadaşla oradan ayrıldım.

"Esrar yüzünden mi?" Koyu kırmızı perçemini terli alnından geriye itip serinlemek için elini sallarken hafifçe sordum.

Mavi, kırmızı ve beyaz spandex kısa şort ve minyatür Amerikan bayrağı şeklinde meme ucu kılıfları giyiyordu. Giydiği en sevdiğim kıyafetlerden biriydi.

"Hayır, buradaki rahatlığınızdan kaynaklanıyor. Seni uzaktan gördüm, belli ki şık bir hayat yaşıyorsun. Her Pazar kiliseye gidiyorsun ve Tanrı aşkına üniforma giydiğin bir okula gidiyorsun. Ama işte buradasın, Louise Lafayette, sanki burada doğup büyümüşsün gibi lanet bir striptiz kulübünün duvarına yaslanmışsın."

Başını salladı ama huşu ve içtenlikle bana dönerek "İnanılmazsın. Bok gibi garip ama aynı zamanda inanılmaz."

"Ben de sana bebeğim," dedim.

Birbirimize gülümsedik, sonra onun gülümsemesi kesildi ve gözleri karardı.

"Nasıl

hissediyorsun?"

"Neden?" Tersledim.

Bardayken kanserden, Louise'den ve onun hayatından bahsetmeyi sevmezdim. Ruby bunu biliyordu ve normalde buna saygı duyardı.

Kırmızı boyalı dudağını ısırdı ve topuklarının üzerinde kaydı. "Sadece bu gece garip bir şeyler oluyor ve burada olman gerekip gerekmediğini bilmiyorum."

Anında doğruldum, ayağa kalkarken ayağım kaldırıma çarptı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Debra biz kızlara bu gecenin hayatımızdaki en iyi gösteri olması gerektiğini söyledi."

Sırtımdan aşağıya doğru küçük bir ürperti yayıldı. Debra'nın Lotus'ta hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. Çok fazla iş vardı ve sadece kulüpten değil, zor yaşamdan da yorulmuştu. Üçüncü kocası onu beş ay önce daha yeni bir model için terk etmişti ve o hala toparlanamamıştı.

Bir süredir satmak istediğine dair bir his vardı içimde ama bunu yapma düşüncesi beni öldürdü. Mükemmel düzene sahip hayatımda küçük bir çılgın felaket vahası bulmuştum. Beni iyileştirmesi gereken zehre bağlı geçirdiğim saatlerden kurtaran şey buydu, beni günlük varlığımın diş ağrıtıcı monotonluğundan çeken şey buydu.

"Kahretsin," diye yemin ettim.

Biraz abartılıydı ama küfretmeyi sevdiğimi fark etmiştim. Kelimelere bağlı bir tür rahatlama vardı ve bu beni her zaman daha iyi hissettiriyordu.

Lotus'u kaybetme düşüncesi aklımı kurcalarken, o zaman öyle olmadı.

Ruby, "Yeni sahibi bazı şeyleri değiştirmek istemeyebilir," diye önerdi. "Yani, dansçıları kesinlikle tutacaklar ama muhtemelen servis personelini de."

"Benim ne işime yarayacaklar ki? Ben reşit değilim, ödenmemiş takılıyorum."

Ruby sırıtarak, "Evet ama çok tatlısın, umalım da alıcı zevkli bir adam olsun," dedi.

Homurdandım ama beni rahatlatma çabası yetersiz kaldı. Kanımda arsenik gibi bir endişe vardı.

Ruby, "Sakin ol Lou, her şey altın olacak," dedi.

Karanlık bir şekilde kıkırdadım ve elimdeki esrarı yere bırakıp yüksek topuklarımın altında ezdim. "Hayatımdaki hiçbir şey altın değil, Rue."

"Senin kılların öyle," diye takıldı ve beni bir kahkaha attı. "Eğer varsa tabii."

Ona gözlerimi devirdim. "Hadi, gidip neler olduğuna bakalım."

İçeri girerken kol kola girmiş, tatlı ama aptal bir dansçı olan Molly'nin bir gece önce yaptığı bir şeye gülüyorduk. Debra'nın birkaç gölgeli şeklin arkasından ofisine doğru gittiğini fark ettiğimde kahkahamın ortasındaydım. Gözüme takıldı ve tedirgin görünüyordu. Kaşlarımı kaldırarak ona soru sordum ama o sadece dudağını ısırdı ve üzgünmüş gibi başını hafifçe salladı.

Omurgamı bir korku ürpertisi kapladı.

"Deb," diye seslendim ona.

"Bu gece uslu dur," diye karşılık verdi tartışmaya yer bırakmayan bir sesle.

Ruby ve ben, o kapıyı kapattıktan sonra bakıştık.

"Kahretsin," diye ikimiz de aynı anda küfrettik, sonra da kıkırdamaya başladık.

Bütün gece beni izledi.

Gözlerini saatlerce hissetmiştim ama striptiz kulübündeki erkeklerin bir kadına bakmasına alışık olduğum şekilde değil. Bu, zayıf olduğu varsayılan cinsiyeti avlamayı umarak günaha ve günaha düşmekti. O gözler etimde sıcak yağlı izler bırakıyordu, iğrençti ama kolayca yıkanabiliyor, kolayca görmezden gelinebiliyordu.

Bu gözler öyle değildi. Odanın her yerinde beni izlediler, akıllı bir cihaz gibi derimin altına gömüldüler, çıkıp tekrar girdiğimde bile izimi kaybetmediler, çoğunlukla çıplak kadınların ve heyecanlı kadınların ışıltılı kitlesinin arasında bile

erkekler, yüksek arkalıklı yarı özel kabinler ve uzun, aynalı bar arasında.

Sırtını ana sahnenin bir tarafındaki duvara dayamış, kulübün tamamına açık bir pozisyonda duran bu adama doğru bakmamıştım. İtiraf etmek istediğimden daha fazla kararlılık gerektirmişti, onun gibi bir adamı merak ediyordum, birini bir bilgisayar ya da kamera gibi önyargısız ya da duygusuz izleyen bir adamı. Sadece soğukkanlı bir hesaplama.

Onunla tanışmak istedim çünkü bunu öğrenmek istiyordum.

Onunla asla görüşmek istemedim çünkü beni o şekilde izlemesi tehlikeliydi.

Sırlarım vardı, büyük sırlarım, ama hiçbiri hayatımı tehdit edecek kadar korkunç değildi.

Yine de o gözlerin beni izleme şekliyle ilgili bir şey, hayatım için bir tehdit olabileceği ve daha fazlasını istediği konusunda beni uyardı.

Bütün gece ensemdeki tüyler diken diken olmuştu ve kafamın arkasındaki küçük bir ses bana bir bakışın zarar vermeyeceğini söyledi.

Geri kalan kısmım daha iyi biliyordu.

Bu yüzden bekçiden kaçtım ve sanki o hiç var olmamış gibi Çarşamba geceme devam ettim. Ruby'nin kıvrımlarını minik payetli bir kostümün içine sokmasına yardım ettim, bunun gibi yarım düzine daha kostümün düğmelerini diktim, Margie hasta olduğu için içki servisi yaptım ve bekarlığa veda partisi çok fazla tekila shoter yüzünden ters gittiği için banyodaki kusmuğu temizledim.

Gece ilerledikçe ona doğru yönelen kadınlara, dansçılara ve müşterilere dikkat ettim. Mallarını ve ilgilerini sergilemekten çekinmeyen güzel kadınlardı ama adam onları geri çevirmekten çekinmiyor gibiydi, bazen ekşi ağızları ve gürleyen kaşları bir şey ifade ediyorsa acımasızca.

Yine de beni izledi.

Saat sabahın ikisine çeyrek vardı ve The Lotus'ta her şey sona eriyordu. Bekârlığa veda partisi çoktan gitmiş, aşk hayatlarını alevlendirmek isteyen çiftler ateşlerini bulup yataklarına dönmüş ve geriye sadece dindarlar kalmıştı. Kulüpte gecenin en sevdiğim zamanıydı çünkü oyalanan erkekler, ben de dahil olmak üzere ekiple arkadaş olacak kadar düzenliydi.

"Bütün gece seni izledim kızım," dedi Harlow ona buz gibi yeni bir bira uzatırken.

Ellerimi şortumun arkasına sıkıştırdığım bulaşık bezine sildim ve sanki umurumda değilmiş gibi, sanki bütün gece o bakışın farkında değilmişim gibi omuz silktim. Sanki o ve arkasındaki adam beni çıldırtmıyormuş gibi.

"Yeni bir şey değil," dedim, çünkü değildi.

Güzeldim ve erkekler genç olduğumu, çok genç olduğumu altıncı hisseder gibiydiler. Bu da onları benim için alışılmadık derecede zorluyordu.

"Onu sen de fark ettin."

Tezgâhı silerken Harlow Barton'a omzumun üzerinden bir bakış attım. Bir zamanlar iri yarı bir adamdı, donanmada geçirdiği yılların etkisiyle zinde ve erkeksiydi, yaşlılık bedenini yumuşatmış olsa da yaşlı adamın keskin gözlerinden pek bir şey kaçmamıştı.

"Güzel bir yüze hayranlık duymakta utanılacak bir şey yok," diye takıldı Tinsley bara doğru zıplarken, doktor tarafından verilmiş göğüsleri kısa beyaz bluzunun içinde uygun bir şekilde zıplıyordu. "Bütün gece ona bakıp durdum. Bütün gece tehlikeli görünümlü adamlara kur yapıyordu ve bunların yarısı da fena görünümlü değildi."

"Bütün güzel erkeklere bakıyorsun," diye araya girdi Reno, sandalyesinde arkasına yaslanıp kendi kendine bir işaret yaptı. "Bu yüzden seni hep bana bakarken yakalıyorum."

Tinsley güzel kahverengi gözlerini devirdi. "Bu adam sadece güzel değil, manyetik gibi bir şey. Burada ona henüz asılmayan tek kadın Loulou ve onun nasıl olduğunu biliyorsun."

"Evet, kendini beğenmiş," diye mırıldandı Reno, ama şaka yaptığını anlamam için ince ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı.

Omuz silktim. "Yüksek standartlarım var."

"Şu Reece Ross var ya," dedi Tinsley, son masanın içkilerini ona uzatırken yüzü rüya gibi bir hal almıştı. "Bu çocuğu bulma şansına sahip olan biri başka bir yere bakmaz."

Ona tam olarak katılmıyordum ama Reece'in harika bir adam olduğunu da iddia edemezdim. Beni yoldan çıkardığı geceden beri, benim değil onun sözleriyle, neredeyse hiç ayrılmamıştık. Hem arkadaşlarımızın evinde uyuşturucuyla hem de kilise öğle yemeklerinde çayla parti yaptık. Her iki dünyamı da işgal etmişti ve beni Entrance'ın karanlık tarafıyla tanıştırdığı için gurur duyuyordu. Louise'i ve Loulou'yu seviyordu ama benim şaka yaptığımı, Loulou'nun Louise'in karşılaştığı sorunları unutabilmem için yaptığım eğlenceli bir alter-ego eğlencesi olduğunu düşündüğünü hissediyordum.

Haklıydı ve hatalıydı.

Haklıydı çünkü Loulou kanserdi ama bu onu tanımlamıyordu, bu yüzden onun için bir sorun değildi.

Yanılıyordu çünkü önemli olan her açıdan Loulou olmak istediğim kadındı. O, gençliğimin kutsal kitaplarından ve ailevi suçluluk duygusundan arınmış, karanlık kalbimin hayat bulmuş haliydi. Ruhumun şiddeti gerekli bir intikam aracı olarak gören bölümüydü. Tutkuyu bir gök gürültüsü gibi, nefreti ise içimde harekete geçilmesi gereken yakıcı bir şey gibi hissediyordum. Loulou temel, içgüdü ve kükürttü. O kadar güzel kabul edilmiş kusurları vardı ki, bunlar bilenmiş silahlar ve parıldayan hazineler haline geldi.

Utanmaz ve özgürdü.

Eğer bir şey bir evreyse, o da Louise'di. Ve Lou'ya yol vermek için hızla kayboluyordu.

Zeus'un Lou'su.

Zeus Garro'yu kilisenin otoparkının karşısından tanıyan ve ona doğru koşan kız

Her yerde kurşunlar uçuştu.

Ona sahip olamazdım. Bunu biliyordum ve göğsümdeki kurşun yarasının yankısı gibi hissediyordum.

Ama onun yarattığı, bana güven verdiği kadın olabilirdim.

Reece'i seviyordum. Onu öpmeyi seviyordum çünkü öpüşmek eğlenceliydi ve onunla konuşmayı seviyordum çünkü hayatım boyunca sahip olduğum çoğu arkadaşımın aksine söyleyecek şeyleri vardı. Ama onu sevmiyordum ve asla da sevmeyecektim.

Reno sıcak bira bardağını devirirken, "Şuna bak, oğlana nasıl da bayıldı," diye kıkırdadı. "O şanslı bir adam, bunu şimdi söylüyorum."

"Kahretsin ama on yaş daha genç olsaydım," dedi Harlow iç çekerek.

Tinsley kıkırdadı. "Daha çok kırk gibi."

Reno da güldü ama ben uzanıp Harlow'un elini okşadım ve ona küçük bir göz kırptım. "On daha iyi, Harlow bebeğim. Erkeklerimi daha yaşlı severim."

Yaşlı adamın buruşuk yüzü sıcaklıkla daha da buruştu. "Sen iyi bir kızsın, Loulou. Zeus Garro gibiler için fazla iyisin."

Dondum kaldım.

"Ne?" Fısıldadım, dudaklarım zar zor kıpırdıyordu çünkü nedense hareket etmekten korkuyordum.

Harlow, "Zeus Garro, Fallen MC'nin Başkanı ve daha kötü bir orospu çocuğu hiç olmadı," diye açıkladı.

"Kim olduğunu biliyorum. Neden ondan bahsettin?"

Kaşlarını çattı, gözleri beni endişeli bir şaşkınlıkla izleyen Reno ve Tinsley'e kaydı.

"Bebeğim," dedi Tinsley, geriye doğru adım atarak bütün gece kabinde oturup beni izleyen adama görüş alanımı açtı. "Zeus Garro, The Lotus'u Debra'dan satın alan adam."

Gözlerim bakma ihtiyacıyla yandı, dürtümü engellemenin verdiği gerilimle gözyaşlarım birikti.

"Tinsley, benimle taşak geçme," diye fısıldadım ve bir şekilde boğazımda da gözyaşları vardı.

"Tatlım, d e ğ i l i m . Bak," diye nazikçe ısrar etti, şüphesiz deli olup olmadığımı merak ediyordu.

Umurumda değildi.

O anda Zeus Garro'nun benim alanımda olduğu gerçeği dışında dünyadaki hiçbir şey umurumda değildi.

Orada olduğumu biliyor muydu?

Evet, tabii ki biliyordu. Bütün gece beni izledi. Burada ne işi vardı?

Sol gözümün altındaki bir kas

kıpırdadı. Bakmak zorunda kaldım.

Kalp atışlarım kulaklarımda gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu ve başımı çevirip kabine bakarken, sonsuza kadar aşıkmışım gibi görünen adamı görmek için başımı çevirirken, endişe ve heyecanın keskin heyecanları şimşek parmakları gibi tenimde dolaşıyordu.

Ve sonra onu gördüm.

Muhteşem, her nasılsa her zamankinden daha muhteşem. Devasa gövdesi kırmızı kadife kabinin arka tarafının tamamını kaplıyordu ve kıvrık kahverengi saçları altına batırılmış gibi ışığa yakalanıyordu. Güçlü ve karanlık görünüyordu. Kötülük ininde bir tanrı.

Ve gözleri benim üzerimdeydi. Odanın öbür ucunda olsam bile gümüşün parıltısını görebiliyor, niyetinin yoğunluğunu hissedebiliyordum.

Gözleri benim üzerimdeydi ama kolları Jade'in üzerindeydi, lateks kaplı seksini bacağına dayayıp boynundan sakallı çenesine kadar uzun bir çizgiyi yalarken üstsüz vücuduna sıkıca kilitlenmişti.

Sonra, ben küçük bir kızken yaptığı gibi, bana göz kırptı ve başını Jade'in arayan dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturacak kadar çevirdi. Bu sırada gözleri hâlâ benimkilere takılıydı.

Kalbim sıkışmıştı ve hayatımda ilk kez ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Twelve.

Zeus.

Kızlarımı birçok yönden sevdim.

İnce, dolgun, kaslı kalın ya da kıvrımlı yumuşak kadınları severdim.

Sarışını, esmeri ya da kırmızıyı, ikisinin arasındaki her şeyi severdim ama biraz daha açık renklere, çoğunlukla bir şişenin içinde bulunan sahte sarışın kadınlara düşkündüm. Bana çocukken ilk kez mastürbasyon yaptığım motorcu fıstık posterlerini hatırlatıyorlardı. Yine de görünüşü ya da tarzı ne olursa olsun biraz cesareti olan herhangi bir kadın işimi görürdü. Dediğim gibi, kızlarımı pek çok yönden severdim ve ondan çok daha fazlası.

Sevmediğim tek şey genç olanlardı.

Bunun iyi şeyler getirmeyeceğini bilecek kadar çok yaşlı motorcunun fitilini taze bala soktuğunu gördüm. Ayrıca, kendi yaşına benden daha yakın bir kızı becerdiğimi öğrenmesine gerek olmayan genç bir kızım vardı.

Sonra Louise Lafayette geldi.

Belediye başkanının kızı.

Benim en küçük çocuğumla aynı yaşta.

Ve işin boktan tarafı, hiç kimseyi onu istediğim kadar çok istememiştim.

Bu da neden The Lotus'ta oturduğumu açıklıyordu; Entrance'ın kenar mahallelerinde, kardeşlerimin çoğunun ve benim gitmeye zahmet edemediğimiz boktan bir striptiz barı çünkü dansçılar iyiydi ama dekorda motorcuların bile rahat edemeyeceği kadar çok leke vardı ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Hayatının çoğunu tanıdığım ve bir şekilde bir kadına, hem de çok iyi bir kadına dönüşen kız için oradaydım. Bütün gece onu izledim, ilk başta merak ettim.

Arka masada oturanın ben olduğumu biliyordu çünkü gözlerimden kaçmayı bir sanat haline getirmişti ve onu son gördüğümde fena halde dövmüştüm. Ne demek istediğimi anlatmak, onu yola getirmek istemiştim ama geriye dönüp baktığımda çok sert davrandığımı fark ettim. Ünüme rağmen sert bir adam değildim, en azından aileme ve kesinlikle çocuklarıma karşı, ama o gece Lou'ya karşı çok acımasız davranmıştım. Birkaç hafta boyunca bunun üzerinde oturup nedenini merak ettim ve cevabı bulduğumda, Tanrı'ya bunu anlamaya çalışmamış olmayı diledim. Cevap çok basitti. Yıllardır -çok uzun yıllardır- yazdığım küçük kızın artık bir çocuk olmamasına kızmış ve şaşırmıştım.

Sarhoş ve rütbesi bok gibi olsa bile Louise Lafayette nefesimi kesti.

Kalp şeklindeki yüzünün etrafında seksi bir karmaşayla dağılmış solgun saçları olabilirdi. Ellerimi içine sokmak, sıkıca yumruklamak ve o olağanüstü arı sokmuş ağzını kendime çekmek istedim. Tadının nasıl olduğunu merak etmek beni aylardır deli ediyordu. En kirli fantezilerimde, tadı kirazlı lolipop gibiydi, çocukken sevdiği türden.

Hastaydım. Benden on dokuz yaş küçük bir kıza duyduğum şehvetten ve bu yüzden ahlaken hastaydım.

Eğer ona çok sert davrandıysam, bu, onu kollarıma aldığımda vücudumda hissettiği o muhteşem kıvrımların aklımdan çıkmasını sağlamak içindi. O içkiden aklını kaçırmışken aptal bir tiki puştun ona dokunmasına duyduğum öfke yüzündendi. Çünkü o iyi bir hayat yaşasın diye kendimi uzak durmaya zorlamıştım, onunki kadar güzel bir ruha sahip bir kızın yaşaması gereken türden bir hayat. Ve onun bunu bir kenara attığını gördüm.

Sorun şuydu ki, ben ne kadar sert davransam da Lou'nun umurunda değildi.

Onu tekrar izlemeye başlamıştım. Ürkütücü değil, beni anlıyorsunuz, ama sadece sıradan bir göz. Kardeşlerimden birine evinin önünden geçmesini söyledim, oğlum King'e de onu okulda izlemesini söyledim.

Akıllı bir kızdım ve Lou'nun adının geçme ihtimaline karşı kulağımı doktorun konuşmalarına verirdim.

Lou'nun ikili bir hayat sürdüğünü öğrenmiştim. Çocuklarım Louise Lafayette'in ödevlerini yapan iyi bir kız olduğunu ve bir zamanlar ona etkilemesini söylediğim dindar "melek" sürtüklerle takıldığını söylüyorlardı. Oğullarım bana farklı şeyler söyledi. Bana Loulou Fox'un hiçbir şey giymediğini ve 99. otoyoldaki boktan bir striptiz barında çalıştığını söylediler.

Cazibesi çok büyüktü. Görünüşe göre saçları fiyonklu, fırfırlı beyaz kilise elbisesi içindeki tatlı çocuk bir asiye dönüşmüştü, sert ve özgür yaşamadığı sürece mutlu olmayan bir kadın.

Şaşırdığımı söyleyemezdim. Onun içindeki bu duyguyu beslemekte benim de payım olmadığını söyleyemezdim ama şimdi onun hep orada olduğunu ve kontrolü ele almak için beklediğini görebiliyordum.

Ben olsam da olmasam da, Loulou Lafayette karanlık tarafa geçecekti.

Ve ben de karşılama komitesi olmaya karar vermiştim.

Lotus'ta bir kabinde oturmuş dansçılardan biriyle oynaşıyordum, böylece Lou sonunda kafasını kıçından çıkarıp orada olduğumu fark ettiğinde, romantizm ya da çiçek için orada olmadığımı anlayacaktı.

Ona, kendini pezevenkleştirmeden, uyuşturmadan ya da yıkamadan doğru ve düzgün bir şekilde nasıl yaşayacağını öğretmek için oradaydım. Omzundaki şeytana teslim olmuştu ve ben de Şeytan'ın sesi olmaya kararlıydım.

Kalpler olmayacaktı, sevişme bile olmayacaktı.

Louise, yıllardır hayatımı cehenneme çeviren o piçin on yedi yaşındaki kızıydı.

Benim gibi kurallara uymayan bir adam için bile sınırların dışındaydı.

Bu konuda ne kadar sağlam olsam da, sonunda o kocaman mavi gözlerini benimkilere çevirdiğinde, bakışlarımız senkronize çalışması gereken iki mekanik parça gibi birbirine bağlandığında, bu beni hala karnıma inen bir yumruk gibi sarsıyordu.

Kahretsin, o ıslak bir rüyanın hayata gelmiş haliydi. Sonra acı geldi.

Yüz hatlarını asit gibi yıkadı, çirkinliğe olabildiğince yaklaşana kadar yüz hatlarını şekillendirdi.

O acıyı göğsümde hissettim. Yüzüme yumruk atma içgüdüsüyle savaşmak zorunda kaldım çünkü yüzüne o bakışı yerleştiren herhangi bir orospu çocuğuna yapacağım şey buydu.

Onun yerine, çocukça hayallerinin tabutuna son çiviyi acımasız bir patlamayla çaktım.

Ona göz kırptım.

Tıpkı hastanede beni ilk ziyarete geldiğinde yaptığım gibi.

Ona göz kırptım ve asitle yıkanmış yüzü küle döndü, teni soldu, yüz hatları gevşedi.

Lanet olsun ama o göz kırpışımla onu mahvettim.

Vicdan azabı içimi yaktı ve neredeyse ağzını yediğim kaltağa doğru öğürecektim.

"İyi misin bebeğim?" diye mırıldandı kulağıma.

Acı içinde sarsılıp barda oturan yaşlılarla konuşmak için benden uzaklaştığında bile gözlerimi Lou'dan ayırmadım. Hızlıca bir şeyler söyledi ve aceleyle gözden kayboldu.

"Seninle işim bitti şekerim. Git bir direğe ağda falan yap," dedim dansçıya, nazikçe ama sertçe kucağımdan iterek.

Bana göz kırptı ama o bir dansçıydı, nasıl olduğunu biliyordu ve bana dudak bükmeden yürüyüp gitti.

Minnettarım. Birine öfkelenmek mi, derimin altındaki suçluluk duygusundan kurtulmak için onu öldüresiye dövmek mi yoksa on iki yaşındaki bir kız gibi gözyaşlarına boğulmak mı istediğimi söylemek zordu.

"Z," diye seslendi kardeşim Bat kulübenin etrafından dolanırken. "Hadi gidelim, kardeşim. Nova'nın kampta motorcu modellerle partisi var."

Artık sıcak olan burbon bardağıma başımı salladım ve geri yuvarladım. Yanık beni biraz yatıştırdı, böylece Bat'e bakabildim.

korkak gibi görünmeden.

"Vay canına, senin neyin var böyle?" Bat sordu.

Lanet olası anlayışlı piç kurusu.

"Hiçbir şey," dedim kabinden kalkmaya çalışırken. "Hiçbir şey benim solgun beyaz kıçım," diye homurdandı Bat otururken.

Aşağı inip çıkışımı engelledi. "Neden bu kadar berbat göründüğünü söyle bana. Geçen sefer Farrah yine aşırı dozdan ölmüştü."

Gözlerimi devirdim. "Sakın o kaltağın adını ağzına alma. Onu üç yıldır görmüyorum ve bir elli yıl daha yeterince uzun olmaz."

"Z, kardeşim, kendini tutman gerekiyorsa zorlamayacağımı biliyorsun ama gözlerinde ciddi hayaletler var ve lanet olsun, bunun neye benzediğini hissetmeliyim."

Ağzım buruşarak sırıttı çünkü acıdan anlayan biri varsa o da Bat'tı. Irak'ta bir hava saldırısı sırasında taburunun geri kalanı öldürüldükten sonra onurlu bir şekilde terhis edilmeden önce on beş yıl boyunca orduda görev yapmıştı. Kardeşim olmadan önce en iyi arkadaşımdı ve ondan bir şey saklamamam gerektiğini çok iyi biliyordum çünkü kokusunu almada tam bir av köpeğiydi. Tam da bu yüzden onu Lou'yu gözetleme görevinden uzak tutmuştum.

Yine de, "Lou burada" dediğimde beni anlayacak kadar hikayeyi biliyordu.

"Ne sikim?"

"Beni duydun."

"Lütfen bana bu bok çukurunu bu yüzden almadığımızı söyleyin."

Ona ters ters baktım. O benim kardeşim olabilirdi ama kimse beni sorgulayamazdı, özellikle de kulübümün iyiliği konusunda. "King yatırımlarımızı çeşitlendirmek konusunda haklıydı. Garajlarımız, kamyon şirketimiz, dövmeci dükkanımız, Eugene'in barı ve şimdi de bir striptiz barımız var. Bunlar nakit inekleri ve çocukları mutlu edecek, kaliteli parçalar almak için Vancouver'dan daha yakın bir yere sahipler."

Bat, "Burada kaliteli olan tek şey senin küçük kilise faren," diye karşı çıktı.

"Maja'yı getirelim, o bunları halleder," dedim, Başkan Yardımcım Buck'ın yaşlı karısına atıfta bulunarak. Buck'la çalışmadan önce yıllarca Calgary'de bir striptiz barında çalışmıştı ve tam da buranın ihtiyacı olan klas bir oyuncuydu.

Bu ve yaklaşık otuz galon çamaşır suyu.

"İyi bir yatırım olabilir, kulüp için kötü bir şey yapmayacağını anlıyorum Z, ama bu ondan çok daha fazlası. Bu lanet olası kızla ilgili."

"Ses tonuna dikkat et kardeşim," diye homurdandım, parmaklarım boş kaya bardağımın etrafında esniyordu.

Bu iğrenç duyguyu çözmem gerekiyordu. Spor salonunda bir çanta, yatağımda sıcak bir amcık ve her ikisiyle de birkaç saatlik fizik tedavi bunu yapmalıydı.

"Yüce Zeus Garro'nun önünde el pençe divan duracak birini mi istiyorsun, git o lanet olası potansiyel müşterilerden birine ya da biraz amcık bul çünkü yirmi beş yıldır sana bunu dosdoğru söylüyorum ve ikimizi de erken mezara sokana kadar da söylemeye devam edeceğim."

Gözlerimin içine baktı, çok ciddiydi.

Başımı arkaya attım ve güldüm çünkü bu dünyada bana böyle karşılık verebilecek tek erkek oydu.

"Peki, seni lanet olası. Bu kızla da ilgili," diye kabul ettim.

Tam o sırada, söz konusu kız bara geri döndü, artık boş olan masaların arasından yürüyerek kullanılmış cam eşyaları ve boş şişeleri topladı. O küçük siyah şortun içindeki kıvrımlı uzun bacakları, etek ucunun düşüklüğü ile ince, beyaz bluzunun kenarı arasındaki koyu kahverengi tenin kalın dilimini görünce boğazım kurudu. Sütyen giyip giymediğini anlayamadım ama yaşadığı şoku atlatmak için dışarı çıktığı belliydi çünkü sertleşmiş küçük meme uçları, oturup onu izlediğim odanın diğer ucundan bile belli oluyordu.

Dişlerimin arasındaki o tatlı uçları düşününce dudaklarımı yaladım.

Sert sever diye düşündüm. Lou'm çok ateşliydi ve yatakta da aldığı kadar iyi vereceğini biliyordum.

Sikeyim.

Benim sorunum neydi?

Bu kızı neredeyse yedi yaşından beri ben büyütüyordum. Yüzüm mosmor olana kadar kendime onun aslında büyüdüğünü görmediğimi, bir an küçük bir kızken bir an yetişkin bir kadın olduğunu söyleyebilirdim - çok iyi bir kadın -Ama yine de cidden berbattı.

Daha da berbattı çünkü umurumda değildi. Onu istiyordum. Onu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum, sekiz yaşındayken amcamın araba dergilerinden birinde gördüğüm ilk Harley'imi bile. Küçük bir kız olması umurumda değildi. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar genç, bu kadar taze olması çok seksiydi, bir grafiti sanatçısının önündeki boş bir duvar gibi, onu boyamak, anarşi içinde çizmek istedim.

Onu ilk kez beceren ben olmak istiyordum, kanı sikime bulaşsın ve onu sahiplenirken çığlıkları ağzımda yankılansın istiyordum.

Gördüğüm kadarıyla tek sorun

şuydu. Ben olsam onu tutardım.

Gerçeği bilecek kadar kendimi tanıyordum. Ben bir canavardım, bundan eminim. Şiddet benim için ikinci doğaydı. Açgözlülük, dizginlemek istemediğim bir içgüdüydü. Kanunsuzluk benim kodum, kardeşlik ise marşımdı.

Başkaları için koymaya karar verdiklerim dışında kurallara inanmazdım.

Ve hayatımın son yirmi yılında dinim iki katlıydı. Düşenler ve çocuklarım.

Bir noktada, Lou'yu "çocuklarım" kategorisine koymuştum.

Onu hemen çözmem gerektiğini fark ediyordum, yoksa gerçekten hasta bir piç olacaktım.

Ama bu onu nerede bıraktı?

Kalçalarının masaların arasında sallanmasını izlerken, ona boş bir şişe fırlatan bir adama gülerken, bunun ne kadar iyi hissettireceğini düşünürken sakalımı çekiştirdim

O adamı çıplak ellerimle boğazlamak ve parmaklarımın altında canının gittiğini hissetmek isterdim.

"Boku yemişsin," dedi Bat başını sallayarak. "Seni ondan uzak tutan tek şey biz kardeşlerin gözünün onun üzerinde olduğunu bilmekti, şimdi bu da yetmiyor. Onu gördün, onu çok uzun süre izledin. Eğer bir yırtıcı gördüysem o da sensin, Z, sen arkasına yaslanıp avını inkar edecek türden bir adam değilsin."

Onunla aynı fikirde olmak üzereydim. "Siktir et" demek, Lou'ya doğru fırlamak, onu omzuma almak ve en yakın duvara götürmek, böylece onu küçük güzel bir kelebek gibi sıkıştırmak ve onunla acımasız bir şekilde uğraşmak.

"Siktir Zeus," diye seslendi Blackjack huysuzca, Nova, Lab-Rat ve Priest'i arkasına almış kapıdan içeri girerken. "Kahretsin dostum, Jackson'daki depo yanıyor amına koyayım."

Jackson'daki depo. Birinci sınıf marihuana sevkiyatlarımızı stoklamak için kullandığımız on üç depodan biri.

"Lanet olsun," diye Bat ile aynı anda küfrettim.

Ama sadece otuz grama yakın otun potansiyel kaybına lanet etmiyordum.

Lanet ediyordum çünkü Blackjack bana Lou'dan uzak durmam için en büyük nedeni hatırlatmıştı.

Kısa hayatında zaten yeterince şey yaşamıştı. Adam katleden, uyuşturucu kullanan bir kanun kaçağının onu ahlaksızlığın derinliklerine sürüklemesine ihtiyacı yoktu. Sığ sularda, kötülerle oynayarak ve bunu yaparken de çok iyi görünerek daha iyiydi.

Çoğunlukla uzak duracaktım. Benim dünyamın sınırlarında faaliyet gösterirken onu kendi haline bırakmamın imkanı yoktu, ama her zaman yaptığım gibi onu koruyacaktım.

Temas yok.

Sadece bir bekçi olarak.

Duygu yok.

Sadece

hesaplama. Seks

yok.

Bir öpücük bile yok.

Düşünmeye bile gerek yok.

Kendi kendime yemin ederken bile, yerden bir şey almak için bir taburenin üzerine eğildiğini gördüm ve o kıçın mükemmel olgun şeftali şeklini not ettim, her yanağın arasına sıkışan horozumu düşündüm, her tarafına boşalırken tenine ağladım ve onu benim olarak işaretledim.

Ve boku yediğimi biliyordum.

Thirteen.

Beni görmezden geliyordu.

Fallen MC resmi olarak üç haftadır Lotus'un sahibiydi ve kardeşler sürekli buralardaydı. Eski, lekeli döşemeleri, çatlak muşamba zeminleri ve orantısız sahneyi söküp yerine yepyeni, harika şeyler koyuyorlardı. Kabinler artık siyah kadife ve parlak kan kırmızısı masalardan oluşuyordu; bar, ışıkların altında parlaması ve yeni devasa ve büyük ölçüde geliştirilmiş ana sahnenin yanı sıra yer koltuklarının arasındaki üç küçük sahnede dans eden kızların çarpık görüntülerini yansıtması için aynalı camdan kesitlerden oluşuyordu. Barın arkasında birinci sınıf içkiler, benim bile ağzımın suyunu akıtacak kadar seksi üç yeni dansçı ve Maja adında çivi gibi sert ama bir o kadar da havalı bir menajerimiz vardı.

Bunların hepsi iyiydi -harikaydı, gerçekten- çünkü Lotus'un başarılı olmasını istiyordum ve iki haftalık tadilattan sonra yeniden açtığımızda zaten bir ton iş vardı. Bu iyi türdendi - cüzdanlarında para, gözlerinde yalnızlık olan azgın erkekler ve yolun doğru tarafından olduğu kadar yanlış tarafından da gelen bekarlığa veda partileri.

Ve Maja, o benden hoşlandı.

Ben barın arkasındayken servis elemanlarından birkaçına yaklaştığında her zamanki küstah küçümsememin arkasına saklamaya çalışsam da gergindim. Bana sert ve bilge gözlerle o kadar uzun süre bakmıştı ki terlemeye başlamıştım.

Sonra da şöyle dedi: "Küpelerin çok güzelmiş, nereden buldun? Uzun zamandır böyle tüyler arıyordum.

ve şans yok. Bana sırlarını söylersen sana Cuma gecesi bar vardiyası veririm."

Ona küpeleri nereden aldığımı söyledim ve Cuma öğleden sonra vardiyamdan önce ona bir çift almak için birlikte gittik. Havalı ama anaç biriydi. Garip bir kombinasyondu ama benim işime yaradı çünkü annem ikisi de değildi.

Loulou'nun hayatı tek bir şey dışında harika gidiyordu. Zeus sonunda her yerdeydi ve o hiçbir yerde değildi.

Neredeyse her gece kulüpteydi ve ölümlülerle anlaşma yapan bir tür yeraltı tanrısı gibi göründüğü ilk geceyle aynı kabinde mahkeme düzenliyordu. Motorcular, şık takım elbiseli iş adamları ve rastgele siviller onunla konuşmaya geliyordu ve her etkileşimde kontrolün Zeus'ta olduğu açıktı.

Derin gölgelerin içinde oturuyordu, kırmızı ve mavi neon ışıkları acımasızca inşa edilmiş yüzünü daha da sert çizgilerle kesiyordu. Büyüklüğü karanlıkla, kahverengi ve altın sarısı saçlarıyla ve koyu tenini düşmüş melek kanatlarına dönüştüren siyah mürekkebin kalın çizgileriyle büyümüş gibiydi. Sırtüstü ve yayılmış bir şekilde otururken duruşunda bir rahatlık vardı, ancak devasa elleri her zaman bir noktaya değinmek için masanın üzerine silah koyan bir adam gibi kayıtsızca sergileniyordu. Onlar onun silahlarıydı, Tanrı vergisi devasa şiddet ve güç silahlarıydı ve onlara bakan herkes bunu biliyordu.

Her anlamda nefes kesiciydi. Kavramanın ötesinde dehşet verici ve o kadar muhteşemdi ki, duyulara fiziksel bir darbe indiriyordu.

İnsanlar neredeyse dansçıları izledikleri kadar onu da izlediler.

Biliyorum.

Çaresizce onun yörüngesine düştüm, küçük, önemsiz bir gezegen olarak onun çekim gücüne kapıldım. Gece boyunca onu izledim ve bir kez bile, bir kez bile beni izlediğini fark etmedim.

İlk başlarda o kadar incinmiştim ki sanki ikinci bir kanser gibi hissediyordum, bu seferki yapışkan, lifli bir kitle ciğerlerimi eriterek nefesimin ince ve hırıltılı çıkmasına neden oluyordu. Haftada üç gece The Lotus'tan geçiyordum ve daha önce bu kapılardan her geçtiğimde hissettiğim olağan neşe ve özgürlükten yoksundum.

Bir sevgiliden daha çok reddedilmiş hissettim çünkü Zeus hiçbir zaman öyle olmamıştı. O bir anlamda bundan daha fazlasıydı. O benim koruyucu canavarımdı, önce benim için kurşun yemiş, sonra da beni kanserin ilk dönemini tek başıma atlatmaktan kurtarmış olan kurtarıcımdı.

O benim her şeyimdi. Ve şimdi, öyle görünüyordu ki, ben onun için hiçbir şeydim.

Şimdi bir Cumartesi gecesiydi, Debra kulübü satıp Jamaika'ya taşındığından beri kulübün en yoğun gecesiydi.

The Fallen'ın Lotus'ta vakit geçirdiği duyulduğunda, her gece açılıştan kapanışa kadar koltuklar ağzına kadar doluyordu. Bunların çoğu daha önce olduğu gibi suçlulardı ama daha yüksek kalibrelilerdi, uşaklarının suçu üstlenmesini sağlayan ve sonsuz elleri yağlayarak kendilerini hapisten uzak tutan türdendi.

Bahşiş almak için harikaydı, özellikle de benim gibi her hesabın toplamına eklenen birkaç dolar daha kazanmak için etkili bir saç fiskesi veya kirpiklerimi doğru yöne savurmaktan çekinmeyen bir kız için.

Bu yeni suçlular eski müşteriler kadar saldırgan ve iğrenç değillerdi ama daha kötü bir şeydiler. Hak sahibiydiler. Birkaç kız bunu zor yoldan öğrenmişti ama hem işleri bu olduğu için hem de zamanları ve ilgileri için iyi para aldıkları için kolayca kabul ediyorlardı.

Dansçı değildim, dolayısıyla kimsenin kucağına oturmak gibi bir zorunluluğum yoktu. Bazı garsonlar vücutları konusunda daha cömertti ama günün sonunda on yedi yaşındaydım ve bir erkek arkadaşım vardı.

Yani benim için tur yok.

Tabii ki bu kendini beğenmiş adamlar bunu bilmiyorlardı ve dahası umurlarında da değildi. Yeniden açıldığımızdan beri en azından küçük bir grup Düşmüş her gece orada olsa da, birkaçının kızlara bakmakla görevlendirildiği ve her gece en az bir veya iki kez iyi bir şekilde kullanıldıkları açıktı.

"İki yüz dolar bahşiş ve tek yapmam gereken adamın ayaklarımı öpmesine izin vermekti," dedi Ruby, ışıltılı kırmızı payetli sütyeni ve seksi pantolonuyla bardaki yerime doğru ilerlerken. "Ona geri gelmesini ve beni düzenli olarak görmesini söyledim. Hayatımda kazandığım en kolay paraydı."

Bir gözüm hâlâ Zeus'ta olmasına rağmen onunla birlikte güldüm. Daha önce onu görmeye gelmiş bir adamla oturuyordu, tanıdığım bir adamdı çünkü o zamanlar buranın müdavimlerinden biriydi. Quentin Kade Whistler'lı bir uyuşturucu satıcısıydı ve kayak serserilerine, Avustralyalı kar kuşlarına ve oradaki zengin tatilcilere uyuşturucu satardı. Dansçılar onu bahşişleri için severdi ama onunla yarı özel perdeli kabinlerden birine gitmekten kaçınırlardı çünkü sertleşmeyi severdi ve genellikle cömert bahşişleriyle birlikte çürükler bırakırdı.

Zeus'un onun gibi bir adamla ne işi vardı?

"Beni hiç dinlemiyorsun," diye suçladı Ruby beni.

"Kesinlikle değilim," diye kolayca kabul ettim ve ona bir buzlu su uzattım. "Düşmüşler hakkında ne biliyorsun?"

"Loulou..." diye uyardı. "Sana söyledim, bu pisliğe bulaşma. Aslında, onlar senin kim olduğunu anlamadan önce buradan gitmeni söylediğimi özellikle hatırlıyorum ve sen tavsiyemi dinledin mi?"

"Hayır, peki şimdi alacağımı nereden çıkardın?" Alaycı bir sırıtışla sordum.

Homurdandı, ağır floresan kızıl saçlarını solgun ensesinden kaldırarak göğsündeki teri havalandırdı. "İyi ama onlardan biri tarafından becerildiğinde sana söylemiştim diyeceğim, anlaştık mı?"

Kalbim sıkıştı ama kabul ettim.

"Düşmüşler tüm Kuzey Amerika'nın batı kıyısının gölge kuklacılarıdır. Yaklaşık on yıl önce kendi saflarında bazı sorunlar yaşadılar ve bu da lanet olası bir kilisede çatışmaya neden oldu." Suyuna doğru homurdandı, irkildiğimi fark edemeyecek kadar dalgındı. "Son zamanlarda kötü uyuşturucularla ilgili bazı sorunlar yaşadılar. Onları MC'nin pişirip pişirmediğinden emin değilim, ama yüksek ve güçlü belediye başkanı onlardan şiddetle nefret ediyor ve geçen yıl bir kasaba toplantısında kasabanın onlara karşı dönmesini sağlamaya çalıştı. İşte bu komikti."

Hatırlıyordum. Bea ve benim katılmamıza izin verilmediği için toplantıyı değil ama babamın uyuşturucuyla bağlantılı suçlara, İlk Kilise Saldırısı'na karışan aynı motosiklet kulübünün kasabasında hala güçlü ve gerçek bir şekilde hüküm sürmesine duyduğu öfkeyi hatırladım. Babam makamını kazanmak için yıllarca çalışmıştı ve "haydutların" onu etkilemesine kesinlikle izin vermeyecekti.

"Evet, evet, bu tür şeyleri bilirim. Bana erkeklerden bahset," dedim arkadaşıma.

Gözleri gölgelendi ve "gerçek konuşmayı" işaret eden evrensel kız arkadaşı hareketiyle öne doğru eğildi. "Sana kim sorduruyor?"

Bir omzumu silktim ve parlatmak için kurutma rafından bir bardak aldım. "Merak ediyorum."

"Merak kediyi öldürür, Loulou."

"Evet, bu kedi kanser, bu yüzden güvenli davranmakla pek ilgilenmiyor," diye karşılık verdim. "Bana bir şey söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

Ruby'nin kaygan kırmızı ağzı acıyla büzüldü ve kızgınlığımı ondan çıkardığımı fark ettim.

"Özür dilerim, bebeğim. Kötü bir gündü." İnce ellerinden birini kendi ellerime almak için uzandım. İğne izleri tıpkı benimkiler gibi sırtlarında da iz bırakmıştı.

"Annem gibi konuşmak istememiştim." Güldü. "Bu dünyada bize verilen zamanda ne yapmamız gerektiğini herkesten daha iyi anlıyorum. Sahip olduğunuzu hissediyorsunuz

Kötü bir fikir olduğunu düşünsem bile, sizi destekleyeceğim ve daha da ötesi, bunun için sizi teşvik edeceğim."

Loulou'nun yanındayken kanserden bahsetmekten nefret ediyordum ama arkadaşımın empati dolu gözlerine baktığımda içimi bir keder ve korku dalgası kapladı. Kanser olduğum gerçeği dışında kulüp dışındaki hayatım hakkında pek bir şey bilmiyordu ama ne kadar yaşayacağınızı merak etmenin, hayatta kalacak kadar güçlü olup olmadığınızı merak etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ölüyor olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak sıcak gözyaşlarımı akıttım. "Makyajımı mahvettirme bana," diye fısıldadım kısık sesle.

Başparmağını benimkinin üzerinde gezdirdi ve sıktı. "Sadece şunu söyleyeceğim, tamam mı? Bir kanun kaçağını sevebilirsin ve o da seni sevebilir, ama bu onu daha az kanun kaçağı yapmaz. Anladın mı beni?"

"Tuttum seni," dedim ve tezgâhın üzerinden hafifçe zıplayarak yanağına bir öpücük kondurdum. "Şimdi oraya geri dön ve bir sonraki numaran için giyin, yoksa Maja senin peşine düşecek."

Ruby taburesinden kayarak uzaklaşırken sahte bir dehşetle ürperdi ve bunu yaparken bir düzine gözü kıçına çekti.

Gözlerimi tekrar Zeus'a çevirmeden önce bu tanıdık manzaraya hafifçe güldüm. Motorculardan biri onu götürürken Quentin hâlâ konuşuyordu, yüzü sabırsız bir tutkuyla çarpılmıştı ama Zeus kıpırdamamış görünüyordu, bir kolu neredeyse boş bir Kanada viskisi bardağını tutarak kabinin üzerinden sarkıyordu.

Forty Creek Double Reserve içtiğini biliyordum çünkü barmenlerden biri olan Felicity geçen gün bana bununla övünmüştü. İçkisini sadece onun getirmesini istediğini. Ona bol bahşiş verdiğinden ve geçen gün ona çok güzel bir gülümsemesi olduğunu söylediğinden.

Lanet olası güzel bir gülümseme.

Bunu duyunca gülümsemesine bir bıçak saplayıp onu Joker'in kadın versiyonuna dönüştürmek istedim. Zeus nasıl olur da

O zaman gülümsemesini buldun mu?

Kafamı kıskançlıktan arındırdım ve harekete geçmeye karar verdim. Ona üç haftalık sahte bir mesafe bırakmıştım ama savaşmadan pes etmeyecektim. Şimdi değil, Ruby bana fazla zamanım kalmamış olabileceğini hatırlatmışken değil.

Kalan zamanımı da onunla geçirmek istiyordum.

Aslında, kendime karşı dürüst olsaydım, önümüzdeki elli yılı onunla geçireceğim iyi bir yıla değişirdim.

Parmak uçlarımda uzanıp en üst raftan likörü aldım ve ona sek bir bardak doldurdum.

"Bu Garro için mi?" Felicity elinde boş bir tepsiyle bara doğru kayarak bana sordu. "Kardeşi Nova bir Johnny Walker Blue ile ona katılıyor. Ben de tam onları tazelemeye geliyordum."

"Ben hallederim," dedim ve hızlıca bir ölçü viski doldurduktan sonra iki içkiyi de tepsime yerleştirdim.

Kızıl saçlı iş arkadaşım beni küçümseyerek güldü. "Tatlım, inan bana, böyle bir adamla nasıl başa çıkacağını bilemezsin."

Barın etrafında yürüyüp yanından geçerken ona tüm dişlerimle gülümsedim. "Bir bakalım, olur mu?"

Bana bakmadan önce beni süzdü. İri vücudunun belli belirsiz gerilmesinden, saldırmak üzere olan bir yırtıcıyı akla getiren muazzam kaslarının yuvarlanmasından bunu anlayabiliyordum. Bu düşünce karnımı titretti.

"Beyler," dedim alıştırılmış bir mırıltıyla.

Çalıştım diyorum çünkü çalışmıştım. İyi bir öğrenciydim ve rekabetçi bir dansçıydım. İsyan edip bunu düzgün bir şekilde yapmamam mümkün değildi, bu yüzden elli kadar klasik kanun kaçağı filmi izledim, bir ton kitap okudum ve ses tellerimin gırtlaktan yuvarlanmasını öğrenene kadar YouTube'da Scarlett Johansson'ın röportajlarını izledim.

Zeus'a ne kadar odaklanmış olsam da, onun Düşmüş kardeşine bakmaktan kendimi alamadım. Hiç şüphesiz hayatımda gördüğüm en güzel adamdı. İçkisini uzatırken

Pembe dudaklarının köşelerinden hınzırca kıvrılışını, alnına düşen dalgalı saçlarının çapkınlığını not ettim. Bakışlarım onunkilere ulaştığında, kalın kirpikli kahverengi gözlerinin güzelliği karşısında yarı kör olarak gözlerimi kırptım.

Nefes nefese, "Senin için bir tane daha, yakışıklı," dedim. Bunu kastettiğim için değil, hâlâ iyileşmekte olduğum için söyledim.

Bana gülümsedi ve bu kadar güzel bir adamın gerçek hayatta var olması gerçekten mümkün görünmüyordu. "Teşekkürler, güzelim."

Sağ tarafımdaki adamdan yayılan atmosfer değişikliğini hissettiğimde aklımı başıma topladım. Öfkesini tenimde hissetmek beni heyecanlandırdı.

Zeus'un bardağını tutmaya devam ettim çünkü bariz hoşnutsuzluğuna rağmen hâlâ bana bakmıyordu.

"Kanada viskisi," diye mırıldandım, yeniden doldurduğu viskiyi parmaklarımdan sarkıtarak burnumun dibinde döndürdüm. "Büyükbabamın içebileceği bir şey."

Dikkatle izliyordum, bu yüzden kızgınlık dalgalarının onun üzerinde yuvarlandığını gördüm.

Nova güldü. "Kız haklı."

Ben de onunla birlikte güldüm, bir elimi masaya yaslayarak göğüs dekoltemi ikisine de yaklaştırdım ama takdir dolu bir bakış atan Nova oldu.

Hava öyle aniden katılaştı ki, beton kütlesinin içinde felç olmuş gibi hissettim.

Zeus yavaşça başını kaldırıp bana baktı, yüzündeki gölgeler sevgi dolu bir okşayışla kayıyordu. Gözleri iyi bilenmiş bir bıçağın kenarı gibi parlıyordu, gümüş renginde ve ölümcül bir niyetle doluydu, aldatıcı bir şekilde yumuşak olan kıvrımlı bir gürültüyle konuştu. "Bir yudum al, küçük kız. Bakalım ateşi o narin boğazından aşağı ne kadar iyi yutacaksın, karnında yanmasından ne kadar hoşlanacaksın. Sanırım sana verdiğim şeyi almaya çalışırken gözlerinin yaşarması hoşuma gidebilir."

O gözleri boğazımı sıkan bir el gibi hissettiğimde karnım farklı bir nedenle ısındı.

Kalçalarımı birbirine kenetledim ve kendine hakim olamadan önce gözlerinin beni izlemek için nasıl aşağıya kaydığını fark ettim. Sıkılmış çenesi ve yumruk olmuş elleri bana hafifçe gülmek ve bardağı dudaklarıma götürmeden önce ona doğru eğmek için güven verdi.

Onu izlerken dilimi buzlu bardağın kenarında gezdirdim. Kesik kaşları gözlerinin üzerine iniyor, onları gölgeliyor ama oradaki ışıltılı açlığı gizlemeye yetmiyordu.

Güven içimi ısıttı. Dudaklarımı araladım, boğazımı açtım ve yakıcı sıvının gırtlağımdan aşağı akmasına izin verdim. Muhtemelen hayatımın en baştan çıkarıcı anlarından biriydi, tuzağıma yakalanmış güçlü bir adam...

İçki boğazımdan bir şerit koparıp bağırsaklarımı dağlarken öfkeyle öksürmek için eğildiğimde bir elimi karnıma koyarak her şeyi mahvettim. Hıçkırıklarımın arasından Nova'nın parlak kahkahasını ve Zeus'un tembel, karanlık kıkırdamasını duydum.

Kendime geldiğimde gözlerim yaşlarla dolmuştu ve tenim dökülen kandan daha kırmızıydı. Hayatımda hiç olmadığım kadar utanç içindeydim ve Zeus'un yumuşak sözleri bulanıklığımı delip geçtiğinde bu durumu nasıl idare edeceğimi düşünüyordum.

"Hepsini benim için alma çabasıyla gözleri yaşlı ve pembe yanaklı. Çabanı takdir ediyorum, evlat."

Ona göz kırptım çünkü aynı anda hem kırılan gururumu yatıştırmayı hem de beni nazikçe azarlamayı başarmıştı.

"Sana bir tane daha getireyim," diye mırıldandım.

Başını sallarken gözleri üzerimdeydi. "Bunu sen yap."

Kendimi daha fazla utandırmadan topuklarımın üzerinde döndüm, bu olaya hem kızmış hem de heyecanlanmıştım. Zeus benimle flört etmişti. Elbette, bu konuda hıyarlık etmişti. Ama niyeti oradaydı, gözlerindeki açlığın yemeği kaçırmakla pek ilgisi yoktu ve her şey beni tatlı niyetine yemekle ilgiliydi.

Bölümümde tur atarken dikkatim dağılmıştı, bu yüzden Quentin Kade beni çektiğinde yeterince hızlı tepki veremedim.

onun kucağına.

"Seni Garro'yla flört ederken gördüm. Nasıl oluyor da o güzel gülümsemenle beni beklediğini hiç görmüyorum, ha? Sana ondan daha tatlı davranacağıma söz veriyorum."

"Mallardan elinizi çekin, Bay Kade," dedim ona tatlı bir gülümsemeyle, çünkü tutuşan ellere ve küstah suçlulara alışkındım.

Quentin çirkin bir adam değildi, büyürken iki duvar arasına sıkıştırılmış gibi görünen bir şekilde her tarafı inceydi, profilden baktığınızda yine de hafif yakışıklıydı. Pahalı, tasarımcı kıyafetleri giyiyordu ve zengin, misk kokulu ve yapay kokuyordu. Zenginliğinin ve itibarının ona istediği her şeyi, hatta insan etini bile sağlayacağına inandığı belliydi.

Dar yüzü kahkahalarla buruştu. "Elbette, senin gibi tatlı bir malın her zaman bir bedeli vardır. Söyle de ödeyeyim, bakalım bu kıçı bir işe yarayacak mı? Garro'yu alamamanız, ondan yoksun kalacağınız anlamına gelmez."

O ve yanındakiler sanki bir stand-up komedyeniymiş gibi güldüler.

Gülümsemem gerginleşti. "Fiyatı yok. Mastercard reklamında dediği gibi, bazı şeylere paha biçilemez."

"HA! Tatlı bir arkası var kızım, paha biçilemez olduğunu söyleyemem," diye homurdandı.

"Hayır," diye kabul ettim çünkü harika bir kıçtı ama o kadar da kibirli değildim. "Ama benim öz değerim öyle ve kimseyi bunu yaptığı için yargılamasam da kendimi seks için satmıyorum."

İyi mizahı cazibesinin sahte dibine düştü ve ağzı sertleşti. "Benim için fazla iyi olduğunu falan mı düşünüyorsun?"

Hay sikeyim. Bunu kendi yetersizlikleriyle ilgili yapanlardan nefret ederdim. Bir kız, kendisine kur yapılmasını ya da alınmasını istemediği için bir erkeği reddedemez miydi?

"Bilmiyorum." Tekrar gülümsedim. "Dediğim gibi, ben bu tür şeylerle ilgilenmiyorum. Şimdi izin verirseniz, yapmam gereken işler var."

"Evet, en yüksek teklifi kimin vereceğini görmek için o kıçını gösteriyorsun," diye alay etti ve yüzünü boynuma sokarak kulağıma kadar sümüksü bir iz yalayabildi ve "Güven bana, bu gece seni eve götüren ben olacağım," diye fısıldadı.

Elimi omzuna koydum ve ittim, ondan uzaklaşmak için acelemden tüm nezaketi unuttum ama elleri ağır çapalar gibi kalçalarıma kıvrılmıştı, bu yüzden hareket edemiyordum.

"Kade."

Tek bir kelime odada gök gürültüsü gibi yankılandı.

Bu, yıldırımın çok uzakta olmayacağına dair bir uyarıydı.

Gök Gürültüsü Tanrısı Zeus sonunda dikkatini vermişti.

"Geri çekil, Garro. Bu gece için kendine başka bir kız bul." Quentin gülerek omzunun üzerinden seslendi.

Ama blöfü yeterince iyi değildi. Gözlerinin ardındaki korku kıvılcımını ve alnında beliren ince ter tacını görebiliyordum.

"Çocuğu bırak, Kade," dedi Zeus tekrar, sesi Quentin'in ellerinin endişeyle tenimde esnemesine neden olan alçak bir gürleme gücündeydi.

Korkusundan yararlanarak kucağından kalktım ve aramıza kocaman bir boşluk bıraktım. Bilinçaltımda Zeus'un yanında hareketsiz durduğumu fark etmem bir dakika sürdü.

"Bir kadın sana onu bırakmanı söylüyorsa, bırak," diye homurdandı Zeus, bir adım öne çıkıp önüme geçerek beni Quentin'in görüş alanından korudu.

Bu koruyucu hareketin farkında olup olmadığını bilmiyordum ya da umursamıyordum, ama bu hareket kalbimdeki umudu canlandırdı.

"Burası lanet olası bir striptiz barı, Garro. Bir erkeği denediği için suçlayabilir misin? Yoksa o kızı almamla ilgili bir sorunun mu var?"

"Evet, pekala yapabilirim çünkü bu striptiz barı Düşmüşler'in malıdır ve şimdiye kadar bunu bilmiyorsan Kade, dinle

Yaklaştın, değil mi? Düşmüşler'le uğraşırsan, ölümle karşılaşırsın. Bu kadar basit."

Biraz arkasında olmama rağmen, yüzündeki zalim gülümsemeyi görebiliyordum; sanki Quentin'in ona meydan okuması, ölüme meydan okuması fikri onu tahrik ediyordu.

Karanlık bir ürperti, nasırlı bir parmak gibi omurgamdan aşağıya indi.

"Şimdi, eğer bir kız senin ilgini istiyorsa, ona git. Duyduğuma göre kızlarımdan birini daha köşeye sıkıştırmaya çalışırsan, ömür boyu men edilirsin. Ve Kade, sadece bu bardan bahsetmiyorum."

Anladığım için dudağımı çiğnedim. Quentin Kade eyaletteki en büyük uyuşturucu satıcılarından biriydi. Fallen, ülkedeki en büyük ot üreticilerinden ve dağıtıcılarından biriydi. Eğer Kade kesilirse, sakat kalırdı.

"Evet, seni anladım," dedi, yüzü yaralı bir gurur ve acı bir öfkeyle çarpılmıştı. "Tıpkı artık işimi almak gibi bir derdin olmadığını anladığım gibi."

"Bunu kafana sokmak için çok fazla zaman harcadım, sonunda mesajı aldığına sevindiğimi söylemeliyim."

Quentin'in dar yüzünde vahşi ve iğrenç bir şey kayıyordu, şeytana çok benzeyen bir şey.

Zeus kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve çenesini yukarı kaldırdı. "Bence siz ve çocuklarınız için bu gecelik gitme vakti geldi."

Quentin daha çok yüzünü buruşturan bir sırıtışla, "Evet, çok yoruldum," diye onayladı.

Onlar gider gitmez Zeus'a doğru bir adım attım, ona teşekkür etmek, ona dokunmak istiyordum.

Ben daha fazla ilerleyemeden benden kocaman bir adım uzaklaştı ve dönüp bana baktı. "Kalmana izin veriyorum çünkü en azından burada senin deli kıçına göz kulak olabilirim, anladın mı? Tehlikeli adamlarla flört edersen başına bunlar gelir, küçük kız. Burada neyle uğraştığını bilemeyecek kadar gençsin ve Tanrı şahidim olsun, keşke

o güzel, düzenli küçük dünyana geri döner ve benimkinden uzak dururdun."

"Zeus," diye nefes aldım sıkışmış ciğerlerimde kalan azıcık havayla.

"Zaten iki çocuğum var Louise, sence üçüncüsü için zamanım var mı?" diye sordu yaralı kaşlarından birini zalimce kaldırarak.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama içimde hiç hava kalmamıştı, sadece damarlarımda alev gibi dolaşan sıcak kan vardı. Kurtarıcımın bu kadar ani bir şekilde bir iblise dönüşmüş olabileceğine inanmak imkânsızdı.

"İnan buna," diye fısıldadı karanlık bir sesle; yüksek sesle mi konuşmuştum yoksa gözlerimin arkasındaki hayalleri parçalayan hayal kırıklığını mı okumuştu emin değildim.

Dönüp benden uzaklaşmasını sessizce dehşet içinde izledim.

Fourteen.

Ertesi gün altıncı dersin sonunda, acım kireçlenerek başka bir şeye dönüşmüştü, daha sert ve saldırgan. Çılgına dönmüştüm ve bu konuda haklıydım. Zeus Garro beni bir böcek gibi savurup atabileceğini sanıyorsa fena halde yanılıyordu. Artık küçük bir kız değildim ve teşhisimden bu yana kimsenin bana ne yapacağımı söyleyemeyeceğini kendime görev edinmiştim.

Koruyucu canavarımı bile.

Özellikle de pislik gibi davrandığında.

"Gözlerinde ateş var," diye fark etti Reece, saçlarımı kulağımın arkasına itebilmek ve bana bakabilmek için yanımdaki pozisyonundan uzaklaşarak. "Ne oldu?"

Utanç karnımda dönerken alt dudağımı çiğnedim.

Reece ve ben "çıkıyor" olup olmadığımız hakkında hiç konuşmamıştık. Tek gecelik ilişkiler, takılmalar, çıkar ilişkisi olan arkadaşlar ve "görüşmek "ten daha ciddi şeylere kadar uzanan bir birliktelik yelpazesinin olduğu bu günlerde bu o kadar da basit değildi. Reece ve benim bu seçeneklerden ikincisi olduğumuzu düşünmüştüm ama bunu hiçbir zaman onaylamadığımızı görünce, son birkaç haftayı başka bir erkeği düşünerek geçirdiğim için kendimi çok suçlu hissetmemeye çalıştım.

"Önümüzdeki hafta Kış Hoops turnuvası için ne kadar heyecanlı olduğumu düşünüyordum," dedim kocaman sahte bir gülümsemeyle.

Kaşlarını hafifçe çattı çünkü iyi bir saçmalık ölçeri vardı ama basketboldan bahsetmek her zaman dikkatini dağıtıyordu. "Evet, U of T, Western ve UBC'den gözlemciler geliyor."

"Bu çok harika," dedim içtenlikle.

Reece harika bir oyuncuydu ve tam da istemem gerektiğini bildiğim türden bir çocuktu. Yakışıklı ve zekiydi, parası vardı ve parlak bir yere gidiyordu ama onu ilginç kılan bir yanı da vardı. Cumartesi geceleri parti yapmayı ve akşamdan kalma halde golf oynamayı severdi ama Pazar günleri babasıyla birlikte çalışırdı.

Normal bir genç kızın güvenle peşinden koşabileceği türden havalıydı.

Ne yazık ki çıplak elleriyle cinayet işleyebilen erkeklerin hayalini kuran, İngiliz dilinin vazgeçilmeziymiş gibi yemin eden ve kardeşliğe yasalardan daha çok inanan bir genç kızdım.

Eh, herkesin katlanması gereken haçları vardı ve bunun benimki olduğunu düşündüm.

"Louise," diye tekrar seslendi, eteğimin eteğinin altından çıplak kalçamı sıktı.

"Dikkatim dağıldı, özür dilerim," diye mırıldandım.

Yakışıklı yüzü anında empatiyle yumuşadı. "Nasıl hissediyorsun?"

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki kan geldi çünkü sorusu beni rahatsız etmemeliydi ama etti. Sürekli hatırlatmalara ihtiyacım yoktu ya da istemiyordum, bu yüzden Loulou'yu kanserden uzak tuttum. İnsanlar cevabım konusunda dürüst olmamı istemiyorlardı. Sabahları yataktan kalkmanın zor olduğunu çünkü vücudumun yanlış hissettirdiğini, kırıldığını ve sonra iyi göründüğüm ama artık doğru nefes alamadığım veya dans dersinde pirouette yapamadığım anlamına gelecek şekilde onarıldığını duymak istiyorlar mıydı, çünkü yaptığımda dünyam dönmeyi bırakmıyordu?

Şu anda semptomlar o kadar da kötü değildi. Yaz boyunca aldığım bir tur kemoterapi kanserin ilerlemesini yavaşlatmıştı ama durdurmamış, tersine çevirmemişti. Aralık ayında daha yoğun bir kemoterapi daha alacaktım ve o zaman daha kötü olacağını biliyordum. Nefes darlığı, kaşıntılı cilt ve sürekli yorgunluk, bitmek bilmeyen mide bulantısı ve kemik ağrılarıyla daha da artacaktı.

Yani şimdilik fiziksel olarak iyiydim. Savaşıyordum, bu konuda iyimser hissediyordum çünkü hayatta kalma umudunuz varsa ancak böyle hissedebilirdiniz.

Ama ben bir adada yaşıyordum. Bu, kanserin bağırsağınıza attığı ikinci tekmeydi; sizi sevdiklerinizden soyutlaması, kimsenin sizi anlayamayacağını ve aslında kimsenin anlamak istemediğini hissetmenize neden olması, çünkü kâbuslara bulaşmış ve korkutucu derecede bulaşıcı bir tür umut yiyici canavara dönüşmüştünüz.

Bunu anlayabilecek kimse yoktu.

Hiç kimse, diye düşünmüştüm, kendi koruyucu canavarım dışında.

Altıncı dersin bittiğini bildiren zil çaldı ve iç karartıcı hayallerim yıkıldı. Reece hemen kolunu omuzlarıma attı ve bana yaklaştı, gözleri gözlerimde fısıldadı, "Buradayım Louise. Bunu göremiyor olabilirsin ve lanet olsun, bunu istemiyor bile olabilirsin, bazen bunu anlayamıyorum. Ama beni istiyorsun, ben buradayım."

Sessizce başımı salladım, suçluydum ve ne kadar isabetli bir karar verdiğine şaşırmıştım. Başını sallamadan önce uzun bir süre daha gözlerimi süzdü ve kapıdan çıkan öğrenci kalabalığına katılmak üzere uzaklaştı.

"Louise," diye seslendi Bay Warren, ben çantamı omzuma atıp Reece'in peşinden giderken. "Bir dakika bekle."

Başımı salladım ve arkalarından kapıyı kapatabilmek için son birkaç öğrencinin de gitmesini bekledim. Bay Warren kapı açıkken konuşmayı sevmezdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Warren?" Alıştırılmış, sakarin sesimle sordum.

Biyoloji öğretmenim en sevdiğim öğretmen değildi; o sırayı eski IB İngilizce ve Tarih öğretmenim olan ve bir öğrencisiyle yattığına dair dedikodular üzerine istifa eden Bayan Irons almıştı. Dedikodulara inanmadım ve Bayan Irons'ı tanıyan hiç kimse de inanmazdı. Sağduyulu, yumuşak huylu ve güler yüzlü bir kadındı.

Sanki bir melek size sırıtıyormuş gibi hissettirirdi. Geçen yıl bana ilk teşhis konulduğunda bunu söylediğim tek kişi oydu ve onun kitaplarla dolu sınıfındaki seyrek çay buluşmalarımızı özlemiştim.

Yani, hayır, Bay Warren en sevdiğim öğretmen değildi. Ama onun en sevdiği öğrencisiydim.

Masasının etrafından dolanıp ön tarafa yaslanırken ve başparmaklarını parlak mavi elbise pantolonunun ceplerine sokarken o güzel gülümsemesiyle bana bakıyordu. Hoş bir adamdı, benim hassasiyetimi rahatsız eden türden tertemiz bakımlı bir adamdı çünkü bir erkeğin erkek gibi olması gerekmez miydi?

"En sevdiğim öğrencim nasıl?" diye sordu.

Onun karşısındaki ilk sıradaki masanın ucuna kıçımı dayadım ve omuz silktim. "Güzel, Winter Hoops için heyecanlıyım."

Heyecanlı değildim.

Amigo kız olmak, Entrance Bay Academy kurulduğundan beri Lafayette ailesindeki kadınların yaptığı bir şeydi, bu yüzden bu konuda gerçekten bir seçeneğim yoktu.

Okul renkleri ve ponponlar bana göre değildi.

"Elbette, güz döneminin en önemli olayı." Başını salladı. "Sizi fazla tutmayayım. Sadece bu yıl öğretmenimin asistanı olmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini sormak istedim. Dönemin bitmesine birkaç hafta kaldığını biliyorum ama bu tür kararlarda acele etmemeyi ve bu iş için doğru öğrenciyi bulduğumdan emin olmayı severim."

Araba satıcısı gülümsemesine göz kırptım ama beynimin iyi eğitilmiş kısmı çoktan "Elbette. Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim."

Öğretmeninin asistanı olmak için zamanım yoktu. Vücudum hala bu kadar ağır bir aktiviteye dayanabiliyorken haftada dört kez dans stüdyosunda antrenman yapıyordum, her hafta en az birkaç saatimi otizmli mentorum Sammy ile geçiriyordum ve Uluslararası Bakalorya programının tamamındaydım.

Üniversite düzeyinde dersler almaya eşdeğer olan okuldaki program.

Ve bu da Louise gibiydi.

Loulou gibi benim de aynı derecede yoğun bir programım vardı ve şimdi Zeus sorununu çözmem ve her hafta üzerinde düşünmek için ek saatler harcamam gerekiyordu.

Ama Bay Warren babamın en iyi arkadaşıydı.

Benjamin Lafayette ne istediyse aldı.

Bu yüzden onu reddetme zahmetine girmedim çünkü ikisinin bu konuyu zaten konuştukları, karar verdikleri ve bunun sadece bir formalite olduğu belliydi.

"Harika." Sırıttı ve beni hızlıca kucaklamak için öne doğru bir adım attı. "Ekibimde böyle yetenekli bir genç kadın olduğu için çok mutluyum. Sana her Çarşamba okuldan sonra iki saat ihtiyacım olacak. Burada benimle birlikte çalışabilirsin."

"Harika."

Gülümsemesi hafifçe yumuşadı ve bana o garip sarılmayı yaptıktan sonra biraz fazla yakın durduğunu fark etmemi sağladı. Eliyle bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında hafifçe irkildim.

"Saçlarının dökülmediğini gördüğüme sevindim," diye mırıldandı.

"Ben de," dedim, biraz sert bir şekilde çünkü onun benim alanımda olmasından hoşlanmıyordum.

"Seninle vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum Louise. Geçtiğimiz yaz seni bu kadar çok görmek güzeldi," dedi ve ailemle birlikte kilise etkinliklerine, yardım pikniklerine ve siyasi etkinliklere katılmak zorunda kaldığım sayısız zamana atıfta bulundu. "Çok güzel ve zeki bir genç kadın olmuşsun."

Kapıyı ürkekçe çaldığında, aşırı aşinalığına olumsuz bir tepki veremeden benden uzaklaştı.

"Üzgünüm, geri gelebilirim," dedi bir alt sınıfta okuyan sarı saçlı Lily Foster kapıdan.

"Hayır, Lily, senin için her zaman vaktim olduğunu biliyorsun." Bay Warren ona aynı gülümsemeyle gülümsedi, yapay ışık kadar sıcak ve sahte. "Louise de tam gidiyordu."

Çantamı bir kez daha omuzlayıp kapıdan çıkarken hevesli görünen Lily'nin yanından geçerken tenimde sıcak ve soğuk flaşlar patladı ve bunun lenfomanın yaygın bir yan etkisi mi yoksa Bay Warren'ın beni ciddi şekilde ürkütmüş olmasından mı kaynaklandığını anlayamadım.

Fifteen.

Dikkatimi vermiyordum.

Daha sonra kendimi suçlamayacaktım çünkü hala çocukluk idolümü tamamen kaybetmenin, ilk aşkımın bir hayalden başka bir şey olmadığını fark ettiğimde kırılan kalbimin etkisindeydim.

Yine de çöpü bir striptiz barının arkasındaki kötü aydınlatılmış bir arka sokağa götürüyordum. Etrafıma dikkat etmemem aptalca bir davranıştı.

Ağır bir şey beni tuğla duvara çarptığında bunun bedelini ödedim. Ellerimi itmek için kaldırmaya çalıştığımda çöp torbası yanımda yere düştü ama güçlü biri onları bir eliyle yakaladı ve sırtımın alt kısmına getirdi.

"Aptal sürtük," diye tısladı Quentin Kade kulağıma. "Benimle sikişemeyecek kadar iyi olduğunu mu sanıyorsun?"

Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama tork yoktu.

"İşte bu," diye ısırdım, çaresizliğim yüzünden öfkeliydim, karanlık bir ara sokakta kayıtsız kaldığım için kendime çok kızgındım.

Kulağıma kıkırdadı. "Merak etme kaltak, sikimi acı bir amcığa sokmayacağım. Daha iyi bir fikrim var. Küçük bir oyun oynayacağız, tamam mı? Zeus Garro beni korkutabileceğini mi sanıyor? Artık şehirdeki tek oyun o değil ve bunu öğrenmesinin zamanı geldi."

Beni döndürdü, bacaklarımı ayırdı ve sol şakağıma soğuk ve sert bir şey bastırdı.

Bir silah.

Korku bir buz kovası gibi başımdan aşağı döküldü ve bir an için altıma işeyeceğimden korktum.

Bunun yerine ağzımda kalan az miktardaki tükürüğü bir havuz haline getirdim ve ona tükürdüm. "Benim doğru kişi olduğumu mu düşünüyorsun?

Düşmüşler'in başkanına mesaj mı göndereyim? Ben sadece onun striptiz barında çalışan bir kızım."

Quentin'in sırıtışı yan kapının üzerindeki kırmızı striptizci tabelasının kirli ışığında belli belirsiz parlıyordu. "Biliyor musun, muhtemelen haklısın. Ama gerçekten umurumda değil. Yeni pis dansçılarından birini öldürdüğümde bunun bir mesaj olduğunu anlayacak ve eğer seni öldürmezsem, bunu benim için ona vermeni istiyorum. Ona Nightstalker'ların geri döndüğünü ve bu sefer dalga geçmediklerini söyle."

Geri çekilmesini izledim, silah şimdi yüzümün önündeydi, tam gözlerimin arasında hizalanmıştı, böylece ben küçük namluya bakarken gözlerim kesişti. Uşaklarından biri ona bir shot bardağı uzatırken kıkırdamaya devam etti.

"Umarım votka seviyorsundur," dedi shot'ı başımın üstüne yerleştirirken. "Şimdi kıpırdamadan dur yoksa bu oyun ikimizin de istediğinden çok daha çabuk bitecek."

Çılgınca ara sokağa kimin gelip bizi görebileceğini, beni kimin kurtarabileceğini düşündüm. İçeride Debra'yı birkaç ay önce işe almaya ikna ettiğim otizmli orta yaşlı tatlı bir adam olan Michael'dan başka kimse kalmamıştı.

Diğer herkes gitmişti ve Michael'ın silah sesini fark edip koşarak geleceğini düşünmemiştim.

Gözlerimi kapattım. Belki de kafama sıkılan bir kurşunla ölmek, yavaş yavaş ilerleyen kanserden ölmekten daha iyi bir yol olurdu.

Umut ışığı, değil mi?

Gözlerimi tekrar açtım ve dar sokakta benden iki metre uzakta pozisyon alırken ona ters ters baktım. Eğer öleceksem bunu küstahça yapmaya karar verdim.

"Yirmi dolarına bahse girerim, bayan," diye pervasız bir aptal gibi onu kışkırttım.

Silahı sağ eline alıp sol eliyle sabitlerken güldü, bir gözünü kısarak baktı ve... POP!

Kurşun başımın üzerinden sola doğru patladı, metal ve tuğla parçaları yüzüme yağdı. Küçük bir

Şerit sol yanağımı yakaladı ama irkilmedim çünkü iğneyi kendim dökersem ne yapacağını bilmiyordum.

Neşeli bir şekilde güldü ve bir uçurtmadan daha yüksek olduğu açıktı.

Sırf onun kucağında öğütülmediğim için kokainman bir uyuşturucu satıcısının elinde ölecektim. Bazen ahlakımı ciddi ciddi sorguluyordum. Yani, gerekli miydiler?

"Sana söylemiştim," diye alay ettim.

"Orospu," diye kıkırdadı, silahı düzensiz bir şekilde ileri geri sallayarak. "Silah bendeyken böyle mi konuşuyorsun? Sen kafayı yemişsin."

Atışı bırakmadan küçük bir omuz silkme hareketi yaptım, bir gözüm de gevşek silah tutan elindeydi. Onu yeterince etkisiz hale getirebilirsem, kaçabileceğimi ve o temiz bir atış yapmadan önce bara geri dönebileceğimi düşündüm.

"Sadece söylüyorum," diye devam ettim, sanki ölümcül bir konuşma yerine sıradan bir konuşma yapıyormuşum gibi. Panik boğazıma bıçak gibi saplanmıştı ama kendimi derin bir nefes almaya ve devam etmeye zorladım. Zeus bir keresinde bana kafayı bulmanın insanı kral gibi hissettirdiğini, ironik bir şekilde yenilmez kıldığını çünkü kafayı bulmanın insanı her şey yaptığını söylemişti. "Bunu başarabileceğini sanmıyorum. Arkadaşlarına sor, eminim benimle aynı fikirdedirler."

Arkadaşlarını da işin içine katmak doğru bir hamleydi.

Abartılı bir korkuyla onlara döndü ve silahını sallayarak kendisine kefil olmalarını istedi.

Bu benim anımdı ve bilinçli bir düşünce olmadan onu aldım.

Duvarı ittim, çöp yığınlarının üzerinden atladım ve büyük metal kapıya doğru dört adım koştum, tam yanımdaki tuğlaya bir el ateş ederken kapıyı açtım. Kalbim boğazımda gümbürdeyerek kapıyı kapattım, sonra da ağlamak istememe neden olan bir sonlulukla sürgüledim.

Saniyeler sonra, onları küfür ederken duydum.

içinde.

Kapının dayanacağını bildiğim halde beklemedim. Hâlâ ön girişimiz vardı ve bütün gece orada mahsur kalmayı göze alamazdım. Saat sabahın ikisiydi ve ertesi gün okulum vardı.

Döndüm ve karanlık koridorlarda koşmaya başladım. Koridorlar o kadar tanıdıktı ki arka odadan sırt çantamı alıp ön taraftaki ana bara doğru koşmak çok kolaydı.

İki kocaman el beni yakaladığında çığlık attım ve çantamı davetsiz misafirin yüzüne çarpmak için döndüm.

"Dur." Uzun boylu, geniş gölgeli bir adam, güçlü elleriyle beni omuzlarımdan tutarken emretti.

"Bırak beni," diye emrettim, ambarın altında debelenirken. Kımıldamadı.

"Düşmüşlerin Kardeşi," diye açıkladı kullanılmamaktan sertleşmiş gibi görünen alçak bir sesle.

Hemen duruldum ve karanlıkta daha dikkatli bakarak, MC üyesi olduğunu belirten deri elbisesinin önündeki küçük beyaz yamanın parıltısını gördüm.

"Tanrı'ya şükür," dedim derin bir rahatlamayla, ona doğru sarkarak.

Yoğun bir rahatsızlıkla kaskatı kesildi, ben de hemen ondan uzaklaştım. Normalde aşırı sevecen bir insan değildim ama dışarıda dört kafası güzel, kadın düşmanı pislikle yalnız olmadığım için rahatlamıştım.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Dışarıda bir grup adam az önce kafama bir shot bardağı fırlatmaya çalıştı."

Düşmüş kardeş kocaman kahverengi gözlerini bana kırpıştırdı, sonra arkasını döndü, hafifçe çömeldi ve omzunun üzerinden çenesini bana doğru salladı. "Kalk."

Ona biraz gevşek bir çeneyle baktım çünkü daha iyi bilmeseydim, beni sırtında gezdirmek istiyor gibi görünüyordu.

"Yukarı," diye tekrarladı.

Dokunulmaktan hoşlanmadığı belli olan bir adam beni sırtına alıp bardan mı çıkaracaktı?

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," diye denedim.

Sabırsızca içini çekti ve ellerini kaldırarak bana bir avucundaki küçük siyah silahı ve diğerindeki keskin bıçağın parıltısını gösterdi. "Yukarı."

Korkumu yuttum ve sırtına tırmandım. Ona dokunduğum anda kaskatı kesildi, vücudumun onunkine değmesinden o kadar rahatsız olmuştu ki hemen üzerinden kalkmak istedim.

"Bekle," diye emretti.

Ben bir gölge kadar hafifmişim gibi koşarak bara doğru ilerlemeden önce gözümü kırpacak zamanım bile olmamıştı. Bizi ön kapıdan inanılmaz bir hızla geçirirken vücudundaki muazzam gücü hissedebiliyordum ve hemen sol tarafımıza, eğer gerçekten beni takip ediyorlarsa tacizcilerimin yan sokaktan çıkacağı yere doğru iki el ateş etti.

Bağrışmalar oldu ve arkamızda bir yerde bir el silah sesi daha duyuldu.

Evet, bizi takip ediyorlardı.

Bu ne lan!?

Altımdaki yabancıya yapıştım ve o bir minibüsün arkasına saklanıp bir motosikletin önünde dururken başımı boynuna gömdüm. Hiçbir nezaket göstermeden ve aceleyle beni sırtından atıp motosikletin küçük arka koltuğuna oturttu ve bir bacağını motosikletin üzerine atıp motoru çalıştırdı.

"Dur. Devam et," diye dişlerini gıcırdatarak sokağa çıktı, bisiklet kaldırıma o kadar yatay bir açı yapıyordu ki, sağa dönüp gecenin içine doğru ilerlemeden önce saçlarım kaldırıma sürtünüyordu.

İlk virajı aldığımızda bağırışlar arkamızda kayboldu. Birkaç dakika sonra, etkileyici motorcu bir telefon görüşmesi yapmak için yolun kenarına çekti.

"Onu bisikletime bindirdim," dedi telefonda.

Konuşmanın diğer ucunu dinlemeye çalıştım ama hiçbir şey duyamadım çünkü kenara çeker çekmez onu sıkı sıkı tuttuğum yerden bırakmıştım. Alışmıştım

Dokunmaya karşı isteksizdi çünkü Otizm Merkezi'nde birlikte çalıştığım pek çok çocuk dokunmaya duyarlıydı. Kahramanıma gereğinden fazla rahatsızlık vermek istemedim.

"Evet, evet. Evet. Evet. Lotus'a geri döndüm. Evet. Evet. Evet," diye cevap verdi. "Onu getireceğim."

Onu getirmek mi?

Nereye getireyim?

Telefonu kapattı ve hemen bisikleti tekrar çalıştırdı, böylece caddeye geri dönüp karanlığa karıştığında sorgulayacak zamanım olmadı. Hayatım boyunca Entrance'da yaşamıştım, bu yüzden gösterişli sahil mahallelerinden uzaklaşıp şehrin doğu yakasına yöneldiğinde bizi nereye götürdüğünü hemen anladım.

The Fallen Compound'a gidiyorduk.

Onu sadece sanayi bölgesini çevreleyen devasa tel örgünün dışından görmüştüm. On altı yaşındaydım, Zeus yazışmalarımızı bitirdikten hemen sonra ve onu bir an olsun görmek istiyordum. Caddenin karşısındaki küçük bir sitede üç saat beklemiştim ki, beyaz tenli ve bakır saçlı, bakana kadar tanımlanamayacak türden bir adam olan kardeşlerden biri beni fark etmişti. Bana yaklaştı ve nazikçe kaybolmamı söyledi.

İtaat etmiştim.

Ve asla geri dönmedim çünkü o zamanlar hala korkak ve itaatkar yaşıyordum.

Şimdi, Hephaestus Oto ve Mekanik'in metal kapılarının inleyerek açılmasını ve hafif bir eğimle otoparka çıkmamızı kalbim ağzımda izliyordum.

Zeus'un iç sığınağı.

Ana garaj kompleksinin biraz arkasındaki uzun, alçak tuğla binanın kapısında bizi bekliyordu ve sessiz arkadaşım motoru durdurur durdurmaz Zeus bize doğru geliyordu.

Ben daha konuşamadan beni motosikletin arkasından aldı ve kalçalarıma doladığı ağır bir kolla beni yanına yapıştırdı. Sonra da beni hemen görmezden geldi.

"Dilsiz kardeşim, bu gece iyi iş çıkardın," dedi bana yardım eden sessiz adama.

Kompleksin devasa endüstriyel ışıkları altında onu daha iyi seçebiliyordum ve benden çok daha yaşlı olamayacağını görünce şaşırdım. Mute, uygun bir isimle, 1.80'in üzerindeydi ama tıknazdı, kaslarıyla o kadar genişti ki, ciddi şekilde kırpılmış saçlarının altında öyle bir yüzü vardı ki, neredeyse bir haydutun karikatür çizimi gibi görünüyordu. Sonra parmaklarının sol kalçasında kesik kesik bir ritimle nasıl titrediğini, Prez'e başını sallarken yüzünün nasıl boş ve anlamsız olduğunu fark ettim.

Bir ritüel ile meşguldü.

Bu özelliği Otizm merkezindeki en iyi arkadaşım Sammy'den hatırladığım için kaşlarımı çattım, Sammy'nin de benzer ritüelleri vardı, ayakkabılarını giydiğinde ayaklarını beş kez yere vurmak zorundaydı, sabah ilk iş olarak tatlısını yerdi, sonra da tuzlu bir şeyler yerdi... Kahramanıma bakıp kaşlarımı çattım ve bir motorcunun otistik olup olamayacağını merak ettim.

"Yarasa, Rahip ve Baltalı Adam'ı gönderdi," diye homurdanıyordu Zeus, öfkesi garip bir şekilde rahatlatıcı bulduğum için üzerime sımsıkı çektiğim bir pelerin gibiydi. "Onları alıp geri getirecekler. İş bitince beni çağırın."

Mute başıyla onayladıktan sonra kulüp binasına doğru yürümek için döndü ama aniden durdu ve Zeus'un kolunun çemberinde bana doğru yürüdü. Solgun saçlarımdan bir tutamı biraz fazla sertçe çekiştirmek için uzanmadan önce esrarengiz bir ifadeyle yüzüme sertçe baktı.

Göğsümde hissettiğim bir ciddiyetle, "Dikkatli olun," diye emretti.

Yavaşça başımı salladım, tuğla binaya girmek için dönmeden önce o da aynı hareketi yaptı.

"Yapacak işlerim var, hadi şu işi bitirelim, olur mu?" Zeus sonunda yüzüme karşı söylemese de, bizi içeri götürmeye başlamıştı bile.

"Eve gitmeliyim ya da polisi aramalıyım," dedim, olayların gidişatından o kadar etkilenmiştim ki ne yapacağımı bilemedim.

hangi yönün yukarı ya da aşağı olduğunu.

O panik ve acı anlarında her zaman olduğu gibi tek bildiğim Zeus'tu. Bu yüzden, altı saatten kısa bir süre içinde Louise'in hayatına geri dönmem gerektiğini bilsem de, Zeus beni ileriye doğru iterken ona yaslandım ve yakınlığının tadını çıkardım. Yıllardır merak ettiğim kokusunu öğrenme fırsatını değerlendirdim.

Karanlık orman; çam ve sedir, hafif tütün kokusuyla ısırılmış temiz hava. Bu baş döndürücü karışımı ciğerlerime çektim, gözlerimi kapattım ve hafızama kaydettim.

"Polis yok," diye homurdandı Zeus beni karanlık içeriye doğru iterken ve sonra sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp bir barın yanındaki uzun tabureye oturturken. "Burada bekle."

Cevap vermemi beklemedi ve koridorda sinsice ilerledi.

Derin bir nefes almak için zaman ayırdım ve yüzümde bir silah olmasının çılgınlığına odaklanmak yerine (her nasılsa hayatımda ilk kez değil ama ikinci kez) Fallen MC kulüp binasını inceledim.

Koyu renkli ahşap panellerle kaplı oldukça büyük bir açık odaydı ama duvarlardaki "Özgür Yaşa, Zor Öl Ama Önce Onları Öldüremezsen" gibi şeyleri işaret eden çok sayıda neon bar tabelasıyla renklendirilmişti. Zeus'un kaybolduğu koridora doğru uzanan bir tepe lambasının aydınlattığı bir hapishane fotoğrafları koleksiyonu da vardı. Hemen fark ettim, tam ortadaydı, kaşları çatıktı, dili dışarıdaydı, taşıdığı plaketin hemen yanında parmaklarıyla kaya sembolü oluşturmuştu, böylece ilk başta isyanın amblemi fark edilmiyordu.

Dikdörtgen odanın en ucunda siyah keçe kaplı iki bilardo masası, aralarında şu anda bile hard rock (Zeppelin) çalan bir müzik kutusu ve tabureli birkaç yüksek masa vardı. Bir duvara devasa bir antika Harley monte edilmişti, diğer duvarda ise devasa bir televizyon ve önünde birkaç uzun, alçak siyah deri koltuk vardı. Eğlence alanı ve benim oturduğum bar alanı, tüm mekanı kötü yapan siyah bir zincir bağlantı duvarıyla kısmen bölünmüştü.

harika ve en sevdiğim özellik olurdu ama oturduğum devasa kare bar tamamen grafiti ile kaplıydı, en büyüğü de The Fallen logosunun devasa bir görüntüsüydü, ateşli, parçalanmış kanatları olan bir kafatası ve sloganları: Özgür Yaşa, Zor Öl.

"Vay canına," diye nefes aldım.

"Lanet olası başka bir şey, değil mi?" Dövmelerle kaplı, uzun boylu, sıska bir adam yanımda belirdi ve geniş bir gülümsemeyle bir tabureye kaydı.

Belli belirsiz korkutucu olmasına rağmen kötü görünümlü bir adam değildi ama gülümsemesinde beni yanlış yöne iten bir şey vardı, sanki onu gördüğümde külotumun erimesini bekliyordu.

Bacaklarımı çaprazladım, aniden iş şortumdaki küçük uzunluğun son derece farkına vardım.

"Evet, güzel bir yer. Bir grup motorcu için düşündüğümden daha temiz," diye itiraf ettim.

Güldü. "Burayı temiz tutan sürtükler var."

Ne terminolojiden ne de Zeus'un yanındaki kadınlardan birini düşünmekten irkilmemeye çalıştım. "Anlaşılan bir yeri bu kadar temiz tutmayı sadece kadınlar bilebilirmiş."

Bir kıkırdama daha. "Partilerimizden birinden sonra görmelisin.
Siktiğimin karmaşası."

Bu düşünce karşısında burnumu kırıştırdım, bu da onun bana daha da geniş sırıtmasına neden oldu.

"Gerçekten çok iyisin, biliyor musun?" diye sordu, öne doğru eğilip kollarını kalçalarının üzerine koydu, bu da onu bana daha da yaklaştırdı, yüzü derin kesimli bluzumun içindeki göğüslerimle aynı hizadaydı.

Hafifçe arkama yaslandım ama azarlamayı yumuşatmak için ona göz kırptım. "Bana söylendi."

"Bir tadına bak, aynı derecede tatlı olacağını anla," diye devam etti, gözleri parlıyordu.

Gülme sırası bendeydi, yüksek sesle gülerken elimle ağzımı kapatıyordum. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Omuz silkerek doğrulurken sırıtışı hiç pişmanlık duymuyordu. "Şimdi denediği için bir adamı suçlayamazsın, değil mi?"

"O yapmayabilir ama ben yapabilirim. Geri çekil, Skell. Lou senin dandik laflarına kanmayacak kadar zeki," diye homurdandı Zeus odaya geri dönerken, benden biraz büyük sıska kızıl bir çocuk ve göz bandı olan bir adam da arkasından onu takip ediyordu.

Skell adındaki adam teslim olmak için ellerini havaya kaldırdı. "Kız Barbie bebek gibi görünüyor, Prez. Söylemeliyim ki, yüzümü onun eteğine bir dakikalığına sokabileceğim anlamına gelse dayak yemeye bile katlanırdım."

Garip bir şekilde gururum mu okşandı yoksa cidden gücendim mi bilemedim ama Zeus meseleyi kendi eline aldı ve bir ayağını Skell'in taburesine takıp çekiştirerek motorcunun yere yuvarlanmasını sağladı.

Diğer adamlar kahkahalara boğuldu ve Skell bile başının arkasını ovuşturup ayağa yuvarlanırken iyi huylu bir şekilde kıkırdadı.

"Eğer 1.80 boyunda ve beton bir duvardan daha sert olmasaydın, bunun için seninle dövüşürdüm."

Skell ayak parmaklarının üzerinde zıplayıp ellerini sahte bir dövüş pozisyonuna getirdiğinde ben bile güldüm.

"Sağından nefes alsan düşersin kardeşim," dedi Zeus, dudakları küçük bir sırıtışla sola doğru eğilmişti. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir ayağını diğerinin üzerine atmış ve kalçalarını barın kenarına yaslamış olan Zeus, belalı motorcunun resmiydi.

Birine doğru şekilde üfleyip onu devirebileceğinden hiç şüphem yoktu.

Ayrıca bana üfleyebileceğinden ve muhtemelen farklı nedenlerden dolayı düşeceğimden de şüphe etmedim.

"Evet kardeşlerim, bu Loulou," diye tanıttı Zeus çenesini sallayarak. "Beni yalnız bırakmayacağına göre buralarda olacak."

"Lou, Cyclops, Skeleton ve Curtains'i aldım, diğer

Cyc, Skell ve Curtains olarak bilinir."

"Neden Perdeler?" Temkinli bir şekilde sordum, çünkü diğer iki motorcu takma adı mantıklı geliyordu ama sıska, taşlanmış görünümlü kızıl motorcunun perde diktiğini hayal edemiyordum.

Diğerleri kahkahayı patlattığında solgun teni saçları kadar kızardı ama o barın buzdolabından aldığı soğuk biraları dağıtmaya devam etti.

Zeus onun sırtına vurdu ve bu hareketle hafif gövdesini salladı. "Şimdiye kadar buna cevap vermeye alışmış olmalıydın, Prospect."

Zavallı çocuk bana "Çünkü perdeler perdelere uyuyor" dedi.

Kahkahalara boğulmadan önce ona göz kırptım. "Bu çok komik!"

Kaşlarını çatarak bana baktığını görecek kadar gülmeyi bıraktığımda daha da çok güldüm. "Kimse sana 'Ateş Kasığı' demeyi akıl etmediği için minnettar olmalısın. En azından Perdeler biraz incelikli."

"Fire Crotch," diye homurdandı Skell birayı burnundan barın her tarafına doğru çekti. Curtains hemen bir bez parçası alıp sildi. "Kahretsin, kaçırdık çocuklar."

"Bir lakabım var mı?" Öne doğru eğilip, gülmeyi bırakıp bana aptalca göz kırpan Skell'e kirpiklerimi kırpıştırarak sordum.

"Uh, sen istiyorsun, sana seslenmek için birkaç şey düşünebilirim şekerim," diye cevap verdi sonunda geniş bir sırıtışla.

"Sizin yapacak daha iyi işleriniz yok mu, mesela Lou'yu fena halde korkutan o pislikleri bulmak gibi?" Zeus aldatıcı bir sakinlikle sordu.

Adamlar hemen asker gibi hazır ola geçtiler, kulüp binasının kapısından çıkarken sadece Curtains bana el salladı.

Zeus'a döndüm, açılmamış bir şişe Knob Creek Kanada viskisini alıp dişleriyle mantarını çıkarırken onu izledim. Şişeyi bu şekilde kullanmasını izlemek şaşırtıcı derecede seksiydi. Onun

Dişlerini vücudumda gezdiriyor, o güçlü beyaz dişleri ısırmadan önce iri elleriyle etimi dolgunlaştırıyordu.

Yüz ifademi gördü ve yüzümün kızarmasına kaşlarını çattı.

"Seninle bir anlaşma yapacağım Lou," diye başladı Zeus, sesi ve yüzü bir ebeveynin çocuğuna öğüt vermesi gibi sertti. Umurumda değildi çünkü onu tekrar gördüğümden beri bana bir kez bile Lou dememişti ve ağzından çıkan bu hecelerin sesi bir şarkıdan daha güzeldi.

"Tamam," diye kabul ettim, görünüşe göre fazla hevesliydim, çünkü yüzü onaylamaz bir ifadeyle karardı.

Sandalyemde kıpırdandım çünkü sert baba modunda inanılmaz derecede seksiydi. Daha sık yaramazlık yapmaya karar verdim.

"Kurallar var. Bu hayatı senin için istemediğimi biliyorsun, ama bu konuda çok kararlı görünüyorsun, bu yüzden seni kurtarmanın tek yolunun sana kendimi göstermek olduğunu düşündüm."

"Bana neyi göstereceksin?" Nefes aldım.

"Size vahşi tarafta nasıl yaşanacağını göstereceğim. İçmek, parti yapmak ve isyan etmek mi istiyorsun? Bunları öğrenmek için en güvenli yer benim."

"Kesinlikle," diye tekrar kabul ettim, bu kez heyecanımı dikkatle gizlemeye çalışıyordum.

İşe yaramadı.

Kaşları daha da çatıldı. "Çok heyecanlanmadan önce, kurallar olacak."

Ben de onun kaşlarını çattım. "Motorcuların kurallara uymadığını sanıyordum?" "Çok genç ve safsın, küçük kız." Öne doğru eğildi.

Dağınık saçları sert yüzünü çerçeveliyordu. "Bakın, kurallar olmadan insan amaçsızdır. Bir şeye inanmalı, bir tür kurala bağlı kalmalısınız yoksa ruhunuz karanlık yollarda dolaşabilir. Bizim kurallarımız var; kardeşlik, motorlar ve kraliçeler gibi davrandığınız orospular çünkü size kaba bir adamın başka hiçbir yerde bulamayacağı türden bir tatlılık veriyorlar. Ve bu kuralları kim uyguluyor biliyor musun Lou? Ben."

"Sen benim patronum değilsin," dedim ona çünkü

kendime engel olamıyordum. Ruhumun içinde karanlık ve istekli bir şey ona sesleniyor, keskin bir bıçak gibi onun sınırlarını test etmek istiyordu.

bıçağın ucu başparmağıma değiyordu. Onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyordum, bu daha önce kimsenin yapamadığı kadar ileri gitmek miydi ve sonunda çok ileri gittiğimde ne yapacaktı.

İçimden bir ses, her zaman hayal ettiğim kadar kirli ve karanlık olacağını söylüyordu.

"Ben bu dünyanın patronuyum. Yatağının altında, hastanelerin karanlık köşelerinde ve gece karanlığı ormanlarında hayal ettiğin tüm o canavarlar? Onlar gerçek, Lou. Ve onların sahibi benim. Yani, evet, bu dünyayı istiyorsan, patronunun ben olduğuma inansan iyi edersin."

"Peki," diye dudak büktüm, sadece sıcak gözlerinin dudaklarıma bir öpücük gibi konmasını izlemek için. "Senin kuralların ne o zaman?"

Gözlerini ağzımdan çekerken hemen "Dokunmak yok," diye karşılık verdi. "Yani, bana dokunamazsın."

"Ne?" diye bağırdım. Kollarımı havaya kaldırarak bağırdım, böylece uçan elimden kaçmak zorunda kaldı. "Bu hiç adil değil."

"Sert çocuk. Korktuğunda bana dokunmana, sarılmana falan ihtiyacım yok ve inan bana küçük kız, bu hayatı yaşarken korkacaksın. Bir şeyler ters gittiğinde seni şımartamam."

Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum ve ona ters ters baktım. "Artık yedi yaşında değilim Zeus. Ve bana fark etmediğini söyleme, çünkü fark ettin."

Güzel ağzı alaycı bir ifadeye bürünürken ağır bir avuç içini masanın üzerine koydu ve ona doğru eğildi. "Evet, fark ettim çünkü ben lanet olası gözleri olan bir adamım ve her erkek
-monk, hadım ya da evli- o memeleri, o götü ve bir eli geçen beli görüp de sana dokunmayı düşünmeyecek. Fark şu ki, ben sana dokunmak istemiyorum. Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Baştan çıkarıldığın için mi?" Fısıldadım, umudum göğsümde uçmak için çırpınan bir güvercin gibiydi.

"Hayır, çünkü ben bir erkeğim. Kendisini tatmin edecek bir kadına ihtiyacı olan türden bir adam. Küçük kızlar, ne kadar yığılmış olsalar da, benim için bunu yapmazlar ve

Lou? Asla yapmayacaklar, o yüzden içindeki umudu öldür.

Gözler. Daha önce bu küçük kızların hayalleri yüzünden seninle konuşmayı bıraktım ve yine yapacağım, kurallarıma uymuyorsun."

Ouch.

Göğsümden yayılan muazzam miktardaki acının gözlerimi kırmasına ve gözyaşlarımın dökülmesine izin vermemeye çalıştım ama bu beni garip bir şekilde nefessiz bırakan muazzam bir çabaydı.

"Anladım," diye mırıldandım.

Sözlerinin yürek burkan yanı gerçeği söylemesiydi. Karşımda oturan adam, altın sarısı kahverengi dalgalarının tepesinden ağır motosiklet botlarının uçlarına ve derin nasırlı parmaklarının uçlarına kadar tamamen erkekti. Ölüm hücresindeymiş gibi sigara içiyor, içki içiyor, çapkınlık yapıyor ve sevişiyordu, sanki her anı bir diğerinden daha önemliymiş gibi.

Ben kimdim ki böyle bir adama sahip çıkayım?

Zihnimi saran güvensizlik dalgasını yatıştırmak için derin bir nefes alırken gözlerimi kapattım.

Ben Louise Lafayette'dim ve o itaatkâr, üzgün kadın müsveddesi Zeus Garro gibi bir adamı hak etmiyordu.

Ama ani bir heyecanla, Loulou Fox'un onun hakkından gelebileceğini düşündüm.

Bu yüzden gözlerimi açtım ve "Tamam, dokunmak yok" derken teninde yandıklarını biliyordum. Ama bana dokunamayacağını hiç söylemedin ve şimdi sana söylüyorum Z, bu göğüsleri, bu kıçı ve bu küçük beli senin için olabildiğince cazip hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Uzun bir dakika boyunca bana baktı, tahtında bir ölümlüyü yargılayan Olimpos Tanrısı gibi esrarengiz ve hakemlik yapıyordu. Sonra beni çok şaşırtarak ve sevindirerek, gür saçlarını geriye attı ve bu sırada gergin kahverengi boğazını ortaya çıkardı ve güldü.

Ses çocukluğumdan hatırladığım kadar zengin ve sıcaktı ve boğazına bakarken ve bir Adem elmasının ne kadar seksi olabileceğini hiç bilmediğimi düşünürken beni yıkamasına izin verdim.

"Bitti mi?" Sonunda gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildiğinde hırıltılı bir şekilde sordum.

"Hayatıma tekrar girmene şaşırmayı bitirebileceğimi hiç sanmıyorum," dedi sırıtarak. "Küçük Loulou'nun benimle yattığına inanamıyorum."

Çenemi meydan okurcasına eğerek, "Emin ol öyle yaptım," dedim. "Ben artık çocuk değilim Zeus Garro. Sen olsan da olmasan da ben buyum ve bu dünyada kalmak için varım."

"O zaman benimle olacaksın," diye homurdandı, gülümsemesi yerini hızla kaşlarını çatmaya bıraktı ve dengemi kaybedip ona doğru eğildim. "Dinle küçük kız, istediğini aldın, koruyucu canavarın geri döndü ama bu sefer sana canavarları nasıl uzak tutacağını öğretiyor, böylece artık bana ihtiyacın kalmadığı zaman geldiğinde iyi olacaksın."

Dudaklarımı dişlerimin altında yuvarladım ve elimi uzatarak verdiği sözü sıkarak güvence altına aldım. Kocaman, sert eli benimkini kavrarken gözleri mizahla parladı ve sonra sıcak temas beni ürperttiğinde dudakları kibirli bir sırıtışa dönüştü ama hiçbir şey söylemedim.

"Oyuna devam Zeus" diye düşünmekle meşguldüm.

Sixteen.

Zeus.

Hayatımın darmadağın olduğunu söylemek, destansı boyutlarda bir yetersizlik olurdu.

Kan, borç ve uyuşturucu batağındaydım, hiçbiri bana ait değildi ve hepsi zehir gibiydi. Kişisel olarak benim olmamaları, benim sorunum olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Fallen MC'nin bir sorunu varsa, benim de bir sorunum var demektir.

Ve şu anda, büyük bir sorunumuz vardı.

Nightstalker'lar geri dönmüştü.

Canavarın başını kesersen üç tane daha çıkar, değil mi?

Çünkü ne olursa olsun, bir yıldan kısa bir süre önce sorumlu piçi doğramıştım, lanet olası MC geri dönmüştü ve hala operasyonumu ele geçirmeye çalışıyordu.

Düşmüşler için, kardeşlerimin her birinin başarısı için kan döktüm, ter döktüm ve öldürdüm ve cennette ya da cehennemde hiçbir şekilde o piçlere bir bok veremezdim.

Yine de bununla ilgili birkaç sorun vardı.

Bir tanesine bakıyordum; Vancouver'ın hemen dışında, 99. Otoyol'daki bir ikmal yolu üzerinde bulunan en büyük depolarımızdan birinin küllenmiş kalıntılarına... Tanrı'ya şükür bir yetiştirme yeri değildi ama o lanet depoda yaklaşık üç milyon dolar değerinde A sınıfı otumuz vardı.

Şimdi, A sınıfı çöp oldu.

Ve bu en kötüsü bile değildi.

Çünkü orada durmuş, kızım Harleigh Rose'un, yangının menzilinin hemen dışında yere kazıkla çakılmış, 8'e 10 ebatlarında parlak bir fotoğrafını tutuyordum. O sırada

Önceki gece yangını söndürdüğümüzde fark etmiştim ve hasarı değerlendirmek için geri dönmeden önce olay yerinin soğumasını beklemek zorunda kalmıştık ama o sabah geldiğimizde hemen görmüştüm.

Fotoğrafta, sadece güzel ve kendine güvenen bir genç kızın yapabileceği gibi gülüyordu, dudaklarını dişlerinin üzerine çekmiş, çenesini geriye doğru eğmiş ve saçları arkasından akıyordu. Oğlumun karısının yaz aylarında çektiği harika bir fotoğraftı. Garajdaki masamda bir kopyası vardı, harika bir kromla çerçevelenmiş ve Cress tarafından Noel'de bana hediye edilmişti.

O lanet şeye değer veriyordum.

Ve şimdi elimde H.R.'nin gözleri kurşun delikleriyle oyulmuş, boynu sivri bir bıçakla kesilmiş bir kopyası vardı.

Uyarıyorum.

O lanet olası pisliklerin geri döndüğü ve kirli oynayacakları, eşler, çocuklar ve aileler için oynayacakları konusunda bir uyarı.

Uyarıyorum.

Böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmayalı on yıl olmuştu. Kardeşlerim on yıl boyunca umursamaz, içkili, sigaralı, gece yarısı akıncıları gibi geceye at süren ama böyle bir hayatın getirebileceği gerçek şiddetten uzak bir kanun kaçağı hayatı yaşadılar. On yıl önce Fallen MC'nin eski başkanı Crux'u öldürdüğümde bundan emin olmuştum. Aynı gece Lou ve bana kurşun sıkmıştı.

"Prez," diye seslendi Lab-Rat, tıpkı adaşı gibi yanmış odun yığınları arasında sürünerek. "Yakmadan önce onu aldılar."

Ona yavaşça göz kırptım, fotoğrafını kırmamaya dikkat ettim.

H.R. sıktığım yumruğumda. "Tekrar söyle."

"Binayı yakmadan önce erzağı aldılar. Burada hiç ot kalmadı," diye açıkladı Lab-Rat.

Hay sikeyim.

"Benimle taşak geçiyorsun," diye homurdandım.

"Değil," dedi Curtains, bir kolunun üzerinde dizüstü bilgisayarını açmış, manyak gibi ekranındaki şeyleri tıklıyordu. "Evergreen Benzin İstasyonu'ndan bir görüntü aldım. Dün saat 17:00'de plakası karartılmış on altı tekerlekli bir araç benzin almak için durmuş."

Ekranı görebilmek için adayı kazağının kapüşonundan tutup yaklaştırmak için uzandım. "Göster bana."

"Şerefsizler," diye mırıldandım kamyonun hiçbir şey olmamış gibi benzin almak için durmasını ve iki uzun boylu, tanıdık orospu çocuğunun kabinden sürünerek çıkmasını izlerken.

Biri dükkana girdi.

Lanet olası Lysander Garrison gazı pompaladı ve bunu lanet olası güvenlik kamerasına bakarak yaptı.

Kükredim, öfke dilimin üzerinde yanarken göğsümde sıcak ve lanet olası bir canlılık vardı. Kardeşlerimden uzaklaştım ve enkazın içine daldım, yanmış bir kalas alıp dizimin üzerinde kırdım.

"Siktir," diye tekrar bağırdım. Bir tahta daha ellerimin arasında parçalandı. Lysander Garrison'ın boynunun avuçlarımın arasında kırıldığını düşündüm. Ya da o sikik suratlı sığınmacı Ace Munford'un sıska omurgası dizimin üzerinde bir dal gibi kırılıyordu.

"Bitirmek üzere misin?" Bat, sanki normal bir Perşembe günüymüş gibi elleri askeri kıyafetlerinin ceplerinde yokuşun tepesinde durarak seslendi.

Omuzlarımı geriye attım, boynumu kırdım ve tehditkâr bir şekilde sırıttım, sadece ürktüğünü görmek için çünkü o tür bir ruh halindeydim.

"Evet, işim bitti. Kardeşleri Chapel'e götürün ve buralardaysa Göçebeleri çağırın. Takviye olmadan elimde başka bir savaş istemiyorum."

Yanına tırmandığımda Bat başını salladı, gözleri soğuk ve hesaplıydı, savaş modundaydı. "Ailelerin peşinden gidecekler."

"Yok artık," dedim ve kız arkadaşımın parçalanmış fotoğrafını almak için aşağı kaydırdım.

"King'i arayacak mısın?"

"Lanet olsun." Bir elimi dağınık saçlarımda ve sakallarımda gezdirdim. "Yapmalıyım. Bundan nefret edecek ama üniversitede bile dikkatli olmak zorundalar. Elimizdekini almak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecekler."

Bat, "Geçen sefer derslerini almamışlar," diye belirtti.

"Hadi canım," diye homurdandım. "Ama geçen sefer savunmadaydık. Bu sefer savaşı onlara götüreceğiz."

"Bunun için hazır mısın, kardeşim? Son zamanlarda aklında bir sürü başka şey var" diye hatırlatmayı tercih etti.

Ona ters ters baktım ama haklı olduğu bir nokta vardı.

Otuz altı yaşında bir adamdım ve iki çocuğum vardı, ikisi de ben sakal bırakacak yaşa gelmeden önce doğmuştu. Çocuklarımdan biri üniversiteye gitmiş, çoğunlukla temiz bir hayat yaşıyordu ve ben onun ve karısının bu halini çok seviyordum. Onu çok özlüyordum, göğsümde bir ateş vardı ama bunun onun için iyi olduğunu biliyordum.

Başka bir çocuk var, Harleigh Rose, bir melek gibi büyüdü ve ancak şimdi nasıl ciddi bir baş belası olacağını keşfetti. Kendi iyiliği için fazla güzeldi ve bunu genç yaşta keşfetmişti, çünkü hepsi erkek olan ve çok güzel olduğu için ona kötü davranan her erkeği döveceklerinden emin olan bir grup erkeğin etrafında büyümüştü. Kızım hem koruyucu erkek kardeşlerimden hem de diğer karanlık erkeklerden gördüğü ilgiden hoşlandığını fark etti. Cricket adında beş para etmez bir uyuşturucu satıcısıyla çıkıyordu ve "ona aşıktı". Onu takip etmek tam bir kaltaktı ve şimdi bu yeni tehditle birlikte, güvende olduğunu bileyim diye onu yatak odasına zincirlemememin hiçbir yolu yoktu. Bundan nefret eder, bazen annesinin çocuğu gibi davrandığı için olay çıkarırdı. Güvende olduğu sürece umurumda olmazdı.

Sonra Lou vardı.

Lou konusunda ne yapacaktım ki?

Ben sözünü tutan bir adamdım ve ona haydut hayatını öğreteceğime söz vermiştim.

Onun gibi genç bir kız için fazla bilge bir ruha sahip, saf, lekesiz gökyüzü renginde gözleri ve soluk altın gibi saçları olan bir kız için uygun bir yer değildi. Bir günahkârın bedenine sahip olabilirdi ama bir meleğin bakışlarına ve buna uygun bir kalbe sahipti.

Benim gibiler ve bu hayat için fazla iyi.

Ama artık o da işin içindeydi, dedim kendime çünkü buna inanmak istiyordum, o da işin içindeydi ve eğer bir sorun çıkarsa, her şey için yanımda olacaktı.

Kimse onu benim kadar güvende

tutamazdı. "Garro."

Tam da ihtiyacım olan şey.

Polisler.

Arkamı döndüm, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ekip arabasından inen genç memur Danner ve ortağı Riley Gibson'a çenemi eğerek baktım.

"Polisin canı cehenneme" demek The Fallen'ın görevi için hafif kalırdı. Cy aslında bu sözleri sırtına The Fallen sembolünün üzerine dövme olarak yaptırmıştı.

Lanet domuzlardan nefret ederdim.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu Garro," dedi Danner, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bana doğru yürürken.

"Yeterince uzun değil," dedim ona, kardeşlerimin sırtımı tuttuğunu hissederken. "Senin için ne yapabilirim, güzel çocuk?"

Kaşlarını çatmasına sırıttım. Çocuk her zaman kendini kanıtlamaya çalışırdı. Altıncı nesil İngiliz Kolombiyalı polislerden biriydi ve babası başçavuştu. Yıllardır iz bırakmak için MC'yi kullanmaya çalışıyordu ama buna izin vereceğimi sanmıyorum.

"Asıl soru, sizin için ne yapabilirim?" diye sordu, enkazı gösterecek kadar çabuk toparlanarak. "Burada bir mülkünüz olduğunu bilmiyordum ama görünüşe göre bir kaza geçirmişsiniz."

Homurdandım. "Öyle mi? Sana bunu düşündüren ne?"

Danner'dan daha atılgan olan ortağı bir adım öne çıktı. "Oyalanmayı bırak Garro. Elimizde adli tıp var.

arkamızdan geliyor. Onlar buraya gelmeden önce, neden bize hikayenin ne olduğunu anlatmıyorsun?"

"Kesin bir şey söyleyemem çocuklar." Omuz silktim ve durumdan şaşkınmışım gibi sakallı çenemi ovuşturdum. "Burada boş bir bina satın aldım, onu yıkıp kendime arazide çiftlik gibi güzel bir ev yapmayı düşünüyordum. Ne kadar eski olduğu ve havanın ne kadar kuru olduğu göz önüne alındığında alevler içinde kalmasına şaşırmadım."

Polisler çalılık, uzak vahşi doğaya baktılar ve şüpheyle bana döndüler.

İçimden gelen gülme isteğiyle savaştım ve kazandım. Onun yerine omuz silktim. "Yalnız olmak gibi."

"Saçmalamayı kes Garro. Burada bir cinayet olduğu çok açık," diye tersledi Gibson.

Avucumu kalbime bastırdım. "Şimdi, neden biri bana böyle bir şey yapmak istesin ki?"

Gibson beni dövmeye hazır görünüyordu ama Danner sadece hafifçe gülümsedi ve başını salladı. Daha fazla polis arabası geldi ve tüm zamanların en sevdiğim polisi gün ışığına çıktı.

Danner yaklaşan diğer adamı yüzünü buruşturarak, "Hutchinson," diye selamladı.

Düşmüş bir polis olan diğer polis ona sırıttı ve sırtını sıvazladı. Giriş polisi rütbelerinde ciddi kıdemi olan yaşlı bir adamdı ve dokuz yıldır benim arka cebimde yaşıyordu. Evet, yaşlıydı ama kireçlenmesini yatıştırması için verdiğimiz otu çok seviyordu.

"Bundan sonrasını ben hallederim çocuklar. Bırakalım da tecrübeli adamlar bu işin aslını öğrensin, olur mu?" Hutchinson çaylaklara, benimle ve Bat'le el sıkışmak için etraflarında dönmeye başladıklarını söyledi. "Burada bir sorun mu var Garro?"

"Pek bir şey yok. Eski şey bizi terk etti. Sigorta talebinde falan bulunacağım ama eve, çocuğumun yanına gitmem lazım. Araştırmanızda bir şey bulursanız bana daha sonra yetişirsiniz, değil mi?"

Hutchinson iyi bir çocuk gibi başını salladı. "Elbette, Garro."

Motosikletime giderken yanlarından geçerken Danner ve Gibson'a sırıttım ama Danner'ın gözlerinin kotumun arka cebinden çıkan H.R.'nin fotoğrafına takıldığını, o keskin gözlerdeki endişe parıltısını fark ettim ve bunu bir bok için bırakmayacağını biliyordum.

Seventeen.

Zeus.

Alçaktan eğilmişti, dar kotu yuvarlak kıçını zorluyordu ve odadaki her erkek bu güzel manzaraya bakıp aptal gibi salya akıtıyordu.

Biliyordum çünkü ben de onlardan biri değildim.

İtfaiye arabası renginde saçları olan bir çocuk, kızın açılmış bacaklarının arasına oturmuş, uzun altın sarısı saçlarını bir perde gibi ileri geri sallarken ona gülüyordu. Saçlarından bir tutam yakaladı ve öyle sert çekti ki canı yanmış olmalıydı ama kızın kahkahası daha yüksek sesle, daha önce hiç duymadığım bir şekilde müzikal olarak çınladı. Kıçının üzerine düştü, bacaklarını bir parantez gibi adamın etrafına yaydı ve onu vücudunun kıvrımlarına getirip yüzünü öpücüklere boğdu.

Göğsümün çok sıkı kapatılmış bir şişe kapağı gibi gerildiğini hissettim, kaburgalarımın arkasında basınç artıyordu, ta ki felç geçirebileceğimi düşünene kadar.

O genç kızın küçük bir çocukla kendi çocuğuymuş gibi oynamasından daha güzel bir şey görmedim.

Kontrol edemeden, içimdeki kafir yüzeye çıktı ve bunu düşündü. Onu kendime mal etmeyi ve tohumlarımı o tatlı bedene ekmeyi, benim yüzümden daha da yuvarlaklaşmasını izlemeyi. Tıpkı benim küçük savaşçıma benzeyen ve kendi akrabam diyebileceğim tatlı bir çocuğu düşündüm.

Yumruklarımı sıkarak onu omzuma atma ve herkesin gözü önünde duvara yaslayıp benim olduğunu anlamaları için sikime geçirme dürtüsüne karşı koydum. Beni engelleyen tek şey, kimse farkında olmasa bile Loulou Lafayette'in

benim ve o yedi yaşından beri sikilse de sikilmese de öyleydi.

"Melek," diye homurdandı Mute yanımdan ve arkamdan, gözleri sanki cennetten inmiş Mecdelli Meryem'miş gibi ona dikilmişti.

"Yanılıyorsan canın cehenneme," diye mırıldandım.

Sessiz konuşmama rağmen Lou aniden canlandı, omurgası dikleşti ve başı bana doğru şaşmaz bir doğrulukla döndü. Ayağımdaki yıpranmış botlardan, asi saçlarımın üzerine ters taktığım kaskete kadar beni incelemek için zaman ayırırken zevkle bekledim. Yemyeşil ağzını yalamasını izledim ve beni ne kadar çok istediğini saklayamayacak kadar genç olmasına bayıldım.

"Zeus," diye nefes aldı boğazını temizlemeden ve çocuğunu bir kalkan gibi bilinçsizce göğsüne yaklaştırmadan önce. "Burada ne yapıyorsun?"

Chapel'de işimiz biter bitmez onu bulmak için yola koyuldum. Mute bana onun her Perşembe öğleden sonrasını Entrance şehir merkezinin dışındaki Otizm Merkezi'nde geçirdiğini söyledi. Biliyordu çünkü aylar önce o lanet partide tekrar hayatıma girdiğinden beri onu benim için takip ediyordu. İlk başlarda bu görevi kardeşler dönüşümlü olarak üstlenmişti ama ona en çok ilgi duyan Mute'du ve bu yüzden onun peşinden en sık gönderdiğim kişi oydu. Tuhaf bir çocuktu, oğlumun en iyi arkadaşıydı ve bunca yıldan sonra kendi oğlum gibiydi. Piç babası onu daha çocukken "berbat" eğilimleri yüzünden evden kovmuştu ve o zamandan beri kulüp binasında ya da benim evimde yaşıyordu. Lou konusunda ondan daha fazla güvenebileceğim kimse yoktu, bu yüzden benimleydi, böylece onu yeni koruması olarak düzgün bir şekilde tanıtabilirdim.

"Yaşama ve öğrenme zamanı, küçük kız," dedim ona geniş bir sırıtışla, resepsiyon görevlisinin ve geniş alanda dolaşan birkaç hizmetlinin bakışlarının tadını çıkararak.

"Gerçekten mi?" diye sordu, tıpkı bir kız gibi heyecanla.

Bu coşku karşısında aletim seğirdi, başka şeylere nasıl daha iyi uygulanabileceğini düşündüm.

"Evet," dedim kabaca. "Burada işin bittiyse?"

Gerçekliğe geri döndüğünde, ateş saçlı hücumuna baktı ve onunla burunlarını ovuşturmak için eğildi.

"Saat kaç Sammy?" diye sordu ona usulca.

"Dokuz dakika boyunca gidemezsiniz," diye yüksek sesle ilan etti.

"Hımm," diyerek onun yay gibi saçlarını geriye doğru okşadı ve uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. "Arkadaşım Zeus'la tanışmak ister misin? O da tıpkı senin gibi bir şeyler inşa etmeyi seviyor."

Çocuk, Sammy, huşu içinde ona baktı ve sonra küçük ağzı mükemmel bir O şeklinde açılmış olarak bana döndü. Lanet olsun, çocukların ne kadar sevimli olabileceğini unutmuşum.

"Bir şeyler inşa etmeyi seviyor musun?" diye sordu.

Etraflarında dikkatlice sıralanmış karmaşık yapı taşlarını fark ederek yaklaştım ve tam önlerinde çömeldim. "Evet, evlat. Bisiklet ve araba yapıyorum."

"Hayır," diye nefes aldı, gözleri o kadar açılmıştı ki kafasından düşeceklerini düşündü.

Ona gülümsedim. "Buna inansan iyi olur. Kardeşim Mute da inanıyor." Omzumun üzerinden, hâlâ kapının yanında beceriksizce oyalanan Mute'a baktım. "Buraya gel kardeşim."

İleriye doğru yürüdü, ağzı sert bir çizgi halindeydi ve bunun sebebinin Lou'nun başka bir çocukla vakit geçirmesi olduğunu biliyordum. Bu onun özelliklerinden biriydi, ya senden hoşlanırdı ya da hoşlanmazdı ve hoşlandıysa da bunu paylaşmayı pek sevmezdi.

Loulou bunu fark etmiş gibi görünüyordu çünkü diğer tarafındaki yere vurdu ve "Seni tekrar görmek güzel Kahraman. Geçen günkü kahramanlıklarından sonra bir pelerin giymeni bekliyordum."

Sonra, King üniversiteye gidip en iyi arkadaşını geride bıraktığından beri ilk kez, Mute'un dudaklarının seğirdiğini ve sonra tam bir sırıtışa dönüştüğünü gördüm.

Kendini halıya bırakırken uzanıp saçlarını çekiştirdi.

"Sammy, Mute."

Sammy bir süre ona baktıktan sonra şöyle dedi: "Loulou benim en iyi arkadaşım, eğer bizimle oynamak istiyorsan sorun değil ama o bir sözleşme imzaladı, yani onu paylaşmak bana bağlı. Eğer gerçekten harika bir şey inşa edebilirsen, bazen bizimle oynamana da izin veririm."

Düşündüğümden çok daha fazla birbirine benzeyen iki çocuk, Mute başını sallayıp Lego bloklarına uzanmadan önce uzun bir dakika boyunca birbirlerine baktılar.

İkisi de oynamaya başlayınca bir süre bekledim ve Lou'nun çenesinin kenarına parmak uçlarımla hafifçe vurmak için uzandım. "Nasılsın, evlat?"

Yüzü, kahramanıyla birlikte oynarken onu izlemekten yumuşamıştı ve bana gülümseyip yüzünü geri çekilen elime yaslamaya çalıştığında nefesimi kesen hınzır bir yumruk attı. Tereddüt ettim ve çekilmeden önce sert parmaklarımı bir saniyeliğine yanağının ipeğine sürdüm.

"Şimdi iyi," dedi bana.

Lanet olsun, ona karşı hiç şansım var mıydı?

"Seni Smoke's Range'e götürmek istiyorum," dedim ona, en başta orada bulunma nedenime odaklanmaya çalışarak.

Kendi lanet kuralımı hatırlamaya
çalışıyorum. Dokunmak yok.

Kahretsin ama bunu takip etmek beklediğimden daha zordu. "Barbekü mü?" diye sordu, kaşları sevimli bir şekilde yukarı kalkmıştı.

Kaşlarını çat.

Tanrım, yetişkin bir adam kaşlarını çatmanın "sevimli" olduğunu düşünüyordu. Neye dönüşüyordum ben?

"Hayır." Sırıttım. "Poligon."

"Bana silah kullanmayı mı öğreteceksin?" diye yüksek sesle bağırdı.

Sammy hemen içine kapandı ve bir iniltiyle kulaklarını kapattı. Lou yüzünü buruşturdu ve bir an için Sammy'nin sırtını ve başını okşadı, Sammy kabuğundan çıkıp Lou'nun öpücükleri karşısında rahatsızlığını unutana kadar boynunun arkasına doğru eğilip öpücükler kondurdu.

Küçük adamı suçlayamam.

"Kusura bakmayın, Sammy'nin hoşlanmadığı şeylerden biri de yüksek sestir," diye açıkladıktan sonra usulca kıkırdadı. "Tabii kendisi yapmıyorsa. Her zaman, her zaman silah kullanmayı öğrenmek istemişimdir. Kahretsin, ama bunun için doğru kıyafetleri giymiyorum!"

Kot pantolonunu ve balıkçı yakasını inceledim. Normalde bir kadının üzerinde bu kadar kıyafet olması bana bir şey ifade etmezdi ama Lou'nun yaptığı gibi bir gömleği dolduran bir kadın görmemiştim. Ayrıca, sol botumda sakladığım bıçağı çıkarıp onu kesme düşüncesi artık beynime iyice yerleşmiş bir fanteziydi.

"İyi görünüyorsun," diye homurdandım.

Yine kıkırdadı. "Tamam, bu durumda, evet, seninle Smoke's Range'e gitmek istiyorum."

Gülümsememi bastırdım ve başımı salladım. "Güzel, şimdi bana şu bloklardan birkaç tane ver de bu ikisine neden patron olduğumu göstereyim, tamam mı?"

Cevap veren gülümsemesi kalbimi yakaladı ve sıktı.

"Zeus, Zeus!" Lou, tam orada, bir ayağım omzunun üzerinde, son doksan dakikadır yaptığım gibi onu izliyor olmama rağmen seslendi. "Bunu gördün mü?"

Smoke ve ben kıkırdadık ama "Sen doğuştan yeteneklisin Lou" diyen bendim.

Omzunun üzerinden baktı, güzel yüzü çirkin koruyucu gözlükler ve kulak susturucularıyla gizlenmişti ve hala gördüğüm en güzel şeydi, silahını trisepsine dayamıştı, parmağı tetikteydi ve yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"Öyleyim, değil mi?" dedi.

Duman, hayatı boyunca günde bir paket sigara içmiş bir adamın gülebileceği şekilde sert ve ıslak gülüyordu. Sert bir adamdı, artık pek ata binemeyen ama Düşmüşler'i ararken tüm kardeşlere silah kullanmayı öğreten bir MC kardeşiydi. Benim için bir baba gibiydi, sadece daha iyiydi çünkü babam annemi aldatan ve canı ne zaman isterse onun zorlukla kazandığı tüm parasını alan alkolik bir pislikti.

Lou'yu seviyordu ve tel fırça kaşlarını bana doğru kaldırıp durmasına bakılırsa, onu benim için seviyordu.

Yaşlı piçi görmezden gelmeye çalıştım ama sorun şu ki, onu kendim için de seviyordum.

Lou susturucuları çıkarırken ona "Keskin nişancı tüfekleri tabancalardan çok daha havalı," diyordu. "Bunlardan bir tane istiyorum."

"O kadar pratik değil, kızım. Sana bir Sig Sauer P238 ayarlayacağım."

"Silah ruhsatı için başvurmam falan gerekmiyor mu?" diye sordu.

Duman ve ben ona göz kırptık.

Dudağını ısırdı ve bilinçsizce güldü. "Evet, hayır, boş ver. Özür dilerim."

"Polislik yapmana gerek yok Lou," diyerek yanına çömeldim. "İzin istiyorsan, sana bir tane alırız, tamam mı?"

"Evet, tamam," diye nefes aldı, sanki gördüğü ya da görmek istediği ilk ve son manzaraymış gibi yüzüme bakıyordu.

Hayatı boyunca kendini canavar gibi hissetmiş bir adama kendini melek gibi hissettirdi.

"Bu iş ciddi Lou, bu yüzden tüfeği bırakmanı ve tabancayla tekrar pratik yapmanı istiyorum, tamam mı?"

Hemen başını salladı. "Neler oluyor?"

Gözlüğünü saçlarının arasına itip silahın emniyetini açarak beni poligonun tabanca bölümüne kadar takip etmek için ayağa kalktığında iç geçirdim.

"Başka bir MC ile işler sarpa sarıyor," demeye karar verdim. "Yabancılarla konuştuğum türden bir şey değil Lou, bu yüzden buna alışma ama işlerin bir süreliğine zorlaşabileceğini bilmelisin ve dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı? Mute senin arkanı kolluyor ve ona izin vermelisin. Hatta gerekirse onu ailenle tanıştır ki evine girebilsin."

Güldü. "Annemle babam evde bile değiller. Biz ödevlerimizi yaparken Mute'un Bea ve benimle takılması gerekiyorsa, sorun değil. Evlerinde neden bir motorcu olduğunu sorgulamak için etrafta olmayacaklar."

"Senin için bundan nefret ediyorum," dedim ona, ilk kez değil.

Yumuşak bir sırıtışla, "Artık seni geri kazandım ve içimden bir ses senin yedek bir ailen olduğunu söylüyor," dedi ve ben bir hedefin önünde dururken vücudunu benimkine doğru hareket ettirdi.

Yumuşak göğüslerini göğsümde hissetmek dayanılmazdı.

"Dokunmak yok," diye bağırdım.

Bana gülümsedi ve tabancayı almak için amigo kız gibi Converse topuklarının üzerinde döndü.

"Böyle mi?" diye sordu omzunun üzerinden, kollarını kavuşturup silahı hizalayarak.

Konsantre olurken küçük pembe dili dişlerinin arasına sıkışmıştı. Parmaklarımla açıp dilimle içine daldığımda amının da aynı pembe renkte olacağını hayal etmiştim.

Kot pantolonunun ön cebinden kırmızı bir lolipop çıktığını fark etmiştim ve onu emişini izlemek için sabırsızlanıyordum. Tadının kiraz gibi olup olmadığını bilmek isterdim.

"Zeus mu?"

Pantolonumun içindeki yarı yumruğumu düzelttim ve omzuna manevra yapmak için yaklaştım, kalçalarını avuçlarımın arasında yeniden ayarladım. Onun küçük beli ve benim eldivenlerim arasındaki kontrast o kadar tahrik ediciydi ki, aşağıya bakmak için fazladan bir vuruş yaptım

ona dokunduğum için. Bu fırsattan yararlanarak sırtını kamburlaştırdı ve kıçını kot pantolona sarılmış bir hediye gibi yukarı kaldırdı.

"Terbiyeli ol," diye emrettim.

"Evet baba," diye cevap verdi, sesinde zengin bir mizah vardı.

Uzanıp kıçına sert bir şaplak attım. Ciyakladı, kaşlarını çatarken boştaki eli acıyan yerini ovmak için geldi.

"Um, ouch!"

"Sakın beni kışkırtma Lou," diye uyardım onu. "Şimdi, hedefin iç halkasını iki kez vurursan, Mute'unki yerine benim bisikletimin arkasına binmene izin veririm, tamam mı?"

O mavi gözler sanki ona elmas vermişim gibi parlıyordu. Başka bir şey söylemeden benden uzaklaştı, koruyucu kıyafetlerini giydi, kendini dengeledi ve altı el ateş etti.

Gözlerimi onun seksi görüntüsünden ayırdığımda, iç halkada üç vuruş yaptığını fark ettim.

Susturucularını ve gözlüklerini çıkarırken bana omuz silkti. "Ben her zaman çok başarılı olmuşumdur."

Başımı arkaya attım ve güldüm, bir kolumu kalçalarına doladım ve tüm gün yapmak istediğim gibi onu yanıma çektim. Kısa boylu değildi ama bana kıyasla herkes küçüktü ve yanıma tam oturdu.

Bu kızın, baş düşmanımın genç kızı ve ünlü iyi kızın benim için yaratılmadığına inanmak gittikçe zorlaşıyordu.

Yüzüne doğru sırıttım ve sanki güneşmişim gibi bana göz kırpmasına bayıldım. "Bisikletime binmeyi hak ettin."

Bana karşı ürperdi, tüm ağırlığını, tüm o yumuşak kıvrımlarını, içimi boşaltan bir güven jestiyle bedenimin duvarına yasladı. "Yedi yaşımdan beri bunun hayalini kuruyorum."

Kalçasını sıktım, başımı eğdim çünkü o muhteşem gözlerin saf mavisine daha yakın olmam gerekiyordu. "Daha önce de yapmıştım, küçük Lou."

"Hatırlatma bana." Gözlerini devirdi ve sonra bana alaycı bir şekilde sırıttı. "Bunun ilk kez olduğuna inanmayı seçiyorum. Gerçi yanlış hatırlamıyorsam beni Koala tarzı, önden öne doğru tutuşun hoşuma gitmişti."

Durduramadan boğazımdan alçak bir onay mırıltısı yükseldi, çünkü onu bu kadar yakınımda tutmanın anısı, göğsünü göğsüme bastırırken sıcak kasıklarını kendiminkine yaslaması... Bu, otuzbir çektiğim birçok gecenin bir özelliği fantezisi olmuştu.

"Bu sefer geleneksel deneyelim," dedim.

Gözlerini devirdi. "Ne sıkıcı bir ihtiyar."

Elini kolumda gezdirip beni öne doğru çekebilmek için küçük parmaklarını benimkilerin arasından geçirirken kalın bir şekilde yutkundum.

"Hoşça kal Smoke, keskin nişancı tüfeğini kullanmama izin verdiğin için teşekkürler!" diye seslendi ve adama çılgınca el salladı.

Bir elini kaldırdı ve Lou'nun beni çimlerin üzerinde bekleyen Harley'ime götürmesine izin verirken kıkırdaması beni takip etti. Yıllar boyunca kendi kendime donatıp özelleştirdiğim bir FXR modeliydi, böylece bana tam olarak uyuyordu. Çok güzeldi ve ne zaman kulüple birlikte bir kamyon durağının dışında bıraksam, etrafta gümüş-siyah canavarın fotoğraflarını çeken motosiklet meraklıları bulurdum. Beni görür görmez hemen geri çekiliyorlardı ama ben aldırmıyordum çünkü böyle güzel bir şey fotoğraflanmayı hak ediyordu.

Lou'ya bir bakış attım ve gözlerinin bisikleti sevdiği biriymiş gibi saygıyla okşamasını izledim.

Elini kaltak koltuğuna koyarken ve yumuşak deriyi okşarken titriyordu. "Metal canavarının üzerindeki deri şövalyem," diye fısıldadı omzunun üzerinden bana bakarak. "Seni ilk gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm. Ne tür bir şövalyeydi o?"

"Farklı bir tür kardeşliğin bir parçası."

"Evet," diye kabul etti. "Günümüz savaşçıları."

"Bunu romantize etme küçük kız," diye uyardım onu. "Korkunç halk masalları hakkında ne derler bilirsin, içinde

bir çekirdek vardır.

bir gerçek."

Bana yaşından daha bilge bir bakış fırlattı ve bana hapishanedeki bir adama mektup yazan ve bunu yapmak için doğmuş gibi ona tavsiyelerde bulunan o erken gelişmiş kızı hatırlattı.

"Bana hakaret etme. Silah sesleri arasında tanıştık ve ilk dokunuşumuzda bir kurşun bizi göğüs göğüse bağladı. Senin ne olduğunu bilmiyormuşum gibi davranma."

"Bu konuda bir bok bilmiyorsun," diye ısrar ettim, öne doğru eğilerek ona doğru yaklaştım.

Sakin bir şekilde bana göz kırptı, çoğu yetişkin erkeğin cüssemden etkilendiği gibi etkilenmemişti. Elini kalbimin üzerine, göğsümde ortak bir yara izinin olduğu yere koydu. "Yeterince biliyorum ve daha fazlasını paylaşmaya hazır olduğunda korkup kaçmayacağım çünkü sen her zaman korktuğumda kaçtığım kişisin."

"Dokunmak yok," diye mırıldandım, kalbimin ona daha yakın olmak istercesine avucuna doğru daha sert atmasından nefret ediyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, elleri havada ve dolgun ağzında hınzır bir gülümsemeyle geri çekildi. "Özür dilerim baba. İyi bir kız olacağım."

Tepkime gülüşünü dinlerken bir elimi yüzümde gezdirdim ve gözlerimin arkasındaki temkinliliği temizledim.

Lanet olsun, bu bok için çok yaşlıydım.

Ve eğer bu beni yeniden genç ve daha önce hiç olmadığım kadar özgür hissettirmediyse ne olayım.

Bacağımı bisikletin üzerinden salladım, kaskını ona attım ve o arkamdaki koltuğa dikkatlice tünerken kendimi destekledim.

"Dayanman gerekecek Lou," diye alaycı bir şekilde hatırlattım.

"O zaman sana dokunmama izin var, öyle mi?" diye sordu masumca.

Motoru çalıştırdım ve kolları göğsüme dolanıp sımsıkı sarılarak sıcak bedenini kesiğimin arkasına yaslarken çıkardığı ciyaklamaya sırıttım. Sonra, çünkü b u n u n onu güldüreceğini biliyordum ve bu gülüşün sesi

Hızla Aşil topuğum haline geldi, park yerinden çıktım, hafifçe savruldum, böylece kısa bir an için uçuyormuşuz gibi hissettik.

Haklıydım, güldü ve bunu yüksek sesle, sırtıma bastırarak ve kulağıma doğru yaptı.

Eighteen.

Bir planım vardı.

Zeus'la tekrar vakit geçirdiğim uzun bir hafta olmuştu ve açık ara hayatımın en güzel haftasıydı. Eugene's Bar'da bir grup kardeşle bir akşam geçirmiş ve aralarında pek hoşlanmadığım Blackjack ve yıllar önce bana The Fallen Compound'u izlemeyi bırakmamı söyleyen adam olarak tanıdığım Priest adındaki ürkütücü, sessiz, bakır saçlı adamın da bulunduğu daha fazla kardeşle tanışmıştım. İkisi de beni ürkütüyordu çünkü her zaman Zeus'u ya da beni yüzlerinde anlaşılmaz ifadelerle izliyorlardı, bu yüzden ne düşündüklerini anlamak imkansızdı.

Yine de üzerinde durmadım, çünkü diğer herkesi seviyordum ve Lila'yı tekrar gördüğüm için çok heyecanlıydım, beni uzun zamandır kayıp bir kardeşmişim gibi kucaklamıştı. Bar epikti, kulüp binasıyla aynı tarzdaydı ve Z'ye sorduğumda, barın sahibi olan iri adamın aynı zamanda grafiti sanatı ve neon tabelalar konusunda uzmanlaşmış bir sanatçı olduğunu açıklamıştı.

Lab-Rat, Axe-Man adında kocaman sarışın bir Viking ve saçma sapan ama benden hoşlanan Bat ile tekila shot'ları içmiştim. Boner adında bir kardeş bana bir profesyonel gibi nasıl bilardo oynanacağını öğretmişti, her ne kadar Zeus'a bir maç için meydan okuduğumda beni yere sermiş ve bunu gülerek yapmıştı.

Mute benim değişmez gölgemdi ve onu sevdiğimi fark ettim. İri cüssesini, sessizliğini ve bir şekilde zarif bir tavırla hantal hantal yürümesini seviyordum. Bunu asla yüzüne karşı söylemezdim ama bana biraz Frankenstein'ın canavarını hatırlatıyordu; şiddet için yaratılmış, şaşırtıcı bir ruh inceliğine sahip bir yaratık. Otistik spektrumda olduğu bana oldukça açıktı, ancak alt uçta ve

Haftada üç kez benimle birlikte Otizm Merkezi'ne gelmek zorunda kaldığı için mutluydum. O ve Sammy hızla en iyi arkadaş olmaya başlamışlardı ve Sammy daha dün benden yeni motorcu kankasına imzalaması için bir başka en iyi arkadaşlık sözleşmesi hazırlamama yardım etmemi istemişti.

Louise olarak daha az zaman geçiriyordum. Dans dersleri hâlâ öncelikliydi ama diğer her şeyden olabildiğince kaçıyordum. Reece bana karşı sabırlıydı, amigo takımı da öyleydi ve öğretmenlerim her gece geç saatlere kadar çalışmama rağmen bana ek süre vermeyi teklif ediyorlardı. Yapabildiğim sürece onların merhametinden faydalanıyordum çünkü Aralık ayı her soğuk günle birlikte yaklaşıyordu ve beraberinde daha fazla kemoterapi ve dayanma gücümün sonu gelecekti.

Bu yüzden, yapabiliyorken harekete geçmeye karar verdim.

Cumartesi gecesinin ilk saatlerinde kulüp boşalana kadar bekledim.

Çok uzun sürmedi.

Sanatçıların işi biter bitmez herkes hızlıca temizlenir ve partilere ya da yatağa ya da yatakta gerçekleşen özel türden partilere giderdi. Kimse boş bir striptiz kulübünde takılmak istemezdi.

Ama Zeus'un orada olacağını, siyah kadife kabininde oturup sigarasının ucunu bitireceğini, belki de kardeşlerinden biriyle konuşacağını biliyordum.

Bu sahneme tanıklık edecek başka insanların olması beni endişelendirmiyordu.

Zeus'u, onun üzerimdeki yanan gözlerini, tenimin her santimini görünmez bir mürekkeple çizerek beni onun olarak damgaladığını düşünmekle çok meşguldüm.

Müzik açıldı çünkü kızım Ruby oradan ayrılmadan önce müziği açacağına söz verdi.

Çok ciddi bir noktaya değinme zamanım gelmişti. Artık küçük bir kız değildim.

Ben karanlık düşünceleri ve sapkın arzuları olan bir kadındım. Ruhumun dokusunu değiştirmek mümkün değildi.

Şimdi. Vurulma olayının şiddetinden mi, Lafayette ailesinin kurallarının katılığından mı yoksa DNA'ma içkin bir şeyden mi bilinmez, karanlığı arzuluyordum.

Daha da ötesi, oradan hükmeden tanrıyı arzuluyordum.

Bütün hafta boyunca benden aşırı derecede haberdar olduğunu biliyordum. Kararlılığı azalıyordu ve sadece son bir itmeye ihtiyacı vardı. Ona dokunamazdım ama bana dokunmak istemesini sağlamak konusunda ciddiydim.

AC/DC'nin "Sink the Pink" şarkısı fıçıdan çıkan viski gibi sıcak ve kaygan bir şekilde devasa salona yayıldı. İşaretimi bekledim, spastik kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve sonra fena halde havalı, şeffaf plastik platform topuklu ayakkabılarımla cilalı siyah sahneye çıktım.

Sahnede parlayan soluk mavi, pembe ve beyaz spot ışıkları yüzünden seyircileri göremiyordum ama bunun için minnettardım. Klasik eğitim almış bir balerin olabilirdim ama Lanetlilerin Efendisi için striptiz yapmak üzere olan bir bakireydim ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Ayrıca, gözlerini ışığın içinden geçen karanlık tüneller gibi üzerimde hissedebiliyordum.

Sahnenin ortasına geldiğimde gözlerimi kapattım, müziğin ruhumda her zaman açtığı o huzur mağarasını bulmak için derin bir nefes aldım ve sonra hareket ettim.

Ritimle birlikte vücudum sahneye düştü, dizlerim büküldü ama kapandı, sonra omurgam kavisli bir şekilde dik durdum, böylece uzun saçlarım kıçımın tepesine doğru sallandı.

Tekrar.

Bu kez bacaklar açıldı, elim her bir uyluğun arasındaki sert ışıkların oluşturduğu gölgeli yarığa daldı. Sadece bir alay, tekrar yukarı fırlamadan önce kaybolan parmaklarımın bir çırpınışı. Ritim beni kontrol etti, dizlerimi daha da açarak beni yere itti, küçük fırfırlı eteğim, altındaki seksimi zar zor örten fırfırlı beyaz tangayı gösterecek kadar yukarıya doğru çevrildi.

Bir sonraki düşüşte, ellerimle dizlerimi ayırdım ve parmaklarımı dizlerimin iç kısmından kız külotunun kenarına kadar takip ettim. Zeus'un gözlerinin parmaklarımın yolunu izlediğini, topografyamın her vadisini ve tepesini not ettiğini hayal ettim, böylece daha sonra kendisi de keşfedebilecekti.

Müziğin nabzı artık içimde, kasıklarımın ortasında ve göğüslerimin ucundaydı. Tekrar ayağa kalktım, sonra döndüm, bacaklarım düz ve ellerim yerde olacak şekilde eğilmeden önce eteğim kıçımı gösterecek şekilde dalgalandı. Kalçalarımı bir o yana bir bu yana sallarken eteğimin kenarı kıç yanaklarımın alt kenarını gıdıkladı ve sonra sinsice bir bacağımı ve ardından diğerini yerden kaldırdım. Bir an ellerimin üzerinde durdum, eteğim havaya kalktı, göğüslerim sütyenimden taşmaya çok yakındı, bacaklarımı tekrar diğer tarafa indirmeden önce derin, sabit bir nefes aldım. Direğin hemen yanına.

Striptizci olmayabilirdim ama sakin bir gecenin ardından kızlarla kıkırdamalar ve tekila shot'ları arasında ticaretin bazı püf noktalarını öğrenecek kadar uzun süredir buralardaydım. Bu yüzden ellerimi direğin dibine nasıl yerleştireceğimi, yere dikey olarak nasıl döneceğimi ve tekrar baş aşağı nasıl sallanacağımı biliyordum, bu sefer yerden, direkten ve vücudumdan uzun, kesintisiz bir çizgi.

Alnımda boncuk boncuk ter birikirken, acı verici bir yavaşlıkla bacaklarımın yatay bir şekilde ayrılmasına izin verdim. Bileğimin hızlı ve dikkatli bir hareketiyle eteğim yere savruldu ve direğe, bozulmuş sembolizmle dolu, günah sunağı üzerinde kötü bir adakla secde eden bakire, kafir bir Noel süsü gibi asıldım.

Kalbim kulaklarımda çarparken, bacaklarımı direğin etrafına ağırlığımı taşıyacak kadar sıkıca sardım ve gövdemi yukarı kaldırdım. Son derece rahatsız bir pozisyondu ama Ruby'yi aylarca bunu yaparken izlemiştim ve bir kadın göğsünü öne doğru itip parmaklarının önemsiz bir hareketiyle sütyenini ortadan ikiye ayırdığında ne kadar etkili olabileceğini biliyordum.

Seyircilerim arasındaki erkeklerin sıcak ışığının ve daha da sıcak gözlerinin göğüslerimin hassas tenini yaktığını hissedebiliyordum. Giydiğim büyük, kırmızı payetli pastiller meme uçlarımı gizliyor ama ışığı yakalayarak göğüslerimi daha da şehvetli, günahın Pictionary tanımları gibi gösteriyordu.

Zihnim uzun zaman önce, belki de o sabah hastanede kemiklerimde bir kurşun deliği ve kanımda kanserle uyandığımda bir kızın zihni olmayı bırakmıştı. Ama vücudum da birkaç yıldır bir kadın vücuduydu, cömertçe yuvarlatılmış kıvrımlar, pembe ışıkta tatlı su incileri gibi parlayan kremsi bir satenle tamamlanmıştı.

Aniden müzik durdu ve anlaşılmaz bir bağırış ana ışıkların geri dönüşünü müjdeledi. Kas hafızamla direkten kaydım, sert spot ışığından sıcak tepe ışığına ani değişime karşı gözlerimi kırpıştırdım.

Zeus oturduğu yerden bir gök gürültüsü gibi kükredi: "Lanet olsun," dedi.

Kendini tekrar etmesine gerek yoktu.

Nova ve Bat kabinden çıkarken Mute yan kapıyı açık tuttu, ilki hızlı ama karakteristik olmayan bir şekilde tedirgin bir gülümsemeyle bana doğru yol alırken Curtains, Boner ve Priest kontrol odasından çıktılar ve bana doğru bir bakış bile atmadan sahnenin önünden aceleyle geçtiler.

"İyi şanslar, kızım," diye mırıldandı Boner, duyma mesafesinden çıkmadan önce.

Kollarımı çoğunlukla çıplak olan göğüslerimin üzerinde kavuşturdum ve herkesin gidişini izledim.

"Buraya gel," diye emretti Zeus.

"Siktir git," diye karşılık verdim, öfkesi beni çileden çıkarmıştı. "Motorcularına patronluk taslayabilirsin ama bana yapamazsın."

Bana doğru gelirken büyük bir siyah panter gibi hızlı ve ölümcül bir şekilde ilerledi. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, yapmam gerektiği gibi geri çekilmek için zaman ayıramadım. Sahnenin sonuna geldiğinde ve kocaman bir pençesiyle beni kalçamdan yakalayıp sahnenin üzerinden omzuna doğru serbest düşüşe geçirdiğinde çığlık attım.

Bir eliyle bana şaplak atarken, diğer eliyle itfaiyeci kundağında beni sabit tuttu. "Sessiz ol."

Yumruklarımı sırtındaki demir duvara indirdim. "Bırak beni, seni sersem!"

"Kalmak ister misin?" Dilsiz o yapmacık, kaba sesiyle sordu. "Evet!" Zeus "Hayır" diye hırlarken ben de aynı anda haykırdım.

Git ve kapıyı arkandan kilitle."

Bu tehdit karşısında derimde şiddetli bir ürperti oluştu.

"Her ihtimale karşı dışarıda olun," dedi Mute birkaç saniye sonra, sesinde hafif bir uyarı vardı.

Benim için endişelendiğini bilmek içimi ısıttığı gibi, endişelenmek için bir nedeni olduğunu bilmek de beni korkutuyordu.

Zeus başını sallamış olabilirdi ama yine onun kabinine doğru ilerliyorduk ve beni kaygan kırmızı yüzeye kabaca bıraktığında yalnızdık. Ayağa kalkmaya çalıştım ama o oradaydı, şeytan gibi tepemde dikiliyordu. Bana bakarken dolgun ağzı örgülü pembe bir ipe dönüşmüştü, gümüş gözleri çatık kaşlarının derin gölgesiyle gölgelenmişti.

Eli başımın yanındaki masaya çarptığında sıçradım. Masaya doğru eğildi, alçaktan eğilirken kasları şişiyordu, o kadar alçaktı ki nefes nefese kalan ağzımda viski aromalı nefesinin tadını alabiliyordum.

"İstediğin bu muydu, küçük kız? Kıyafetlerini çıkardığında bir oda dolusu erkeğe ne olacağını mı görmek istedin? Nefes nefese kalıp seni arzuladıklarını mı görmek istedin?"

İnledim çünkü iri, ateşli vücudu neredeyse benimkine yapışmıştı ve aramızda bıraktığı küçük boşluk da en az tüm vücut teması kadar heyecan vericiydi. İstemeden de olsa o boşluğa doğru eğildim, meme uçlarım tişörtünün ince kumaşı boyunca altındaki sert kaslara sürtünüyordu.

Beni sakinleştirmek için bir elini karnımın alt kısmına koydu, kaba parmakları kalçalarımın tüm çıplak açıklığı boyunca yavaşça yayıldı.

"Orada ne gördüm biliyor musun? Göğüslerini ya da kıçını değil, o direği dans etmek için doğmuşsun gibi kullanmanı da değil. Hayır, beni değil küçük kız, çünkü ben senin için sıradan bir erkek değilim. Şuradaki yara izini gördüm." Elini yukarı, göğüslerimin arasına, bir mememin hemen üstüne, isyan eden kalbimin üzerine, büzülmüş kurşun izimin üstüne koyabilmek için ok gibi fırlatırken parmakları tenimi aşındırdı.

"Bütün bu saçları gördüm," dedi o karanlık, lezzetli hırıltıyla, elini boynumda gezdirip saçlarımı tehditkâr bir şekilde çekiştirirken, eli tenimde titreşti. "Hepsini kaybetmekten nasıl endişe ettiğini, geri aldığın için nasıl heyecanlandığını hatırladım. Sadık kaldığını ve o zamandan beri kesmediğini görüyorum. Uzunluğunu seviyorum, rengini seviyorum ama ağırlığını daha çok seviyorum çünkü senin için ne anlama geldiğini biliyorum."

Ne yaptığını anlamamıştım. Pozisyonu tehditkârdı ve bana açıkça kızgındı, ama üzerimdeki eli seksiydi, parmakları ritmik bir şekilde saçlarımı serbest bırakıp çekiştirirken, başparmağı şahdamarım boyunca yukarı aşağı kaydırırken beni çılgına çeviriyordu.

Ve sanki onun için önemliymiş gibi, sanki o da benim kadar anılardan acı çekiyormuş gibi bana geçmişimizi hatırlatıyordu. Bu doğru olamazdı, yoksa son üç haftadır beni görmezden gelmezdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Gözlerimi kırpmadan ona bakarak fısıldadım.

Daha da yaklaştı, böylece dudakları dudaklarıma fısıldadı ve gördüğüm tek şey kalın kirpikli çılgın güzel gözleriydi. "Seni düzgünce baştan çıkarıyorum."

"Ne?"

Dişleri alt dudağımı ısırıp üzerinde gezinirken nefesim kesildi. "Beni duydun."

"I..." Yutkundum. "Beni beceriyorsun."

Saçlarımdaki eliyle başımı eğip sertçe ısırırken kıkırdaması boynumun çıplak teninde sıcak bir etki yarattı

boğazımla omzumun birleştiği yerde. Ben titrerken tenime karşı gülümsedi.

"Hayır, ama bunu planlıyorum. Sana dokunmamı mı istedin Lou, o lanet canavarı baştan çıkarmak mı istedin? İşte burada. Şimdi söyle bana, bu genç, taze amcığın içine kimse girdi mi Lou?" diye sordu, cevabın hayır olsa iyi olurmuş gibi bir tavırla. "Seni yakacak kadar geren ama yine de sevdiğin biri oldu mu?"

Zaten yüksek sesle nefes alıyordum ama büyük, sıcak ellerinden biri külotla kaplı seksimin üzerine kenetlendiğinde ve avucunun topuğunu klitorisime sürttüğünde nefes almak için mücadele ettim.

"Cevap ver bana."

Emrini iliklerime kadar hissettim çünkü beni şekillendirmeye yardım etmişti. Kâğıt üzerine mürekkeple yazdığı kelimeler benim İncil'im, dikkati benim meditasyon yerim ve elleri tenimdeydi. On yıl boyunca her gün hayalini kurduğum eller. Kilisede tapınmam söylenen tüm erdemlerden daha hararetle dua ettiğim eller. Onlar benim en büyük nimetlerimdi.

Zihnim, seksileşmiş kafamın içinde gevşek bir bilye gibi yuvarlandı ama yine de "Neden kendin öğrenmiyorsun?" diyecek cesareti buldum.

Karnından bir hırıltı yuvarlandı, fıçı göğsünden geçti ve aramızdaki havaya karıştı. Fırtına gibi esen gözlerine baktım, kendisiyle kuşatılmış bir gökyüzü gibi kamçılandılar.

"Bunu senin istediğini unutma küçük kız," diye emretti Zeus, yüzü arzudan vahşileşmişti ve üzerime eğilirken görebildiğim tek şey buydu. "O güzel, genç amına dokunmam için bana yalvardın ve şimdi dölün parmaklarımdan bal gibi damlayana kadar durmayacağım."

Ben ona doğru gerilirken güçlü parmakları boynuma dolandı. Kelebek gibi masanın üstüne yapışmıştım, kalçalarının genişliğiyle bacaklarımın arasında açılmıştım ve bir eli boğazımda, diğeri de kasık kemiğimin üstündeki hassas bölgeye derinlemesine bastırılmıştı. Ben

tamamen çaresiz, ruhunun astarına uyarı etiketleri dikilmiş bir adam tarafından esir tutulmuştu.

Onu o kadar çok istiyordum ki, titriyordum.

"Denemeye cesaretin var mı?" diye alay ettim, ne yapacağını görmek için ayıyı dürttüm.

Yüzünde hınzır bir sırıtış belirdi. "Geldiğinde benim adımı söyle."

Küstahlığını çürütmek için ağzımı açtım ama kumaşın yırtılmasının keskin sesi ve kalçalarımın etrafındaki hafif acı dikkatimi dağıttı.

İç çamaşırımı yırtmıştı.

Parmaklarım içgüdüsel olarak kayalık pazılarının etrafında kıvrıldı, tam da onun küt, kalın parmak uçlarının utanç verici derecede ıslak seksime ilk dokunuşuna karşı koymam için zamanında.

Boğazının altından onayını mırıldandı. "Çok ıslak. Seni bu masanın üzerinde, bu kulübün ortasında parmaklamam fikri hoşuna gitti mi? Eminim seni izleyecek birinin olmasını isterdin, parçalandığında ne kadar muhteşem olacağını görmek için."

Elinin tamamını seksimin üzerinde aşağı yukarı kaydırırken inledim, böylece ıslaklığım her yere yayıldı, parmaklarının her tarafına, kasıklarımın bir tarafından diğerine ve kıç deliğime kadar. Uyarılmışlığımla bu şekilde oynaması utanç verici olmalıydı ama amımın onun dokunuşu altında çıkardığı özensiz sesleri, işaret parmağını giriş yerimde oynamak için daha derine doğru takip etmesini ve başparmağının klitorisimi sertçe fırçalamak için geride kalmasını sevdim.

Daha içime bile girmemişti ve ben titriyordum. "Bu amcığın sikimin üzerine sızdığını hissetmek ister misin? Çalıştır," diye neredeyse anlaşılamayacak kadar alçak bir sesle homurdandı. "Beni bu daracık amına almak için çırpınırken yüzünü görmek istiyorum. Söyle bana Lou, ilk kez kırdığımda benim için güzel gözyaşları dökecek misin?"

"Kahretsin," diye küfrettim, bir parmağım giriş yerimde dönüyordu, her geçişte daha da derine iniyordu, ta ki ince

Engel. Nefes nefese kalmıştım ama son bir iğneleme olmadan pes edemezdim, "Ağlamamdan hoşlanmıyorsun," dedim.

"Yeni kural. Seni benim olarak kabul ettiğimde ağlamana izin var."

"Zeus." Başka bir parmağım ilkine katılıp özensiz amıma sığ bir şekilde girip çıkarken onun sıkı tutuşu altında kıvrandım. "Lütfen, al beni."

Alt dudağımı tekrar ısırırken kıkırdaması ağzımın içinde dolaştı. "Kız arkadaşımı ilk kez bu lanet kulübün ortasındaki bir masada almamın imkanı yok. Ayrıca, sikimi hak etmelisin, küçük kız."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Nasırlı başparmağı klitorisime sıkı, sert daireler çizerek orgazmımı şişeden çıkan bir mantar gibi yüzeye çıkarırken sızlandım.

Boşalacaktım, mantıklı düşünceler buharlaştı ve döllerim kalçalarımın arasında oynayan o günahkâr kalın parmaklara doğru fışkırırken kanım zevkten karbonlaştı.

"Elime boşaldığında bana ne kadar muhteşem olduğunu göster," dedi.

Ve aynen böyle, parçalandım. Orgazm büyük bir dalga gibi üzerime çöktü ve ben paramparça olup uyluklarımın birleştiği yerin arasından, elin büyük kayasına karşı seksime dökülene kadar her şeyimi peşinden sürükledi.

Daha önce de hem Reece'le hem de evde tek başıma, gecenin karanlık saatlerinde, Zeus'un beni oraya götürecek kızca düşünceleriyle orgazm olmuştum.

Bu ondan çok daha iyiydi.

Masanın üzerine bitkin ve kemiksiz bir şekilde uzandım, sonrasında hafifçe seğirdim, büyük avucunu seksimin üzerine koymak için kayarken amım eline karşı nabız atıyordu.

İki hızlı, nazik vuruş yaptığında ve "Aferin kızıma" dediğinde sarsıldım.

Siktir et ama bu çok seksiydi.

Kalan azıcık enerjimi kullanarak, ıslak başparmağını ağzına götürürken ve ağzına almadan önce alt dudağına döllerimi sürerken onu izleyebilmek için kıvrıldım.

"Çok lezzetli," diye inledi.

"Lütfen şimdi sana dokunmama izin ver."

Ağırlaşmış gözleri, uzanıp beni kollarına almadan önce uzun bir dakika boyunca masanın üzerine yayılmış beni inceledi. Ona bastırdığım yerde cinsel organımın tişörtünü ıslattığını hissetmeme rağmen hemen ona sıkıca sarıldım. Yüzümü boynuna gömdüm, orman ve tütün kokusunu derin derin içime çektim ve ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Bir eli kıçımı desteklerken diğeri saçlarıma daldı, parmaklarına doladı ve beni kendine yakın tuttu.

Her şeyden sonra, onun için dans etmenin savunmasızlığı, ona karşı açılmanın ezici hissi, kalbimi sonsuza dek ona batıran bu sarılmaydı.

Artık geri dönüş yoktu.

Şeytanla bir anlaşma yapmıştım, onun günah markasını cehennemde tatmıştım ve masallarda hep söylendiği gibi, yeraltı dünyasının yemeğine bir kez düşkünlük gösterdiniz mi, sonsuza dek onun derinliklerinde sıkışıp kalırdınız. Cesur ve güçlü olmaya çalışarak, "Benimle sıkışıp kaldın," diye mırıldandım.

ve etkilenmeden ama tamamen yapamadan çünkü bir kız ne sıklıkla bir rüyanın gerçekleştiğini yaşar?

Dudaklarını saçlarıma çevirdi ve beni öptü. "Bana yapışıp kalan sensin, küçük savaşçı. Şimdi gitmene izin vermeyeceğim. Asla."

"Güzel."

Kıkırdaması vücudumda titreşti. "O kadar kolay değil, hapishane yemi."

"Otorite figürü olmadığın sürece eyalette rıza yaşı on altıdır. Benim yüzümden hapse giremezsin. Bir daha olmaz."

Yüzü öyle güzel bir şekilde yumuşadı ki nefesim kesildi ve kalbim duracak gibi oldu. Bu bana kanserin geri geldiğini, kemoterapimin yaklaştığını ona söylemediğimi hatırlattı. Bunu yapmak istemediğimi, çünkü nihayet onun için bütün, seksi ve umut dolu bir kadın olduğumu hatırlattı.

Hayallerimin yok edicisi olmayacaktım.

"Senin hatan değildi, Lou, ve öyle olsa bile, söylemeliyim ki, bunu yine yapardım. Seninle birlikte olmak için bu lanet gezegendeki her bir lanet adamı öldürmem gerekse bile, Lou, bunu yapacağıma ve bunu lanet bir gülümsemeyle yapacağıma inansan iyi edersin."

Keşke o zamanlar, sözlerinin önümüzdeki birkaç ay boyunca tekrar tekrar test edileceğini ve sonunda ölümün beni yine de takip edeceğini bilseydim.

Nineteen.

Zeus.

Geleceğini bilmeliydim.

Çok iyiydi, Loulou Fox'un daracık kıyafetlerini giymiş, ateşli bir vücuda sahip Louise Lafayette gibiydi. Şeytan ve adanmış arasındaki yarım yamalak çizgimizi aşmaktan çok memnundu. Kız benim kurallarıma uyuyordu, dokunmak yasak olsa bile ve bunu gülümseyerek yapıyordu.

Bilmeliydim ve buna hazırlıklı olmalıydım ama lanet olsun, şaşırdım.

Tanrı şahidim olsun ki, kızın bana Lotus'un sahnesinde sanki yıllardır yaşamak için kıyafetlerini çıkarıyormuş gibi striptiz yapacağını hiç beklemiyordum.

Işıklar sönüp spot ışıkları yandığı anda kardeşlerime defolup gitmelerini söylemeliydim.

Ama sonra o lanet şarkı çalmaya başladı. En sevdiğim grup AC/DC'den "Sink the Pink". Bunu bilerek yapmıştı, mektuplarımızdan grubu sevdiğimi biliyordu, sözleri dinlemişti ve benim için bir anlamı olduğunu biliyordu.

Ve yaptılar da.

Bu yüzden kardeşlerimi kovmak ya da yapmam gerektiği gibi tüm bu lanet şeye bir son vermek yerine, Lou parlak siyah sahnede pembe ve mavi ışıklar, kıçını zar zor örten küçük bir kız eteği ve üzerinde kirazlar olan küçük bir sütyen giyerek kasıla kasıla yürüdüğünde donup kaldım.

Kirazları nereden bildiği beni aşıyordu. Küçük bir kız gibi giyinmesi iyi bir tahmin olamazdı. Sikimin çelik gibi olduğunu biliyor olmalıydı.

Onu gördüğüm anda pantolonumun direği kırıldı, çok gençti ve koparmak için çok olgunlaşmıştı.

Kafayı yediğimi biliyor olmalıydı çünkü onu o halde görmek hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

Sonra hareket etti.

Striptizci kız kardeşlerinden bazı hareketler öğrendiği belliydi ama Lou'mun bir balerin olduğu da gün gibi ortadaydı çünkü bir hareketten diğerine geçiş şekli sadece sikimi sertleştirmekle kalmıyor, kalbimi durduruyordu. O kadar seksi ve o kadar saftı ki sanki sahnede iki farklı kızı izliyor gibiydim.

İkisini de istedim. Prenses ve günahkar.

Direğe doğru baş aşağı dönüp o uzun altın bacaklarını açtığında ağzım akşamdan kalma gibi kurumuştu.

Hiçbir erkek bunu görmeye dayanamaz.

Aksini söyleyen yalan söylüyordur.

Ama bir geminin pruvasındaki bir güzel gibi şaha kalkıp sütyenini çıkardığı anda benim için her şey bitmişti. Kocaman yuvarlak memeleri şeker rengindeki ışığa sakız gibi düştü.

"Dışarı," diye bağırmaya çalıştım ama muhtemelen nefesim kesildiği için sesim çıkmıyordu.

Standımdaki kardeşler, Nova ve Bat, gözlerini Lou'dan ayırdılar, güneşe çok uzun süre bakmış gibi göz kırpıyorlardı

Benim lanet güneşim.

"Dışarı," diye homurdandım.

Yarasa'nın korktuğunu hiç görmemiştim ama tehdidimin ciddiyetini hemen fark etti ve Nova'yı diğer taraftan itmeye başladı.

Nova -s.kik- beni ikna etmeye çalıştı. "O sadece bir çocuk, Z, üzerine fazla gitme."

Bakışlarımı ona çevirip hafifçe irkilmesini izlediğimde öfke boğazımı bir tasma gibi sıktı

Ama bu içimdeki canavarı yatıştırmaya yetecek bir korkuydu. Lou'yu neredeyse çıplak gördüğü için onun gözlerini oymak isteyen canavarı.

"Sana çocuk gibi mi görünüyor?"

Karanlıkta bile Nova'nın rengi soldu ve sertçe yutkundu. "Siktir git!" Kükredim.

Şükürler olsun ki kardeşlerim ne zaman ciddi olduğumu anlayacak kadar beni tanıyorlardı. Saniyeler içinde Curtains müziği ve spot ışıkları kapattı ve kulübün ışıklarını açtı ve kalan kardeşlerim kapıya doğru hızla ilerliyordu.

Direkten kayan ve kollarını o hayranlık uyandıran muhteşem göğüslerinin altında kavuşturan Lou'ya bakmaya cesaret edemediler.

"Bununla çok uğraşacaksın," diye mırıldandı Bat, yanımdan geçerken bir eliyle omzuma vurdu. "İyi şanslar kardeşim."

Şansa ihtiyacım yoktu.

Tek sahip olduğum şey, onu omzuma alırken beni ileriye taşıyan öfkemdi. Sahip olmanın verdiği güçle onu masamın üzerine yatırdım ve ellerimi kremleyene kadar parmakladım. Ve sonra onu kollarıma sürüklediğimde ve ona benim olduğunu söylediğimde sadece ona olan ihtiyacımın gücü.

Islak amını kırık külotuyla temizledikten sonra cebime koydum çünkü bu konuda duygusalım. Sonra onu giyinmeye gönderdim ve onu eve bırakmasını söylediği gibi tüm zaman boyunca dışarıda bekleyen Mute'u aradım.

Onu eve bırakan kişi olmak istedim. Hayır, siktir et, onun eve gitmesini istemiyordum.

Artık ona sahip olduğuma göre, onu yanımda, çatımın altında istiyordum.

Sabırlı bir adam değildim ve otuz altı yıldan sonra da bunun değişeceğini sanmıyordum ama daha önemli kaygılarım vardı, bu yüzden Lou'yu yaşlı karım olarak kabul etme ve bunun onun, benim ve çocuklarım için ne anlama geleceği gibi düşünceleri bir kenara ittim ve Başkanlık görevime geçtim. Kulüpte sadece

Birisi pis bir torbacının ortadan kaybolması konusunda kıyameti koparmak isterse diye bir mazeret. Entrance polislerinin The Fallen'ı alaşağı etmek için ne kadar yatırım yapabileceklerini asla bilemezsiniz, bu yüzden her ihtimale karşı kendimi korumayı sevdim.

Ama şimdi, özellikle de Lou ile yaşadıklarımdan sonra, biraz intikam almanın zamanı gelmişti.

"İyi misin?" Entrance'ın hemen dışındaki Angelwood Çiftliği'ne geldiğimde Blackjack sordu.

Üç yıl önce çıktığında satın alıp eski hücre arkadaşım Dixon'a hediye ettiğim yüz dönümlük verimli bir araziydi. Hapishane işçisi olarak yaptığımız çiftçiliği sevmişti ve cesetleri gömmek için güvenli bir yere ihtiyacım vardı, bu yüzden işe yaradı. Ona araziyi verdim, o da bir ton domuz aldı ve cesetleri ortadan kaldırma işine girdik.

"Güzel," diye tekrarladım onunla birlikte adım atarken.

Blackjack sırıttı. "Duyduğuma göre Foxy senin paran için koşuyormuş."

"Foxy?" Lou'dan bahsettiğini bildiğim halde sordum. Ona bir lakap takmaları an meselesiydi ama bu benim hoşuma gitmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Omuz silkti. "Ya o ya da Barbie'ydi ama o bunu önerdiğinde Boner'ı aletini kesmekle tehdit etti ve onun ne kadar düşkün olduğunu biliyorsun."

Cehennem kadar zayıf olan ama barış zamanlarında bile üzerinde yaklaşık dokuz gizli silah taşıyan Boner'e kız arkadaşımın şımarıklık yaptığı düşüncesiyle gülümsedim.

Yine de barış zamanları değildi, bu da beni Angelwood'da olmamın ve Foxy kızımı keşfetmek için yatakta olmamamın nedenine getirdi.

"Bu hafta sonu King'i eve çağırıyorum. Cress'i de. Bu konuyu konuşmak ve halletmek için bir aile yemeği yemeliyiz. King koruma istemeyecektir ama göz kulak olması için oraya bir kardeşimi göndermeyi düşünüyorum," dedim Blackjack'e.

Teğmen değildi ama B.J.'yi neredeyse Bat'i tanıdığım kadar uzun süredir tanıyordum ve bu da bir şey ifade ediyordu. Amcamla aynı sokağın karşısında oturuyorlardı ve babası da

The Fallen'ın da üyesiydi, bu yüzden aile barbekülerinde ve bağış toplama etkinliklerinde takılırdık. İyi bir adamdı, çocukken geçirdiği bir araba kazası yüzünden pek güzel değildi ama son derece sadıktı. On yıl önce amcamın nasıl bir piç olduğunu ortaya çıkardığımda ve başkanlığı ondan aldığımda isyanda benim tarafımı tutmuştu. Blackjack'in babası da dahil olmak üzere bir grup eski toprak gitmişti ama kardeşim kalmıştı.

"Queenie, Foxy ile yattığını anlarsa çıldırır" diyerek ailemi ne kadar iyi tanıdığını kanıtladı.

"Onunla henüz yatmadım kardeşim ve onu uzun bir süre yatağıma aldıktan sonra da yatmayı düşünmüyorum."

Başını bana doğru sallarken bile güldü. "Tanıdığım en şanslı adam."

Sırıtışım yüzümü buruşturmaya dönüştü. "Queenie ve H.R. Lou hakkında bana sataştığında bunu bir daha söylemeyi dene."

Kahkahası daha da yüksekti. "Kahretsin ama bunu görmek isterdim." "Bizden biri yapar," diye mırıldandım.

"Kız konusunda ciddisin o zaman? Yani, seni suçlayamam, benim de peşimde böyle genç bir hatun var," diye ıslık çaldı, "Bir kadeh için ruhumu satmaya razıyım."

Çiftlik evinin yan tarafındaki fırtına sığınağının kapısında durduğumuzda homurdandım. "Bu konuda seni affediyorum B.J. ama bir daha benim kadınıma 'genç amcık' dersen senden bir şerit koparmak zorunda kalacağım."

Soluk kaşları soluk saçlarına çarptı ama ellerini kaldırırken güldü. "Tamamdır, Prez. Bunun bir anlamı var, öğrendiğim iyi oldu."

Ona başımı salladım, konuşmayı bitirdim çünkü Lou hakkında konuşmak bana o aşağılık satıcının kıza yaptıklarına karşı içimde biriken öfkeyi hatırlatmıştı. Lotus'taki kızlardan herhangi birine o boktan numaraları yaptığı için çok kızmıştım ama Lou'nun başına gelenler, adamın derisini kör bir bıçakla yüzmek istememe neden olmuştu. B.J. arabanın kapılarını açtığında öfkenin beni eroin gibi uyuşturmasına izin verdim.

Fırtına sığınağı. Hava beni derin mahzende her zaman olduğu gibi çarptı, topraksı ve çürümüş. Omuzlarımı yuvarladım ve en kötü türden günahkârları tuttuğumuz cehennemin Fallen'a ait köşesine inerken parmak eklemlerimi kırdım.

Hainler.

"Quentin!" Köşeyi dönüp büyük beton odaya girdiğimde ve uyuşturucu satıcısını tavandaki metal bir kancadan zincirlenmiş elleriyle sallanırken gördüğümde mutlulukla seslendim.

Priest ona çoktan saldırmıştı. Gövdesinin sağ tarafı çürüklerle morarmış, kanla kızarmış ve bir erkeğin göğüs kafesinin asla olmaması gerektiği şekilde şişmişti.

Kade'in yüzünü benim için bırakmıştı.

Duvara dayalı lavaboda kanlı ellerini temizleyen kardeşime minnettarlıkla başımı salladım. Kan saçlarıyla aynı renkteydi ve kulüp infazcısının saçlarının böyle olması bana hep şiirsel gelmiştir.

"O sıçan piç bize bir şey verdi mi?"

"Hayır patron, ağzı çok sıkıdır. Axe-Man bana yolda olduğunu söylediğinde penseyi çıkarmak üzereydim."

Tişörtümü ensemden başımın üzerine doğru çekerken başımı salladım. Hiçbir şeye kan bulaşmasına gerek yoktu.

"Oh Kade, bundan canlı çıkabileceğini mi sanıyorsun? Sana anlatayım," dedim Priest bana en sevdiğim muştalarımı uzatırken ve ben onları parmaklarıma takarken konuşarak. "Bana o lanet olası Nightstalker kaltakları hakkında bildiğin her şeyi anlatacaksın ve bunu önce çığlık atarak, sonra da bağırarak yapacaksın. Neden mi? Çünkü kız arkadaşımla boktan oyunlar oynadığın için o lanet suratını dağıtacağım."

"Kız arkadaşın mı?" diye sızlandı sonunda fare piç, korku gözlerinde o kadar güzel parlıyordu ki. "Bana senin için bir hiç olduğunu söyledi!"

Sırıttım, ona yaklaşırken yumruğumu esnetip bıraktım ve "O benim için her şeydir," derken yumruğumu geri çektim.

Bronz yumruğum sol yanağının tam ortasına isabet etti. Gücümün altında parçalandığını hissettim. Bir saniye sonra adamın vahşileşmiş çığlığını duydum ve bundan bir saniye sonra yumruğum tekrar vurmak için geri döndüğünde, lanet olası bir adam için acınası bahanenin kırıldığını ve lanet olası konuşmaya başladığını duyacağımı biliyordum.

"Senin için geliyorlar," dedi gözyaşları arasında. "Ve bu sefer yardımları var."

Twenty.

The Lotus'taki ertesi gece çılgınca kalabalıktı. The Fallen'ın her bir kardeşi ve arkadaşlarının her biri kulüpte gülüyor, içiyor ve dansçıların güzelliğinin tadını çıkarıyor gibiydi. Barın arkasında ve sahne arkasında dansçılara yardım etmekle o kadar meşguldüm ki Zeus'un standına gitmek için tek bir dakikam bile olmadı. O sabah Vancouver'a giden yolun yarısındaki büyük mağazaya gidip stant için özel olarak küçük bir plaket yaptırdığımda kısa bir yaratıcılık parlaması yaşamış ve iyi bir kıkırdama geçirmiştim. Şimşek Tanrısı, siyah lake zemin üzerine kırmızı harflerle yazılmıştı. O sabah Harlow'dan plakayı masanın kenarına çakmasına yardım etmesini istemiştim, böylece Zeus geldiğinde kırmızı ışıklar altında parlıyor olacaktı.

Saat on birden hemen sonra geldiğinde tepkisini göremeyecek kadar meşguldüm ve ne düşündüğünü duymak için can atıyordum. Gerçekten de küçük bir kızın babasına verebileceği türden aptalca bir hediyeydi. Ama bazı açılardan, her zaman Zeus'un İlk Işık Kilisesi'nin otoparkında kurtardığı o küçük kız olacağımı ve onun da her zaman o koruyucu canavar olacağını biliyordum. İlişkimizin yaşlandıkça değişip geliştiği ama saflığın her zaman kalacağı gerçeğinde güzel bir şey vardı.

Yine de fırsat buldukça onunla göz göze geliyor, gözlerimin ona kaymasını engelleyemiyordum.

Ellerini izlemeden duramıyordum, kocaman, bir adamı öldürebilecek kadar güçlü ellerini. Kan kırmızısı masanın üzerinde durmuşlardı; biri terlemiş viski bardağına gevşekçe sarılmış, diğeri ise avuç içlerini cilalı tahtaya dayamıştı. Kendimi aynen böyle terlerken buldum.

Cam, o parmakların beni nasıl yok edebileceğini, sert, emin vuruşlarla ve durmak bilmeyen baskıyla vücudumu nasıl parçalara ayıracağını hayal ediyordum. İliklerime kadar emindim ki o eller bir adamı öldürmüştü, belki birçok kişiyi ama kesinlikle onunla sevişmeye cüret eden herkesi. Ve artık bu ellerin bir kadının vücudunun üzerinde ve derinliklerinde de aynı tutku ve acımasız yoğunlukla kullanılabileceğini kişisel deneyimlerimden biliyordum.

Bu kitle imha silahlarının tenimde olmasını, bileklerime pranga gibi sarılmasını, sırılsıklam amımın kıvrımlarını sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi ayırmasını istiyordum. İçimdeki her kalın parmağın gerilmesini ve yanmasını istiyordum ve sonra diğer büyük pençesini bir tehdit gibi, bir lütuf gibi boğazıma sarmasını ve ben avucunun her tarafına boşalırken beni kendisininmişim gibi sahiplenmesini istiyordum.

Gitmek için zamanım vardı çünkü kulüp yeni kapanmıştı ve sadece bir avuç The Fallen kalmıştı, çoğunu tanıyordum. Kızlar yataklarına giderken ve diğer garsonların çoğu çoktan evlerine gitmişken arkadan gelen alçak sesler yerini sessizliğe bırakıyordu. Sadece kapıcımız Michael ve menajerim Maja kalmıştı.

Ama Maja'nın gözü bütün gece olduğu gibi yine benim üzerimdeydi, bu yüzden aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğunu bile bilmeden Zeus'un yanına hevesli bir kunduz gibi koşturmak istemedim.

Elbette, ona bağlı olduğumu söylemişti ama bu ne anlama geliyordu?

Hayatımda hiç bu soruya cevap vermeye çalıştığım zamanki kadar genç hissetmemiştim.

Barı siliyor ve bira musluklarından akan suyu temizliyordum ki Maja bir tabureye oturdu ve "Bana büyük bir votka doldurur musun?" dedi.

Grey Goose'u en üst raftan aldım ve onun için bir buzlu bardağa üç shot attım.

"Buz yok, çoktan erittim," diye açıkladım kaygan çubuğun üzerinden onu bekleyen eline doğru iterken.

Şişeyi yerine koymaya gittiğimde bana "Şişeyi bırak," dedi. "Ve bir bardak kap. İçimden bir ses kız kıza konuşmamız gerektiğini söylüyor ve ben bunu sadece işin içine içki girdiğinde yaparım."

Bir bardak kapıp kendime bir yüksük dolusu doldururken ve kıçımı barın benim tarafımdaki tezgâhın üzerine kaldırırken sırıtışımı ısırdım.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Zorlu yaşamı nedeniyle yaşını gösteren ama yine de iyi giyinen orta yaşlı bir kadındı. Onu uzun saçları, dumanlı gözleri ve üzerinde ciddi anlamda dar, İspanyol paça kot pantolonu olmadan hiç görmemiştim. O bir motorcu bebeğiydi ve bunu çok iyi yapıyordu. Fallen'ın başkan yardımcısı Buck'la evli olması dışında geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordum ve bunu da sadece arkadaşım Lila'nın bazen bara gelip bir şeyler içmeyi sevmesi ve motorcuların bilgi kaynağı olması sayesinde biliyordum.

O zaman bana söyleyecek ciddi bir şeyi varmış gibi baktı, hoşuma gitmeyecek ciddi bir şey.

İstemeden de olsa gözlerim Zeus'un Buck, Bat ve Nova ile konuştuğu standına kaydı.

Maja o yüksek sesli, sigara tiryakisi kahkahasını attı. "İşte sorun bu, bebeğim. Canavarın ısırmasını umursamıyormuş gibi bakıyorsun."

Durduramadan bir kızarıklık yanaklarıma doğru ilerledi, ama umutsuzca omuz silktim. "Adam seksi. Bir kızın bakmaya hakkı var."

"Kesinlikle öyle ve böyle büyük bir canavarı takdir etmemek suç olur. O kadar güzel ki yanına gidip onu okşayabilirsin, değil mi?"

Kadın benimle oynuyor, bardağının kenarından yavrusuyla oynayan bir dişi kaplan gibi gülümsüyordu.

Gülümsemekten daha acımasız bir tavırla ona dişlerimi gösterdim. "Bir canavar tıpkı diğer hayvanlar gibidir... onlara doğru dokunduğunuzda mırıldanırlar bile."

Bu kez Maja kıkırdayarak başını arkaya attı ve boştaki eliyle masayı tokatladı. "Evet! Kahretsin, biliyordum

senden hoşlandım, kızım."

Sırıtışım yumuşadı. "Teşekkürler, Maja."

"Yine de bu konuda dikkatli olmanızı söylemek zorundayım. Yaşlı bir kadın olarak burnumu istemediğim yerlere sokmak ve tavsiye vermek benim sorumluluğum, bu yüzden bana biraz katlan, tamam mı? Zeus Garro'nun eski karısından vurulduğundan beri bir kadına gözünü bile kırpmadığı ve şimdi de sana sanki Death Row'daki son yemeğiymişsin gibi bakmaktan vazgeçmediği gerçeği olmasaydı hiçbir şey söylemeyecektim."

"Oh," dedim çünkü birisinin Z'nin beni istediğini ve bunun sadece kafamda kurduğum bir hayal olmadığını söylediğini duymak iyi hissettirdi.

"Oh doğru. Canavarla başa çıkmaya hazır mısın, kızım? Bırak genç bir kadını, yetişkin bir kadın için bile çok büyük bir adam ve bir sürü yükü var. Senin yaşında iki çocuğa annelik yapmaya ve kulüpte bir sürü erkek kardeşin olmasına hazır mısın? Çünkü Zeus Garro'nun her kadını bu görevi üstlenmek zorunda. Yapışmaya niyetiniz yoksa yapışmayın."

"Gerçekten de her şeyi ortaya döküyorsun, ha?" Kendime biraz zaman kazandırmak için ona sordum.

Votkadan bir yudum aldım ve nefret ettim. Tekila çok daha iyiydi.

Başını salladı, bardağını boşalttı ve bir tane daha doldurdu. "Bunu yapmanın tek yolu bu. Bu hayatın bir parçası, kızım. Duvara karşı yaşıyorsun, ne düşünüyorsan onu söylüyorsun ve ne hissediyorsan onu yapıyorsun. Buranın dışında bir yerde bir hayatın olduğunu biliyorum ve bunun böyle bir hayat olduğundan şüpheliyim. Bana kızım Queenie'yi çok fazla hatırlatıyorsun. Kanınızdaki mavinin kokusunu alabiliyorum."

"Kanımın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Sanki öyle değil. Sadece bir motorcuyla değil, tüm motorcularla kapışmak istiyorsan, o maviyi yeşil ve siyahla, Düşmüşler'in renkleriyle boğmaya istekli ve hevesli olsan iyi edersin, çünkü öyle olacaksın."

Kollarımı göğsümün altında kavuşturdum ve ona göz kırptım, Z ile olan ilişkimi sanal bir yabancıyla konuşmaktan bıkmıştım. "Onu karşıma almak istediğimi kim söyledi?"

"Kızım, bu kadar büyük elleri olan tanıdığım tek bir erkek var," dedi ışıltılı gözlerle, kırpılmış üstümün altındaki çıplak göbeğimi işaret ederken. "Bir dahaki sefere bir şeyi sır olarak saklamak istediğinde, belki kanıtları saklarsın, olur mu?"

Zeus'un dün gece kalçalarımda bıraktığı belli belirsiz morlukları görmek için aşağı baktım ve ona ters ters baktım. "Kardeşlerden biri dans hakkında boşboğazlık etti, değil mi?"

Yine kötü kalpli bir cadı gibi güldü. "Emin olabilirsin. Kardeşler bir grup yaşlı karıdan daha beterdir ama bunu söylediğimi onlara söyleme. Kulübe kabul edildikten sonra hiçbir şey uzun süre gizli kalmaz."

Dudaklarımı dişlerimin altında yuvarladım ve endişelerimden birini dile getirdim. "Eminim bunu söylemek yapmaktan daha kolaydır."

"Sevgilim, Başkan Yardımcısı'nın eşi az önce seninle bir şeyler içmek ve sohbet etmek için oturdu. Sanırım bu süreç çoktan başladı." Maja göz kırparak içkisinin geri kalanını içti ve tabureden kayarak arka tarafa doğru ilerledi.

Kapılarda bir kargaşa oldu ve gözlerimi Maja'nın harika kıçından çevirip Cy ve Boner'ın iyi giyimli bir adama kulübe kadar eşlik etmesini izledim.

Onu, Quentin Kade'in bana ateş ettiği gece yanında olan adamlardan biri olarak hemen tanıdım. Gözlerimi Zeus'a çevirdiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. O da beni izliyordu ve ben ona baktığım anda çenesini bana doğru eğdi. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum ama barın arkasında kaldım ve Mute birdenbire ortaya çıkıp yanımdaki bara oturduğunda biraz rahatladım.

"Garro," dedi yeni gelen, Zeus'un standındaki misafir koltuğuna otururken tedirgin bir şekilde sırıtarak. "Nasıl gidiyor dostum?"

"Güzel, Hiccough, ticaret nasıl gidiyor?" Zeus iri ellerine taktığı gümüş yüzüklerden birini ayarlayarak kayıtsızca sordu.

Hiccough adındaki adam ellerine baktı ve öyle sert bir şekilde yutkundu ki, bunu barın öbür ucundan bile görebiliyordum.

"Güzel, şikayet edemem. Geçen yıl Nightstalker'ların bana sattığı son boktan şeyden de kurtuldum, tıpkı sana söylediğim gibi."

"Evet, o konuda. Bir süredir seni buralarda görmüyordum. İşler bu kadar iyiyse, bu malları nereden alıyorsun?" Zeus sonunda ellerinden başını kaldırdı ve yüzünü yavaşça kızıl ışığa tuttu, ama yine de son derece soğukkanlı ve tüylerimi diken diken edecek kadar korkutucuydu.

"Ah, dostum, aslında bir süre önce çeşitlendirmeye ve küçük adamları desteklemeye karar verdim, biliyor musun?" Hiccough gergin bir şekilde güldü ve sesi tıpkı ismine benziyordu.

"Quentin Kade ile aynı 'küçük adamlara' mı gidiyorsun?" Z, üzerinde bir yerden kavisli bir bıçak çıkaracak kadar kendini ayarlarken sordu. Masanın üzerine koyduğu bıçak ışıkta parlıyordu ve fiziksel bir haberci gibi kırmızı renkte parlıyordu.

Hıçkırık'la aynı anda yutkundum.

"Şey, dostum, yani burası gerçekten küçük bir topluluk, bu yüzden bazı çakışmalar olmuş olabilir. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin." Aptal adam geri adım atmaya çalıştı ama ben bile geri geri giderek onların tuzağına düştüğünü görebiliyordum.

Zeus onunla oynuyordu.

"Elbette." Bilgece başını salladı. "Şunu anla, Hiccough, işini düşünmelisin. Destekleyecek paran yoksa sadakatin ne anlamı var, değil mi?"

"Doğru." Hiccough, Zeus'la aynı fikirde olma fırsatını kaçırmadı. "Anlayacağını biliyordum."

Zeus dikkati dağılmış gibi yavaşça başını salladı ve sonra seslendi, "Lou, bana bir viski daha getir. Hiccough, bir şey ister misin?"

Kafasını salladı. "Bira harika olur."

Zeus çenesini bana doğru eğdi ve ben tereddüt edince Mute yanımdan başını salladı. Adama yaklaşmak istemedim ama hızlıca içkileri doldurdum ve yanlarına doğru ilerledim. Hiccough'nun yüzü başka tarafa dönüktü, bu yüzden yanına varıp içkisini masaya koyana kadar beni görmedi. Bana gülümsemek ya da teşekkür etmek için başını kaldırdı ama sonra yüzümü, kurşundan düşen tuğlanın yanağımda açtığı silik çiziği gördü ve dondu kaldı.

Başka bir şey yapamadan Bat ve Buck onu sıkıştırdı ve Cy beni kapanış çemberinin dışına çekiyordu. Zeus'un kudretli eli Hiccough'nun elinin üstüne düştü ve konuşmaya başlarken onu zorla kavradı ve konuşmaya başlarken diğer eline o kötü bıçağı aldı ve yavaşça diğer adamın elinin arkasına doğru ilerletti.

"Arkamdan iş çevirip Nightstalker'larla anlaşma yapabileceğini ve benim bundan haberim olmayacağını mı sanıyorsun? Evime, kardeşlerimin iş yerine gelip kızlarımızdan birini korkutabileceğini mi sanıyorsun, Hiccough? Hiç sanmıyorum."

Hıçkırık inledi ve elini geri çekmeye çalıştı, Zeus bir deri parçası açtı, başparmağıyla bıçağa tuttu ve bir elmanın kabuğunu soyar gibi yavaşça elinin uzunluğu boyunca geri çekmeye başladı.

"Şimdi adamlarım seni eğlence çiftliğine götürüp lanet olası Nightstalker'lar hakkında birkaç soru soracaklar ve eğer doğru cevap verirsen, o acınası hayatına geri dönmekte özgür olacaksın. Eğer cevap vermezsen, henüz akşam yemeğini yememiş yirmi kadar domuzum var." Zeus son deri parçasını da koparıp Hiccough'nun elini masaya kan sıçratan bir hareketle bırakırken sırıtışı geniş ve manikti.

Hiccough şimdi uluyor ve inliyordu ve ben tanık olduğum şey karşısında şoktan dilimi yutmuştum. Zeus kanlı bıçağını temizlemek için Hiccough'nun yanağının iki yanına sildi.

Zeus'un bir canavar olduğunu her zaman biliyordum, ama bu onu reddedilemez bir gerçek haline getirdi.

Bunu düşünecek zamanım olmadı çünkü etrafımdaki kardeşler hareket ediyordu, ikisi hıçkıra hıçkıra ağlayan Hiccough'yu aralarında taşıyarak arkadan çıkarken Nova lanet olası bir mendil çıkardı ve kot pantolonunun cebine geri koymadan önce masadaki kanı onunla temizledi.

Zeus kardeşlerine "Orada buluşuruz," dedikten sonra dönüp bana baktı.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve barın arkasına kaçtım. Ondan korktuğumdan değil -gerçi korkuyordum- gördüklerimi ve bana hissettirdiklerini düşünmek için boşluğa ihtiyacım vardı.

Daha çok, intikam duygusunun boğazımda ve midemde viskinin tatmin edici sıcaklığı gibi yanmasının yanlış olup olmadığını merak ettim; o herifin korku dolu bakışını sevdim çünkü arkadaşı yüzüme silah doğrulttuğunda benimkine çok benziyordu.

Kulüp boşalıp Zeus ve beni yalnız bırakırken bunları düşünüyordum.

Bir avcı ve avı büyük bir kafeste. "Lou,

bana bak."

Sesi bir esrar dumanı bulutu gibi üzerime çöktü, kendimi unutturacak kadar tatlı ve baş döndürücüydü.

Ona baktım.

Barın girişinde durmuş, çıkışımı engelliyordu. Bana doğru sinsice yaklaşmasını izledim ve içgüdüsel olarak kıçım karşı uca çarpana kadar geri çekildim. Sırıtışı, vahşi saçlarının oluşturduğu gölgeler arasında parlıyordu.

"Korktun mu, küçük kız?"

Bana doğru eğildi, o kadar yakınımda duruyordu ki, sadece yakınlığından ve dokunuşunun tehdidinden dolayı tenimde karıncalanmalar hissedebiliyordum.

"Hayır." Kalın bir şekilde yutkundum.

"Bu boku neden görmeni istediğimi biliyor musun?"

Derin bir nefesi ciğerlerime çektim, onun orman ve duman kokusunu yakaladım ve tekrar nefes almayı unuttum. "Beni korkutmak için."

"Sana göstermek için. Bu benim. Kendine ait kılmak için bu kadar çaresiz olduğun canavar bu. Bu işe gözlerini kapatarak giremezsin Lou. Ben öyle bir adamım ki, biri sana yanlış yaparsa, ona eşdeğer bir acı veririm. Ben sadakat ve intikam, şiddet ve seks adamıyım. Bunun için özür dilemeyeceğim ve bunu romantize etmene izin vermeyeceğim. Ben bir kanun kaçağıyım ve bu da bir kanun kaçağının hayatı. Bunu hâlâ istediğine emin misin?"

Tereddüt ettim, bakışlarının gümüş ağına yakalandım.

Kocaman elini narin boynuma doladı ve sıktı. "Beni mi istiyorsun, küçük kız? Yanlışlarını her zaman kanla düzeltecek ve sana hayatın tüm karanlık yollarını öğretecek adamı mı istiyorsun, bir aletin nasıl alınacağı ve nasıl boşalacağı da dahil? Onu memnun etmek için ne yapman gerektiğini söyleyecek ve itaat etmeni bekleyecek birini mi?"

Gözlerim isyankâr bir şekilde parladı ama beni kavrayışına karşı sertçe yutkunduğumu hissettiğini biliyordum.

Ondan bu şekilde korkuyordum, öfkeden volkanik hale gelmiş bir adam.

Devasa gövdesinin erkeksi gücünü ya da bunun da ötesinde bıçak grisi gözlerinin derinliklerinde gizlenen soğuk zekâyı görmezden gelmek mümkün değildi. Az önce onu İsviçre çakısıyla bir adamın elinin arkasındaki deriyi havuç soyar gibi soyarken görmüş olmamın da bir faydası olmadı.

Evet, Zeus Garro'dan korkuyordum ve haklı olarak korkuyordum.

Onun karanlık ruhuna kapılan küçük kız, şimdi bir kadın olarak bunun vahşi gerçeklerini anlıyordu.

Ama bu korku, onun öfkesinin temposuna göre inip çıkan sıcak bir gelgit gibi kalçalarımın arasında birikti.

Artık bir kadındım ve o entrika tohumu daha karanlık, daha keskin bir şeye dönüşmüştü; tehlikeyle sulanan ve korkuyla döllenen bir arzuya.

Ve şimdi öfke yüzünden tehlikeliydi. Ona haksızlık eden adamlara kızgındı, Nightstalker'lara onunla ve akrabalarıyla uğraştıkları için kızgındı, en çok da on yedi yaşında olduğum için bana kızgındı, sınırların dışındaydım ve sürekli gözünün önündeydim.

"Beni anlıyorsun," diye mırıldandı karanlık bir sesle, başparmağının altındaki nabzımdan düşüncelerimi okuyordu. "Bu tezgâhın üzerine çıkıp o tatlı, ıslak amını bana sunmak istiyorsun. O altın rengi kalçalarını o küçük eteğinin altında iyice aç ki bana ne sunduğunu tam olarak görebileyim. Kokusunu alabileceğim kadar ıslanana kadar benim için o güzel amına dokunmayı öğreteceğim, sonra tam olarak söylediğimde boşalacaksın ve benim olmak için yeterince iyi olup olmadığını göreceğiz."

"Evet," diye tısladım, Alfa'sına boyun eğen bir beta kurdu gibi başımı onun pençesine doğru eğdim.

Bir eli boğazımda, diğer eli kıçımdayken beni tezgâhın üzerine kaldırdı ve o hınzır sırıtışını takındı. "İyice aç."

Kalçalarımı tezgâhın izin verdiği kadar açtım ve şişmiş bir klitoris ve dolgun, parlayan dudaklarla dolup taşan yarığımın dikişini ortaya çıkarmak için eteğimi yukarı doğru çevirirken tekrar kalınca yutkundum.

Bir adım geri çekilip kalın kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kalçasını tezgâha yaslayarak yarı kapalı ama hararetli gözlerle beni izlerken, "Kendini bana aç," diye emretti.

Kendimi ona açık tutmak için iki parmağımı kullandım, ıslak pembe tenimde gözlerinin sıcaklığını fiziksel bir dokunuş gibi hissettim.

"İki parmağını klitorisine koy, nazik daireler çiz ki benim için güzel ve yüksekte dursun."

"Oh Tanrım."

"Ben gelmene izin vermeden önce bunu atlatmak için dua etmen gerektiğini hissediyorsan, et küçük kız," dedi. "Şimdi o küçük parmaklarından birini o daracık amcığa daldır ama dikkat et, mührü kırma. Sikim yakında bunu yapacaktır."

Lanet olsun, o ateş gibiydi ve ben balmumuydum, onun ilgisinin altında eriyordum. Islaklığım kıçımın altından tezgâhın üzerine damlıyordu.

Bir dakika sonra bana "Klitorisine daha sert, amına bir parmak daha" dedi.

Başımı arkaya atarken gözlerim kapandı. Bu çok fazlaydı, sesi kötü bir esaret gibi etrafımı sarmıştı, parmaklarım yapışkan etimin üzerinde manevra yaptığı kukla iplerine bağlıydı.

"Gözler üzerimde," diye bağırdı.

Çaba sarf ederek açtım ama siyah kotunun içindeki kocaman şişkinliği avuçladığını görünce ödüllendirildim. Ağzım açıldı ve dilim sanki onu tadabilecekmişim gibi havaya fırladı.

Göz kapakları daha da alçaldı, sesi derin bir gümbürtüye dönüşerek, "Benim için çok güzel boşalıyorsun Lou, bir dahaki sefere oynadığımızda seni sikimle ödüllendireceğim," dedi.

"Ya şimdi istersem?" Sorma cüretini gösterdim.

Gözlerinin parlayışını ve sonra tekrar yere inişini izledim. "Beni istiyorsan, sana ne söylersem onu yap, küçük kız."

Tüm vücudumu bir ürperti kapladı.

Yaklaştı ve sanki bir galeride sergilenen ilginç bir tabloymuşum gibi eğilip amıma baktı. Parmaklarımın sulu amımda çalkalanmasını izlemesini izledim ve boşalmaya yakın olduğumu biliyordum.

Zeus da öyle.

"Ne zaman istersen gelebilirsin," diye mırıldandı, sonra klitorisimin üzerine serin bir hava üfledi, öne doğru eğildi ve dilinin düz kısmıyla kısa, geniş bir yalama yaptı.

Başını ve geniş omuzlarını kalçalarımın arasında görmek beni katıdan sıvıya dönüştürdü. Spermlerimin parmaklarıma sıçrayışını, tezgâha karşı sarsılışımı ve inleyişimi izledi. Sonunda işim bittiğinde, tek bir parmağıyla uyluğumun iç kısmındaki ıslak izi takip etti ve sonra parmağını yalayarak derisinden çıkardı.

"Aferin kızıma," diye övdü kara gözleriyle.

Sönük gözlerimi ona diktim ve bacaklarımı elinin üzerine kapattım. "Şaşırmış gibisin.

"Benim gibi bir adamı şaşırtamazsın, küçük kız. Ben her şeyi gördüm." "Öyle mi?" Alay ettim, çok savunmasızdım ve ondan nefret ediyordum.

soğukluk. "Yaşlı bir adam olduğun için mi?"

"Hayır, çünkü hayatımın bir yılında çoğu insanın hayatının tamamında gördüğünden daha fazlasını gördüm. Yetişkin adamların ağladığını, sevdiklerinin para ve açgözlülük yüzünden sevdiklerini öldürdüğünü, küçük kızların yanlış zamanda yanlış yerde oldukları için vurulduğunu ve aileleri onlara bakamayacak kadar zayıf olduğu için diğer çocukların açlıktan öldüğünü gördüm."

"Gördüğün tek şey kötü gibi görünüyor," diye yumuşak bir sesle söze girdim, sözlerinin saçmalığı karşısında öfkem yatışmıştı.

Bakışları boynumdaki bir el gibi bana çarptı, dengemi kaybedip nefes alamadığımı hissedene kadar sıktı ve kaldırdı.

"Seni First Light'ın otoparkında saçlarında kadife fiyonklarla bana kurtarıcınmışım gibi bakarken gördüm. Seni Nova'nın sevgilisi Lila'nın evinin önünde zil zurna sarhoş bir halde, benim hayal ettiğim bir şeye benzerken gördüm. Seni yine bu kulüpte, altın sarısı saçlarına taktığın o iyilik halesiyle etrafındaki herkesi büyülerken gördüm... Küçük kız, sana söyledim, hepsini gördüm. Ama sana kadar, hiçbirinin buna değip değmeyeceğini bilmiyordum."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve elinin tamamını göğsümde, gömleğimin altında kalan yara izinin olduğu noktaya doğru uzattı. "Gerçek hayattaki canavarın senin için sorun olmadığından emin olmam gerekiyordu. Şimdi biliyorum, bilmen g e r e k. Gitmene izin vermemek konusunda ciddiydim. Ve bununla, asla demek istiyorum."

Kollarımı sırtına doladım ve onu kendime bastırdım, rahatlama ve sevgi göğsümde o kadar parlak bir şeydi ki, yanıyordu.

"Hayatımın ilk on yedi yılında oruç tuttum. Bedenimi temiz ve ruhumu saf tuttum. Şimdi, bir ziyafet gibi

oburluk, kahvaltı ekmeğime şehvet sürmek, şiddeti vurmak ve açgözlülüğü yudumlamak. Ve bana öğretmeni istiyorum, günahkâr adam, çünkü bu iş için tek adam sensin," dedim ona.

İşçinin elleri, yüzümü geniş avuçlarının içine almak için boğazımdan yukarı çıkarken boynumun hassas derisini aşındırdı. Sonunda beni öpeceği zamanın gelip gelmeyeceğini merak ederken nefesim boğazımda düğümlendi. Bu, yedi yaşımdan beri öyle ya da böyle beklediğim öpücük olabilir miydi?

Başparmağı çenemde gezindi ve sonra alt dudağımı aşağı doğru çekti. Dilim, başparmağındaki seksimin tuzunu tatmak için dışarı çıktı ve gözleri neon ışıkları gibi parladı. Dilini sarkık dudağımın iç kısmında gezdirmek için aşağı doğru eğildiğinde nefesim kesildi, sonra ilk kez kanın tadına bakan bir canavar gibi göğsünde inledi ve ağzını ağzıma kapattı.

Tadı viski ve duman gibiydi, dilimde sıcak ve günahkâr bir tat bırakıyordu ve eğer kötülüğün bir tadı olsaydı, bunun o olacağını biliyordum. Başımı eğip daha derinlere daldığında inledim, dili ağzımda sıcak ipek gibiydi ve sakalı yanaklarıma sertçe değiyordu. Parmaklarımı yumuşak, karışık yelesine gömdüm ve ona akılsızca sarıldım çünkü hiçbir küçük kız hayali ya da umudu beni Zeus'un ağzının benimkinin üzerindeki dünyevi gerçekliğe hazırlayamazdı.

Geri çekildiğinde, başparmağını öpücükle morarmış dudaklarımın üzerinde gezdirdi, gözleri bir bakirenin anlayamayacağı türden arzularla saygılı ve karanlıktı. Dizlerini büküp göz hizamıza geldiğinde ürperdim ve "Karanlık tarafa hoş geldin o zaman küçük Lou" dedim.

Twenty-One.

Waterford Çinisi dışarıdaydı.

Mulberry Rd. ve Pinewood St. köşesindeki dört katlı malikâneme girdiğimde, mermer zeminli fuayenin karşısındaki açık kapıdan içerideki düzeni hemen fark ettim. Oda, resmi yemek masasının üzerindeki alçak asılı, altı katmanlı avizeden gelen kırık altın rengi ışık parçalarıyla doluydu ve surround ses sisteminden Beethoven'ın yumuşak sesi duyuluyordu.

Sikeyim.

Zeus'un bana nasıl dokunduğunu ve artık birlikte olacağımıza göre bizi bekleyen imkânsızlıkları hayal ettiğim uykusuz bir geceden sonra iliklerime kadar yorgundum. Bunu, yorgunluktan bitap düşmüş annesi en sevdiği yapışkan şekerlemeli pudingden yeterince almayı unuttuğu için küplere binen ve kahvaltıda onun yerine dondurma yiyen Sammy ile geçirdiğim zor bir sabah takip etti. Küçük bir fark gibi görünse de Otizmli bir çocuk için rutin her şey anlamına gelebilir ve sabahını düzeltmeye çalışmış olsam da zavallı Sammy bu değişiklikten tamamen etkilenmişti ve Mute'un varlığı bile ona huzur getirmemişti. Oradan ayrıldığımda, Mute'un Sammy ve bekar annesi Margie ile kalmayı teklif etmesine şaşırdım ama duygulandım; bir motorcudan gelse de yardım teklifi karşısında neredeyse ağlayacaktı.

Üstüne üstlük, ona mesaj atmış olmama rağmen Zeus bütün gün bana ulaşmamıştı.

Bu yüzden Waterford China'nın ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar yorgundum.

Şirket. Ailemin etkilemek istediği türden.

"Louise, Tanrı'ya şükür evdesin. Seni gönüllü olman için teşvik ettiğimi biliyorum ama sanki her boş vaktini merkezde geçiriyormuşsun gibi görünüyor," dedi Phillipa, Nina Ricci parfümünün bulutu üzerinde odaya girip yanağımın kenarındaki havayı öperken. "Ventura'lar gelmeden önce hazırlanman için on beş dakikan var. Yasmin'e yatağının üzerine koydurduğum elbiseyi ve pembe incileri giy, krem ya da beyaz değil."

"Anne, çok yoruldum," dedim usulca, ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanarak çünkü gerçekten de hızla tükeniyordum.

Bana karşı dudaklarını büzdü. "Louise, hasta kartını sadece işine geldiği zaman oynayamazsın. Ayrıca kemoterapinin başlamasına daha bir hafta var, bu yüzden kendini o kadar kötü hissediyor olamazsın."

Biliyor musun, kafamın içinde çığlık attım.

Onun yerine başımı salladım. "Tamam, sadece on dakika uzanacağım ve sonra hazırlanacağım."

"Peki," dedi annem elini umursamaz bir tavırla. "Yine de bu gece oyunda sana ihtiyacım var. Bu insanlar çok önemli. Javier Ventura Meksika'nın en zengin adamlarından biri ve Entrance'ın, işinin Kanada şubesini açmak için harika bir yer olabileceğine karar verdi."

"Harika," diye mırıldandım, odamda kısa bir teselli bulabilmek için ayaklarımı sürükleyerek büyük merdivene çıktım.

"Oh, ve Louise? Beatrice'in şık göründüğünden emin olur musun? Keşke bu garip dönemden çıksa."

Uzaklaşırken omzumun üzerinden bir el salladım ama annemin kız kardeşime yönelik eleştirilerini duymazdan geldim. Pembe-beyaz odamın kapısını açtığımda kız kardeşimi yatağıma uzanmış, Cosmo dergilerimden birini okurken bulduğumda şaşırmadım.

Hemen, "Sonunda nasıl bir adamla birlikte olacağını görmek için bir teste girmek ister misin?" dedi.

Çantamı yere bırakırken homurdandım, mokasenlerimi tekmeledim ve onun yanındaki fırfırlı yatağa yüzüstü uzandım.

"Hayır."

"Evet, Skater Boy var. Yani, artık patenci çocuklar var mı ki? 2000'lerin başı gibi değiller mi?"

Yatağın üzerinde döndüğünü hissedebiliyordum, böylece bana dönük oturuyordu ve sonra eli saçlarımı okşarken mırıldandım.

"En sevdiğim kız kardeşim nasıl?" diye sordu usulca. "Şimdi daha iyi," dedim, her zaman yaptığım gibi.

Ona bakabilmek için yanağımı yatağa doğru çevirdim ve yorgunca gülümsedim. "Başka bir köpek ve midilli gösterisi için hazır mısın?"

"Evet. Ben köpek olacağım, sen midilli ol," dedi geniş, destek dolu bir sırıtışla.

Gülümserken gözlerimi kapattım. "Günün nasıl geçti?"

"İyiydi. Bugünkü biyoloji sınavımdan %99 aldım. Bay Warren
Bana bir gün zekâ ve güzellikte seni bile geçebileceğimi söyledi," dedi kız gibi kıkırdayarak.

Hemen kaşlarımı çattım ve dirseklerimin üzerine yaslandım. "Bea, bebeğim, sen şimdiden her ikisinde de beni geçtin. Umarım bunu Bay Warren'ın sana söylemesine ihtiyacın yoktur ve umarım onun söylediklerini fazla ciddiye almazsın."

Bea hafifçe kızardı ve saçımın uzun bir tutamını parmağına doladı. Aynı tonda soluk saçlarımız vardı ama bunun dışında, 1.80'lik boyumuz dışında birbirimize pek benzemiyorduk. O henüz benim gibi dolgunlaşmamıştı ve içimden bir ses onun benim gibi kıvrımlı olmak yerine uzun ve zayıf olacağını söylüyordu ama ona daha iyi olabileceğini söylediğimde bile tıpkı benim gibi olmayı arzuladığını biliyordum.

Ellerimizi birleştirdim, tenimizdeki çıkıntıların hizalandığını ve parmaklarımızı sıkıca örerken kenetlendiğini hissettim.

Birleştirdiğimiz ellerimizi kalbime bastırmadan önce, "Seni seviyorum Bea," dedim.

Geniş ve mutlu bir şekilde sırıttı, o kadar kaygısızdı ki nefesim kesildi. "Seni daha çok seviyorum."

Kot pantolonumun ön cebinde vızıldayan telefonumun keskin titreşimi anımızı bozdu. Bea daha gözünü kırpamadan telefonu elime aldım ve ekran kilidini açtım.

Guardian Canavarı: Bu akşam 9'da seni bloktan alacağım. Ailene yatıya kalacağını falan söyle.

Kalbim helyumla doldu ve boğazıma doğru süzülme tehlikesi geçirdi. Telefonu göğsüme bastırdım ve sevinçten küçük bir kız gibi ciyaklamamaya çalıştım.

"Neler oluyor?" Bea telefonuma uzanarak sordu, ben sadece başımı salladım.

Bir elimin avuç içiyle alnını geriye doğru tutarken gülerek, "Çek git," dedim. "Bu özel bir şey."

"Hadi ama Loulou, söyle bana! Ben senin en iyi arkadaşınım. Başka kime söyleyeceksin? Reece'e mi?"

Sikeyi

m.

Reece.

Tanrım, bütün hafta boyunca onunla neredeyse hiç konuşmamıştım ve resmi olarak özel olmamamıza rağmen, onu fiziksel ve duygusal olarak neredeyse aldatmıştım.

Kahretsin, onunla gerçekten konuşmam gerekiyordu.

"Bu gece dışarı çıkıyorum ve annem ya da babam bir değişiklik yapmak isterse diye yerime bakmanı istiyorum. Yarın geceye kadar dönmeyeceğim."

Bea kaşlarını sallarken "Ooooh," diye mırıldandı. "Sonunda Reece ile sonuna kadar gidecek misin?"

Dudağımı ısırdım, Reece'in onunla seks yapmam için bana hiç baskı yapmamış olmasına inanamayacağım kadar minnettardım. El ele, ağız ağıza bir sürü şey yapmıştık ama son anlaşma konusunda ikimiz de tereddüt etmiştik ve şimdiye kadar Zeus'a vermenin imkânsızlığını beklemeyi ne kadar istediğimi fark etmemiştim.

Şimdi bu imkânsızlık gerçeğe dönüşmenin eşiğindeydi.

"Belki." Küçük kız kardeşime sırıttım ve yüzünü öpücüklere boğmak için öne atıldım, kulaklarımda kıkırdamasının sesini sevdim ve hayatımda ilk kez ayaklarımın altında kırmızı bir halı gibi serilen olası geleceği sevdim. "Duş alıp hazırlanmam lazım."

"Bacaklarını tıraş ettiğinden emin ol. Kirli sakal bırakmaktan daha kötü bir şey olamaz" diye seslendi.

Yataktan fırladığımda kahkahalar atıyordum, gecenin planlarıyla gençleşmiştim. "Sen bile Koca Ayak bacaklarını çekemezsin."

Kıkırdaması üzerine banyonun kapısını kapatırken omzumun üzerinden ona ters ters b a k t ı m .

Beklediğimden yirmi dakika sonra resmi yemek odasına girdiğimde annem, "Louise, hayatım, işte buradasın," d i y e mırıldandı. "Kızımız Javier'in kusuruna bakma. Bugünlerde ders dışı etkinlikleriyle çok meşgul. Bilirsiniz, yetenekli bir balerin, IB öğrencisi, amigo kız, okul yönetim kurulu üyesi-"

"Lütfen anne, eminim Bay Ventura benim başarılarımın bir listesini istemez. Onunkilerle kıyaslanamazlar bile," diye araya girdim ve anneme tatlı, bastırılmış bir gülümseme attım; bir diğer gülümseme de yanındaki uzun boylu, tertemiz bakımlı Meksikalı adama yöneldi.

Elimi tokalaşmak için uzattığımda parmaklarımın ucunu kavradı ve şaşırtıcı derecede dolu olan ağzına götürdü. "Mütevazı ve güzel. Burada nadir bulunan bir türün var Phillipa."

"Teşekkür ederim," dedim usulca ama pahalı, özel dikim takım elbiseli, İtalyan mokasen ayakkabılı, kaygan saçlı ve serçe parmağında altın yüzük olan bu adamın ölçüsünü çoktan almıştım.

Şeker kaplıydı, sınıfta yoksulluk içindeydi. Tavırlarından, kurnaz ve neredeyse vahşi bakışlarından belliydi.

Kahverengi gözleri diğerlerinden daha bulanıktı; çoğu canavarlarla dolu gizli derinlikler barındıran bataklık suyu.

Canavarları tanırdım, büyürken bir gardiyanım olmuştu, bu yüzden neye bakacağımı biliyordum.

Javier Ventura da onlardan biriydi.

Annem limonlu votka martinisinden bir yudum aldıktan sonra, "Çok güzel, değil mi?" diye sordu.

Genç kızlığımdan beri ona bu kokteyli yapıyordum. Ne zaman babam onunla ilişkisini kesse ve servis elemanları ona hizmet etmeyi reddetmek zorunda kalsa, beni alkol dolabına gönderir, bakır kokteyl çalkalayıcısını, dolgun bir yeşil meyveyi ve martini bardağını önce buzdolabında soğutmamı isterdi.

Debra'nın beni Lotus'ta tutmak istemesinin nedenlerinden biri de buydu. Çok iyi martini yapardım.

Bay Warren, Entrance Bay Akademisi'nden Müdür Adams, başçavuş Harold Danner ve yakışıklı subay oğlu Lionel ile birlikte oturdukları masanın etrafından dolanırken babam, "Hem de çok zeki," dedi. "Onun IQ puanlarını görmelisin Javier. Elbette benden alıyor."

Kahkahası yorumunu bir şaka gibi göstermek içindi ama ben daha iyisini biliyordum ve Javier'in ince gülümsemesini izlerken onun da bunu fark ettiğini biliyordum.

Gözleri tekrar bana dönmeden önce "Eminim," diye mırıldandı. "Karım İrina ile tanışmalısın. Seni çok sevecektir."

Sanki bir işaretmiş gibi, göz alıcı siyah saçlı, soluk tenli bir kadın, muhtemelen tuvaletten odaya süzüldü. Kıvrımlarını uygunsuz bir şekilde saran beyaz bir elbise ve yürüyen yıldız parıltısına benzeyen çok sayıda elmas giymişti.

Kupa karısını işaret et.

"Ah, sen hakkında çok şey duyduğumuz Louise olmalısın," diye mırıldandı Irina ellerimi avuçlarının arasına almak için öne doğru süzülürken. Kırmızı dudakları güzel bir gülümsemeye dönüştü. "Çok hoş. Biliyorsun, senin gibi birçok genç kıza danışmanlık yapıyorum. Bir gün stüdyoma gelmeli ve bana poz vermelisin."

Javier, "Eşim Meksika'da yetenekli bir fotoğrafçı ve yönetmen," diye açıkladı.

Dudaklarımı büzdüm ama Bay ve Bayan Smith'in mükemmelliği tüylerimi diken diken etse de bir şey söylemedim.

Annem, "Hadi yemeğe oturalım," dedi ve insanları kendilerine ayrılan sandalyelere oturtmaya başladı.

Sol taraftaki masanın ortasında, bir yanda Bay Warren, diğer yanda Javier'in arasında yerimi aldım. İkisi de hemen bana doğru eğildiler, gençliğimin ve güzelliğimin ateşine kapılmış pervaneler gibi, saten soluk pembe kombinezonumun dökümlü kıvrımlarında yuvalanmış göğüslerime bakıyorlardı.

"Louise," dediler ikisi de aynı anda ve sonra kıkırdadılar.

Bay Warren zarif bir el hareketiyle, "Lütfen, önce konuklar," dedi. "Louise ile istediğim zaman konuşabilirim."

Javier'in dudakları inceldi ama başını sallayarak kabul ettiğini belirtti ve Bay Warren'ın kaşlarını çatarak diğer taraftaki annemle konuşmak için arkasını dönmesini bekledi. Javier ancak o zaman bana daha da yaklaşarak, "Bu elbisenin içinde kesinlikle çok güzel görünüyorsun Louise," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim tarafsızca, konuşmayı nereye götüreceğini merak ediyordum.

Tecrübelerime göre, bu ya onların şehvetli niyetlerine karşı benim erdemimi test etmek için bir arka oda daveti düzenlemek ya da beni oğulları veya torunları için olası bir aday olarak sunmak içindi.

Bu durumda, başka bir şey olabileceğini düşündüm.

Aşçımız Bayan Henry ona meşhur Fransız soğan çorbasından bir porsiyon ikram ederken, "Ailenin seninle neden bu kadar gurur duyduğunu anlayabiliyorum," diye devam etti.

"Beni doğru yetiştirdiler," diye vaaz verdim.

Nasıl hatırladığıma neredeyse şaşırıyordum. Kıç öpmek zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu ama sanırım yıllar sonra bu kas hafızasından kaynaklanıyordu.

"Eminim," diye onayladı ama sesinde kazmak istediğim bir kara mizah damarı vardı.

Ben de "Babamla ne işiniz var?" diye sordum.

Yumuşak bir şekilde güldü. "İddialı. Ne istediğini bilen kadınları severim."

Irina'ya şüpheci bir bakış attım, o da tekrar güldü, bu sefer daha yüksek sesle, böylece annem ve babam masanın her iki ucundan da beni onaylayan bakışlar gönderdiler. Ne de olsa orada bulunma nedenim buydu; görünüşüm, gençliğim ve cazibemle konukları kayganlaştırmak, böylece annemle babamın siyasi liyakat, para, sosyal bağlantılar ya da evlilik dışı ilişkiler gibi ihtiyaç duydukları her şeyi onlardan alabilmelerini sağlamak.

"Irina sizi şaşırtacaktır, sanırım. Benim işlerimle çok yakından ilgileniyor ve kendi işinde de oldukça başarılı."

"Mmm."

"Babanızla olan işime gelince, ithalat/ihracat şirketimin Kanada şubesini açmayı umuyorum. Bunu yapmak için, doğru vergi muafiyetlerini elde etmek için onun siyasi desteğine ve kanun kaçaklarının kol gezdiği bir kasabada iş açmayacağım için onun manevi desteğine ihtiyacım var."

Hafifçe irkildim, bir kaşık dolusu yapışkan soğan ağzımın yarısına kadar sarkmış ve damlarken tereddüt ettim. Dikkatle kaşığı yerine bıraktım ve gözlerimi onun parlak, zeki bakışlarına çevirdim.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Yani sen kansersin..." Koyu renk gözleri avizenin ışığını yakaladı ve obsidyen gibi yansıdı, o anda olduğu gibi bana doğrultulduğunda insanlık dışı ve ölümcül keskinlikteydi. "Bu kasabada demek istiyorum. Anladığım kadarıyla Fallen MC yıllardır bu şehri hoyratça yönetiyor. Bunu düzeltmeyi planlıyorum."

"Peki bunu nasıl yapabilirsin?" Lionel masanın karşısından sordu.

Beni dinlemesine şaşırmamıştım. Benden dokuz yaş büyük olduğu için tam olarak arkadaş değildik, ama hayatımız boyunca birbirimizin etrafında olmuştuk ve biliyordum ki

Her şeyi dinlediğini ve çok ama çok az şeyi kaçırdığını bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Javier şarap kadehinin sapını okşarken gülümsedi. "Bir istila olduğunda, her seferinde bir sıçan öldürmemelisiniz, anlıyor musunuz? Hepsini öldürmelisin ve bunu yapmak için de bir düzene ihtiyacın var. Önce yiyeceklerini, temel yaşam araçlarını ellerinden alırsınız. Yiyecek olmazsa, fareler paniğe kapılır. Sonra, tuzakları kurarsınız. Bunlar aptal fareleri, gençleri ve yaşlıları, kadınları ve çocukları ortadan kaldırır. Geriye sadece erkek sıçanlar kalır ve onlar da açtır, delirmeye başlamışlardır. Sonunda onları dumanla dışarı atarsınız ve küçük sıçan deliklerinden dışarı döküldüklerinde, son sıçan kalana kadar onları teker teker vurursunuz, grubun en güçlü sıçanı ama diğer tüm sıçanların kendisinden önce ölmesini izlemek zorunda kalan sıçan. Ve sonra onun da beynine bir kurşun sıkarsınız."

Üreyen sivrisineklerle dolu durgun bir gölet gibi tiksinti dolu uzun ve durgun bir sessizlik vardı.

"Fare zehrinin de işe yaradığını duymuştum," dedi Lionel dalgın dalgın.

Şaşkın kahkahamı peçetemle örttüğüm öksürüğümün arkasına sakladım ama gözlerimiz masanın diğer ucundan birbirimize takıldı ve dans etti. Onunkiler yeşildi, ıslak çimenlerden ve olgun Granny Smith elmalarından daha yeşil.

Javier çorbasını bitirdikten sonra peçetesiyle ağzını silerken tek omuz silkerek "Elbette," dedi. "Daha az şiirsel elbette, ama farelerden bahsediyorsak sanırım bu işe yarar."

"Ama farelerden bahsetmiyoruz," dedim usulca.

Bana sinsi bir gülümseme fırlatırken gözleri yine parlıyordu. "Hayır Louise, öyle olduğumuzu sanmıyorum."

Omurgamdan aşağıya doğru inen bir ürperti dişlerimin arkasını sarstı. İri gözlerle Lionel'a baktım ve korkumun hafifçe gözlerine sızmasına izin verdim. Korktuğumu bilmesi için hiçbir neden yoktu çünkü Javier'in sözünü ettiği o "fareler" benim değer verdiğim, her şeyden çok sevdiğim insanlardı. Muhtemelen benim bir adam tarafından korkutulmuş, saf ve şımartılmış küçük bir kız olduğumu

düşünüyordu.

yemek masasında fare öldürmekten bahsediyordu. Yine de başını bana doğru eğip hafifçe salladığında gözleri sempatikti.

Bunun olmasına izin vermeyeceğini biliyordum, bunu görüyordum. Lionel Danner da polis teşkilatının geri kalanı gibi Düşmüş MC'nin ortadan kaldırılmasını istiyordu, belki de bu konuda zafer kazanabildiği sürece daha da fazla, ama o iyi bir adamdı, eski Western filmlerinde gördüğünüz o eski polislerden biriydi. Ahlaki kuralları ve her şeyi vardı, yani elinden gelse Düşmüşlerin fareler gibi dumanlanıp vurulmasına izin vermezdi.

Yine de bu beni pek rahatlatmadı, çünkü yapabileceğinden çok şüpheliydim.

Javier'e dönüp baktım ve onun uğursuzluk kadar siyah karga gözleriyle beni izlediğini gördüm. "Göreceksin Zorra, bir yıl içinde Düşmüşler Giriş'ten silinecek."

Twenty-Two.

Zeus.

Sokağa çıkma yasağından sonra ergen kızıyla gizlice dışarı çıkan ergen bir ahmak gibi bir blok ötede bekledim. İşin boktan tarafı, artık ergen olmadığımdan emindim - şakaklarımda yavaş yavaş beliren kırlar ve gözlerimin kenarındaki kaz ayakları bunu kanıtlıyordu- ama kız arkadaşım ergendi. Bu yüzleşmem gereken bir gerçekti çünkü onunla ciddi bir ilişkim varsa, ki akşamki planlarıma bakılırsa öyleydim, bu gerçekle acımasız bir düzenlilik içinde yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Kasım ayının ortasındaki gecenin soğuk karanlığında oturup Lou ile aramızdaki bu şeyin nasıl ters gidebileceğini düşünmemeye çalıştım ama gölgeler içinde sırılsıklam olmanın insanı düşündüren bir yanı vardı ve bir kadının kirazını almak üzere olduğunu bilmenin insanı dikkatli kılan bir yanı olduğu da kesindi.

H.R.'nin kendi yaşında bir kadınla görüştüğümü öğrendiğinde verdiği tepkiyi, King'in kendisinden iki yaş küçük bir kızı becerdiğimi fark ettiğinde yüzünün aldığı şekli ve onu yatağıma aldığıma dair her kanıt ortaya çıktığında kardeşlerimin gürültülü tezahüratlarını düşünüyordum. İnsanların ne düşündüğünü umursamadan büyümüştüm ama aynı zamanda yetişkin hayatımın çoğunu uğruna hayatımı yüzlerce kez verebileceğim iki çocuğa babalık yaparak geçirmiştim, bu yüzden seçtiğim kadını beğenmemeleri fikri göğsüme kanserli bir yumru gibi oturdu.

Bunu düşündüm, nefret ettim ve unuttum çünkü Harley'imi çalıştırıp gitmem gerektiği gibi gidecek irademyoktu ve yarın Lou'nun yanında uyandığımda da olmayacaktı.

Yastığı bir hale gibi, bakiresinin kanı sikimde kurumuştu.

Bu oluyordu. Ben ve Lou. Dürüst olmak gerekirse, kadife fiyonklu ve Mary Janes'li o güzel kızın, sanki onu kurtarmaya gelen İsa'ymışım gibi bir otoparkın karşısından kurşun yağdırarak bana doğru koştuğunu gördüğümden beri bu gerçekleşiyordu. İçimin derinliklerinde tuhaf bir yerde Lou'nun benim için yaratıldığını biliyordum.

Öyleydi.

Eski karım bir hataydı, diğer tüm kadınlar bir hataydı ve Louise Lafayette, yasak kız, en kötü seçenek, benim için tek kişiydi.

Onu beklerken motorumun kenarına yaslanıp günde bir tane içtiğim sigaramı içiyor, akşamki planlarım hakkında çok fazla endişelenmemeye ya da çok fazla tahrik olmamaya çalışıyordum ki nihayet ay ışığıyla aydınlanan gecede onun ay ışığı rengindeki saçlarının parıltısını gördüm.

Bana doğru koştu.

Saçları uçuşuyor, kolları havaya kalkıyor, herkesten daha güzel olan yüzüne tertemiz bir gülümseme yayılıyordu, Loulou yedi yaşındayken yaptığı gibi bana doğru koşuyordu ve daha fazla koşamayana kadar da koşacaktı, biliyordum.

Ve o yedi yaşındayken yaptığım gibi ve daha fazla dik duramayana kadar yapacağım gibi, onu kollarımın arasına aldım ve kendime doğru çektim.

Başını sağ kulağımın altındaki sevdiği yere gömdü, burnunu boğazıma bastırdı, dudaklarını nabız noktama dayadı ve alnını saçlarıma gömdü.

Ve lanet olsun, onun orada olması evimdeymişim gibi hissettirdi.

"Zeus," dedi ve bunu sadece söylemiş olmak için söylediği hissine kapıldım, çünkü bunu yapabileceğini biliyordu ve artık bu isim üzerinde hak iddia ettiğini biliyordu. Bana göre.

Ve sırf yapabileceğimi bildiğim için, o gür beyaz-sarı yelesinden başını geriye doğru eğdim ve o dolgun ağzı kendiminmiş gibi sahiplendim. Dilim dudaklarının arasından geçer geçmez, ağzımın içinde yumuşak bir şekilde inledi ve bana doğru açıldı. I

Derinlere inmek için başını eğdi, o ateşli ağzı keşfetmek sanki benim işimmiş ve bunu doğru yapmak için dünya kadar zamanım varmış gibi.

Bu beni derinden etkiledi. Bu kızla aramda hiçbir şey engel olamazdı; ne sik suratlı babası, ne yaşı, ne de kendi çocuklarım.

O benimdi.

"Benim," diyerek ondan uzaklaştım ve dudaklarını açık, nemli ve şiş halde bıraktım.

Kendime engel olamadım ve "Evet, her zaman" diye nefes alırken tatlı kırmızı alt dudağını yaladım.

İşleri fazla ileri götürüp onu bisikletimin üzerinde becermeden önce - bunu başka bir güne saklamayı aklımda tutarak - onu yanıma getirdim ve dikkatlice orospu koltuğuna bıraktım. Cüssemi bisikletin üzerine yerleştirir yerleştirmez, sırtıma yapıştı ve küçük zeki elleriyle karnımın alt kısmına doğru inerek bulduğu sert karın kaslarını ve kot pantolonumun önünden uzanan sertleşmiş sikimi okşamaya başladı.

"Bu bisikleti çarpmamı mı istiyorsun?" Elini benden çekerek gürledim.

Kulağıma kıkırdadı ama ellerini tişörtümden ve siyah kapüşonumdan yukarı kaydırarak avuç içlerini alt göğsümün derisine dayadı. Soğuk olacaktı, göbeğim bisikletin yanından geçen kış rüzgarlarına maruz kalacaktı ama umurumda bile değildi.

"Hazır," dedi bana boğuk bir sesle ve aletimde hissettim.

Ona başımı salladım, bu da bana bir kahkaha daha hediye etti ve sonra bizi karanlığa doğru ilerlettim. Sea to Sky Otoyolu'na girer girmez yüksek sesle kükredi, ellerini buz kütlesi gibi olana kadar havaya kaldırdı ve sonra tekrar giysilerimin altına soktu. Parmaklarına karşı şikayet hırıltımı hissetti ve kulaklarımdaki rüzgardan daha yüksek sesle güldü.

Dağ kenarındaki otoyolun inişli çıkışlı ve virajlı yollarında bir saatlik bir yolculuktu. Bir kızın ilk kez ciddi bir şekilde bisiklete binmesi için çok fazlaydı ve deri ceketi yoktu, sadece onu çok güzel gösteren küçük pembe bir kot ceketi vardı.

On dört yaşındaydı. Ama şikayet etmedi ve bir şekilde onun coşkusunun sırtıma yayıldığını hissedebiliyordum. Birkaç kez parmaklarını göğsümdeki kurşun yarasının çıkıntıları üzerinde gezdirdi ve sanki kalbime doğrudan bir hat çekmiş gibi hissettim. Bundan birkaç kez daha, serin parmaklarını karın kaslarımdan aşağıya doğru izledi, onları moğol gibi kaydırdı ve çelik gibi sert sikime doğrudan bir hat gibi geldi.

Sonunda ağaçlı dağın yamacına inşa ettiğim ahşap kulübeye ulaştığımızda, bir saniyeden kısa bir süre içinde bisikletten inmiştim ve bir sonraki adımda Loulou kollarımda ciyaklıyordu.

Güldü ama kendi deyimiyle Koala tarzı kollarını ve bacaklarını bana sımsıkı doladı ve ben onu eve taşırken, kapının kilidini açıp tekmeleyerek kapatırken parmaklarını saçlarımın ucunda oynattı.

"Seni bu kadar sabırsızlandıran ne?" diye sordu, sesinde mizah ve güven çınlıyordu.

Onu kapının yanındaki duvara yasladım, ev karanlık ve bayattı ve homurdandım, "Bunu yapabilmem için on yıl boyunca büyümeni bekledim." Sonra ağzımı onunkine kapattım.

Yaklaşık bir nanosaniye içinde dudakları yumuşak bir teslimiyet iniltisiyle ayrıldı ve dili benimkine dolanmak için dışarı çıktı. Saçlarımdaki parmakları enseme doğru kaydı ve sanki gergin kalçaları beni yeterince yakın tutmuyormuş gibi beni ona sıkıca sabitledi. Aldığı kadar iyi karşılık vermesine bayılıyordum, acının bu tarafında tıslayana kadar dudağımı ısırıyordu. Her nasılsa, ceketini çıkarmayı ve altına giydiği zarif küçük atleti ortaya çıkarmayı başardı, meme uçları soğuk yolculuktan çakıllı.

Onun tadına bakmalıydım, yıllardır onun tadını düşünüyordum ve bu beni delirtmeye çok yakındı. Bu yüzden bir kolumu sırtına ve kıçının altına dolayarak onu duvara doğru kaldırdım, sonra tankın kırılgan sol askısını dişlerimle kavradım ve ikiye ayırdım. Dudaklarım düşen tankın izini takip ederken nefesi saçlarımı karıştırdı. Pürüzsüz bronz teninin tadına bayılmıştım,

Sıcak, açık ağızlı öpücüklerimi göğsüne, dolgun göğüslerinin arasındaki derin kıvrıma bastırırken dilimin altında tuzlu ve tatlıydı. Sakallı çenemi oraya sürttüm, aşındırıcı temastan ürperdiğini hissettim ve sonra açıkta kalan göğüslerinin tatlı uçlarına bakmak için geri çekildim, kırmızı ve lanet ahududu gibi kıvrılmıştı.

Ağzım sulandı.

Sertleştirmek için birini dişlerimin arasına aldım, sonra diğerini yaptım.

"Zeus," diye nefes nefese kaldı Lou, onu sıkıştırdığım duvara doğru kıvranıyordu.

İsmimin onun ağzında bir dua gibi dudaklarından dökülmesi hem kafirce hem de doğru geliyordu. Başka bir adamın kilisesinin mihrabında dua etmeyi bırakmıştı, şimdi ayaklarımın dibinde ibadet ediyor ve bana adaşım, Olimpos'un Tanrısı gibi hissettiriyordu.

Onu daha yukarı kaldırıp dizlerimin üzerine çöktüğümde, onu dilimle kutsamaya ve kutsal sularının tadına bakmaya hazır olduğumda göğsümde gök gürültüsü toplandı ve boğazımı yuvarladı.

Yere düşüp kot pantolonunu dişlerimle çözüp çıkardığımda nefesi kesildi ama küçük külotunu sert bir çekişle yırttığımda "Bana bunlardan daha çok alsan iyi olur yoksa yırtacak külotum kalmayacak" diyerek beni şımarttı.

Kollarımı kalçalarının üzerinden ve altın rengi uyluklarının arasından geçirdim, böylece ıslak yarığının her iki yanındaki pürüzsüz teni okşayabiliyordum.

"Benimle yeni favori yemeğim arasında ne kadar az olursa o kadar iyi," dedim ona, parmaklarımı şişmiş klitorisinin iki yanına açıp dilimle kabaca kırbaçlayabilmek için geri çekerken.

Çığlık attı.

Ağzımı onun güzel, ağlayan amının üzerine bastırarak onu susturdum. Dilim kıvrımlarını ayırdığı ve tatlı kiraz tadı ağzımda patladığı anda cennete gittiğimi anladım.

Bir erkeğin tatmayı hayal edebileceği en tatlı amcığı. Onu ağzıma daha sıkı çektim ve ziyafet çektim.

İki gürültülü, çırpınan dakikadan sonra boşalıyordu ve bunu yüksek sesle, uzun ve görkemli bir şekilde yapıyordu, dilime karşı nabız atıyor ve adımı haykırıyordu.

"Siktir, Tanrım, hayır, İsa," diye bağırıyordu ama elleri saçlarımdaydı ve aşağı inerken bile dilimin onu çalıştırmasını sağlamak için dizgin gibi kullanıyordu.

"Bir adam yemek yerken onu bölme, küçük kız."

"Yine mi?" diye yalvardı, neredeyse hıçkırarak ağlıyordu.

"İyi bir kız olduğunu sanıyordum, küçük Lou, peki terbiyen nerede?" Başparmağımı girişinin etrafında dolaştırarak sordum.

Sikim o kadar sertleşmişti ki acayip ağrıyordu ama buna ihtiyacım vardı, yasal olmadan önce istediğim bu kızın bana yalvarmasını ve bunu yaparken adımı söylemesini görmem gerekiyordu. Böylece vücuduna ve yatağına kimi davet ettiğini kesin olarak biliyordu.

"Zeus, lütfen."

Kalçalarını eğdim, böylece dilimi güzel pembe göt deliğinden şişmiş klitorisine kadar kreminin üzerinde sürükleyebildim. Etrafımda bir kafes gibi sallanıyordu, şimdiden çok yaklaşmıştı.

"Siktir, sana ihtiyacım var. Lütfen, sikinin üzerine boşalmak istiyorum. Lütfen, lütfen," diye şarkı söyledi, beni amından uzaklaştırmak için saçlarımı çekti.

Kahretsin ama bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu, o rahat bakire amcığın sikimin etrafına geldiğini hissetmek. Odaklanmaya çalıştım, on yedi yaşındaki bir bakireyi tanımadığı soğuk ve karanlık bir evde, mutfağın zemininde neden almamam gerektiğini hatırlamaya çalıştım.

Denedim ve başarısız oldum.

Tekrar yüz yüze gelebilmemiz için onu aşağıya indirdim, sonra amcığını okşayan başparmağımı iki parmağımla değiştirdim ve tam içine soktum. Kalçaları bana karşı sarsıldı, bir yandan elimi becermeye çalışıyor, bir yandan da kemerimi tek elle çözmemi izlemek için aşağıya bakıyordu.

"Evet," diye tısladı ve gözleri parladı. "Göster bana."

"Bu sikin hayalini kuruyordun, değil mi?" Ona sordum, hala parmaklarımla onu beceriyordum ve bekaretini yok etmek üzereydim. Pantolonumun düğmelerini açtım ve boxerımın arkasından kalçama bastırdığım kaya gibi sert uzunluğumu ona gösterecek kadar kıçımdan aşağı ittim.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, gözleri o kadar ağırlaşmıştı ki beni görebilmesi mucizeydi. "Çok büyük."

"İstiyorsan, çıkar."

Hevesli elleri boxerımı karıştırmak için dışarı fırladı ve beceriksiz olmalarına rağmen, kumaşın altına kaydıklarında ve horozumu açığa çıkardıklarında gelmemek için dilimi ısırdım. Elini sikimin dibine sarmaya çalışıp başaramayınca gözlerinin korku ve heyecanla dolduğunu görmek çok ateşliydi.

"Ellerini boynuma dola Lou," diye mırıldandım, sikimin ucunu sıcak kadife amına sürtebilmek için elini kendi elimle değiştirdim.

İnledi ve kalçalarını oynatarak yaklaştı ama ben elimi kalçasına koyarak onu sabit tuttum. Alnımı onunkine, sikimi de dar deliğine bastırdım.

"Buraya kadar," diye uyardım onu. "Bundan sonra senin için ben varım."

"Sen benim için her zaman o oldun," diyerek içimi boşalttı. Sonra, aziz olmadığım ve yeterince uzun süre dayandığım için, ağzımı onunkine kapattım ve onu yuttum Damlayan amcığına doğru iterken sert bir inilti.

Zihnim parçalandı. İçimdeki canavarın zincirlerinden nasıl kurtulduğunu ve Lou'yu olması gerekenden daha sert kavradığını açıklamanın tek yolu buydu, kalçalarından sıkıca, saçlarından sertçe, ıslak, çiğ amcığını kalçalarım onun sularıyla dolana ve sırtımdan ter damlayana kadar sikimin üzerinde yukarı aşağı sürükledim. Zevkin başımı döndürmesini ve onu neredeyse nefes alamaz hale gelene kadar öptüğümü, boynunu her tarafı çiçekli morluklarla dolana kadar ısırdığımı düşünmememi açıklamanın tek yolu buydu.

Onu nasıl bu kadar sert becerdiğimi anlatmanın tek yolu buydu, onu her şekilde benim olarak işaretledim.

Ve buna bayıldı.

On yedi yaşındaki eski bakirem inledi, inledi, vahşi bir kedi gibi sırtımı tırmaladı ve nefesi yettiğinde onu daha sert sikmem için bana yalvardı. Büyük aletimin onu germesi ve kanamasına neden olması canını yakıyor olmalıydı ama o bunu o kadar çok seviyordu ki acıyı bile seviyordu.

Mutfağın zemininde terli, homurdanan hayvanlar gibiydik. Sevişmeyi çoktan geçmiştik, sadece kızışan, açgözlü canavarlardık.

Parmakları omuzlarımdaki terin içinde kaydı, sonra gözlerimi sabit tutmak için şakaklarımdaki nemli saçlara daldı.

"İzle beni," diye nefes almayı başardı. "Lütfen, beni boşaltırken izle."

Saçlarındaki elim sırtından aşağıya indi, böylece dolgun kıçını iki avucumla kavrayabildim ve içine bir kazık çakar gibi girebildim.

"Benim için geliyorsun, adımı söyleyerek yapıyorsun. Beni içinde taşıdığını bilerek ve benim ne olduğumu bilerek yaparsın."

Amcığı şimdiden dalgalanıyor ve kasılıyor, beni o sıkı, yakıcı kılıfın içine inanılmaz derecede derinlere çekiyordu. Taşaklarım kalktı ve ben de boşalacağımı biliyordum, sadece en karanlık fantezilerimde yaptığım gibi onun derinliklerine.

"İyi bir kız ol ve hemen şimdi benim için gel," dedim ve eğilerek sol omzuyla boynunun birleştiği yeri ağzıma aldım, dişlerimle onu sabit tuttum.

"Kahretsin Zeus," diye çığlık attı ölmek üzereyken, vücudu çoktan gitmiş, üzerimde titremeye, etrafımda sıkışmaya başlamıştı.

Yol boyunca adımı sayıkladı, ben içine girip çıktıkça dölleri aletimin üzerinde ılık ve ıslaktı, sonra lanet bir kükremeyle bitti. Her fışkırttığım döl

tüm vücudumu ona karşı sarsarak, ikimiz de birbirimize karşı bitkin düşene kadar içimdeki her şeyi dışarı sürükledi.

Son enerjimle tekrar soğuk zemine indim ve onu üstüme yatırdım. Güneşin altındaki bir kedi gibi yerleşti, ben ona göz kırpıp uykusunda bile yüzünde eksik olmayan gülümsemeyi fark edene kadar uykuya daldı. Sonunda kanaryayı yiyen kedi olduğunu söyleyen bir gülümseme.

Onun nasıl hissettiğini biliyordum çünkü kalbim çok hızlı ve çok sert atıyordu, hayatımın en zor orgazmından sonra olması gerektiği gibi durmuyor ya da yavaşlamıyordu. Ama uyuyamıyordum, hatta kanım pompalanırken ve zihnim dönerken gerçekten rahatlayamıyordum.

Saçları her yerdeydi, göğsümde, kollarımda ve karın kaslarımda sıcak ipek vardı ama bu hissi seviyordum, yanmış şeker ve sıcak kiraz kokusu etrafımı sarmıştı. Vücudumun üzerinde ağır bir battaniye gibi yayılmış uyuyor olmasına rağmen ona dokunmadan duramıyordum. Onun üzerimdeki hissini seviyordum, kıvrımları kenarlarıma değiyordu. Kalbime karşı göğsümdeki ağırlığını sevdim.

Bu kızın her şeyini sevdim.

Daha önce herhangi bir şüphem varsa bile, Lou'nun benim olduğu artık çok açıktı.

Onu bana yasaklayan milyonlarca lanet şey olması umurumda bile değildi.

Babasının beni tekrar hapse atmaya çalışacağını o.

Düşmanlarımın onu sakatlamaya, işkence etmeye ve öldürmeye çalışacağını bunun için.

Kendi çocuklarımın bu yüzden küplere bineceğini düşündüm. Onu tutuyordum.

"Bu kadar inanılmaz bir seksin ardından kimse bu kadar gergin olmamalı," diye mırıldandı Lou.

Kıkırdadım. Bir elimle saçlarını düzleştirdim ve bir elimle hepsini topladım, böylece geri çekip onu

gözlerini benimkilere dikti. Çocukken amcamın beni götürdüğü eski sinema salonlarındaki gibi ağır perdeler gibi açıldılar. Göz alıcı. Lou için eski Hollywood'da kullanılan kelime buydu; tam bir kadın, tam bir şımarıklık, tam bir cüretkârlık ve sadece erkeği için tatlı bir merkez.

Sadece benim için.

Şimdi bana bunu veriyordu, benim gibi sert erkeklerin arzuladığı o tatlılığı.

"İstemek için yapmak sen mutlu yeterli için Rahatla." Bana fısıldadı.

Lanet olsun o tatlılığa ve doğrudan kalbime gönderdiği acıya.

"Dışarıda hâlâ seni benden uzak tutmak isteyen şerefsizler varken rahatlayamam," dedim ona dürüstçe.

Gözleri parladı. "Beni tutmak mı istiyorsun?"

Gözlerimi devirdim ve tatlı kıçına bir tokat attım, o da kıvrandı. "Seviştiğim her orospuya onlar için 'o' olduğumu söylediğimi mi sanıyorsun? Kahretsin, ben o yollardan geçtikten sonra benim ayakkabılarımın içine girebilmek için çok sağlam bir erkek olmak gerekir ama ben kadınları bu konuda uyarmıyorum."

Lou kemiksi dirseklerini göğsüme dayayarak yüzünü ellerinin arasına aldı ve bana dik dik baktı. "Üzgünüm, sanırım düzinelerce kadınla yattığını ve onları mahvettiğini ima ettiğinde ne demek istediğini anlamadım."

"Küçük kız, yüzlercesini becerdim ve mahvettim."

Güzel yüzü şoka girdi ve sonra yüksek sesle gülerek beni şaşırttı, bunu yüzüme doğru eğilerek yaptı. Kendini toparladığında bana doğru eğilerek tüm vücuduyla sarıldı ve göğsüme doğru şöyle dedi: "O zaman onlar yerine beni tutmak istemen benim için iyi bir şey."

Saçlarına sırıttım ve ona tekrar sarıldım, neredeyse onu kollarımla iki kez sarıyordum. "İyi bir şey."

"Beni tutmanı isterdim, biliyor musun?" dedi bana, başını arkaya eğerek bana bakabildi.

Elimi başımın arkasına koydum ve homurdandım, "Ben de öyle düşünmüştüm. Kendimi kandırmayı severim.

Kendi kararlarımı kendim verdiğim için bunu çabucak halletmem gerekiyordu, seni tutmak istiyordum."

Kıkırdadı ve gözlerini kapattı, bana karşı eriyene kadar iç çekti.

"Çok mutluyum," diye mırıldandı. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve olabileceğimden de şüpheliyim."

Hayatta dört gözle beklediği her şeyi düşündüm -mezuniyet, evlilik, seyahatler, çocuklar- ve ona vermek için dört gözle beklediğim her şeyi düşündüm -kutlama partileri, yüzüğüm, tatiller, bebek Garros- ve yanıldığını biliyordum.

"Yaşayacak daha çok hayatın var evlat."

Bu sefer iç çekti, bu üzücü bir şeydi. "Günü gününe yaşamayı seviyorum, Z."

Bunu söylediğini duymak yüzümü tekmeledi ama anladım. Hayatı hafife almak için kanser olunmaz ve ne olursa olsun hayatı dolu dolu yaşamaya karar verdiği için onunla gurur duydum.

"Bunu yapabilirim," dedim ona, her ne kadar şimdiden düşünmeye ve plan yapmaya başlamış olsam da.

Bir motorcu olabilirdim ama planlı biriydim, motorum, dövmelerim, bedenim ve kesimlerim yüzünden herkesin bana verdiğinden daha akıllı bir adamdım. Her zaman ne istediğimi biliyordum ve yol boyunca bazı sürprizlerle karşılaşsam bile onu elde ettim.

Ve Lou'yu istiyordum. Bu yüzden onu elde edeceğimi ve normal toplumun ve motorcu toplumunun izin verdiği her şekilde kendime bağlayacağımı biliyordum.

Ama söylediklerine rağmen, dünya kadar vaktimiz olduğunu biliyordum, o yüzden acelem yoktu. Kamaramın zemininde sevgilime sarılarak uzanmanın keyfini çıkarabilir ve bunu onunla bir ömür geçireceğimi bilerek yapabilirdim.

Twenty-Three.

Çok ateşliydim.

Yarı uykulu halimde kafamı karıştırdı. Hiçbir zaman çok sıcak değildim. Kanser bazen ateş basmalarına neden oluyordu ama çoğunlukla hep üşüyordum. Neredeyse beni en çok korkutan şey soğukluktu çünkü bana zaten yarı ölü, kaskatı ve donmuş ama hayata tutunmaya çalışan biri olduğumu düşündürüyordu.

Bu yüzden, etrafımda ağır ve yakın bir şekilde bastırılan sıcaklık, gözlerimi açmama yetecek kadar kafamı karıştırdı.

Dövmeler gördüm.

Uzun, kapitone bir genişlikte, ağır kaslarla kaplı sırt bir uçtan bir uca güzel detaylara sahip vücut sanatıyla kaplıydı. Ortada Fallen amblemi, üzerinde Fallen MC kemerli büyük iblis kafatası ve altında Entrance, B.C. parantezi vardı.

Sonra kanatlar.

Kafatasının kenarlarından başlayıp kürek kemikleri ve ağaç gövdesi kalınlığındaki kollarının etrafından akıyorlardı. Küçük bir kızken yaptığım gibi parmağımı mükemmel bir şekilde işlenmiş tüylere dokundurdum, ellerimin altında gerçek hayatta bir melek olduğu için aynı huşu ile doluydum.

Cildi siyah mürekkebin altında pürüzsüzdü ama irili ufaklı yara izleriyle delik deşikti; paylaştığımız kurşunun onun içinden geçip bana saplandığı yerdeki pürüzlü yara izi, sağ kalçasından sırtının ortasına kadar çaprazlama uzanan ve bir bıçak darbesine benzeyen uzun, ince beyaz bir yara izi ve çok fazla yumruk yumruğa dövüşmekten parmak eklemlerinin derisini parçalayan düzinelerce küçük yara izi.

Bu bir savaşçı bedeniydi ve etrafımı korumacı bir şekilde sarmıştı, uykusunda bile beni koruyordu; kocaman sırtı gövdemin üzerinde bir göğüs plakası gibiydi, sağ bacağı

alt bedenimin üzerine atılmış ve sağ kolum beni daha da yakınlaştırmak için kalçalarımın etrafında kıvrılmıştı.

Ateşim olmasına şaşmamalı. Adam lanet bir fırın gibiydi. Buna bayıldım.

Aslında Zeus'la geçirdiğim son on saatin her şeyine bayılmıştım. Onu, yakışıklı, sert yüzünün etrafında havaya karışan bir duman kıvrımıyla büyük siyah bisikletine yaslanırken görmekten, beni mutfağa götürüşüne kadar, sanki bir saniye içinde ellerini üzerimde tutmazsa ölecekmiş gibi. Acıyı bile sevmiştim. Onu kabul etmek için acı çektiğimi bilmeyi seviyordum çünkü en iyi şeylerin her zaman zor elde edildiğini biliyordum ve bunun için, onun ve canavar horozu için çalışmayı seviyordum. Son olarak, ihtiyacının yoğunluğunu ve ilgisinin bütünlüğünü sevdim. Bana kabaca davranıyor, bükülebilir bedenimi sadece onu becermek ve sert yapmak için nasıl yeni pozisyonlar oluşturabileceğini görmek için büküyordu, ama cinselliğin dışında bana altın gibi davranıyordu. Cam gibi değil, kırılgan ve aşırı değerli bir şey gibi değil, zorunluluktan bakılması gereken bir şey gibi. Hayır, altından yapılmış bir şey; paha biçilemez, değerli ama yok edilmesi zor. Beni kirletmek ve eşit şartlarda savunmak istiyordu, deri zırhı içinde kirli bir şövalye gibi.

Daha önce hiç aşkın bir şey yaşamamıştım. Büyükbabam bana her zaman küçük bir kızken kanserden iyileşmemin bir mucize olduğunu, Tanrı'nın herkesin dualarını duyduğunu ve cennetin lütfuyla kurtulduğumu söylerdi.

Bunu hiç hissetmemiştim, özellikle de ikinci kez teşhis konulduktan sonra.

Ama dün gece Tanrı'nın lütfunu hissettim; gök gürültüsü, motor yağı ve kötü eylemlerden oluşan, deri ve mürekkeple bir arada tutulan farklı türde bir Tanrı.

Bir gece önce dinimi bu tür bir Tanrı'ya devretmiştim.

Her zaman Hıristiyanlığın herkes için olmadığına, inancın özel ve samimi bir şey olduğuna inanmıştım.

doğal olarak ortaya çıkar ve kendisini sizin aracılığınızla organik olarak ifade eder.

Artık hangi tanrıya dua edeceğimi ve onu memnun etmek için öleceğimi biliyordum.

Zeus Garro.

Daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde yerleşmiş hissettim, sanki son parçam da hizaya girmişti ve sonunda kendimle bütünleşmiştim.

Kendimi sakin ve emin hissediyordum, o kadar bilgeydim ki onunla patlayabilirdim.

Bu hissin geçeceğini biliyordum çünkü on yedi yaşındaydım ve bazı şeyler yaşamış olabilirdim ama bir Yoda değildim ama Zeus'la birlikte olduğum sürece bu bütünlük hissi devam edecekti.

"Düşünmek yok," diye homurdandı Zeus o kadar alçak sesle ve zorlukla anlaşılır bir tonda ki güldüm.

Bir göz kapağını aralayarak yıldız gibi parlayan gümüş gözünü ortaya çıkardı. "Çok ciddiydim."

"Biliyorum." Sakalına bir öpücük kondurdum ve sonra sırf yapabildiğim için parmaklarımı sakalına sürttüm. "Ama söz veriyorum, bunlar mutlu düşünceler."

Homurdanarak beni vücudunun altına doğru sürükledi, böylece bacaklarım zorla açılarak kalçalarının içeri kaymasını sağladı. Uzuvlarımı etrafına doladım ve onu kendime çektim.

"Öyle olsa iyi olur, dün gece sana en iyi hareketlerimi gösterdim."

Güldüm. "Seni yalancı, bana karşı nazik olduğunu biliyorum."

Yüzünü saçlarıma gömüp nabzımı öperken boynuma doğru gülümsedi. "Seni yavaş yavaş alıştırmalıyım. Uzun vadede zarar görmeni istemiyorum çünkü bundan sonra seni düzenli olarak kullanmayı planlıyorum."

"Öyle mi?" Kalçalarını ayarlarken ve sert horozunun tepesi girişime doğru kayarken bir nefes nefese sordum.

Dün gece son kez seviştikten sonra temizlenmemiştim çünkü orgazmım daha tam olarak geçmeden uyuyakalmıştım, bu yüzden döllerimizin bir kombinasyonu onun yolunu yağladı.

Zeus başını amıma dayadı ve yumuşak, güçlü bir kayışla eve girdi.

Yavaş ve tembel bir şekilde içime girip çıkarken "Evet," diye homurdandı. "Hemen şimdi başlıyorum."

"Tamam," diye nefes aldım, ona yapıştım ve kıpırdandım çünkü seksim ağrıyordu, ama sadece içimdeki gerginliğinin yatıştırabileceği bir şekilde.

Ağzımı almak için başımı çevirdi, derin ve kapsamlı bir şekilde yağmaladı. Ağzımdaki dilini, amımdaki sikini taklit edişini seviyordum. Benden uzaklaştığında inledim.

Bacaklarımın arasına diz çöküp topuklarının üzerinde geriye yaslanarak ıslak aletini elinde bir kupa gibi sergilerken sırıttı.

"Ne kadar da iyi bir kızsın, bütün bunları o daracık amına alıyorsun," diye beni övdü.

Onu öyle karşımda görünce ağzım kurudu.

Diğer tüm açılardan büyük bir adamdı, bu yüzden orada büyük bir adam olacağını bilmeliydim, ama onu çıplak ve ereksiyon halinde, çok kalın ve çok uzun, erik büyüklüğünde ve aynı morlukta alevlenmiş bir kafa ile görmek ağzımı sulandırdı ve kalbim onu içimde tuttuğum için gururla tekmeledi. Kocaman ellerinden birini sikinin dibine sarıp sıkmasını, sonra da pürüzsüz, sıkı bir hareketle ucuna doğru çekerek tepesine bir inci tanesi kadar sıvı getirmesini izledim.

O incinin tadını hayal ederken dilimi alt dudağıma götürdüm. Tadı doğrudan denizden koparılmış bir inci kadar tuzlu ve pürüzsüz olur muydu?

Dilimin üzerinde yuvarlamak, dudaklarımla onun tadını tanımlamak için çaresizdim.

"İstiyorsan gel al," diye meydan okudu, kara kaşlarının altındaki gözleri parlıyordu.

Uyarılmış haliyle korkunç görünmesine bayılıyordum, seni siker sikmez öldürecek bir şeytan gibi. Bu, onun

Beni daha ıslak, daha kirli, daha canlı hissettiren seks.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona bakacak şekilde çevikçe döndüm.

"Baş aşağı, kıç yukarı. Beni emerken o tatlı şeftaliyi görmek istiyorum."

Tanrım.

Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı. Neredeyse aşağılayıcıydı ama bunun yerine çok ateşliydi çünkü bu adamın bana hayran olduğunu, beni önemsediğini, bana saygısızlık eden herkesi öldüreceğini biliyordum. Talepleri, kaba ağzı bacaklarımın arasında uyarılma havuzu oluşturdu ve uyluklarımdan aşağı sızdı.

Keskin gülümsemesi üzerimdeki etkisini bildiğini gösteriyordu. "Yap şunu, küçük kız."

İnledim, pisliği seviyordum. Aramızdaki yaş farkını sadece bu şekilde, ikimiz yataktayken, o büyük, kötü, deneyimli bir adamken ve ben onun hevesli küçük kızıyken, memnun etmeye çok istekliyken sevmek.

Bu yüzden, onu memnun edeceğim.

Başımı eğerek ucundaki o inci gibi precum damlasını yaladım ve onun sansasyonel tadıyla inledim.

"Kirazlı lolipoptan daha iyi," dedim ona, ağzım sikinin üzerinde gezinirken ona bakarak.

Elleri saçlarımı karıştırmak için uzandı. "Bakalım hepsini ağzına sığdırabilecek misin?"

Nasıl kafa yapılacağını biliyordum. Zeus'a nasıl, ne zaman ya da kiminle edindiğimi söyleyeceğim bir beceri değildi ama kesinlikle onun üzerinde kullanacağım bir beceriydi.

Önce dilimi onun üzerinde kullandım. Sadece ucundaki ıslak uzunluğunu, prekumunun kuyusuna daldırdım, belirgin başının üzerinde döndürdüm ve hassas alt tarafını kırbaçladım. Ağzımı sonuna kadar açıp ağzıma sığdırabildiğim kadarını içine soktuğumda güçlü kalçaları hafifçe titredi.

Hepsini alamazdım. Yakın bir yerde değildi ve pratik yapmam gerektiğini biliyordum ama şimdilik bir elimle

diğerini de taşaklarını hafifçe çekiştirmek için kullandı.

Başını arkaya eğip uzun ve alçak sesle inlediğinde Cosmo dergisi için Tanrı'ya şükrettim.

Ağzım onun tadıyla sulandı ve onu ağzıma, boğazıma daha fazla sığdırmaya çalışırken horozunun üzerinde çıkardığım sesleri sevdim. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, bacaklarımın arasındaki su birikintisine uzansam, sadece klitorisime dokunarak boşalacağımı biliyordum.

Ben daha bunu yapamadan Zeus beni geriye doğru yuvarladı ve yatağın üzerine bir hanımefendi gibi yayıldı. Bir saniye içinde üzerimdeydi, sert elleri ayak bileklerimi kavradı ve derin bir yarık açmadan önce onları havaya kaldırdı.

"Çok esnek amına koyayım," diye inledi beni müstehcen bir şekilde açık tutarken.

Aletini içime sokmasını, sonra yavaşça tekrar tekrar çıkarmaya başlamasını birlikte izledik. Yavaş, derin ve o kadar sıcaktı ki bacaklarım onun avuçlarında titriyordu.

"Amını sikerken beni izle," dedi, saçları çatık kaşlı yüzünün etrafında çılgın bir karmaşa oluşturmuş, kaslı göğsü terden parlıyordu.

Ona karşı zorlanmaya çalıştım, beni daha sert becermesini istedim ama beni hareketsiz tuttu ve daha hızlı hareket etmek yerine, her vuruşunu kaba kasık kıllarını hassas klitorisime sürtünen bir öğütme hareketiyle bitirdi.

"İşte bu, küçük kız. Baban için gel," diye hırladı.

Anında yok oldum. Zihnimin dibi çöktü ve sıcak, ışıltılı bir unutuşa doğru serbest düşüşe geçtim. Belli belirsiz, zevkten hıçkıra hıçkıra ağladığımın farkındaydım ve Zeus şimdi vuran horozunun etrafında daha sıkı bir mengene oluşturmak için bacaklarımı birbirine kapatmıştı.

Onun geldiğini görmek için tam zamanında geldim.

Bronz teni sabah ışığında parlıyor, alnının çarpık düzlemini vurguluyor, alçak bir kükreme çıkarmak için açılan ağzının koyu kırmızısıyla tezat oluşturuyordu

Hala kavrayan amımın içine sıcak ve derin bir şekilde boşalırken tamamlandı.

İki yanımdaki kollarının üzerine çöktü, bana tembelce gülümserken yüzü acı verecek kadar yakışıklıydı. Göğüs kemiğime bir öpücük bıraktı, sonra bana bakarken parmaklarını alnımda ve saçlarımda hafifçe gezdirdi.

"Günaydın, küçük savaşçı."

Kalbim durdu, yeniden çalıştırmaya çalıştı ve başarısız oldu. Tekrar çalışmaya başlamadan önce derin ve acı dolu bir nefes aldım.

"Günaydın canavar," dedim ona gülümseyerek.

"Bu gece yine seni alacağım. Saatin kaç olduğu umurumda değil, bu gece seni yatağımda istiyorum."

İçime bir sıcaklık doldu. "Evet, tamam. Buraya tekrar gelecek miyiz?"

Bir şey hakkında endişelendiğinde yaptığını fark ettiğim gibi ağzını ovuşturdu. "Evet, seni eve götürmeden önce diğer kız arkadaşımla düzgün bir şekilde tanıştırmalıyım."

"Oh, Tanrım. Harleigh Rose'u tamamen unutmuşum," dedim ona, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Tanrım, onun yaşında bir kızla yattığını ona nasıl söyleyeceksin?"

Kaşlarını çattı. "Öncelikle, seni becermiyorum. Seni düzenli olarak beceriyorum ve bunu uzun bir süre boyunca yapmayı planlıyorum. Ayrıca sikişmeler arasında seni yemeğe çıkarmayı ve sikişmeden önce söylediğim gibi sana parti yapmayı öğretmeyi planlıyorum çünkü ben sözümün eriyim. Karmaşık olacağını biliyorum ama dün gece ciddiydim Lou. Artık benim kadınımsın. Belki bunu anlamıyorsun."

"Belki de bilmiyorum," diye kabul ettim, bir MC motorcusunun kadını olmanın ne anlama gelebileceğini ummaktan ya da tahmin etmekten çok korkuyordum.

"Benim yaşlı kadınım olacaksın. Kulüp partilerinde, etkinliklerde yanımda duracaksın. Mümkün olduğunca benim yatağımda uyuyacaksın, ta ki ben bunu her gece yapana kadar. Çocuklarımla tanışacaksın ve benimle birlikte bu drama katlanacaksın çünkü onlar benim hayatım ve sen de öylesin. Sana ne zaman vermek istesem sikimi alacaksın

ve sözlerimi dinleyeceksin.

ne zaman sana vermem gerekirse. Ve bir pislik olduğumda, çünkü ben bir erkeğim ve içimde bunu vermek için var, bana aklından bir parça vereceksin ve sonra beni affedeceksin."

"Yani biz çıkıyor muyuz?" Tanrım, çocuk gibi konuştum ama söylediklerini sindirebileceğim bir İngilizceye çevirecek kadar motorcu dili bilmiyordum. Ve bu yanlış anlaşılamayacak kadar önemliydi.

Dolgun dudakları seğirdi ve gülmemek için alttakini ısırdı. "Elbette evlat, çıkıyoruz."

"Götlük yapma, Z. Bu önemli!"

"Götlük yapmıyorum, Loulou, sadece seninle eğleniyorum, bunun dışında. Sanırım bundan sonra daha çok güleceğim ve gülümseyeceğim."

"Vay canına," diye fısıldadım, samimiyetinin duvarına çarptığımda ve öfkem içimden sökülüp atıldığında. "Bazen o kadar tatlı oluyorsun ki, bir canavar olduğunu unutuyorum."

Sırıtışı tehlikeli bir hal aldı. "Şu anda sana ne kadar tehlikeli olduğumu hatırlatacak zamanım yok ve muhtemelen çok ağrın var ama sanırım bu gece için bir şeyler ayarlayabilirim."

"Ben senin kız arkadaşınım," dedim ona, dehşete kapılmış ve henüz bunu unutamamış bir halde.

Sonuçta bu benim çocukluk hayalimin gerçekleşmesiydi, bu yüzden kendimi biraz rahat bıraktım.

"Yaşlı kadın," diye düzeltti.

Burnumu kırıştırdım. "Sanırım ikimiz arasında yaşlı olan sensin, Z."

Yüksek sesle güldü. "Bu doğru değilse ne olayım. Elimizde olan ve asla paylaşmayı ya da düşürmeyi düşünmediğimiz kadınlara böyle diyoruz. Güzel, değil mi?"

"Tamam," diye kabul ettim. "Motorcu kültürü hakkında öğrenmem gereken çok şey var."

"Bu gece derslerine başlayacağız. Çocuklarıma senden bir an önce bahsetmek istiyorum, o yüzden seni bir an önce hazırlayalım."

"Bu konuda çok korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Bu ikimiz için de geçerli," dedi ama sırıtıyordu ve bunu o kadar geniş yapıyordu ki, güzelliği nefesimi kesmişti. "Şimdi, seni okula götürmeliyim, kendimi yerleşkeye götürmeliyim ve bunu çabuk yapmalıyım çünkü geç uyuduk. Okulda başının belaya girmemesi için sahte bir not ya da başka bir şey yazmamı ister misin?"

Güldüm. "Hayır, sağ ol baba. Başım belaya girmez."

Yapmazdım çünkü Müdür Adams çok sevdiğim bir aile dostumuzdu ama aynı zamanda fakülte benim geç kalmalarıma ve devamsızlıklarıma alışkındı. Hepsi kanser olduğumu biliyordu.

Ama sevgilim yapmadı.

"Ağzını topla küçük kız, yoksa onu daha iyi kullanırım, tamam mı?" Bana ters ters baktı ama gri gözleri sıcaklıkla parlıyordu.

Ona gözlerimi devirdim. "Her neyse."

"Her neyse, öyle diyor," diye mırıldandı adam başını sallayarak. "Sen genç bir kız mısın yoksa dün gece iki kez ve bu sabah tekrar yatağıma aldığım kadın mısın?"

"İkisi de ve sen buna bayılıyorsun, seni pis yaşlı adam," dedim çenesini ısırmak için eğilirken. "Şimdi üzerimden kalk da duş alıp okul için hazırlanayım."

Üzerimden yuvarlandı ama yatakta kaldı, başının arkasında şişkin kollarıyla yatak başlığına yaslanmıştı, çarşaf kucağında toplanmıştı. Bir dakikalığına durup onun güzelliğine baktım, kanım, terim ve dölümle kaplıydı ve hiç bu kadar muhteşem olmamıştı.

"Aceleniz olduğunu sanıyordum."

"Güzel bir şeyi takdir etmek için bir dakikamı ayıramadığım gün, hayatta kalmak istemediğim gündür," dedim ona, topuklarımın üzerinde dönüp banyoya girmeden önce.

Kahkahası beni takip etti.

Twenty-four.

Hava ter ve patlamış mısır gibi kokuyordu, sesimi kalabalığın üzerinde yükselen tezahürata ayarlarken dilimde tatlı ve tuzlu.

Griffinler, Griffinler, Griffinler!

Winter Hoops turnuvasıydı; EBA'daki en büyük spor etkinliği ve tüm eyaletteki en büyüklerden biriydi, bu yüzden herkes ama herkes oradaydı, hatta tribünlerin kendi özel bölümlerinde mahkeme düzenleyen devamsız ebeveynlerim ve gösterinin yıldızı olan sözde erkek arkadaşım bile.

Reece rakip takımın pasını yakalamak için havaya fırladığında ve turuncu top avucunun altında bir hareket bulanıklığıyla sahaya doğru koştuğunda takımın geri kalanıyla birlikte ponponlarımı salladım. Devre arasına sadece üç saniye kala nefesimi kesen bir atletik şiir versiyonuyla smaç vurmak için ayağa kalktığında, kalabalık kulakları patlatan feryatlara ve Reece, Reece, Reece tezahüratlarına boğuldu!

Biz sporseverler yaratıcı bir grup değildik ama coşkuluyduk.

Reece takım arkadaşlarıyla el çırpıp sırtını döndükten sonra tribünlere doğru döndü ve benim için geldiğini anladım.

Avuçlarım ponponlarıma karşı terliyor.

Kızlığımı Fallen MC'nin başkanına kaptıralı bir hafta olmuştu.

Kendi elleriyle inşa ettiği kulübede her geceyi onunla birlikte yatağında geçirdiği bir hafta. Bana bunu söylediğinde, Kasım sonunun soğuk havasında gömleğini çıkarıp benim için odun kesmesini istemiştim. Böyle önemsiz bir işi yapacağına inanmadığımı söyleyerek onu kışkırtmıştım.

Ama gerçekten, hangi kız erkeğini terli ve çıplak göğüsle odun keserken görmek istemez ki?

Kulübe bundan çok daha fazlasıydı. Zeus'un hayatında hiç bilmediğim, ne kadar erken gelişmiş olursam olayım küçük kız benliğimin anlayamayacağı bir bölümdü.

Görünüşe göre adamımın boktan bir ailesi vardı. Benjamin ve Phillipa gibi ihmalci ve yüzeysel değillerdi. Kendini içkiye veren, bir işte tutunamayan ve kötü günlerinde, ipin ucunu çoktan kaçırdığı için kendi oğlunu döven annesinden para çalan bir baba gibi boktan ebeveynler.

Birinin küçük Z'yi dövdüğü gerçeği içimi şiddetli bir deniz gibi çalkaladı ve eğer bana çoktan öldüklerini garanti etmeseydi, yeni edindiğim silah becerilerimi onları avlamak ve atış talimi için kullanmak için kullanırdım.

Amcası Crux onu bir kanun kaçağı motosiklet kulübünün bekar başkan yardımcısının bir çocuğu kabul edebileceği kadar kabul etmişti. Crux'un Eugene'in babası olduğu ortaya çıktı, bu da Zeus ile bar sahibi arasındaki boyut ve huysuz yakışıklılık benzerliğini açıklıyordu. Zeus ailesinin evinden taşınacak yaşa geldiğinde, Crux ona malzemeleri vermiş ve genç Zeus Garro'ya bir şeyler yapmanın tek yolunun bunu kendi çıplak ellerinle yapmak olduğunu söylemişti.

Böylece Zeus kendine bir ev inşa etti ve sonra tıpkı amcası gibi Düşmüş MC'yi araştırdı.

Eugene ve Zeus'tan başka kimse bu küçük kulübeden haberdar değildi, bu yüzden her ne kadar son derece rustik bir yer olsa da, üç odalı ve banyosu ciddi anlamda eksik olsa da, gecelerimi orada geçirmeyi seviyordum.

Ama Zeus'la kulübede gece geç saatlere kadar ve sabahın erken saatlerinde vakit geçirmek, kemoterapiye ara vermeden önceki son hafta bale derslerim, Sammy ve Mute'la takılmak ve dönem sonu finallerine çalışmak arasında Reece'i görmeye vaktim olmamıştı.

Bu da bir haftadır eski bir bakire olduğum ve erkek arkadaşımın hala bunu bilmediği anlamına geliyordu.

Beni kollarının arasına alıp dudaklarıma kendini tebrik eden bir öpücük kondururken geniş, çocuksu bir sırıtışla "Çok destansı, değil mi?" diye sordu.

"Destansı," diye nefes aldım, çünkü suçluluk duygumla birlikte tehlikeli bir şeyin radarıma girdiğini de hissettim.

Tüylerim diken diken olurken gizlice omzumun üzerinden kalabalık spor salonuna baktım.

"Bebeğim, bunu takım için eve getirdiğimde çılgın bir parti sonrasına hazır ol," diye kulağıma üfledi Reece, kalçamı sıkmadan ve takımının peşinden takım sohbeti için soyunma odalarına gitmeden önce.

Gidişini izledim ama içimdeki o yanlışlık hissi geçmedi ve tezahürat kaptanım Cassidy bizi devre arası gösterisi için toparlayamadan, tuvalete ve imtiyazlara giden insan kalabalığının arasına daldım.

Tribünleri taradım, EBA'yı destekleyen yeşil ve sarı renklerin ve Giriş Devlet Lisesi tarafındaki kırmızı ve beyazın arasında bir yüz seçmeye çalıştım ama hiçbir şey gözüme çarpmadı.

Fark ettiğim şey Bay Warren'dı.

Tribünlerin yan tarafında kısmen gizlenmişti ama onu tanıdım çünkü papyon takan tanıdığım tek erkek oydu. Sıraların köşesini dönerek yaklaştım ve onun geçen yılki öğretmeninin asistanı olan ve şimdi yerel bir üniversiteye giden Talia McCutcheon ve geçen hafta tam onun sınıfından çıkarken ortaya çıkan benden bir alt sınıftaki kız Lily Foster ile konuştuğunu gördüm.

Merak kediyi öldürür sözü kafamda yankılanırken bile merak içimi yakıp kavuruyordu.

Yine de yaklaştım.

Yankılarla dolu spor salonunda üçünün ne söylediği duyulamayacak kadar gürültülüydü ama her iki kız da

Bay Warren'ın iki yanında parantez gibi durmuş, sessizce ve dikkatle dinliyorlardı.

Neden bahsediyor olabilecekleri konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Bay Warren uzanıp Talia'nın ellerini tuttu ve vücudu görüş alanımı kapatacak şekilde onu kendine çekti. Birkaç saniye sonra, güzel yüzünde derin bir kızarıklıkla uzaklaştı ve başını eğip kalabalığa karışmadan önce hızla çantasını karıştırdı.

Lily oyalandı, solgun ve korkunç derecede heyecanlı görünüyordu. Bay Warren onunla zaman geçirdi, etrafına kıvrılana kadar ona yaklaştı ama dokunmadı. Kireç yeşili sırt çantasını onun yaklaşmasını istemiyormuş gibi göğsüne yaklaştırmıştı ve kalabalığın arasına karıştığında müdahale etmeme ramak kalmıştı.

Bay Warren yüzünde küçük bir memnuniyet gülümsemesi, elleri ceplerinde ve ağırlığını topuklarına vermiş bir halde bir dakika boyunca öylece durdu. Rakibini şah mat ilan etmek üzere olan bir adam gibi görünüyordu ve bu benim omurgamda bir alarm dalgası yarattı.

Döndüğüm her yerde uyarı fişekleri görmemi sağlayan adamın o olup olmadığını merak ettim.

Sonra kolumda bir el hissettim ve kaba, geniş parmaklar daha etrafımda kapanmadan gerçek tehlikenin geldiğini anladım.

Zeus yüzümü ona çevirmeden, bir eli sırtımda, diğeri kolumda beni Bay Warren'ın az önce uzaklaştığı gölgelerin derinliklerine doğru götürdü. Ancak orada durmak yerine beni daha derine, tribünlerin metal kaplamasıyla spor salonunun duvarı arasındaki küçük boşluğa itti. Karanlık alana girdik ve sahadaki sesler hemen kesildi.

Gözlerim karanlığa alışamadan Zeus beni çevirdi ve bir direğe yasladı.

"Hâlâ o orospu çocuğuyla görüşüyor musun?" diye sordu bana, gümbürtüden daha alçak ve o kadar kontrollü bir sesle.

başımın belada olduğunu biliyordum.

"Ee, teknik olarak, en başından beri çıkıyor muyduk bilmiyorum," diye açıklamaya çalıştım. "Modern flörtün lojistiği biraz karmaşık."

"Benimle kafa mı buluyorsun, küçük kız? Yetişkin bir adamla spor olsun diye mi oynuyorsun, yoksa ergen sikine geri dönmeden önce birkaç şey öğrenmek için mi?"

"Zeus," diye seslendim ona öfkeyle ve bir elimi AC/DC tişörtüyle kaplı göğsüne, tam da yara izinin olduğunu bildiğim yere bastırdım. "Ondan ayrılmadım çünkü bu hafta her boş anımı seninle geçirdim ve seninle olmadığım zamanlarda, seninle olabilmek için her şeyi halletmekle o kadar meşguldüm ki onu görmeye vaktim olmadı. Sakin ol, Z."

Vücudu ellerimin altında taşa döndü. "Sence bir adam karısını başka bir adamla öpüşürken görürse sakinleşmesi mi gerekir? Bir dahaki sefere kulüp binasında bana asılan sürtükler olduğunda bunu hatırlayacağım, tamam mı?"

"Tamam, bu adil," diye itiraf ettim, çünkü o kadınlardan herhangi birinin Zeus'a dokunması fikri beni şiddetten çıldırtıyordu.

"Kesinlikle haklısın. Kızlarımı tezahürat yaparken görmeye geliyorum ama onun yerine H.R.'yi üniformasını giymiş ama spor salonunun arkasında serseri erkek arkadaşıyla sakso çekerken görüyorum. Sonra buraya geliyorum, en azından benim iyi kızım beni neşelendirir, o güzel küçük kıyafeti giyer ve bana daha bu sabah aletimin etrafında çıplak olarak nasıl yaptığını hatırlatacak şekilde splitler yapar diye düşünüyorum ve bunun yerine onu başka bir çöp erkek arkadaşıyla yüzünü emerken görüyorum. Buradaki lanet temayı görüyor musun?"

"Anlıyorum, kesinlikle," diye ciddiyetle kabul ettim ama sonra parmak uçlarıma basarak çenesini dişlerimin arasına alıp nazikçe ısırdım. "Özür dilerim."

Bir dakika boyunca bana sertçe baktı ve sonra başını salladı. "Tamam. Arkanı dön, eğil ve ayak bileklerini tut."

Ona göz kırptım çünkü vücudum çoktan ıslanmaya başlamış olsa da beynimin bunu anlaması daha uzun sürdü.

"Affedersiniz?"

Yumuşak bir alaycılıkla bana doğru eğildi ve şöyle dedi: "Eğil ve ayak bileklerini tut. Bu gece yapmayı planladığım gibi seni bu amigo kız kıyafetiyle becereceğim, ama burada yapacağım, böylece dışarı çıkıp o çocuktan ayrıldığında, döllerim içinde olacak."

Vücudumu öyle bir ürperti sardı ki dengem bozuldu. Tanrım, neredeyse başa çıkılamayacak kadar ateşliydi.

İyi ki her zaman bir meydan okumaya hazırdım.

Dönüp giderken bile ona ters ters baktım ve fırfırlı kenar beyaz çoraplarımın üzerinden ayak bileklerimi tutmak için kolayca aşağı uzandım. Eli hemen kıçımdaydı, nasırlı parmaklarının altında yoğuruyor, tüm yanağımı bir basketbol topu gibi kolayca avuçluyordu. Altımda kolayca yırtılamayacak kadar kalın bir amigo külotu vardı, bu yüzden onun yerine külotu üzerimden sıyırdı ve kumaş cebinde kayboldu. Sonra eteğimi yukarı kaldırdı ve başparmaklarını kıçımın dikişinden geçirerek beni açtı, böylece göt deliğimden seksimin kaygan yarığına kadar her yeri görebiliyordu.

Büyük avucunun içinde bütün vücudumu kavradı. "Bu artık benim. Yemek, sikmek ve oynamak için benim amım. İstediğim zaman almak için benim."

"Evet," diye tısladım, iki parmağı içime kayarak duvarlarıma takıldı, kıvrıldı ve bacaklarımı titretecek şekilde yavaş ama sert bir şekilde sürtündü.

"Bu benim için, küçük kız. Seni bir hatırlatma olarak beceriyorum ve bundan zevk almanı istemiyorum. Beni duyuyor musun?"

Tanrım, kulaklarımdaki kan uğultusundan zar zor duyabiliyordum. Ponpon kız arkadaşlarımın devre arası gösterisi için vücutlarını esnetirken çalan dans müziğini belli belirsiz seçebiliyordum. Bu tezat hoşuma gitmişti, vücudumu esnettiğimi, sadece bir erkek için özel bir devre arası şovunda açık tuttuğumu bilmek hoşuma gitmişti.

Acı kıçıma yayılmadan bir saniye önce keskin bir çatlak havayı kirletti.

"Lou," diye hırladı. "Gelmek yok, anladın mı?"

Parmakları ıslak amımın derinliklerinde oynaşıyor, önce bir, sonra iki ve üç kez daldırıyor ama asla istediğim gibi derinlere inmiyordu. Bir o yana bir bu yana kıvranıyordum, yüzüm utançtan ve tahrik olmaktan sıcaktı.

"Evet," diye mırıldandım çünkü ben kabul edene kadar beni sikmeyeceğini biliyordum ve ona içeride ihtiyacım vardı.

Kemerinin yumuşak takırtısını ve fermuarının metalik sesini dinledim. Elleri kalçalarıma geri döner dönmez, ona doğru itmeye başladım.

"Sikim için çok hevesliyim," diye homurdandı taşaklarını içime sokmadan önce.

Haykırdım, takımlar ikinci yarı için ısınmak üzere sahaya dönerken haykırışım kalabalığın tezahüratlarıyla birleşti. Kukum onun etrafında kasıldı, acı çekmeden onun genişliğini karşılamak için mücadele etti ve başarısız oldu. Acının sert ısırığını, sikinin başının serviksime çarpma şeklini seviyordum. Kendini yavaşça dar amımdan çıkardı, ikiye katlandığım için daha da sıkıydı ve sonra bana geri çarparken kalçalarımı sertçe kavradı.

Boşalmamak için ayak bileklerime tutunmaya çalışırken içimden bir inilti kaçtı.

"Seni duymama izin ver, Lou. Belki yukarıdan biri inlediğini ve seni becermem için yalvardığını fark eder. Belki heyecanlanırlar ve aşağıya inip bu seksi iniltilerin kaynağını bulmaya çalışırlar. Belki de seni iki büklüm olmuş, sikimi o tatlı genç amına sokarken yakalarlar."

"Kahretsin," diye küfrettim bir sonraki hamlesi beni öne doğru iterken.

"Benim iyi kızım çok pis. Ortaya çıkma fikrinden zevk alıyor." Zeus sert sesiyle benimle alay etmeye devam etti, sesi sanki fazladan bir çift elin yanan etimi okşaması gibiydi.

Beni daha sert ve daha sert deldiğinde onun için yüksek sesle inledim, tenimizin gürültülü tokatları ve nefesimin ağır sesi, tribünlerin altındaki boğuk, karanlık alandaki tek net seslerdi.

Zeus'un başparmaklarından biri kıçımın kıvrımına kayarak ıslaklığımı kıç deliğimin kıvrımlı girişinin etrafında döndürdüğünde elektrik çarpmış gibi sarsıldım. Zevk karnımın alt kısmında sarmallar çizerek tüm kaslarımı güçlü bir mıknatıs gibi yukarı çekti, böylece ağırlık merkezimi amımda hissettim, vücudum onun etrafında sıkıca çekildi

"Zeus, lütfen, sikeyim," diye mırıldandım.

"Gelmek ister misin?" diye homurdandı, başparmağı göt deliğime sertçe bastırdı, böylece tam içeri girdi ve yandı. "Benim pis amigo kızım sikimin üzerine boşalmak ister mi?"

"Kahretsin, evet, seni lanet olası piç," diye dişlerimi sıkarak ona küfrettim, sonra ayak bileklerimi bıraktım, ellerimi yere koydum ve bacaklarımı daha da açtım, böylece beni daha sert sikebilecekti ve ben de -sonunda- karşılık verebilecektim.

Kıkırdaması derin, karanlık bir şeydi, hınzırca ve gururluydu. "Gelmene izin verdim, Lou, oraya git ve o sikikle işini bitirmeden bu salonu terk etme."

"Evet, evet, tamam. Sadece lütfen," diye inledim, kıçımdaki başparmak dönerken ve duruşunu hafifçe alçalttı, böylece horozunun içimdeki hassas noktaya çarpmasını sağlayan bir açıyla içime girebildi. "Lütfen, sik beni, boşalmama izin ver."

Tekrar güldü, beni ayağa kaldırdı, böylece yerde sadece ayak parmaklarımın ucuyla ve şimdi belime dolanan kolumla dengede duruyordum ve "Gel o zaman Lou," dedi.

Öyle yaptım, vücudumun eklem yerlerinden ve dikiş yerlerinden patladım ki saçlarımın diplerinden ayak parmaklarımın ucuna kadar zevk hissettim. O kadar uzun süre boşaldım ki, vücudumun bir iplik yumağı gibi çözüldüğünü, doruk öncesi gerginlikten coşkunun gevşemesine geçtiğini hissedebiliyordum. Maçın ikinci yarısının başlama düdüğünün çalmasıyla tribünlerdeki taraftarların ayağa kalkıp tezahürat yapmalarının ezici sesi altında nefes nefese kalışlarım ve küfürlerim kayboldu.

Zeus sessizce bitirdi, amcığımdaki sikinin tekmesi ve kalçalarımdaki ellerinin sıkılaşması serbest bırakıldığının tek göstergesiydi.

Kükremesini tercih ederdim.

Başparmaklarıyla kıçımın iç kıvrımlarını okşadı, sonra her bir yanağı avuçlayıp sertçe sıktı. "Bu kıçı seviyorum."

"Fark ettim." Ayağa kalkmaya çalıştım ve kanın acıyla başıma hücum ettiğini hissettim.

Dengemi kaybedip düşmeden önce Zeus beni kollarıyla yakaladı ama ona gülümseyerek bakabilmem için göğsüne yeniden yaslanmam bir saniye sürdü.

Kaşlarını çatıyordu. "İyi misin?"

"Şey, adamım bir noktaya değinmek için beni iyice becerdi, bu yüzden fan-fucking-tastic olduğumu söyleyebilirim," dedim kocaman bir sırıtışla.

Tatmin olmadan önce bir süre bana baktı, sonra beni fıçı göğsüne doğru çekti ve "Buraya gel" dedi.

"Buradayım," dedim ama kıvrımlarımı sert düzlemlerine daha da sıkı bastırdım ve bir elimi saçlarına, diğerini sakallı çenesinin dik çıkıntısına koydum.

"Evet, ama bugün sevgilimi henüz öpmedim. Öpücüğümü dudaklarında taşımanı istiyorum, böylece istediğim gibi yanımda olamasan da, ponponları sallayan tatlı amigo eteğinle sana her baktığımda ağzına kırmızıyı koyanın ben olduğumu bileceğim."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Öyleyse öp beni."

Öptü.

Ağzı cehenneme açılan bir kapı gibi benimkinin üzerine kapandı, içimi alev ve dumanla doldurdu, kalbim hariç her şey kül olana kadar içimi yaktı ve geriye sadece onun için atan bir nabız kaldı.

İşini bitirdiğinde -ki acele etmedi- bacaklarım kemiksiz kaldı ve ağzımın içi onun tadı ve hissiyle kavruldu.

Beni yere bıraktı, böylece göğüslerim onun sert göğsüne doğru kaydı ve beni titretti. Sonra bir

Yüzü daha önce hiç görmediğim kadar şefkatli ve o sert, engebeli yüz hatlarında garip bir şekilde yakışıklıydı, halkalı parmağını şişmiş ağzımın üzerinde gezdirmek için eğildi.

"Gördüğüm en güzel ağız ama öpücüğümün izi daha da güzel."

Kollarını kavradım ve ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. 1.85 boyundaki bu tanrısal adamın da benim gibi gözleri kamaşmıştı.

Ellerinden biri uyluğumun iç kısmına doğru kayarak uyluklarımın arasındaki ıslak pisliğe bulaştığında ve dölünü tüm seksime bulaştırdığında hayal dünyamdan irkildim.

"Amigo kızım dölle doldu ve öpücüklerimden şişti," diye gürledi Zeus erkek memnuniyetiyle.

Göğsüne vurdum. "Tam bir mağara adamısın."

Elini eteğimin altından çıkardı ve ıslak başparmağını ağzına götürerek sularımızı emdi. "Mağara adamı değil, küçük kız. Bir motorcu ve senin için de şanslıyım, çünkü başka türlü bir adam lise basketbol maçında genç bir kızı sikip gününü gün edebilirdi."

Cebinden külotumu çıkarıp içine girerken gözlerimi devirdim. "Evet, ne şanslıyım. Her küçük kız kendi motorcusunu hayal ederek büyür, beyaz atlı prensini ya da CEO'sunu değil."

"Sen yaptın."

Beni dengemden çekerken bir gümbürtüyle göğsünün duvarına çarptım ve gülümseyen gözlerinin yanında sevdiğim kırışıklıkları bulmak için ona baktım. Parmağımı hafifçe bronzlaşmış kırışıklıkların üzerinde gezdirdim ve usulca, "Evet," dedim.

"Şimdi git ve ponpon şeyini yap, sonra da o dangalaktan ayrıl. Seni bu akşam saat yedide baleden alırım, tamam mı?"

"Otoriter." Başımı ona doğru salladım ama içimden gelmiyordu. "Ama iyi."

Başını salladı, pantolonunu giydi ve kemerini taktı, sonra elimi tutarak beni tribünlerin altındaki ince bölmeden çıkarıp ışığa doğru götürdü.

Spor salonunun parlak sarı ışığına alışmak için birkaç kez hızla göz kırptım, bu yüzden tribünlerin hemen yanında nöbet tutan Mute'u fark etmem bir dakikamı aldı, kalın kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve yüzü Buckingham Sarayı'nın dışındaki askerler kadar esrarengizdi.

Şiddetle kızardım ve Zeus'un ayağını tekmelerken tısladım, "Z, o lanet Mute'un aşağıda ne yaptığımızın farkında olduğu konusunda beni uyaramaz mıydın?"

Omzunun üzerinden bana baktı ve güldü. "Sanırım Mute senin gibi görünen bir kızla benim gibi davranan bir erkek arasında neler olduğunu biliyor, Lou."

Mute'a dönüp "Üzgünüm, Mute" dedim.

Bana yan gözle bakarken düz ağzı hafifçe seğirdi. "'S cool."

Zeus dikkatimi ona çekmek için kıçımı çimdikledi ve "Sonra, küçük kız. Gelmene neden izin verdiğimi unutma. Bugün buradan ayrılmadan önce bunu yaptığından emin ol."

Mute kahkahasını gizlemek için boğazını temizledi.

Z'ye ters ters baktım ve amigo takımıma tekrar katılabilmek için tribünlere doğru yürüyen insanların arasına karıştım. Kızlardan biri bana nereye gittiğimi sorduğunda, başımın döndüğünü ve biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim (ki Zeus'un bana yaşattığı orgazmdan sonra bunu yaptım) ve eski melek arkadaşlarımdan biri yeni rujumun rengini beğendiğini söylediğinde, ona adının Canavar Kırmızısı olduğunu söyledim.

Twenty-five.

Zeus.

"Peki, kız kim?"

Tribünde oturmuş, kızımın sahanın diğer tarafındaki ponpon kız üniforması içinde somurtmasını izliyormuş gibi yapıyordum, ponponları elinde ölü ağırlıklarmış gibi tutuyordu. Maçta olmaktan hiç etkilenmemişti ama mezun olmak için ders dışı kredilere ihtiyacı vardı ve başka bir şeye kaydolmak için çok geç olmuştu, bu yüzden amigoluk yapacaktı. Çok sinirlenmişti. Zeki bir çocuktu ama kardeşi King gibi değildi. Kitaplara ve normal lise deneyimine ilgi duymuyordu. Hayır, benim kızım annesine çok fazla benziyordu. Kendisinden yaşça büyük adamlarla bira içmeyi, okulda derse giriyormuş gibi kötü kararlar vermeyi ve her fırsatta bana itaatsizlik etmeyi severdi.

Çocuğu seviyordum, onu bir sonraki nefesimden daha çok seviyordum, ama o benim için tam bir baş belasıydı.

Yine de onu desteklemek için oradaydım çünkü Garros ve The Fallen'ın yaptığı buydu. Önemli şeylere de önemsiz şeylere de gittik çünkü günün sonunda sizi destekleyen tek şey ailenizdi ve H.R.'nin yaptıklarından hoşlanmasa bile onun arkasında olduğumuzu bilmesini istedim.

Oğlum King ve karısı Cressida da benimleydi. King'i birkaç hafta önce Şükran Günü için eve çağırmıştım ve ona Nightstalker'lar hakkında bilgi vermiştim ama şimdi ikisi de üniversite sınavlarına çalışıyorlardı ve bunu Giriş'ten yapıyorlardı. Oğlumun üniversiteye giden ilk Garro olması çok havalıydı ve ben de onunla gurur duyuyordum.

ama onu evde görmek güzeldi. Kulübe aday olmak ile kulüp tarafından bir sonraki Başkan olmak üzere yetiştirilmek arasında garip bir yerde duruyordu ve o bir şeylerin parçası olmadığında işler bana tam olarak doğru gelmiyordu.

Ve işler kötüye gidiyordu.

King ve Cress, Entrance'ı bir skandal bulutu içinde terk etmiş olsalar da geri dönmüşlerdi ve ikisi de Harleigh Rose'u desteklemek için eski mekanlarına geri dönmüşlerdi.

Bunun için onları sevdim.

Cress geçen yıl çocuğumun İngilizce ve Tarih öğretmeniydi ve birlikte olmuşlardı. Zeki ve geveze bir kadının yer aldığı her hikâyede olduğu gibi karmaşıktı ama sonunda güzel ve aşık olmuşlardı. King şu anda bile kızın yaralı ellerini avuçlarının içinde tutuyor, avuçlarındaki izleri dalgın dalgın ovuşturuyor, sanki en başta o izleri almış olmasını değiştirebilmeyi diliyormuş gibi.

Ben de öyle.

Nightstalker'lar daha önce de ailemizin peşine düşmüştü ve bu Cress'in ellerinden çivilerle bir sandalyeye çivilenmesiyle sonuçlanmıştı. O gece Nightstalker'ların başındaki orospu çocuğunu öldürmüştüm, kafatasının arkasından bıçaklamıştım. Ama daha önce de söylediğim gibi, bir kafa kesersen üç tane daha çıkar.

Cress bugün bizimle olduğu için çok mutluydum, sanki bir motorcu bebek olarak doğmuş ve büyümüş gibi deri ceketinin altında yırtık kot pantolonu ve kendine özgü kitap gibi tişörtüyle b e n i m l e erkeğinin arasında oturuyordu.

"Zeus?" diye sordu, beni o ana geri getirdi. "Sana bir soru sordum."

King gülerek, "Babamın kimseyle çıkmadığını biliyorsun, Cress bebeğim," dedi ve bir kolunu Cress'in üzerine atarak onu daha da yakına çekti, böylece Cress yarı yarıya kucağına oturmuştu.

Etrafımızdaki insanlar bizi izledi, deriye ve özgüvene, Cress'imizin güzelliğine ve yanındaki erkeklerin sertliğine kapıldılar.

İnsanlar her zaman izlediler ve imrendikleri ama kendileri için almaya cesaret edemedikleri şeylerden nefret ettiler.

Yani üçümüz iyiydik, bakışlara alışmıştık ve umursamıyorduk.

"Adam haklı," dedim çenemi oğluma doğru eğerek. "Biriyle çıkma."

Cress bana şüpheyle baktı. "Devre arasında on beş dakikalığına ortadan kayboldun ve biliyorum ki H.R.'nin salak erkek arkadaşı Cricket'ı buradan defolup gitmesi için tehdit etmen o kadar zamanını almadı."

King gözlerini devirdi. "Bebeğim, cidden, bir yetişkin gibi küfretmeye başlamalısın."

Dilini ona doğru uzattı ve sonra tekrar bana döndü. "Lütfen bana Norman Rockwell tarafına geçip bir ev kadınıyla yatmadığını söyle?"

Çok güldüm çünkü o kadar komikti ki aklım almadı. İşim bittiğinde gülümsememi sakalımdan sildim ve sorusunu ciddiye almaya çalıştım. "Hayır öğretmenim, bir ev kadınıyla yatmıyorum."

Rahatladı. "İyi, çünkü cidden, bu Entrance annelerini tanıyorum ve 'boğayı evcilleştirmek' ve seninle bir tur atmak hakkında konuştuklarını duydum. Böyle kadınlar senin gibi bir erkeği idare etmek hakkında hiçbir şey bilmez Zeus Garro ve sen de onlara bulaşmamalısın."

King'e baktım. "Düşündüğü şeyi yapmadığım halde kadın bana az önce ders mi verdi?"

"Bu bir önleyici saldırıydı," diye açıkladı eskiden olduğu gibi ilkeli ve düzgün küçük bir öğretmen gibi. "Ve ben artık öğretmen değilim, o yüzden bana 'öğretmenim' demeyin."

King onu görmezden gelerek, "Öyle yaptı," diye onayladı.

"Bunu yapar." "Buna nasıl katlanıyorsun bilmiyorum," dedim ona, bilerek

Cress'in kıllanmasına neden olan rahatsızlığı görmezden geliyordum. Onu kızdırmak hoşuma gidiyordu, küçük bir köpek gibi şirindi.

deliydi. "Güçlü bir adam yetiştirdiğimi biliyordum ama bir aziz yetiştirdiğimi bilmiyordum."

King güldü, tıpkı kız kardeşi ve benim güldüğümüzde yaptığımız gibi başını arkaya attı. Annesi gibi sarışındı, benden daha zayıftı ama artık neredeyse yirmi yaşına gelmişti ve gözlerimin rengi dışında bana hiç benzemiyordu. Ama o kadar benim oğlum gibiydi ki bazen yüzüme tokat gibi çarpıyordu. Benim gibiydi ama çok şükür daha iyiydi.

"Kesin sesinizi, ikiniz de," diye tersledi Cress ama içinde gerçek bir sıcaklık yoktu. "Zeus, beni elimizdeki konudan uzaklaştırmaya çalışıyorsun ve ben bundan vazgeçmeyeceğim. Sende farklı bir şeyler var."

Eğer bu doğru değilse lanet olsun. Tribünlerdeki babaların ve erkek kardeşlerin gözünü korkutmak, bastırılmış anneleri ve meraklı küçük kızları tahrik etmek için yüzümde her zamanki kaş çatma ifademle orada oturuyordum ve bunu öne doğru eğilerek, kollarımı dizlerimin üzerine koyarak yapıyordum, böylece arkamdaki sıradaki insanlar giydiğim kesiği, arkadaki The Fallen sembolünü açıkça görebiliyordu. Gülümsemiyordum, jig yapmıyordum ya da güzel bir gün olduğuna dair bir pop şarkısı söylemiyordum.

Yine de bir şekilde ben bile farklı göründüğümü biliyordum. Etrafımdaki havada bir terslik vardı, sanki görünmez bir sefalet örtüsü kalkmıştı ve insanlar beni daha net görebiliyordu. Hatta ben bile kendimi daha net görebiliyordum.

Mutluydum ve çocuklarımın büyüyüp güçlendiğini görmekten çalınan mutlu anlarla, kardeşlerimin taşranın sıcak yollarında arkamda sıraya girerek bana yaşattığı anılarla ve rastgele bir amcığı sikmenin verdiği kısa süreli zevk fişekleriyle geçen yıllardan sonra, bu tür bir mutluluk beni sarstı.

Evet, ben farklıydım ve Cress bunu göremeyecek kadar zekiydi.

o.

Ona yalan söylemek için bir neden yoktu. Lou ile daha erken tanışacaktı.

Çünkü kızımı "aileyle tanışmak" için Pazar akşam yemeğine

getirmeyi planlıyordum.

Ama ben bencil bir adamdım ve kirli sırrım olan genç kadınımla sadece bir gece daha geçirmek istiyordum.

"Sessiz ol kardeşim." King yüksek sesle haykırarak ayağa kalktı ve en iyi arkadaşını sırtını sıvazlayan bir kucaklamayla karşıladı. Mute dokunulmaktan hoşlanmazdı ama King'e alışkındı, onu dünyadaki herkesten çok seviyordu ve sanki haftalardır değil de yıllardır ayrıymışlar gibi ona sarıldı.

Ayrıldıklarında ikisi de gülümsüyordu.

"Bunca zamandır burada mıydın? Neden bizimle oturmuyorsun?" King, Mute'a yer açmak için yanında oturan adama elini sallayarak sordu.

Adam oğluma göz kırptı, bana ve benim büyüklüğüme baktı, sonra yer açmak için diğer tarafındaki kişiyi zorla itti. Ona manidar bir şekilde sırıttım ve yutkunmasını izledim.

Nefesimin altında gülerken, Mute'un "Yapacak bir işim var" dediğini duydum.

Sikeyim.

Kendime sakin olmamı söyleyemeden kaskatı kesildim. Cress sırları ortaya çıkarma konusunda tam bir şahindi ve içimden bir ses benimkinin de havaya uçmak üzere olduğunu söylüyordu.

King kaşlarını çatıyordu. "İş mi? Lanet olası bir lise basketbol maçında mı?" Güldü ve bunu yaparken Mute'un saçmaladığını doğrulamak için bana baktı.

Mute asla saçmalamazdı ve ne yazık ki asla yalan söylemezdi.

"Foxy'ye göz kulak olmalıyım," dedi, spor salonunun karşı tarafında ters takla atan kıza bakarak.

"Foxy?" King ve Cress aynı anda söylediler.

Durumu komik bulacak ruh halinde olsaydım komik olabilirdi.

Gözlerimi kapattım ve avuçlarımı onlara bastırdım çünkü ne olacağını biliyordum.

"Louise Lafayette," diye açıkladı Mute onu göstererek. "Altın saçlı, altın tenli ve Barbie gibi mavi gözlü olan."

Tanrım, çocuk hiç konuşmazdı ve şimdi lanet olası Shakespeare'di.

Gözlerimi açtım ve parmaklarımın arasından Cress'in bana bir sübyancı gibi baktığını ve King'in ağzının bir Quarter Pounder'ı çiğnemeden yutacak kadar açık olduğunu gördüm.

İçimi çektim, ellerimi indirdim ve Mute'a bir bakış attım. "Bunu bilerek mi yapıyorsun yoksa yapmadan duramadığın şeylerden biri mi bu?"

Mute bana göz kırptı.

Hiç yardımcı olmuyorsun o zaman.

Cressida, "Zeus, lütfen bana Louise Lafayette ile yattığını söyleme," diye nefes aldı. "O daha bir çocuk!"

"Cress bebeğim," diye mırıldandı King, onun yanına oturarak

-Kadınını kontrol etmek için faydasız bir çaba. "Konuşmadan önce düşün."

"İkiniz sevişmeye başladığınızda King'in çocuk olduğu gibi o da çocuk mu?" Parmağımdaki kafatası yüzüklerinden birini yirmi dakika önce Lou'yu becerirken yamulmuş olan parmağıma takarak yumuşak bir sesle sordum.

Parmaklarımı burnuma götürdüm ve onun tuzlu karamel kokusunu yakaladım. Cress'e sinirlenmek yerine buna odaklanmaya çalıştım.

"Bu-" Cress ağzını açıp kapattı. "Bu farklıydı ve sen bunu biliyorsun!"

"Farklı olduğu konusunda bir bok bilmiyorsun," dedim ona. "Dikkatli ol, Cress."

"Queenie," dedi King kararlı bir sesle. "Bırak babam açıklasın."

Küstahlığını dizginlemeye çalışarak bir an için dudaklarını büktü.

Sürpriz olmadı, başarısız oldu.

"Hayır, cidden, ne oluyor Zeus? Louise belediye başkanının on yedi yaşındaki kızı! Daha geçen yıl The Fallen MC'yi ve özellikle de seni bu kasabadan kovmak için lanet bir kasaba toplantısı düzenleyen bir adam olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım."

Dişlerimin arasından ona "Hafıza iyi çalışıyor," dedim.

Onu korkutmak istemedim, zaten yarattığımızdan daha fazla olay çıkarmak istemedim. Lou'nun liseyi bitirmesi gerekiyordu, biz onun ana akım toplumuna girmeden önce. Oğlumun karısının bizi lanet olası bir lise basketbol maçının ortasında ifşa etmesine ihtiyacımız yoktu.

"Geri alamayacağım bir şey söylememek için gerçekten çok uğraşıyorum ama Zeus, bunun nasıl yanlış olmadığını anlamama yardım et?" diye yalvardı bana, gözleri kafeslenmiş suçlamalarla çılgına dönmüştü.

O kadar çamura saplanmış ebeveynler tarafından yetiştirilmişti ki, kalıcı olarak çamura ve onların boğucu, yargılayıcı yöntemlerine kök salmışlardı. Bunu biliyordum, buna şahit olmuştum ve onu bundan korumuştum, sonra da kendisinin böyle olmaktan uzaklaşmasını izledim, bu yüzden öfke içimde inecek bir yer arayan gök gürültüsü gibi yuvarlanırken bile kendime sakinleşmemi söyledim.

Ona doğru eğildim, gerekenden daha yakındım ama tehdidin onun için gerçek olması gerekiyordu ve ellerimi kullanmak istemedim.

"Dinle beni, öğretmenim. Seninle tanıştığımda, nefret ettiğin bir hayatı yaşayan, bastırılmış, üzgün, küçük bir kadındın ve istediğin tek şey, seni bundan kurtarabilecek tek şey benim oğlumdu. Sence neden öğrencini becermene, oğlumun yanında durmana izin verdim? Çünkü ben bir asiyim ve hiçbir şey umurumda değildi. Hayır demeye ne dersin? Daha genç birini istemenin, ona sahip olmayı düşünmenin bile seni karanlık ve yozlaştıracak kadar yasak birini istemenin nasıl bir şey olduğunu bildiğime ne dersin? Aşkı gördüğümde anlarım ve sen bunu eski karımla birlikte olduğum için mi anladığımı sanıyorsun? Hayatta olmaz. Bunu biliyorum çünkü bir meleğin ruhuna sahip küçük bir kızın büyümesine yardım ettim ve o bir kadına dönüştüğünde ve yaşadığı her şeyden sonra hala bir şekilde o lanet ruha sahip olduğunda ve o tür bir kadını kollarımda tutma şansım olduğunda, bunu almayacak kadar deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Cress bana göz kırptı.

King de öyle yaptı, yüzü gevşekti ve uzun zamandır görmediğim kadar genç görünüyordu.

Mute memnun görünüyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve ağzında lanet bir gülümseme vardı.

Evet, piç kurusu bunu bilerek yapmıştı. "Bazen Cress, oğlumdan bile daha genç oluyorsun,"
hayal kırıklığına uğramış bir kaş çatmayla anlattı.

Hafifçe nefes aldı ve bir kolunu kalçalarına dolayan ve onu kucağına kadar sürükleyen King'e doğru eğildi.

"Mektuplar," dedi King. "Onları yazdığını hatırlıyorum, eve döndüğünde bile her hafta yazmaya devam ederdin.
H.R. senin çalıştığını falan sanıyordu ama ben başka bir şey olduğunu biliyordum. Onları yazdıktan sonra hep sinirlenirdin, hayal kırıklığına uğrardın."

"Her zaman zeki bir çocuk olmuşumdur," dedim ve öne doğru eğilip çenesine hafifçe vurdum.

"Louise Lafayette'e aşıksın," dedi Cress yumuşak ve merak dolu bir sesle. "Zeus Garro aşık ve bu aşk benim kalp kırıcı ve güzel eski öğrencim Louise Lafayette'e."

King, "İkinci favorim," diye düzeltti.

"Loulou'yu tercih ediyor," dedim onlara. "Ve onu Pazar akşamı yemeğine getireceğim, bu yüzden ikiniz de mücevherleri becerseniz iyi olur çünkü hala düşünmem gereken Harleigh Rose var."

Üçümüz de kızımın spor salonunun çıkış kapısına doğru duvara yaslanmış, tezahürat yapması gerekirken sigara içtiği yere baktık. Bir öğretmen koşarak geldi ve ona sigarayı söndürmesini söyledi. O da söndürdü, adamın kahvesinin içinde.

"Boku yedin," dedi King.

"Bunu bilmiyor muyum?"

diye onayladım.

Twenty-Six.

Maç bitmişti ve Reece'le olan ilişkim de ne yazık ki ve neyse ki bitmişti. Maçtan sonra bana, şişmiş ağzıma ve pişmanlık dolu gözlerime bir kez bakmış ve anlamıştı.

"Keşke beni terk ettiğine pişman olacağını söyleyebilseydim, ama olmayacağını hissediyorum," dedi ve sonra tanıdığım en iyi erkeklerden biri olduğu için bana sarıldı. "Senin gibi vahşi birini evcilleştirebileceğime dair bir umut ve hayaldi."

"Bana vahşi olmayı öğreten sendin." Islak ıslak gülmüştüm, çünkü nedense ağlamak istiyordum. Sanki bir şeylerin sonu gelmişti, sanki Louise'in son kalıntısını da atıyordum. En azından, hayatının gerçekten sevdiğim son kısmını.

Reece'in güzel yüzü, kurdeleyle bağlanmış at kuyruğumu çekiştirirken allak bullak oldu. "Her zaman oradaydı, bebeğim. Sadece biraz kandırmaya ihtiyacım vardı."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım boğazımdaki yumruyu geçerek.

Başını salladı. "Benden fazla değil. Dinle, bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım ve ödeme olarak bir öpücük bile istemem, tamam mı?"

Tanrım, inanılmazdı.

Zeus beni hayatına çekip sonsuza dek oraya yerleştirmemiş olsa bile, benimle bir şansı olup olmadığını merak ettim. Spor salonundan çıkan insan kalabalığına baktım ve hemen Zeus'un siyah saçlarının arkasını, etrafındaki insanlardan baş ve omuzları yukarıda yakaladım. Selde bir mola oldu ve deri ceketinin üzerindeki kötü kafatasını ve alevli kanatları gördüm.

Hiçbir zaman başka bir şey ya da kimse için yaratılmadığımı en ufak bir şüphe duymadan biliyordum.

Reece yüzümdeki kararlılığı okumuştu, elimi sıktı ve kutlama yapan takım arkadaşlarına katılmak üzere uzaklaşmadan önce başını hüzünle salladı.

Kendimi bok gibi hissediyordum ama aynı zamanda garip bir şekilde rahatlamıştım. Erkeğimi ve beni alaşağı etmekle tehdit eden engeller listesinden bir şey eksilmişti.

Engellerden bahsetmişken, ailem maçtan sonra beni bulmak ve arabaya kadar eşlik etmek için zaman ayırdı. Phillipa kolunu belime dolamış, o gün öğrendiği dedikodular hakkında kıkırdarken başını bana doğru eğmişti. Özellikle benimle paylaşmak istediğinden değil, onu daha genç gösterdiğinden, sarışın kafalarımız anne-kız yerine kız kardeşler gibi bir aradaydı. Biz yanlarından geçerken insanlar anneme bakar ve onu sadece bir anne olduğu için överlerdi, hem de iyi bir anne.

Bu ironi dişlerimi ağrıttı.

Benjamin'in kolunun altında Bea vardı ama ikisi de rahatsız görünüyordu, özellikle de yerel bir muhabir fotoğraflarını çekmek ve onlara bazı sorular sormak için durduğunda. Babam Bea'yı hiç tanımadığı için onu konuşmaya nasıl dahil edeceğini bilmiyordu ve Bea da nadiren tek başına parlama fırsatı bulduğu için ne yapacağını bilmiyordu.

Belli belirsiz iç karartıcıydı, ama otoparkın kaldırımında durup rastgele aile dostlarımızla sanki okul bizim evimizmiş ve ziyarete geldikleri için teşekkür ediyormuşuz gibi konuşurken hâlâ orgazmın doruklarındaydım.

Bir bakıma öyleydik.

EBA annemle babamın, büyükannemle büyükbabamın ve büyükbabamın lisesi idi. Entrance'taki gençliğin merkeziydi ve şimdi Bea ve ben oraya gittik ve geçerli bir bağlantı olarak bizimle birlikte ailem de orada hüküm sürebilirdi.

Bu gücün çekiciliğini anlamadığımdan değil, erkeklerin babamın yanına gelip

onaylar ve siyasi iyilikler, annemin toplumundaki kadınları bir göz kapağı seğirmesi veya bir el hareketiyle yükseltmesi ve alçaltması.

Baş döndürücü bir şeydi, bu tür bir güç.

Ama anladığım kadarıyla Giriş Kraliçesi ve Kralı olmanın içi boştu. Belediye başkanları görevden alınıyor, sosyete kraliçeleri yaşlanıyor, eski aileler şehirden taşınıyor ve yenileri geliyordu.

Hayır, güç istiyordum ama gerçek bir güç, kökleri korku ve saygıya dayanan bir güç ve sizi çevrenizde denenmiş ve başarısız olmuş açgözlü bedenler yığınının tepesinde tutan gerçek bir zekâ.

Zeus'un gücü gibi.

Kan, ter, tehdit ve gözyaşı üzerine inşa edilmiş, ifade özgürlüğüne, kardeşliğe ve sırf erkek olduğu için erkeğe meydan okumaya dayalı bir yaşam tarzı.

Bu, uğruna çocuklarınızı, onların sağlığını ve hayallerini feda etmeye değecek gerçek bir güçtü.

Güç oyununu oynamaya istekliydim ama bunu Zeus'un yanında ve onun istediği gibi oynadığım sürece.

Delici çığlığı duyduğumda asi düşüncelerim dikkatimi dağıtmıştı.

Bir saniye önce EBA'nın otoparkında arabama binmek üzereydim ve bir saniye sonra yerdeydim, yüzüm sert kaldırıma çarpmıştı ve ellerim ve dizlerim düşmekten sıyrılmıştı.

"Seni sürtük!" diye bağırdı bir kız dizlerini sırtıma gömdüğü yerden. "Seni iğrenç, pis sürtük."

Tamam, ne?

Elinden kurtulmaya çalıştım ama o çok güçlüydü.

"Sen de kimsin lan?" İçimde korkunç bir şüphe olmasına rağmen sordum.

Kaç kız otoparkta birisine yandan çalım atıp herkesin duyacağı şekilde ona sürtük diyebilir?

Bir motorcunun kızı, işte o.

"Harleigh?" Ona bakabilmek için başımı çevirmeye çalışarak sordum.

Oyun biteli en az yarım saat olmuştu ama bu tür şeyler Entrance'da her şey kadar sosyal bir olaydı ve insanlar hâlâ oyalanıyor, birbirlerine karışıyorlardı. Aralarında, önlerindeki skandal manzara karşısında dehşet içinde donup kalan annemle babamın da bulunduğu insanlar.

"Adım Harleigh Rose, sürtük," dedi başımı tekrar yere bastırırken. "Ve eğer babamı becerip başını polislerle falan belaya sokabileceğini sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

"Harleigh Rose," diye tekrar denedim, asfalt yanağımı acıtıyordu. "Kalkmama izin ver ve bunu özel bir yerde konuşalım."

"Özel hayatı siktir et. Dünyanın babamı becerdiğini bilmesini istiyorsun ki sen ve aptal ailen Düşmüşler'e saldırabilesiniz. Yoksa neden herkesin görmesi için o lanet tribünlerin altında kaybolasın ki?" diye kulağıma tısladı, neyse ki sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle.

Bundan resmen bıkmıştım. Kansere rağmen hâlâ güçlüydüm. Ömür boyu bale dansı yapmak insana uzun, yağsız kaslarda saklı olan bir tür güç veriyor. Bu gücü ellerim ve dizlerim üzerinde doğrulup Harleigh Rose'u üzerimden atmak için kullandım.

Hemen ayağa kalktı, kalın sarı-kahverengi saçları alaycı yüzünün etrafında çılgınca dağılmıştı.

"Seninle dövüşmek istemiyorum, mantıklı ol," dedim ona, ellerimi evrensel bir pasifizm jestiyle havaya kaldırarak.

Bana tükürdü. "Ona bir daha dokunursan seninle dövüşmekten fazlasını yaparım. Muhtemelen bizim gibiler için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun ama durum tam tersi."

Ona başımı salladım ve alçak sesle konuştum çünkü insanlar bize yaklaşıyordu ve Harleigh Rose'u sadece kötü sonların beklediğini biliyordum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun ve bana açıklamam ya da Z'yi bulmam için bir saniye verirsen-" diye denedim.

Ve başarısız oldu, çünkü bir saniye sonra yüzüme tokat atıyordu, yüzüklerinden biri yanağımı kesiyordu. "Onu dolandırmaya çalışırken sakın onun adını ağzına alma!"

Sendeleyerek geri çekildim, hızla gözlerimi kırpıştırdım, böylece erkekler spor salonunun kapısından dışarı fırlayıp ortalığı doldururken yaşanan kaosu kaçırdım. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup gözlerimden akan yaşları kırpmak için eğildiğimde iki el beni kaldırdı ve havada döndürerek geniş, sert bir sırtın üzerine yatırdı.

Sessiz.

Çizmeli ayaklarını iki yana açarak güçlü bir şekilde durdu, olay yerine doğru baktı ama beni olaydan uzak tuttu. Memur Lionel Danner, annem, babam ve Zeus birbirleriyle tartışırken, Kral Kyle Garro mücadele eden kız kardeşini tutuyordu.

"Dilsiz, beni yere bırak, oraya girmem gerek," dedim ona, tutuşundan kurtulmaya çalışarak.

Elleri kalçalarımın arkasındaki demir prangalar gibiydi. "Kal."

Mücadele etmeyi bıraktım çünkü sonuçsuzdu, yanağım çok acıyordu ve başka bir şey kaçırmak istemiyordum.

"Senin Kızım o a Tehdit, Garro," benim baba parmağını etkisiz bir silah gibi Zeus'a doğrultarak iddia ediyordu. "Kızları bir çete içinde yetiştirirseniz böyle olur." "Kızlar erkekler için her zaman endişelenir, Başkan. Hayır. Bunun eve yazılacak bir şey olduğundan eminim," dedi Zeus.

"Danner, bu kızı tutuklamayacak mısın?" diye sordu babam.

Zeus'u kızdırmayı başaramayınca Lionel'a döndü. "Kızıma saldırdı."

Lionel'in genellikle sert olan yüzü, gülümsemeye karşı koyduğunda o zamanki gibi yıllarca genç görünüyordu. "Başkan, anladığım kadarıyla

Ama bence bu zararsız bir gençlik dramıydı."

"O zaman en azından gözaltı!" Annem denedi, elleri titrerken birini kalbine, diğerini Bea'nın omzuna bastırarak onu yanına daha da yaklaştırdı. "Kızınızın birine saldırmanın sonuçları olduğunu anlaması gerekiyor. Belki sizin... evinizde ya da sizin gibi insanların yaşadığı her yerde... bu tür davranışları teşvik ediyorsunuz ama gerçek dünyada bu tamamen yakışıksız."

O kadar nefret ettikleri motorculardan biri tarafından kurtarıldığımı ve sırtıma bindirildiğimi bile bilmeyen ailemin beni bu kadar kararlı bir şekilde savunmasının komik olduğunu düşünmüştüm.

Yanağımı Mute'un omzuna yasladım, çenemi boynuna dayadım. Bir an için kaskatı kesildi, sonra başını hafifçe benimkine yasladı. Bu kaosun ortasında bile kalbim eridi.

"H.R., bir daha böyle bir şey yapacak mısın yoksa dersini aldın mı?" Zeus kızına seslendi, sesi konuşmadan sıkılmış ve sadece ailemi yatıştırmaya çalışıyormuş gibi yumuşaktı.

Fark ettiler ve her ikisinin de çenesi öfkeyle gerildi.

Harleigh Rose, "Regl dönemimdeyim," diye itiraf etti.

mağlup kaşlarını çattı.

Zeus sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi başını salladı. "Şuraya bak, benim kız paçavraya dönmüş. Tabii ki duygusal hissediyor. Sanırım hepimiz bunu anlayabiliyoruz, değil mi memur bey?"

Mute'un boynuna doğru güldüm.

Memur Lionel gülmeye hazır görünüyordu ama yüzünü takdire şayan bir şekilde düzeltti ve kaşlarını çatarak Harleigh Rose'a baktı. "Seni küçük suçlardan sayamayacağım kadar çok kez yakaladım. Bedensel saldırı suçlamasına kadar gitmeyelim, tamam mı?"

Beni şaşırtan bir şekilde H.R. kızardı ve başını eğerek yumuşak saç perdesinin yüz ifadesini kısmen gizlemesini sağladı. "Evet," diye mırıldandı huysuzca. "Her neyse."

"Görünüşe göre her şey açıklığa kavuştu. Ben kızımı eve götüreyim, siz de kendi yolunuza gidin," dedi Zeus cömertçe, ailesini park yerinin diğer tarafına taşımaya başlamıştı bile. "Tamam, Mute, bırak Louise gitsin."

Mute'un sırtından kayarak bana dehşet içinde bakan ailemin yanına dönerken yine kıkırdadım.

"Louise," diye nefes aldı annem. "Sen... o adamlardan biriyle arkadaş mısın?"

Ona gülümsedim, oldukça eğlenmiş olan Bea'yı kollarıma aldım ve arabaya doğru yürümeye başladım. "Evet, anne. Mute uzun zamandır benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

"Çağlar mı?" Phillipa bizi arabaya kadar takip ederken, omzunun üzerinden, otoparkın diğer tarafında devasa motosikletlerinin yanında çok sert ve gururlu bir şekilde duran Zeus ve King'e korkulu bir bakış atarak yankılandı.

Korkusunu anlıyordum. Gargoyleler gibiydiler, ilk bakışta vahşilikleriyle dehşete düşürüyorlardı ama yakından bakınca son derece güzellerdi, ayrıntılarla dolu ve ürkütücüydüler çünkü koruyucu rolleri öyle olmalarını gerektiriyordu.

Annemin onlardan korkmasına sevinmiştim. Bunun için sebebi vardı. Böyle adamlar sadece masumları ve sadık olanları korurdu,
ve annem böyle bir şey değildi.

Bea'yı arabaya itip annem için Lexus SUV'un kapısını açarken "Evet," diye onayladım. "Son birkaç haftadır neredeyse her gün eve geliyor."

İçeri girdikten sonra kapıyı üzerine kapattığımda "Oh," dedi.

"Baba," diye seslendim yine zavallı Memur Danner'la tartışmakta olan Benjamin'e. "Hadi ama!"

Beni görmezden geldiler ve ben yaklaştıkça, babam konuşurken Lionel'in yüzündeki tiksintiyi fark ettim.

"Babam tehdit ediyordu, her zamanki gibi tertemiz olan saçları bu kargaşada biraz dağılmıştı. Küçük bir şeydi ama

bana babamın yanılabilirliğini hatırlattı. "Baban her zaman sana kefil oluyor ama ben senin bu işe yaptığın yatırımdan şüphe etmeye başladım."

Lionel, "Ben yatırım yaptım ve sana cevap vermek zorunda değilim," dedi.

"Ben belediye başkanıyım," dedi babam, sanki bu Lionel'in ne kadar yanıldığını açıklıyormuş gibi.

"Parası ve bağlantıları olan Javier. Babam istihbaratı olan kişi, Jack ve Ace içeriden bilgi alan kişiler ve Mitch de satıcıları olan kişi. Bu bizi eşit yapıyor."

"Lanet olsun," diye küfretti babam, onun aksine ben iki arabanın arasında, onlardan sadece bir metre uzakta donup kaldım. Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi ve bir an için tamamen kaybolmuş gibi göründü. "Nasıl bu h a l e geldik bilmiyorum Danner, gerçekten bilmiyorum."

Lionel gözlerini kısarak ona baktı. "Bir polis olarak insanları neyin motive ettiğini çok çabuk öğreniyorsun ve bunun %85 oranında ne olduğunu biliyor musun Ben? Açgözlülük. Sade ve basit."

"Param var," diye mırıldandı babam.

Danner, "İntikam ve gurur ikinci sırada geliyor," diye karşılık verdi. "Garro kızını incitti, saygını zedeledi ve yürüttüğü operasyonla yaklaşık bir ay içinde senin her yıl kazandığından daha fazla para kazandı. İnan bana Ben, boğazına kadar pisliğe batmış durumdasın ve bu pislik açgözlülük kokuyor."

Memur Danner başını öne eğdi ve üstü açık eski bir Mustang olan şahsi aracına doğru ilerledi.

Babam bir an orada durdu, o kadar kaybolmuş görünüyordu ki neredeyse onu tanıyamayacaktım. Tek bildiğim, babamın Düşmüşleri hapsetmek için her zamankinden daha fazlasını yaptığı ve bu arayışında kendisinin de tehlikeli bir şekilde hapsedilmeye yakın olabileceğiydi.

Twenty-Seven.

Zeus.

Çok kızmıştım.

H.R.'ın tanımadığı bir kadına sürtük gibi davranmakla ne halt ettiğini anlamıyorum. Lou'nun olgunlukta değilse bile sayıca onun yaşında olmasının ne önemi vardı?

Kadın beni Harley'lerden, Kanada viskisinden ve her türlü kafadan daha mutlu etti.

Ama çocuğum bunu duymak istemedi.

Eve döner dönmez, yaptığı saçmalığı yüzüne vurmuştum. Garro'ların evindeki kavgalar genellikle yüksek sesle bağırıp çağırma ve ardından saatlerce süren düşünceli bir sessizlik şeklinde olurdu. Hepimizin öfkesi vardı ama H.R.'ninki hepsinden kötüydü.

Bana iğrenç diyordu ve bunu yaparken sanki bir kadına aşık olarak onun küçük kız kalbini kırmışım gibi ağlıyordu. Annesiyle tekrar bir araya gelmemize dair hiçbir zaman bir umudu olmamıştı ve o çocukluk acısı dindiğinde, babasının tüm ilgisinden hoşlanarak büyümüştü.

Artık o kadar çok alamayacaktı ve benim şımarık veledim bundan hoşlanmadı.

Lou'ya son kez sürtük dediğinde ona "Sokağa atılmanın acısıyla ona iyi davranacaksın," diye homurdanmıştım.

Okuldaki çatışmaya karışmadan önce Cress'i önden göndermiştim ve eve geldiğimde hazırdı. Ceketini giymiş, çantasını omzuna atmış ve anahtarları elindeydi. İşin H.R.'ın fırtınasına geleceğini biliyordu, bu yüzden benim sahtekâr tehdidim karşısında gözyaşları içinde dışarı çıktığında, Cress de nazik bir gülümsemeyle onu takip etti.

Kızım için elinden geleni yapardı.

Kedi artık çantadan çıkmıştı ve vahşi bir şey gibi tırmalıyor ve feryat ediyordu ama H.R.'nin Lou'nun babasını mutlu ettiğini görecek kadar olgun olduğunu umuyordum.

Masadan bir mutfak sandalyesi çektim ve yüksek sesli bir iç çekişle kendimi içine bıraktım.

King de aynısını yaptı.

"Neden oğlum babasına ders verecekmiş gibi hissediyorum?" Vücudumu saran stresi biraz olsun azaltmak için ellerimi saçlarımda gezdirerek söyleniyordum.

Omuz silkti. "Cress'le çok zaman geçirdim, fena bir tahmin değil."

İçimi çektim, sigara paketini arka cebimden çıkardım ve Lou'nun her bir kanser çubuğunun üzerine iğrenmiş ya da ölmek üzere olan bir yüz çizdiğini görünce tüm öfkeme rağmen güldüm. Paketi cebime geri koyarken sırıtarak yukarı baktım. "Al o zaman."

"Bu gerçekten bir ders değil, baba. Sadece anladığımı söylüyorum. Bir meleğin yüzünü görmenin ve ona sahip olmak için her şeyi yapabilecek kadar ona imrenmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Ve o yolun sonunda onu yanında bulmanın ve bir rüyada yaşıyormuş gibi her gün o güzel yüzle uyanmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum."

King bir an durdu ve devam etmeden önce yüzümü inceledi. "Evet, şu anda o yoldasın ve bunun zor bir yolculuk olduğunu biliyorum, ama kendine böyle bir mutluluk sağlamak için yapman gerekeni yapmalısın. Kadınımı yanıma aldığım için çektiğim acının bir dakikasından bile pişman değilim ve senin de pişman olmayacağını biliyorum. H.R. hala küçük bir kız ama kendine gelecektir."

Omzunun üzerinden baktım, oğlumun bilgeliğini ve kutsamasını düşünürken parmaklarımı sakalımda gezdirdim. Her zaman akıllı bir çocuk olmuştu ve ona bunu verdiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. Uzun bir çocuk yetiştirmek için evlat olmayı bırakmıştı.

Bir süre önce ve şimdi daha çok kardeşlerimden biri gibiydi, Düşmüşlerden biri.

"Ne zaman eve gelip araştırma yapacaksın?" Sordum, çünkü bana kalırsa diğer konuşma sıkı sıkıya sarılmıştı.

King güldü ve dağınık saçlarını başının arkasında bir düğüm haline getirdi. "Bunun geleceğini nereden bilebilirdim ki?"

"Dediğim gibi, zeki çocuk."

"Ciddi misin baba? Çünkü Cress ve ben Vancouver'da çok eğleniyoruz ama bize ihtiyacın olursa, 'The Fallen' demenden daha hızlı döneceğiz. Umarım anlamışsındır."

"Anladım. Ama hayır, bu sadece yaşlı bir adamın hüsnükuruntusuydu. Nightstalker'larla işler kötüye gidiyor ve işin doğrusunu söylemek gerekirse kime güveneceğimden emin değilim."

King kaşlarını çattı. "Bir fare yakaladığınızı mı düşünüyorsunuz?"

Cebimdeki telefonum çaldı. King için bir parmağımı kaldırdım ve "Evet" diye cevap verdim.

"Prez, başka bir yangın daha var," dedi Nova arka plandaki motor sesleri arasında.

"Siktir, bu sefer nerede?"

"Squamish yakınlarındaki yetiştirme merkezi. Şu anda orada Memur Hutchinson var, deponun yasadışı niteliğini gizli tutmakla ilgilenecek, ama dahası da var."

"Söyle," diye homurdandım.

"Dövme salonunu ve kamyon şirketini de soydular. Her yerde grafiti var ve Street Ink Dövme Salonunun kasasındaki tüm parayı aldılar ama Edge Trucking'den alacak hiçbir şey yoktu. Bu lanet bir noktaya parmak basmak içindi."

"Orospu çocukları," diye tükürdüm. "Edge Trucks'ı nereden biliyorlar, ha? Buck daha üye bile olmadan önce o şirketin sahibiydi ve şirket onun eski adı altındaydı. Bunu bana açıklar mısın?"

"Yapamam," dedi Nova acımasızca. "Curtains denen çocuk bu işin içinde. Ben Street Ink'e gidiyorum, Bat Squamish'te ve Buck da

kamyon şirketi." "Bat ile
buluşacağım,"
dedim.

"Benimle buluşur musun Prez, başçavuş Street Ink'te ve işyerinin 'güvensiz' olduğunu ve bir düzine kanunu ihlal ettiğini iddia ediyor."

"Siktir," diye kükredim. "Kim onlara bu boktan bahsetti? Tanrı'ya yemin ederim ki bu bok yüzünden kelleler uçacak."

Telefonu kapattım, cebime sıkıştırdım ve hışımla kapıya yöneldim.

"Görüşürüz," diye omzumun üzerinden King'e seslendim,
Yine de ayaktaydı ve hareket ediyordu.
"Geliyorum." "Sen bu kulübün üyesi
değilsin, evlat."

Gözleri tıpkı benimkiler gibi şimşek gibi gri parladı. "Boş ver onu. İkimiz de biliyoruz ki ben bir üye olarak doğdum ve bir üye olarak öleceğim. Maden aramıyor olmam, bu lanet olası ailemin içine edilmediği anlamına gelmez."

Sırtına vurdum ve alnımızı birbirine bastırmak ve ensesini sıkmak için ona yaklaştım. "Benim gibi yaşlı bir herif nasıl oldu da böyle harika bir çocuğa sahip oldu?"

Sırıttı ve sırtımı sıvazladı. "Saf şans."

Saat geç ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak erkendi. Hem gerçek hem de mecazi anlamda yangın söndürmekle geçen uzun bir gece olmuştu. Dost canlısı mahalle polisimiz Hutchinson, yetiştirme çiftliğindeki yangının üstesinden gelmişti ama her şeyi kaybetmiştik. Bu bile büyük bir kayıptı.

Bizimki gibi bir operasyonun ölçeği ve kızgın olduğumu söylemek lanet olası yılın yetersizliği olurdu.

Sekize on ebadındaki parlak fotoğraflardan üç tane daha vardı, her olay yerinde bir tane ve her biri şiddetle parçalanmıştı. King'inki Street Ink'teki boş kasaya, Cress'inki Edge Trucking otoparkının kapısına ve Lou'nunki de yetiştirme çiftliğindeki posta kutusuna yapıştırılmıştı.

Daha fazla uyarı.

Ama artık uyarı değillerdi. Tehditlerdi ve ben bu saçmalığa daha fazla katlanamazdım.

Sorun şu ki, bu lanet olası Nightstalker'ların nerede olduğunu bilmiyordum. Motorcu gibi davranmıyorlardı. Onları renkleriyle Entrance sokaklarında dolaşırken görmedim ya da Sea to Sky'daki herhangi bir motorcu barında onlardan bahsedildiğini duymadım. Onlar sadece bir parçası olmak istemediğim bir oyunu oynayan görünmez düşmanlardı.

Geçen seferkinden daha akıllı davranıyorlardı, bu da onlara yardım eden başka biri olduğu anlamına geliyordu. Daha zeki biri ve o lanet olası kuyunun kim olduğunu öğrenmeye niyetliydim.

Ben de dahil olmak üzere hiçbir kardeş uzun bir süre uyumayacaktı ama çok yorgundum, çok kızgındım ve kızımı istiyordum, ona ihtiyacım vardı.

Bu yüzden bisikletimi onun evinin aşağısına park etmiştim ve Lafayette malikânesinin arka kapısını sakince kırarak içeri giriyordum. The Fallen'ın bilgisayar korsanı Curtains'in küçük bir yardımıyla kolayca etkisiz hale getirdiğim zayıf bir alarmları vardı ve sonra botlarımla evin içinden geçip epik lanet merdivenlerden yukarı çıktım.

Zenginlikten, altın kaplamadan ya da on sekizinci yüzyıldan hoşlanan bir adam değildim ama ben bile bu yerin çok değerli olduğunu anlayabiliyordum. Lou'mun böyle bir yerde, müze gibi bir yerde büyümüş olması beni çok etkilemişti. Duvarlarda çocukların resimleri yoktu, sadece tüfekli yaşlı adamlar vardı ve evde hiç hayat yoktu. Merdivenlerde kıyafetler ya da masalarda anahtarlar ve boklar yoktu. Sadece zengin mobilyalar ve temiz para gibi bir koku.

Mektuplardan hangi odanın Lou'ya ait olduğunu biliyordum. Her zaman cumbasının önündeki kocaman söğüt ağacından, dadısının ailesine karşı gelerek kapısını uçuk pembeye boyamasına izin verdiğinden ve bu yüzden hemen kovulduğundan bahsederdi.

O pembe kapıyı iterek açtığımda Lou'nun yatağında uyuyor olacağını biliyordum ama onu fırfırlı beyaz-pembe bir yatakta kıvrılmış görmenin sikime neler yapacağına hazırlıklı değildim.

Kendimi yatağın altında yatan küçük kızla oynamaya gelmiş lanet bir canavar gibi hissettim.

Odayı geçip botlarımı çıkarmak için yatağın kenarına oturduğumda her adımda sikim sertleşiyordu.

Hiç kıpırdamadı.

Bir haftadır yatağımda geçirmediği ilk geceydi ve az önce yaşadığım gibi bir geceden sonra yanımda onun sıcaklığı olmadan yatağa girmem mümkün değildi.

Botları çıkardıktan sonra deri ceketimi silktim, kot pantolonumun kemerini çözdüm ve bu canavarın soğuk kalbini çalan kıza daha yakından bakmak için yatağa doğru eğilmeden önce gömleğimi çıkardım.

Göz kapakları soluk mor renkteydi ve yanaklarının üst kısmında belli belirsiz morluklar vardı. Başparmağımı ipeksi morlukların üzerinde gezdirirken kaşlarımı çattım ve yeterince uyumasına izin verip vermediğimi merak ettim. İşçi elimi yanağından geçirip boynuna doğru kaydırdığımda göz kapakları yavaşça aralandı.

Bana korkusuzca baktı, saf mavi gözleri onun yerine merakla doluydu.

"Zeus," diye nefes aldı, sanki ben bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş haliymişim gibi. "Buradasın."

Onun ılık, uyku yumuşaklığındaki ağzını öptüm. Hiç tereddüt etmeden o da beni öptü ve küçük ıslak dilini masum bir şekilde benimkine sürterek beni inletti.

Yüzüne bakmak için geri çekildiğimde kaşlarını çatıyordu.

"Koruyucu canavarım için kötü bir gün," diye fısıldadı, eli yanağımı okşamak ve saçlarımı okşamak için yukarı çıktı.

Kahretsin ama onun tatlılığı beni etkiledi.

Ona dürüstçe "Son zamanların en zoru, ama şimdi kız arkadaşım yanımda," dedim.

"Ne oldu?"

"Sana fazla bir şey söylemeyeceğim Lou. Asla ve bu senin iyiliğin için, tamam mı? Ama başka bir çeteyle, Nightstalkers'la ilgili bir şeyler oluyor ve işler daha bitmeden şiddetlenecek ve gerçek olacak. Bilmeni ve dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı? Benimle değilken Mute'un yanından ayrılma."

"Kızgın olmaktan fazlası var sende. Sanırım korkmuş bile olabilirsin," dedi keskin nişancı gibi.

Yorgun bir elimle yorgun gözlerimi ovuşturdum. "Geçen yıl King'in kadınının peşine düştüler. Görünüşe göre yine ailenin peşine düşmeye hazırlanıyorlar."

"Ama neden?" diye sordu ve ben onun tüm bu olanlar içinde ne kadar masum olduğunu unuttum.

"Beni nakit zengini ve ahlaken fakir yapan bir işim var, Lou. İyi ya da kötü pek çok insan bundan pay almak istiyor. Bu kulüp The Fallen'ın sahip olduğu şeyi istiyor ve onu almanın en iyi yolunun bizi ölüm ve borçla sakat bırakmak olduğuna karar verdiler."

"Siktir."

"Birkaç operasyonumuzu yaktılar ama tehditlerden hoşlanmıyorum. Çocuklarımın zarar görmesine izin veremem." Eğilip alt dudağını ağzıma aldım. "Kızımın da zarar görmesine izin veremem."

Emdiğim dudağını ısırdı, bunun sikimi nasıl seğirttiğini fark etmemişti. "Sanırım babam da bir şekilde bu işin içinde. Daha önce H.R. ile yaptığım kedi kavgasından sonra Lionel ile konuştuğunu duydum ve başı belada gibi görünüyordu."

Sertleştim. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Plana dahil olan isimleri bana söylerken gözleri uzaklara dalmıştı.

"Mitch, Jack ve Javier'in kim olduğunu bilmiyorum ama Ace Munford, First Light Kilisesi'nde vurulma olayının yaşandığı gün olayların bu şekilde gelişmesine neden olan lanet olası sıçan," dedim ona. "O Blackjack'in beleşçi babası."

Lou'nun sıcak elleri kollarımdan yukarı kayarak beni sıkana kadar titrediğimi fark etmemiştim. "Gecenin geri kalanında görevi devralması için başka birine mesaj at ve benimle buraya gel. Kötü adamlar ve komplo teorileri sabah hâlâ orada olacak. Erkeğimi yanımda hissetmek istiyorum."

Kalbim yanıyordu çünkü eski şey bu kadar çok hissetmeye alışık değildi. Şiddet dolu hayatımı ve beni kolayca kabul etmesi, almaktan asla bıkmayacağım bir hediyeydi.

"Pantolonu çıkar," diye ekledi ben binmek için ayağa kalktığımda.

Hafifçe kıkırdadım ama kızımın istediğini yaptım ve onları kaybettim. Gözleri göğsümde ve karın kaslarımda, bacaklarımda ve tekrar boxer'ıma bastıran sertleşmiş aletimde gezindi.

"Küçük kızının odasındayım, sence bu tahrik edici değil mi?" Yatağa doğru kayarken ve onu vücuduma doğru çekerken ona sordum.

Bana karşı sıcak ve kadınsı bir şekilde yerleşti ve güldü. "Beni kullanmaya gelmiş karanlık bir iblis gibi seni burada gördüğüm anda ıslanmadığımı mı sanıyorsun?"

Sessizce hırladım ve onu sırtüstü yatırarak sikimi tatlı kalçalarının sıcak tepesine bastırdım.

"Etrafta hiç lolipop var mı?" Ellerimi uyku tişörtünün altındaki ipeksi teninde gezdirip tişörtü başından yukarı doğru çekerken sordum.

Muhteşem göğüsleri ortaya çıkar çıkmaz tepe noktalarından birini ağzıma aldım ve sertçe ısırdım.

O çırpındıkça kalçaları bedenimi sıkıyordu. "Siktir, evet. Neden?"

"Birini çıkar," diye emrettim, diğer memesini avucumun içine alarak.

Karanlık, nasırlı ellerimin onun kremsi etiyle kontrastını sevdim, derin kıvrımları o kadar olgun ki

Her birini ısırmak, dilimde onun kiraz tadını hissetmek istiyordum. Mükemmel göğüslerinden birini büyük elime zar zor sığdırabiliyordum ama diğerini küçük parmağımdan başparmağıma kadar küçük belinin tüm açıklığına sığdırabiliyordum.

Karanlıkta, evine gizlice girdiğimde, kendimi bakire bir kızı yatağına almak üzere olan pis bir davetsiz misafir gibi hissettim.

Komodinin üzerindeki bir şeye uzanırken vücudundaki gerginliği hissettim. Şimdiye kadar yaşadığım tüm fantezilerden daha iyi olduğu için saygıyla, dans etmenin ona verdiği güçlü kasların uzun çizgilerini izledim, başparmaklarımı karnının her iki yanındaki çukurlardan geçirdim ve düzgün kalçalarına ve tatlı dolgun baldırlarına doğru ovuşturdum. Çok güzel yapılıydı ve içimdeki tamirci, vücudunun nasıl çalıştığını, nasıl hareket ettiğini görmekten zevk alıyordu. Ne kadar esnek olabileceğini görmek için onu bükmeyi, motorunun ne kadar yüksek devir yapacağını görmek için ona dokunmayı severdim.

Bir paketin kırışması gözlerimi onun vücudundan ayırıp yüzüne çevirdi. Yuvarlak kırmızı bir lolipopun başını ağzına yerleştirip dilinin üzerinde döndürürken göz kapakları düşüktü.

Kahretsin, beni erken mezara koyacaktı.

Kalkıp ağzına götürdüm, vişne aromalı şeker hâlâ dudaklarının arasındaydı. Birlikte emdik, dillerimiz önce tatlı şekerin sonra da birbirimizin üzerinde gezindi. Kalçalarını kasıklarıma doğru yuvarladı ve inledi.

Kızım yatakta oynadığımız oyunları severdi.

Sanki zaten yeterince mükemmel değilmiş gibi.

Geri çekildim ve emiciyi yanıma aldım, bir kolumu onun üzerine koyup altımdaki uzun kum saati şekline bakarken ağzımın bir tarafına sıkıştırdım.

"Kıpırdamadan dur," diye emrettim. "Ve sessiz ol. Annemle babamın küçük kızlarının ağlamasını duymasını istemeyiz, değil mi?"

Tüyleri diken diken oldu.

Şekerin etrafında sırıttım, sonra ağzımdan çıkardım ve ıslak kırmızı ucuyla onun ıslak kırmızısının üzerine tembel bir

daire çizdim.

meme ucu. Nefesi titriyordu, ben önce bir memesini sonra diğerini gezdirirken gözleri elime yapışmıştı.

İşim bittiğinde, onun güzel uçlarını inceledim, ağır nefesleriyle nasıl kabardıklarını ve sallandıklarını. Sonra o şeker kaplı ikramlardan birini ağzıma almak için eğildim ve mırıldandım.

"Siktir," diye mırıldandı, elleri saçlarıma doğru uçarak sıkıca tutundu.

Etini sertçe emdim, sonra dişlerimle tırmıkladım, vücudundan ayırdım ve ıslak bir patlamayla bıraktım.

Nemli meme ucunu parmaklarımla fiskelerken ona "Çok lezzetli," dedim.

Kalçaları bacağıma doğru kıvrılıyor, ıslak seksi aşağı yukarı kayıyor, bacağımın ona verebileceğinden daha fazla sürtünme arıyordu. Onu ahlaksız ve ahlaksız, lanet olası bir melek gibi altın ama onunla lanet olası yolumu bulabilmek için bu yatağa düşmüş görünce hınzırca sırıttım.

Dilim ve dişlerimle diğer meme ucuna saldırdım, miyavlamasını dinledim ve omuzlarımı lanet bir kedi gibi tırmaladığını hissettim.

Vişneli lolipopu ağzıma götürdüm, tekrar ıslattım, sonra göğüslerinin arasında gezdirdim ve göbek deliğinin üzerinde döndürdüm. Sertleşti, sonra nereye gittiğimi anlayınca kıvrandı.

Onu titreten sert bir ısırıkla memesini bıraktım, sonra omuzlarımı kalçalarının arasına indirdim, bacaklarını omuzlarımın üzerine attım, böylece çıplak altın amcığına tam erişimim oldu.

Nefes nefese şekeri ağzımda yuvarlamamı izledi, gözleri tahrikten simsiyah olmuştu.

"Tadının buradaki kirazlara benzeyip benzemediğini hep merak etmişimdir," dedim ona o kadar alçak ve kaba bir sesle ki zar zor tanıdım. Emicinin ucunu balına batırarak, "Artık öyle olduğundan eminim," dedim.

Kırmızı şekerle parıldayan amının kıvrımlarını izlerken, yüzümü içine gömmek istediğim kırmızı bir çiçeğe dönüştürürken, onu sakinleştirmek için bir ön kolumu eğik kalçalarının üzerine kilitledim.

Ben de öyle yaptım.

Emiciyi dilimle değiştirdim ve o sulu kıvrımlara serilmiş her bir şeker parçasını yalayarak şehre gittim. Onu yerken gürültülü ve dağınıktım, ıslaklığı sakalımda ve burnumda, dilim kavrayan amcığında ve parmaklarım klitorisinin her iki tarafında bir alayda kayıyordu.

"Zeus, lütfen," diye haykırdı. "Bitir işimi, lütfen." "Ne güzel bir amcık," diye övdüm onu. "Hatta güzel bulaşmış döllerimle."

"Tanrım," diye küfretti, bacakları omuzlarımda şiddetle titriyordu.

"Zeus," diye düzelttim onu, kasıklarıyla uyluğunun hassas birleşim yerini ısırmadan önce. "Yatağındaki bu şeytandan başka Tanrı yok."

"Ohmigawd," diye bağırdı ben üç parmağımı onun derinliklerine sokarken.

Çok erkendi ama acının sadece bu tarafı o kadar büyük bir orgazmı tetikledi ki, tüm vücudu ellerimde ve ağzımda canlı bir tel gibi titreşti. O orgazmın içinde çırpınırken dudaklarımı onun sel gibi akan seksine mühürledim ve onunla işim bitmeden önce her bir lezzetli döl damlasını yaladım.

Kendine gelirken gözleri kapalıydı ama lolipopun dölle kayganlaşmış başını dudaklarına bastırdığımda itaatkâr bir şekilde ağzını açtı. Emerken mırıldandı, beni ne kadar tahrik ettiğini görebilmek için gözlerini açtı.

Sikim havada sallanıyordu, o kadar ağırdı ki kasıklarıma bağlı çelik bir boru gibi hissediyordum.

"Bir tane daha istiyorum," diye nefes nefese kaldı.

Seksi kızımın ne istediğini anlamam bir saniye sürdü. Elimi aletimin tabanına sardım ve

kafasına doğru sıktı. "Bunun tadına bakmak ister misin?"

Dudaklarını yaladı ve başını salladı. "Lütfen."

Yukarı doğru hareket ettim, göğsüne yaslandım, böylece kırmızı aletim göğüslerinin hala kaygan vadisi arasına bastırıldı. "Onları benim için birbirine bastır, ben de sana emecek başka bir şey vereyim" dediğimde gözleri yuvarlaktı.

Bir kolunu göğüslerinin etrafına sardığında ve sikimin etrafındaki baskıyı sıkılaştırdığında ikimiz de inledik. Yağlamak için etine tükürdüm ve kirli kızımdan çabalarım için bir inilti daha aldım.

"Bu güzel kiraz uçlu memeleri sikeceğim ve kiraz kırmızısı dudaklarına boşalacağım," diye homurdandım.

"Tam bir şair," diye şımardı çünkü ben onu sikerken ancak o bana şımarabilirdi.

"Şikayet mi ediyorsun?" Aletimin tepesi çenesine değecek kadar derine sokarak sordum.

Çenesini içeri eğdi, böylece bir sonraki hamlede açık ağzına vurdum. "Hiç de değil," diye mırıldandı, sonra başımı yuttu.

Başımı arkaya eğdim ve inledim.

"Lanet bir tanrı gibi muhteşem," diye nefes aldı bana bakarken, ağzından akan bir tutam salya ile göğüslerinin arasına sıkışmış siki birbirine bağlıydı.

"Bir tanrıça," dedim ona, sonra öne doğru eğilip bir elimi duvara bastırdım ve "Seni sertçe becereceğim ve bu göğüslerin her yerine boşalacağım," diye uyardım.

Mırıldanarak onayladı ve ağzını sonuna kadar açarak her darbeyi almaya ne kadar hazır olduğunu gösterdi.

Evet, ama kirli bir kızım vardı.

Şehre gittim, taşaklarım karıncalanana ve omurgamın tabanı ısınana kadar onun yumuşak, kaygan kalçalarını becerdim. Benden nefret eden bir adamın sahip olduğu güzel malikanesinde, güzel prenses yatağında onu bu şekilde sikmeyi seviyordum.

Bu düşünce beni uçurumun kenarına getirdi ve alçak bir hırıltıyla boşalmaya başladım. Sikimi elime aldım ve

Sıcak tohumlarımı kızımın göğüslerine ve açık ağzına yönlendirdim, pembe dili olabildiğince çok yakalamak için dışarı çıktı.

Tenindeki son döl damlasını da sıktım ve sonra nefes nefese işime baktım. Her tarafı benimle kaplıydı ve sanki ona gerçek bir inci kolye almışım gibi gülümsüyordu. Sonra ben izlerken, dili dişlerinin arasında, perdelerden gelen parlak ay ışığında göğüsleri benden beyaz, lolipoptan kırmızı parlayana kadar döllerimi tenine bulaştırdı.

"Fuuuuck," diye inledim, tükenmiş aletim bu manzara karşısında seğirirken. "Bunu hak etmek için başka bir hayatta bir aziz olmalıydım."

Eğilip alnından öptükten sonra yataktan çıkarken kıkırdadı. "Sen bir azizdin, babasının çatısı altında genç bir kızı becereceğini sanmıyorum."

"O zaman da benden bu kadar hoşlanmazdın, değil mi?" Odasındaki küçük banyoya girip onu silmek için bir bez ıslatırken ona takıldım.

Geri döndüğümde hâlâ gülümsüyordu, gözleri yarı kapalıydı ve bir eli sol meme ucuyla boş boş oynuyordu.

Oturup onu temizlemeye başladığımda kaşlarımı kaldırdım. "Senin için yeterli değil mi?"

"Merak etme, senin yaşlı olduğunu ve benim senden daha dayanıklı olduğumu anlıyorum," diyerek benimle alay etmeye çalıştı ama daha sözlerini tamamlayamadan deli gibi gülmeye başladı.

Meme ucunu sertçe ısırdım ve tehditkâr bir şekilde yüzüne doğru eğildim. "Ağzından çıkanı kulağın duysun küçük kız, yoksa bütün gece depoda ne kadar benzinim kaldığını öğrenmek için seni ayakta tutarım."

"Sakin ol, aygır," dedi kahkahaları arasında. "Senin yakalaman ve sakatlaman gereken kötü adamlar var, benim de yarın Sammy, ders çalışmak ve Lotus var. Dinlenmeye ihtiyacımız var. Açıkçası, şikayet ettiğimden değil ama eve gidip yatmalıydın, Z. Yorgun görünüyorsun."

Yatağa girmem için yorganı geri çekerken ona kaşlarımı çatarak baktım. Bunu yaptığım anda yanıma yapıştı, sol kolunu ve bacağını üzerime attı ve başını bana yasladı.

göğsümde. Parmakları kısa göğüs kıllarımda ve kurşun yaramın sırtında oynadı.

"Muhtemelen sensiz de uyuyabilirim," diye itiraf ettim. "Sadece istemiyorum."

Mutlu bir şekilde omzuma doğru iç çekti. "Annemler sabah uyanmadan önce gizlice kaçacak mısın?"

"Yok, kahvaltıda Lafayette'lere katılıp yulaf lapası yiyeyim dedim."

Güldü. "Yulaf lapası mı? İğrenç."

Omuz silktim. "Sıkıcı insanların kahvaltıda bunu yediğini düşündüm."

"Babam kışın yulaf lapası sever..." Gövdemin üzerindeki çukurları ve vadileri izlerken usulca güldü. "Büyük, belalı bir motorcu adam kahvaltıda ne yer?"

"Bakireler," diye kestirip attım.

Şaşkın kahkahası kilise çanları gibiydi.

Mantıklı gelmiyordu ama Lou ile geçirdiğim zaman bana hep bunu, dini bir deneyimi hatırlattı. Kendimi onun iyiliği karşısında korkmuş ve değersiz hissettim, saygı duydum ve kendimi ona adadım. Onun benim dinim olmasını, güneşin her gün doğup batmasının nedeni olmasını istedim. Tüm varlığımın sebebi.

"Ciddiyim, dün sana kulübede kahvaltı hazırladım ama sadece mısır gevreği yedin. Eğer senin için tekrar yemek yapma şansım olursa, ne sevdiğini bilmek istiyorum."

Benim kızım, çok tatlı. "Et ve patates gibi bir adam, Lou. Umarım şaşırmamışsındır."

"Hayır. Kötü alışkanlığın var mı? Ben ve kirazlı lolipoplarım gibi mi?"

İnledim. "Lanet olsun, bir daha bana o lanet şeyleri hatırlatma, yoksa seni hemen becermemi istersin."

"Sapık," dedi meme ucumu çimdikleyerek.

"Emin olabilirsin," diye kolayca kabul ettim ve bu da bana o lanet olası güzel kıkırdamalardan birini daha kazandırdı. "Kötü alışkanlıklarım erdemlerimden daha uzun. Kanada viskisi, Lucky Strikes sigarası ve am gibi."

"Zeus, sana bunların hiçbirini yapamam!"

"Elbette yapabilirsin. Bana bir viski doldur, bir sigara uzat ve canım tatlı bir şeyler istediğinde o tatlı kalçalarını benim için aç."

"Aman Tanrım, işe yaramazın tekisin. Uyuyacağım, kapa çeneni."

Karanlığa doğru sırıttım, sarı saçlarının uçlarıyla oynadım. O kadar parlaktı ki gece gölgesinde bile parlıyordu. Nefes alış verişi uykuya döndüğünde dudaklarımı saçlarına bastırdım ve ona şöyle dedim: "Sikimi yaladığın bir geceden sonra yatağımda uyanırsan kahvaltıyı ben hazırlarım. Öğle ya da akşam yemeği istersen, bana uyar, çünkü kahvaltı içimde yapabileceğim tek şey. Çocuklarım için mikrodalgada yemeklerle ve doğru besinleri alsınlar diye salata falan yapmakla geçen uzun bir on sekiz yıl oldu. Artık bunları bıraktım ve ne istersem onu yiyorum ve istediğim şey de genellikle et ve yanında küçük bir sebze oluyor. Seni kalıcı olarak evime aldığımda yemek yapmayı devralmak istersen, dediğim gibi, şikayet etmeyeceğim. Ama kahvaltı asla. Kızımın sıcak, rahatlamış ve sabahları yeni bir horoz turu için hazır olmasını istiyorum. Anladın mı beni?"

Göğsüme bir öpücük kondurmadan önce gülümsediğini hissettim.

"Yakaladım seni."

Kızım uyuduktan sonra saatlerce karanlıkta yattım, bana sarıldı, saçlarını parmaklarımın arasında tespih taneleri gibi okşadım. Orada onunla olmak, ona dokunmak beni rahatlatıyordu. Ufukta bir fırtına vardı ve doğrudan bize doğru geliyordu ama uzun zamandır ilk kez kendimi huzurlu hissediyordum.

Twenty-Eight.

Hastanenin kemoterapi odası sessizdi. Kabuslarıma giren türden bir sessizlikti. Tenime karşı kalın ve kaygan bir dokusu vardı, öyle ki vücudumun ses çıkarması gerektiğini hissettiğimde bile ses çıkarmayı reddediyordu. Yeni hastaları getiren ve ilaçlarını veren hemşirelerin, zehirli haplarla dolu küçük Dixie bardaklarının ve farklı türde toksinlerle dolu serumların sesine boğuk bir nitelik katıyordu. Hastalar ilaçların kanlarını yok etmesini beklerken genellikle arkadaşları ya da aileleriyle otururlardı ama onların konuşmaları bile kulaklarımı tırmalayan bir sessizliğe sahipti.

Derin bir iç çektim ve başımı yüksek koltuk başlığına yasladım, ardından iğne elimin arkasını acıyla çekince irkildim. "Elverişsiz" ikinci evre Hodgkin Lenfomam vardı, bu da temelde radyasyonla yok edebilecekleri ya da ameliyatla kesebilecekleri bir tümörüm olmadığı anlamına geliyordu. Bunun yerine, kanser sistemimdeki mikro-antların bir istilasıydı, diyaframımın üstüne ve altına yayılmıştı, bu da onu "elverişsiz" tür yapıyordu. Geçen bahar Stanford V adı verilen on iki haftalık bir kemoterapi seansı geçirmiştim ama pek işe yaramamıştı, bu yüzden doktorlar şimdi kısa ama dramatik bir kombinasyon uygulayacaklardı; daha fazla ilaç, daha yüksek toksisite ama daha kısa bir süre. Vücudumun kendini toparlayabilmesi için üç hafta boyunca haftada bir kez olmak üzere üç kür tedavi görecek ve bir hafta ara verecektim. Doktorlar üçüncü kürün daha önce deneyimlediğimden daha acımasız olacağı, saçlarımı kaybetme, aşırı kusma, ishal, enfeksiyon ve solunum fonksiyonlarında kayıp yaşama olasılığımın yüksek olduğu konusunda beni uyarmışlardı.

Dört gözle beklenecek bir şey.

Her zaman tedaviler sırasında birinin benimle oturmasını isterdim. Bea'nın okulu ya da ders dışı programı olmasaydı otururdu ama ailem ayak altında kalmaması için her zaman meşgul olmasını sağladı.

İsteseydim Ruby'nin bunu yapacağını biliyordum ama beni randevularıma götürüp getirerek yeterince şey yaptığını hissettim.

Zeus'un haberi olacaktı ama hala kanserden haberi yoktu ve her geçen gün ona neden haberim olmadığını açıklamak daha da zorlaşıyordu.

Bana normal bir kadınmışım gibi davranmasını istediğimi söylemek -hastalıktan boğulmuş bir yarım değil, bütün bir insan- onun hoşuna gitmeyecekti. Bunu biliyordum ama yine de erteledim. Nightstalkers MC'de, H.R.'de ve ailemde olup bitenlere rağmen birlikte harika vakit geçiriyorduk. Sürdüğü sürece tadını çıkarmak istedim.

Bu da muhtemelen Pazar akşam yemeği için Garro'ların evine gittiğim o gece olacaktı. Böyle bir motorcu ailesinin böylesine sıradan bir geleneği olduğuna inanamıyordum ama Zeus bana bunu Başkan olduktan sonra kardeşliği ve aileyi teşvik etmek için başlattığını söyledi. Ev her zaman dolu olmazdı ama genellikle bir avuç kardeş, onların kadınları ve aileleri bira ve yemek için Entrance Bay Plajı'nın uzak kayalık kenarındaki Garro evine gelirdi.

Hep istediğim ama hiç sahip olamadığım türden bir aile eğlencesine benziyordu.

Sadece Harleigh Rose orada olacaktı ve görünüşe göre EBA'daki kavgamızdan bu yana geçen iki gün boyunca babasıyla hiç konuşmamıştı ve bu sürenin çoğunda erkek arkadaşı Cricket ile dışarıdaydı. Bu yüzden, kardeşlerle takılacağım ve Zeus'un evini ilk kez göreceğim için heyecanlı olmak istesem de geceden pek umutlu değildim.

Mute'a yalan söylediğim gerçeği bu durumu daha da kötüleştirdi.

Son birkaç hafta içinde en iyi arkadaşım haline geldiğini söylemek, arkadaşlığımızın gelişimini tanımlamak için çok önemsiz görünüyordu. Emirlerine sadık kalan Mute, gündüz saatlerimi sessiz bir adımla takip eden daimi gölgemdi.

Arkamda. Bazen orada olduğunu fark etmiyordum ve ne kadar dikkatli olduğunu bilmiyordum. Beni okula götürür ve bir baba gibi alırdı (babam olmasa da) ama ona sorduğumda, o saatlerde genellikle Hephaestus Auto'da çalıştığını söylerdi. Durum ne olursa olsun, okul, bale ya da bir randevu, işim biter bitmez oradaydı, hiç hareket etmemiş gibi bisikletinin yanında kaldırımda bekliyordu.

Yine de birlikte takılırdık. Sabahları benimle birlikte kahvaltı ederdi ve şaşırtıcı bir şekilde yemek yapmayı severdi, sadece süper gıdalar ve besinlerle dolu sağlıklı şeyler, ama her sabah bana lezzetli bir smoothie hazırlardı ve bazı geceler ailemin aşçısı Bayan Henry'nin evin arka tarafındaki nadiren kullanılan mutfakta yemek yapmasına yardım ederdik. Kült klasik filmleri yuttuk, kart oynadık çünkü poker oynamayı öğrenmek istiyordum ve Mute'dan daha iyi poker yüzü olan kimse yoktu ve bazen ona kitap bile okudum. Bana kitapları sevdiğini ama çok iyi okuyamadığını söyledi. Önceden haber vermediğim sürece hala dokunulmaktan hoşlanmıyordu ama saçlarımı seviyordu ve ona dokunmak, çekiştirmek ve parmaklarına dolamak Sammy'yi oyuncak bloklarla oynamanın yatıştırdığı gibi onu merkeze alıyor gibiydi.

Son birkaç ay içinde Mute hakkında çok şey öğrendim ve onun varlığından önceki hayat bana silik ve yalnız bir anı gibi geldi.

Ona yalan söylediğim için kendimi bok gibi hissediyordum. Ona kramplarım olduğunu ve o gece Garros'taki akşam yemeğine kadar odamda kalacağımı söylemiştim ama onun yerine, belki izliyordur diye arka kapıdan sıvışmış ve bir blok ötede üstü açık kırmızı arabasıyla beni bekleyen Ruby'yle otostop çekmiştim.

Eğer öğrenirse çok kızardı ve daha da kötüsü Zeus da kızardı.

"İşte benim sevgili kızım," diye haykırdı Betsy'nin sesi, o katmerli sessizliği kesen tek şeydi.

Gözlerimi açıp, çocukken bana bakmış ve ben postaneye kendim gidecek yaşa gelene kadar mektuplarımı Zeus'a götürüp getirmiş olan orta yaşlı kadına gülümsedim.

Ayağıyla bir tabure bağladı ve sandalyemin yanına kaydırdı, sonra eğilip gözlerimin içine baktı ve boğazımdaki nabzı kontrol etti.

"Her zaman bir hemşire," diye mırıldandım gözlerimi devirirken. "Beni bir ödül atı gibi muayene etmeden önce bir öpücük verirsin diye düşünmüştüm."

Dilini şaklattı ve sonra tabureye çöktü. "Seni önemsediğimi biliyorsun, bu yüzden bunu yapıyorum. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum tatlım ama bence Dr. Radcliffe'in tedavi yöntemi doğru."

Başımı salladım çünkü bunu zaten konuşmuştuk. "Biliyorum."

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Nasılsın tatlım?

Dudağımı ısırdım çünkü Betsy'yi birkaç aydır görmemiştim, dolayısıyla Zeus'tan haberi yoktu.

Görünüşe göre, ona söylemek konusunda endişelenmeme gerek yoktu çünkü gözleri beni yakınlaştıran kamera diyaframları gibi genişledi. "Onu gördün, değil mi?"

"Öyle de denebilir."

"Tanrım, sonunda başardı, değil mi?" diye sordu göklere. "Onun nesi var bilmiyorum."

"Kesinlikle hiçbir şey," dedim şiddetle. "Hepiniz bizi yargılamamalısınız."

"Bilmiyorum, tatlım. Sadece endişeliyim. O... yoğun bir hayatı olan yoğun bir adam."

"Her şeyi biliyorum," dedim sert gözlerle.

Yavaşça başını salladı. "Sana amcası Crux ile olanları anlattı mı?"

Sikeyim.

"Elbette," diye cesurca yalan söyledim.

Kalçamı okşamak için uzandığında yüzü empatiyle yumuşadı. "O yapmadı. Zeus Garro'ya on yıl önce amcasına ne olduğunu sorun, o zaman onun için gözlerinde yıldızlar olup olmadığını görürüz."

Örgüsünü çıkarıp iğrenç derecede çirkin zeytin yeşili bir kazak yaparken ona ters ters baktım. "Bu senin için," diye gülümsedi bana.

"Harika," diye mırıldandım, gözlerimi kaçırdım ve Zeus hakkında söylediklerinin aramızdaki her şeyi mahvetmemesini umdum.

Garro'lar ana sahil yolunun dışında, zincir bağlantı çitlerinin, aşırı büyümüş deniz otlarının ve Tehlike, İzinsiz Girilmez ve Geçiş Riski Size Aittir uyarılarını içeren yaklaşık beş tabelanın arkasındaki toprak yolda yaşıyorlardı.

Pek sıcak bir karşılama sayılmazdı ama Mute ile birlikte park etmiş arabaların sıralandığı kıvrımlı yoldan geçerken etrafıma hayranlıkla baktım. Yol boyunca okyanus uzanıyordu, gelgit çizgisi yolun sadece bir ya da iki metre uzağındaydı. Mavi su, batan güneşin saçtığı paramparça altın parçalarıyla parıldıyordu ve Giriş'i bir el gibi kavrayan dağlar, karla kaplı ve sürekli sisle örtülü olarak etrafımızda beliriyordu.

Tuzlu deniz havasını ciğerlerime çektim ve sonra bir dönemeci dönüp evi gördüğümüzde kendimi kaybettim.

Zeus bunu da inşa etmişti.

Pencerelerin ve kapıların etrafında daha koyu bir ahşaba boyanmış kalın arduvazlar bulunan soluk ahşap bir fıçı tahtası evdi. Evin

Çatısı, yan tarafındaki okyanus ve arkasındaki ormanla güzel bir uyum sağlayan soluk yeşil kiremitlere sahipti. Üzerinde saksı bitkileri olan etrafı çevrili bir sundurma ve kompakt, iki katlı evle aynı tarzda inşa edilmiş üç kapılı büyük bir garaj vardı.

Bayıldım.

Kapı açıldığında ve Zeus verandaya adım attığında bisikletten inmiş, orman yeşili boyalı ön kapıya doğru koşuyordum; ayakları kot pantolonunun yıpranmış paçasının altında çıplaktı ve gövdesi soluk gri gözleriyle aynı renkte, son derece dar bir Henley'in içindeydi.

Kendimi merdivenlerden yukarı ve onun kollarına attım.

Ellerini kıçıma koyarak beni kolayca yakaladı ve ben daha tek kelime edemeden uzun, ıslak bir öpücük kondurdu. Ağzımla işi bittiğinde, ne söyleyeceğimi unutmuştum ve şaşkınlıkla ona göz kırptım.

"Kızım nasıl?"

Zamanla eski bir kaya gibi çatlamış ve çizgilenmiş gri gözlerine baktım. Kalın kaşlarının altında kirpikli, iki yanındaki kırışıklıkların yayılmasıyla karakter kazanan güzel gözlerdi. O anda hayatımın geri kalanını bu gözlere bakarak geçirmekten mutlu olacağıma karar verdim.

"Sanırım onun gözlerini kamaştırdın," dedi evin içinde Zeus'un arkasından tanıdık ama şaşırtıcı bir ses. "Kral bunu bana her zaman yapıyor, o yüzden biliyorum."

Şüphelerimi doğrulamak için Zeus'un saçlarına baktım ve "Bayan Irons!" diye bağırarak hemen yere atladım.

Zeus'un cüssesini kapı çerçevesinden çıkarmak için tüm vücudumu kullandığımda ve ardından eski öğretmenimi tüm vücudumla kucakladığımda güldü.

"Burada ne yapıyorsun?" Uzaklaşırken sordum. Ne giydiğini ancak o zaman fark ettim.

Bayan Irons genç ve güzel bir öğretmendi, küçük tatlı elbiseler ve kadınsı takımlar giyerdi.

klas bir sekreterdi. Şimdi dizleri yırtık bir kot pantolon ve üzerinde Kraliçe yazan bir taç bulunan mor bir tişörtle karşımda duruyordu. Altın sarısı uzun saçları, bir bisikletin arkasında geldiğini ve bundan büyük keyif aldığını gösterecek şekilde dağınıktı ve sadece bu da değil, rüzgârda savrulan görüntüsünü sevdiği için yelesini düzeltme zahmetine girmemişti.

Tamamen farklı bir kadın.

Ona kaşlarımı çatarken bir adım geri attım.

Benden, evinin duvarına yaslanmış, kollarını ve ayaklarını kavuşturmuş, ağzında yanmayan bir sigarayla duran Zeus'a bakarken hafifçe güldü. "Onun beni görmesinin de benim onu seninle görmem kadar tuhaf olacağını bilmeliydim."

Zeus dilini ağzındaki sigaraya bastırdı ama bir şey söylemedi ve bir an için evin erkeği olarak orada dururken ne kadar seksi göründüğüne takıldım, havalı ve rahat ama erkeksilik ve dizginlenmiş güçle dolu.

Bayan Irons yine güldü ve arkadaşmışlar gibi Zeus'un omzuna vurdu. "Senden gözlerim kamaştı. Aferin Zeus."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Sanki o kadar şaşırtıcıymış gibi."

Gözlerimi devirip "Evet, ona baktığında ilk önce gözlerin kamaşıyor ama ağzını açar açmaz hemen dünyaya geri dönüyorsun." dediğimde kendimi tutamadım.

"Aman Tanrım, siz ikiniz acayip sevimlisiniz," diye nefes aldı, gözleri sevinçle parlıyordu.

Alacakaranlık kuşağındaymışım gibi hissettim.

"Queenie, küfretmeye başlamalısın," dedi Nova, arkasında belirerek.

Gün batımının altın rengi ışığı yüzüne tam olarak vuruyor ve kemik yapısının mükemmelliğini vurguluyordu. Bahse girerim bir cetvel alıp ölçseydim, yüz hatları tam olarak simetrik olurdu.

"Güzel çocuk yeterince göz kamaştırmışa benziyor," diye homurdandı Zeus.

Bayan Irons ya da Queenie sırıttı ve havada küçümseyici bir el salladı. "Hadi ama, kafasında gözleri olan her kadının Nova'dan etkileneceğini bilirsiniz."

Nova göz kırparak ve muzip bir sırıtışla, "Bu doğru," diye onayladı. "Buraya gel, küçük savaşçı," diye emretti Zeus bir bakışla

Kardeşi.

Hiç düşünmeden kolunun altına girdim ve sigarayı dudaklarından alıp kendi dudaklarımın arasına koymak için uzanmadan önce sertçe yanına yaslandım. Bu garip bir şekilde samimi bir şeydi ve Zeus'un eli kalçamı kavrayıp beni kendine çektiğinde bunu anladığını biliyordum.

"Yani, onunla birlikte misin?" Parmağımla Nova ve eski öğretmenimi işaret ederek sordum. "Çünkü ayrıldığınızda bir öğrencinizle yattığınıza dair tuhaf söylentiler vardı. Dinleyen herkese bunun tamamen saçmalık olduğunu söyledim-"

Bir motosiklet kükreyerek geniş araba yoluna girdiğinde ve Kral Kyle Garro motosikletinden indiğinde konuşmayı bıraktım. Arkasına bağladığı buz torbasını almak için döndü ve verandaya çıkan merdivenlerden yukarı çıkarken uzun bacakları boşluğu yuttu. Dikkatim dağılmış bir şekilde, Fallen erkeklerinin gözlerini kamaştırmanın kolay olduğunu düşündüm. Eğer kadınlar motorcuların ne kadar yakışıklı olabileceğini bilselerdi, akılları başlarından giderdi.

King'in çizmeli ayakları sahanlığa çarptığında bunları düşünüyordum, bir saniye sonra buzlar sahanlığa çarptı ve ondan bir saniye sonra da Bayan Irons kollarına atıldı. Bir elini ensesine götürdü, diğerini kalçalarına doladı ve eski öğretmenime sıcak, ıslak, süper uzun bir öpücük kondurdu.

Eski öğretmeni.

"Hımm, okaaaaay," dedim yavaşça. Öpüşmeye devam ettiler.

Nova bana sırıttı. "Bunu çok yapıyorlar."

King onun ağzını yemekten vazgeçti ama "Kraliçem nasıl?" demek için yüzünü yakın tuttu.

Yüzünü kavrayan bileklerini tutarak hülyalı bir şekilde iç çekti. "Şimdi dönmen daha iyi."

Zeus homurdandı. "Çocuk buz almaya gitti be kadın. Savaşa gitmedi."

Bayan Irons şiddetle kızardı ama erkeğime şımarıklık dolu bir bakış fırlattı. "Kadınlarınız durduğu anda Mute'un motorundan kaçıp savaştan yeni dönmüş gibi sizi bekleyen kollarınıza mı atladılar?" demek istediğinin anlaşılması için bir süre bekledikten sonra sırıttı ve King'in gülümseyen dudaklarına şapırdayan bir öpücük kondurdu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Demek ki söylentiler doğruymuş," diye açıkladım sertçe.

Zeus'un vücudu derin bir kıkırdamayla benimkine çarptı.

King'in çocuksu gülümsemesi gururla absürt bir şekilde yakışıklıydı.

"Buna inansan iyi olur. Onu kapmak için çok çalıştım, sana söyleyeyim."

Onu itti ve hemen ardından, o itişin şiddetinden geri adım atıp bana bakmadan önce kendini onun yanına yerleştirdi. "Görünüşe göre kendine bir Garro erkeği bulmuşsun, bu yüzden bana anlamadığını söyleyemezsin."

"Anlıyorum," dedim başımı sallayarak ve Zeus'un sert yüzüne bakabilmek için başımı arkaya doğru eğdim. "Başka kimseye Garros kalmadığı için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim."

Nova, "İşte bir tane," diye söylendi, tam bu sırada eski bir Toyota'nın külüstürü arabadan inip verandanın merdivenlerine beş santim kala balık kuyruğuyla durdu. Boktan hoparlörlerden gelen müziğin kakofonisi arasında bile içerideki çiftin birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordum. Bir saniye sonra, Harleigh Rose file tayt ve savaş botlarının üzerine giydiği minik kot şortu, göğüs dekoltesinin hemen altına kadar fermuarlı dar siyah deri ceketi ve kafasının üzerine savrulmuş yığınla saçıyla dışarı çıktı. Orijinal kötü kız reklamı gibiydi, kapıyı çarpıp "Siktir git!" diye bağırırken arka planda çalan rock müzik özel efekt olarak kullanılıyordu.

Araba bir an sonra kükreyerek yoldan çıkıp şeride girdi ve Harleigh Rose arabanın arkasından bakıp ona ters ters bakarken etrafına tozlar savurdu.

Nova, "H.R. ile uğraşan zavallı piçin haline acıyorum," diye mırıldandı.

Ve tüm bu süre boyunca sessizce verandanın korkuluklarına yaslanmış duran sevgili arkadaşım Mute usulca ekledi: "Destekliyorum."

Tüm sundurma kahkahalara boğuldu, ki bu çok kötü bir zamanlamaydı çünkü H.R. botunu çevirip merdivenlerden yukarı doğru tepindiğinde biz de ona gülüyormuşuz gibi göründük. Verandanın ortasında durduğunda herkese kaşlarını çattı, ellerini kalçalarına koydu ve "Bu lanet olası rengarenk bir ekip değil mi?" dedi.

"Harleigh Rose," diye homurdandı Zeus, beni daha sıkı tutarak. "Bu Loulou. Sanırım daha önce tanıştınız ama neden tanışma faslını ikinci kez yapmıyoruz?"

"Hey, Harleigh Rose," dedim küçük bir gülümsemeyle, yüzüğünün yanağımda bıraktığı iyileşmekte olan kesiğin ve babasının beni tepeden tırnağa yanına bastırdığının aşırı farkındaydım.

Kötü bir şey söylememek için mücadele ederken çenesi çalıştı. Buna gerek yoktu, parlıyor gibi görünen akuamarin mavisi asitli gözleri her şeyi anlatıyordu. Benden nefret ediyordu.

O kesilmiş onu gözler itibaren Ben için onu Baba ve yüzünde gülümseme olabilecek ama bana daha çok acı veren bir yüz buruşturma gibi gelen bir şey yaptı. "Güzel evimize hoş geldin Louise. Size serinletici bir içecek ikram edebilir miyim?" "Bir bira iyi olurdu," diye önerdim, çünkü dikkatli Ona geri adım atmayacağımı göstermek istiyordum, ama başka bir atış istemiyordum.

"Hazır başlamışken ben de bir tane alayım," diye ekledi King kayıtsızca ama gözleri küçük kız kardeşinin üzerindeydi.

"Ben de tatlım," diye araya girdi Cressida.

Ancak o zaman Harleigh Rose, Cressida'nın benim için yere atılması olabilecek en kötü ihanetmiş gibi irkildi. Başını çevirip ona baktı ve H.R.'nin yüzünü göremesem de içinde acı olduğunu biliyordum.

Belli ki King'in kadınıyla benimle olduğu gibi bir sorunu yoktu.

Cressida, Harleigh Rose'un kendisine söyleneni yapmasını ve bunu gülümseyerek yapmasını beklediğini ifade eden bir tavırla, "Bira, tatlım," dedi. "Taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben de bira taşıyabilirim," diye mırıldandı huysuzca.

"Lanet olası terbiyeni hatırlayabiliyor musun?" Zeus sordu ve hemen çocuğundan bir bakış aldı. Omuz silkti. "Hey, sırf senin yaşlarında ve senin iki katın hayat tecrübesine sahip bir kadın buldum diye on dört yaşında bir velet gibi davranmaktan gurur duyuyorsun, o zaman devam et tatlım. Sadece zeki, nazik ve dürüst bir kız yetiştirdiğimi sanıyordum. Yanıldıysam beni siksinler."

Adamın sözleri kadına bir ton tuğla gibi çarptı; gözlerindeki inatçı acımasızlık aynalı cam gibi paramparça oldu ve kadının yaralı kalbini ortaya çıkardı.

Kelimelerin geleceğini gelmeden önce biliyordum.

"O lanet olası bir Lafayette, baba. Ailemiz için ayağa kalkması gerektiği an geldiğinde, kendi ailesini bizimkiler için feda edeceğini mi düşünüyorsun? Entrance Hill'de kale gibi bir evde yaşıyor. Genç bir amcık istiyorsan, tamam, ben kimim ki seni durdurayım. Sanırım bundan daha iyi bir zevke sahip olmanı beklerdim." Elini üzerimde gezdirirken dudak büktü, gözleri siyah kadife bir kurdeleyle arkadan bağlanmış iri bukleli saçlarımı, pembe rujumu ve sivri topuklu siyah deri çizmelerimi parçalayan parmaklar gibiydi.

Bana otantik olamayacak kadar zengin, bilge olamayacak kadar genç ve vahşi olamayacak kadar ayrıcalıklı olduğumu söylüyor gibiydiler.

Zeus'tan uzaklaşarak öne çıktım ve ona tatlı tatlı gülümsedim. "İnekler eve gelene kadar bana hakaret edebilirsin Harleigh Rose, ben burada kalmak için buradayım ve bana karşı medeni olman yirmi yıl sürse de umurumda değil, hiçbir şey, sen bile beni Zeus'tan uzaklaştıramazsın."

Belirsizlik bir an için kayıp küçük bir kız gibi göz kırpmasına neden oldu ve bu, erkeğimin yararlandığı bir andı.

Zeus öne çıktı ve kızını kalçalarından yakalayarak göğsüne çekti ve devasa kollarını büyük bir ayı kucaklamasıyla etrafına doladı. Onu ileri geri sallarken etkili olması için hırladı bile.

"Bazen berbat oluyorsun H.R.," dedi eğilip göz hizasına gelecek şekilde çömelirken. "Ama senin için her şeyi yaparım."

"Öyle mi?" diye sordu umutla, omzunun üzerinden bana sinsi bir bakış fırlatarak.

Cüretine güldüm, her şeye rağmen ondan hoşlanmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

Zeus'un sırıtışı, koyu renk, sık kesilmiş sakalının içinde parlak bir neşe dilimi gibiydi. "Aynen öyle. Sadece bir uyarı, benden küçük savaşçımdan uzak durmamı istersen, seninle dövüşür ve kazanır. Kazanmasa bile, düşmüş meleğimin beni rahat bırakmasına ne cennette ne de cehennemde imkân var."

"Biliyorsun," diye göz kırptım ona.

H.R. suratını astı ama bunu sevimli bir şekilde yaptı ve Z bir kolunu onun omzuna atıp diğer eliyle benimkini tutmak için uzandığında şikayet etmedi.

"Açlıktan ölüyorum, hadi ziyafet başlasın."

Twenty-Nine.

Zeus.

Hava karanlıktı, gecenin ilerleyen saatlerinde küçük kızların uyku saati geçmişti ama Lou için bir sürprizim vardı ve bunu benim için kullanmasını görmek için sabırsızlanıyordum. Onu evden dışarı çıkarırken eli benim elimdeydi, bazı kardeşler oturma odasında ve King ve Cress'in biri genç olduğu için ergen gibi davrandıkları, kızımın Kriket'e kaçana kadar kendi yatağında uyuyormuş gibi yaptığı iki misafir yatak odasında yatıyorlardı.

Herhangi bir insanın cennetinde bir iki dakikalık yalnızlık için her şeyi geride bıraktık.

Garajı.

Yan kapıdan geçtik ve ışık düğmesini çevirdiğimde Lou nefesini tuttu ve "Çok kötü" dedi.

Öyleydi.

Sadece kafeslerim değil - Dixon'ın çiftliğine ceset ve şömineme odun taşımak için kullandığım kocaman GMC kamyonet ve siyah 1969 Boss 429 Mustang - ama tüm alan kuşkusuz oldukça kötüydü. Eugene neon ışıklarıyla bazı şeyler yapmıştı ve ben de Bat, Blackjack ve benim çocukken çaldığımız eski sokak tabelalarını ve plakaları asmıştım. Garajı ve evi kendi ellerimle inşa etmiştim, bu yüzden çok gurur duyuyordum ve Lou'nun gözleri kamaşmış ifadesinin onun da öyle olduğunu söylemesine bayılıyordum.

Sonra, tam da o gece planladığım şey için önüne bir çalışma tezgahı çekilmiş beton alanın köşesinde kırmızı bir fiyonkla sarılmış sürprizini fark etti.

"Garajına striptiz direği mi yerleştirdin?" Lou bana döndü ve kalçasını kaldırarak sordu

şımarık kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin, Z?"

Alet duvarımın yanındaki küçük barda sakladığım Crown Royal şişesine ve bardaklara gittim ve direğin önündeki banka oturmadan önce kendime bir içki doldurdum.

"Benim için dans etmeni istiyorum."

"Ben emir almam Zeus. Zaten yapmak istediğim şeyle örtüşmediği sürece önerileri bile zor kabul ederim. İstediğin zaman senin için dans edeceğimi nereden çıkardın?"

"Benim için dans et, küçük kız," diye tembelce emrettim, sanki ona emretme hakkım varmış gibi. Çünkü yaptım ve o da buna bayıldı. "Eğer beni etkilersen, beni boşaltmana izin verebilirim."

Bana ters ters baktı. Küstah olduğu için çaba sarf etmesi gerekti ama ona teklif ettiğim şeyi istiyordu ve bu kızarmış yüzünden o k u n u y o r d u. Sadece benim kızım benim gibi bir canavarın gözlerinin içine bakar ve "Kıçımı öp" diye alay ederdi.

"Dans etmeye başlarsan ve bunu sikimi kaldıracak şekilde yaparsan, senin de boşalmana izin verebilirim. Eğer böyle istiyorsan, seni ellerinin ve dizlerinin üzerine yatırır ve dilime boşalana kadar o tatlı kıçını yerim. Ama Lou, seni uyarıyorum, götünle oynamak istersen varım ama bu seni orada da becereceğim anlamına geliyor."

Bana göz kırptı, sonra ellerini eğik kalçalarının üzerinde birleştirdi ve "Ne müziğin var?" dedi.

Yarım saat sonra yatağımda inliyordum, ellerim Lou'nun kalçalarına kenetlenmiş, onun sikimin üzerinde aşağı yukarı kaymasını izliyordum. "İşte benim güzel kızım, sert sür beni."

Gözlerinin derin, koyu su mavisinin üzerinden ağır gözlerle bana göz kırptı. Bu, zevkten tembelleştiğini söyleyen bir bakıştı, saatlerce eğlendikten sonra yorgun düşmüş bir sarhoş gibi. Bu bakışı çok sevmiştim ama uzanıp kiraz meme uçlarını sertçe çimdiklediğimde ve gözleri hınzır bir şaşkınlıkla açıldığında daha da çok sevdim.

"Boşalacağım," diye beni uyardı, ellerini göğsümde birleştirerek kıçını geriye yatırdı ve bana daha da sert bir şekilde bindi.

"Sikime gel, küçük kız," diye emrettim, ellerimi o şeftali gibi kıçını avuçlamak için dolaştırdım.

Başparmağımı amının sularıyla kayganlaşana kadar kıvrımından aşağı doğru gezdirdim, sonra tekrar sıkıca kıvrılmış göt deliğine getirdim.

"Sen benim için boşal, ben de senin kıçını sikeyim," diye homurdandım ve aynı anda başparmağımı onun dar arka kapısına soktum.

Çığlık attı. O kadar yüksek ve uzun bir çığlıktı ki muhtemelen tüm Garro evini, kızımı, oğlumu, karısını ve kanepelerde sızmış olan kardeşleri uyandırdı. Umurumda bile değildi. Aslında, kızıma ne kadar zevk verdiğimi bilmeleri hoşuma gidiyordu.

Göğsümde kabaran kibirli gurura engel olamıyordum ve onu bir mağara adamı gibi dövmek istiyordum. Kızıma daha önce hiç tatmadığı zevkleri tattırıyor, ona vermek istediğim her şeyi almasını sağlıyor ve sanki var olan tek erkek benmişim gibi adımı haykırırken bunu yapmasını sağlıyordum.

Amcığı sikimin etrafında bir mengene gibi kenetlenmeyi bırakır bırakmaz, altından çıktım ve diz çökmüş bedeninin arkasındaki yerimi aldım. Kürek kemiklerinin kırılgan açıklığı arasındaki bir elimle yüzünü aşağı doğru ittim ve sonra kalçalarını yukarı doğru eğdim.

"Bu kıçı yemekle ilgili ne dediğimi hatırlıyor musun Lou?"

Hassas bir ürperti omurgasını dalgalandırdı. Elimi sırtında gezdirerek onu kovaladım, tıpkı bir ata ilk kez binmeden önce onu yatıştırdığınız gibi. Sonra onun tadına bağımlı olduğum için ön kollarımın üzerine düştüm ve yüzümü o yemyeşil kıçına gömdüm.

Onu ağzımla temizlerken dölleri dilimde tuzlu bal gibi tatlıydı. Seğirene kadar dilimle gül goncasına dokundum, sonra başparmağımla daireler çizdim.

"Benim için bu kıçı vermek ister misin, küçük Lou?" Başparmağım sıkı kas halkasından geçerken homurdandım ve

Diğer iki parmağım şişmiş amının derinliklerine kaydı ve tatlı noktasına doğru kıvrıldı.

Sırtını dikleştirip yüksek sesle nefes alırken ayak parmakları yatağa doğru kıvrıldı.

Kocaman avucumu tombul yanaklarından birinin üzerine indirdim ve tokadımın altında geri sıçradığını gördüm. O kadar yüksek sesle nefes aldı ki, tekrar istediğini anladım. Diğerini de tokatladım ve başparmağımla parmaklarımı deliklerinde yavaşça salladım.

"Sikimi kıçında mı istiyorsun, küçük kız?" Küçük bedenini ve dolgun kıvrımlarını severek sordum. Tam bir kadın olmasına rağmen hâlâ bir kız çocuğuydu.

"Evet," diye tısladı ve ellerini duvara dayayarak bana sırtını dönebildi. "Al onu. Seni her yerde istiyorum."

Şişmiş mor sikimi yanaklarının arasına vurmak için doğruldum ve onları sikime doğru sıkıştırdım.

"Lanet olası en güzel resim," dedim ona sırf iniltisini duymak için.

Kız arkadaşım açık saçık konuşmamdan hoşlanırdı.

Komodinden sadece onun için aldığım kayganlaştırıcıyı almak için eğildim, dişlerimle kapağını yırttım ve kiraz kokulu sıvıyı aletimin ve kalp şeklindeki kıçının her tarafına boşalttım. Sikimi o ılık, ıslak kıvrımda aşağı yukarı kaydırırken homurdandım, hem beni hem onu kaplıyordu. Burnuma gelen kiraz kokusu neredeyse o anda boşalmak istememe neden oluyordu.

"Ben sikimi oraya sokmaya çalışırken klitorisine dokun."

Hemen bir eli, kendisine söyleneni yapmak için dik bir şekilde kavisli gövdesinin arasında kayboldu.

"Aferin kızıma," diye gürledim, bir elimle onu kalçasından sabit tutarken ve sikimi en küçük girişine bastırırken.

Beni içine alırken inledi ve nefes nefese kaldı, kalçalarını kıvırdı ve battaniyelere tutundu.

"Oh Zeus, oh siktir, Tanrım," diye mırıldandı, ta ki ben onun daracık, sıcacık kanalının içine tamamen oturana kadar.

Arkama yaslanıp siyah saç izlerime, yuvarlak, altın rengi kıçının içindeki şişmiş sikin köküne baktım ve bu şekilde mutlu bir adam olarak ölebileceğimi düşündüm.

"Çekil lütfen," diye yalvardı

bana. Ben de öyle yaptım.

Kıçının sıkı kavrayışını uzun ve yavaşça becerdim, çığlık atana ve daha fazlası için inleyene kadar onu çalıştırdım. Dikişlerinden ayrılıyordu ve ben ipliği dişlerimin arasında tutuyordum.

Taşaklarım sıkı ve ağırdı, tohumlarımı içine dökmeye o kadar hazırdım ki, bu şekilde hareket etmeye devam edebilmem bile saçmaydı. Ama Lou'nun sikim götündeyken boşalmasını istiyordum ve bunu çok istiyordum.

Ben de üzerine eğildim, o klitorisini ovuştururken ben de iki kalın parmağımı amına soktum ve götünü siktim.

"Benim için gel, Lou," dedim, sonra boynunun dibinde sevdiğim yerden sertçe ısırdım ve nabzının dilimde zonkladığını, kıçının aletimin etrafında döndüğünü hissettim.

Lanet olası mutluluk.

İçine boşalırken etine karşı homurdandım.

Son enerjimle yatağa uzandım ve onu karnımın üzerine yatırdım. Terli teni benimkinin üzerinde kayarak bizi birbirimize kaynaştırdı.

Yanağını göğüs kafesime yasladı ve kurşun izimle oynadı.

"Bu gece çok iyiydin Lou," diye övdüm onu, parmaklarımı omurgasının üzerinde birinin piyano tuşlarını çaldığı gibi gezdirirken.

"Mmm, süper eğlenceliydi," diye geveledi, orgazmdan o kadar sıkılmıştı ki gözlerini bile açmadı.

Gurur göğsümde gürledi, gülümsemesine neden oldu çünkü onun sesini neden böyle sevdiğimi biliyordu.

"Kardeşleri çok seviyorum. Sadece Mute'u değil," diye devam etti. "Ve motorcu bebekler çok komik. Cressida'nın bu kadar belalı olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Oraya doğru gidiyor," diye kabul ettim.

"Harleigh Rose da o kadar kötü değil," diye mırıldandı. "Hayır, o iyi bir çocuk," diye onayladım.

Öyleydi de. Bir dönemden geçiyordu ama ne kadar iyi yetiştirilmiş olursa olsun bir genç kızın isyan etmesinin normal olduğunu düşündüm. Çok fazla parti yapıyordu ve o piç Cricket ile çıkıyordu ama ders çalışmamasına rağmen okulda iyi notlar alıyordu ve kardeşini, kulübünü ve babasını başka hiçbir şeyi sevmediği kadar seviyordu.

Ve bu nedenle, bu gece iyiydi. Harika değildi çünkü eve asla kadın getirmeyen babasını görmek onun için çok garipti -genellikle kulüp binasında becerirdi
-Bir kadının her yerinde olmak ve o kadının kendisiyle aynı yaşta olması.

Ben
hallederim.

Lou anladı.

Güzeldi.

H.R. çabalıyordu ve çoğunlukla Lou'yu kendi haline bırakarak çabalıyordu ama benim küçük Loulou'm bunu umursamıyor gibiydi. Kendini motorcu kızlarla, hatta Skell'in ölüm kadar sıkıcı kadını Winona ve Bat'in orospu karısı Trixie ile arkadaş olmaya adamıştı.

Gecenin sonunda, daha önce sevmeyen herkes Lou'yu sevmişti.

Mutlu bir adamdım.

Ta ki Lou göğsüme doğru kayarak "Crux Amcanla aranızda ne oldu?" diye sorana kadar.

"Bu da nereden çıktı?"

Gözleri kısıldı çünkü cevap vermek istemediğimi biliyordu.

"Benden önce bu kulübün başkanı olan bir amcam olduğunu söylemiştim."

"Evet... neden istifa etti?"

Bir elimi sakalıma ve saçlarıma sürttüm. "O yapmadı. Onu ben öldürdüm."

Sertleşti. "Ne?"

"Beni duydun. Amcam Crux'u öldürdüm ve sana karşı dürüst olmak gerekirse Lou, kendimi açıklayamadan hemen bir sonuca varman hiç hoşuma gitmiyor. Benim bir katil olduğumu biliyordun."

Dönerek karnımın üzerine bağdaş kurdu ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. "Biliyordum. Öz amcanı öldürdüğünü bilmiyordum."

"Benden kendimi açıklamamı bekliyorsun ve bunu kibarca yapıyorsun Lou. Yatağındaki adam olabilirim ama ben hâlâ lanet olası Fallen'ın başkanıyım," diye homurdandım.

"Peki, lütfen üstüne bir de vişne koy, bana amcanla neler olduğunu anlatır mısın?" diye şımardı.

Bir kolumu gözlerimin üzerine attım ve başımı tekrar yastığa bastırdım. "İşte harika bir orgazm kafası."

Göğsüme vurdu.

Ona bakmak için kolumu kaldırdım, sonra başımın arkasına koyarken kaşlarımı çattım. "Peki, bilmek ister misin? Amcam Crux'u beynine bir kurşun sıkarak öldürdüm. Beynine bir kurşun sıktım çünkü bir süredir ortadan kaybolmalar oluyordu. Kardeşler bir gün oradaydı, ertesi gün gittiler. İlk bakışta pek ortak noktaları yoktu, ta ki Bat ve ben bir model fark edene kadar. Hepsi Crux'a karşı konuşuyor ya da muhalefet ediyordu. Bir gün Bat, sırf ona yem atmak için ihtiyara saldıracakmış gibi yaptı. Ertesi gün Bat'i onunla özel bir yerde 'sohbet' etmeye davet etti. Bat ona kardeşlerini öldürdüğünü itiraf ettirdi ve piç kurusu onu karnından bıçakladı ve kan kaybından ölmesi için ormanda bir yere götürmek üzere kamyonlarımızdan birinin arkasına attı. Bat ile geldiğimi bilmiyordu. Bat ve ben ertesi sabah hiçbir şey olmamış gibi Chapel'de ortaya çıkana kadar da bilmiyordu. Halka açık bir yerde buluşmak istedi, kulübün onun yarısına karşı benimki. First Light Kilisesi'ni seçti.

Daha önce yaptığı şeyler için beynine bir kurşun sıkardım ama kaderini mühürledi ve bana ulaşmak için lanet olası bir çocuğa kurşun sıkarak bunu çabucak yaptı. Ben de onu öldürdüm.

Polislerin önünde. Çünkü o piç hapisten fazlasını hak ediyordu. Cehennemi hak ediyordu.

Yaşlıların yarısı kızgın ve kafası karışık bir şekilde ya da hayattan bıkmış bir şekilde ayrıldı. Geri kalanlar beni tarihteki en genç başkan olarak seçti."

"Ace Munford da o giden kardeşlerden biri miydi?" diye sordu çünkü zeki bir kızdı ve parçaları birleştiriyordu.

Başımı salladım, bana olan bağlılığının dini bir put gibi kilisemizin zeminine düşüp parçalandığına dair herhangi bir işaret var mı diye gözlerini izledim.

Gözlerini kırpıştırdı, okyanus mavisi gözleri yerine oturdu ve işte oradaydı.

Kızım benim.

Elini yanağıma bastırdı ve sonra beni öptü, yumuşak, dilsiz yavaşça ve şekerli pastadan daha tatlı.

"Sen iyi bir adamsın, Z," dedi bana.

Ben de güldüm.

"Ciddiyim, kendi kurallarınıza göre yaşıyor olabilirsiniz ama günün sonunda doğru olanı yaparsınız ve bir şövalye gibi kurallarınıza ve sadakatinize bağlı kalırsınız."

"Sana romantikleştirmeyi bırakmanı söylemiştim."

"Asla durmayacağım," diye söz verdi. "Şimdi, bir daha böyle bir şeyi benden saklamayacağına yemin et."

Bana çocukken yaptığı gibi serçe parmağını uzattı. Ciddiyetle elime aldım ve başparmağını kendi parmağımla salladım.

"Anlaştık" dedim, her ne kadar dolabımda bir sürü iskelet olsa da ve hepsini Lou ile paylaşmayı düşünmesem de.

Thirty.

Beşinci dönem biyoloji dersimde beyaz tahtada bir matematik denklemi çözüyordum ki baş dönmesi enseme inen bir el gibi çarptı. Tökezledim ve sonra kendimi duvara yasladım.

"Louise?" Reece'in sesi ani sisin içinden bana doğru geldi.

Kırmızı kuru silme kalemi beyaz yüzeye kaldırmaya çalıştım ama elim kaldırmadı. Kaşlarımı çatarak yanımda gevşekçe duran kaleme baktım.

"Louise?" Reece'in sesi bana daha yakındı. "Bay. Warren, hastaneyi ara."

"İhtiyacım yok..." Ağır dilimle söylemeye çalıştım, sonra vazgeçtim çünkü düşüyordum ve sonra karanlığa çarpıyordum.

Uyandığımda gözlerimi açmadım çünkü etrafımda hastanenin tanıdık bip seslerini duyabiliyordum ve hastaneden nefret ediyordum.

İlk aklıma gelen Zeus oldu.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ve o gün Otizm Merkezi'nde Sammy ile birkaç saat geçirdikten sonra onunla buluşmayı planlamıştım. Nerede olduğumu bilmezse çıldırırdı.

Doğrulduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı ve başım dönmeye başladığında tekrar kapandı.

Tekrar yönümü bulduğumda odaya baktım ve Zeus Garro'nun yatağımın yanında oturduğunu görünce irkildim.

Onu hiç görmediğim kadar öfkeli bir şekilde bana baktı, sert yapılı yüzü gazapla granit rengini almıştı.

"Zeus," dedim ama elini havaya kaldırarak hemen sözümü kesti.

Öne doğru eğildi, dudakları kopmak üzere olan bir kurt gibi dişlerinin üzerinden geriye çekildi. "Saatlerdir nerede olduğunu bilmiyordum. Kimse bilmiyordu. Mute çılgına döndü, nerede olduğunu bilmediğimizi fark edince öfkesinden Hephaestus Auto'nun içini parçaladı. Seni bulmaları için aklıma gelen her yere adam gönderdim."

Durakladı ve gözleri şarapnel renginde keskinleşti. "Hastaneye bakmak aklıma gelmedi, ta ki H.R. okuldan lanet olası bir ambulansla ayrıldığını duyduğunu söyleyene kadar."

İrkildim ama işi bitmemişti.

"Seni kadınım olarak aldığımdan beri bir kez bile pişman olmadım ya da hala ne kadar genç olduğunla yüzleşmek zorunda kalmadım. İlk defa her ikisinden de sert bir şekilde etkilendim."

Sikeyim.

"Z, lütfen açıklamama izin ver. Sana söylemek için çok uzun süre beklediğimi biliyorum ama hemen söyleseydim beni istemezdin." Gözyaşları tropik bir fırtına gibi geldi, mukus ve ağır hıçkırıkları yırtarak göğsümü acı dolu bir çılgınlığa sürükledi. "On yedi yaşında kanser hastası bir kızdan etkilendiğini ve sonra da Hodgkin Lenfoma hastası bir kadınla sertçe seviştiğini bilseydin, şu anda sahip olduğumuz şeye sahip olmazdık."

Zeus ağlayan yüzüme göz kırptı ve kısa bir an için ona ulaşmış olabileceğimi düşündüm.

Keşke.

Plastik sandalyesini sert bir çığlıkla yere vurarak ayağa kalktı.

"Elimizde ne olduğundan emin değilim, hayatımın aşkı bana sağlığı hakkında hiçbir şey söylemiyor."

Karnıma indirdiği son yumrukla Zeus başını salladı, çizmeli topuğunun üzerinde döndü ve hışımla odadan çıktı.

Başımı yatağa yasladım ve boğazımda düğümlenen hıçkırığı serbest bıraktım.

Pek çok nedenden dolayı ölmek istemiyordum ama hiçbiri Zeus'la kalma arzum kadar önemli görünmüyordu.

Hâlâ yapmamız gereken çok şey vardı.

Onun bisikletinin arkasında, iri vücudu kalçalarımın arasındayken, bisikletin çift gümbürtüsü ve kahkahası içimi titretirken çok fazla yolculuk yaptım.

Islak Lotus'ta, kadife kabinler ve az giyimli dansçılar arasında göz sikişi yaparak çok fazla gece geçirdi.

Kazanılacak çok fazla savaş var. Öldürülecek çok fazla insan. En çok da Nightstalker'ları.

Onunla zaman geçirmek istiyordum, buna bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım vardı ve o bile sınırlıydı.

Zaman yoktu ve fazla seçeneğim de yoktu ama ikisinden de geriye ne kaldıysa Zeus Garro'yla birlikte olmak için kullanmak istedim.

O zamanı benimle geçirmek istemeyebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Thirty-One.

Zeus.

Çıtalı perdelerin arasından gelen ışık, hastane yatağının üzerine yağlı gri parçalar halinde düşüyor, Lou'nun saçlarının altın rengini vurguluyor ama yüzünün güzelliğini gölgeliyordu. Geniş sırtımı sert plastik hatlara rahatsız edici bir şekilde bastırarak sandalyede arkama yaslandım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Ona olduğu gibi bakmak zordu, tüm kişiliğinden arındırılmış beyaz bir odada kıvrılmış ve çelimsiz. Irkçılık ya da cinsiyetçilik gibi yatalak bir yüzden kaçınmak utanç vericiydi. Ama kızımın kanser olduğu gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum.

Tekrar.

Ve en başta bana bundan bahsetmemiş olması.

Nereden geldiğini anlamak için bisikletimle kıyıdaki arka yollarda beş saat dolaşmam gerekti.

Çünkü haklı olduğu bir nokta vardı.

Bana kanser olduğunu en başından söyleseydi, onunla oraya gitmeme asla izin vermezdim. Onu öpmez, sikmez ya da benim kadınımmış gibi sarılmazdım.

Onu şımartırdım, kendine dikkat etmesini söylerdim ve belki de onu o partide tekrar gördükten sonraki ilk dört ay boyunca yaptığım gibi uzaktan izlerdim.

O zaman Lou benim olmazdı.

Kafamı toparlamam daha da zor oldu. Çünkü o yatakta yatan kız, bir sanatçının yarattığı heykel nasıl onunsa, benim de öyleydi. Onun yumuşak kil şeklini kelimelerimle şekillendirmiş, sonra da bakıra dökmüştüm.

ve sonunda şimdiki şeklini aldı. Bir günahkârın bedeninde bir meleğin ruhuna sahip küçük bir savaşçı asi.

Bir çelişki ve doğada şimdiye kadar doğmuş en güzel çelişki.

Bir hemşire içeri girdi ve bir gencin yatağının yanında deri elbisesiyle oturan iri motorcuya yumuşak, gergin bir gülümsemeyle baktı. Makineleri kontrol etti ve Lou'ya bir erkeğin görmemesi gereken bir şey yapmak için bir dakika yalnız kalmak istermiş gibi bana baktı.

Plastik sandalyeyi geri ittiğimde gıcırdadı.

Elimi Lou'nun nemli alnına koymak ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğildiğimde kadın beni izledi. "Geri döneceğim."

Beyaz koridorlarda ellerim ceplerimde, omuzlarım kulaklarımda yürüdüm.

Kendimi oyalamak için otomata gittim çünkü Lou'yu bulma arayışım sırasında öğle yemeğini unutmuştum.

Yan merdiveni kullandım ve oranın bayat bir ölü ve ölmekte olan kokusu olduğunu gördüm.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken saydım.

Kahveyi sadece sade içtiğim halde içecek seçimimle -çay ya da kahve, süt ya da şeker- oyalandım.

İçeceğimi doldururken botumu otomat makinesine vurdum ve çok uzun sürdüğünde parmaklarımı kalçama vurdum.

Küçük Lou'mun hastane yatağında hasta yattığını ve mücadele etmekten aciz olduğum bir hastalığa yakalandığını düşünmemek için her şeyi yapardım.

Kahveyi aldım ve merdivenleri hızla çıktım, sanki yanında olmadığım üç dakika içinde bir şeyler ters gitmiş gibi panik içinde odasına ulaştım.

Hemşire hâlâ oradaydı. İçimdeki korkuyu fark ettiğinde yüzündeki şaşkın ifade empatiyle dağıldı.

"Şimdilik iyi. Sadece biraz susuz kalmış. Ona sıvı veriyoruz ve biraz dinlendikten sonra iyi olacaktır."

"Teşekkürler," diye homurdandım ve tekrar o lanet turuncu sandalyeye oturmak için hareket ettim.

Yatağına doğru çektim ve elini tuttum. Hemşire sessizce gitti.

Betsy o gün personel olduğu için şanslıydım, yoksa Lou'nun orada olduğunu öğrendiğimde içeri girmeme izin verilmezdi. İki saat boyunca daha kötüsünü, Nightstalker'ların onu yakaladığını ya da araba çarptığını falan düşündüm.

Eski erkek arkadaşı aramıştı.
Lou'nun ambulansla okuldan alındığını söylemek için. O noktada çocuğun bizi bilmesine şaşırmadım - Entrance'daki herkes biliyordu - ama eski sevgilisi için telefon açtığı için çocuğa biraz saygı duymak zorundaydım.

Resepsiyonda kız arkadaşımın nerede olduğunu söylemeyen sürtüklere bağırmaya başladığımda benimle uğraşmak zorunda kalan Betsy olmuştu.

Lou'nun yeniden Hodgkin Lenfoma olduğunu bana söyleyen Bets'ti.

Loulou hafifçe kıpırdandı, o çok sevdiğim gerçek mavi gözlerini ortaya çıkarmak için ağır gözlerini açtı.

"Buradasın," diye mırıldandı.

Başımı salladım ve birbirine dolanmış ellerimizi ağzıma doğru çekerek onunkine bir öpücük kondurdum. "Başka bir yerde olamazdım."

Gözyaşları o gözleri ıslattı ve kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Cidden berbat olmama rağmen mi?"

İçimdeki çalkantıya rağmen sırıttım. "Evet Lou, cidden berbat olsan bile."

Gözlerini kapadı ve titrek bir nefes aldı. "Tanrı'ya şükür."

"Sana benimle sıkışıp kaldığını söylemiştim," diye hatırlattım ona.

Hayatında duyduğu en iyi şeymiş gibi sırıttı. "Benimle buraya gelebilir misin?"

Küçük yatağa şüpheyle baktım, bu da onu güldürdü. "Ben uzanayım, sen de arkama oturur musun? Lütfen, üşüyorum.

ve tek istediğim etrafımda olman."

Hemen elini bıraktım ve nazikçe öne doğru kaymasına yardım ettim, böylece kendimi yatağın yükseltilmiş arka kısmına yerleştirip onu göğsüme doğru çekebildim. Battaniyeleri bize doğru yeniden düzenledi ve elindeki tüpleri dikkatlice altlarından çıkardı.

"Sana söylemediğim için özür dilerim," diye fısıldadı kollarımı vücuduna daha sıkı sararken.

Dudaklarımı saçlarına bastırdım. "Unut gitsin. Artık biliyorum."

"Bu bizim için ne anlama geliyor?" diye sordu, sesi korkudan kız gibi çıkıyordu.

Bu korku soğuk parmaklarını kalbimin etrafına doladı ve bir orospu çocuğu gibi sıktı.

"Hiçbir şey. Sen hala benim kızımsın ve ben de hala senin erkeğinim. Bir şeye ihtiyacın olursa, senin için buradayım. Buna kusmuk temizlemek, eczaneden ilaç almak gibi şeyler de dahil. Bu aynı zamanda hastanede seninle birlikte oturacak birine ihtiyacın olduğu ve ailenin bunu kendi başlarına yapamayacak kadar bencil olduğu anlamına da geliyor, benim için daha iyi çünkü ben her zaman burada olacağım."

İçini çekti, saçlarını okşadığımda bir kedi kadar sıcak ve memnun bir şekilde yerleşti.

"Onu kaybedebilirim, biliyorsun," diye mırıldandı.

Elim altın ipek yığınlarının üzerinde hareketsiz kaldı. "Siktir, bebeğim." "Beni istemeyebilirsin. Kanser güzel bir hastalık değil, Z."

Çenesini kavradım ve o korkmuş gözlerine bakabilmek için yukarı kaldırdım. Dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdum ve "Aptal olma," dedim.

"Ölebilirim," diye fısıldadı daha da yumuşak bir sesle.

"Olabilir," diye kabul ettim çünkü ona karşı dürüst olmak istiyordum ama bu düşünce her iki tarafa da hançer gibi

saplandı.

kaburgalarım, hepsi kalbime doğru açılı.

"Sence cennete gidecek miyim?" diye sordu bana. "Evet, bu benim için berbat bir şey."

Bacaklarımın arasına kaydı, sakallı çenemi geçip gözlerimin içine bakabilmek için başını kaldırdı. "Bunu bana açıklayacak mısın?"

Nasırlı başparmağımı alt dudağının dolgun kıvrımına sürtmek için uzandım, konsantrasyonum o kadar yoğundu ki sanki gözlerim yanıyordu. "Seninle tanışmadan önceki herhangi bir gün bana sorsaydın, cennete girme şansımın olmadığını söylerdim. Benim gibi bir adam yaptığım şeyleri, yapmam gereken şeyleri yapmış olabilir mi? Kesinlikle hayır."

İtiraz etmeye çalıştığında, başparmağımı yemyeşil ağzına daha sert bastırdım ve yüzümün taşa döndüğünü hissettim. "Şimdi, sana burada herhangi bir söz vermiyorum küçük savaşçı, ama eğer o güzel kıçın cennete gidecekse -ki öyle- ben de oraya gitmenin bir yolunu bulacağım. Eğer o lanet kiliseye taşınmam ve her saat başı kefaret ödemem gerekiyorsa, bunu yapacağım. İçkiyi, silahı ve uyuşturucuyu bırakmam gerekiyorsa, bunu yapacağım ve cennetin kapılarının ardında kız arkadaşımın yanında yer almam anlamına geliyorsa bunu şimdi yapacağım."

Ağlamamak için dudağını ısırdı çünkü gözyaşlarından hoşlanmadığımı biliyordu ve sonra cesurca ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Muhtemelen küfretmeyi de bırakman gerekir. Bence bu oldukça uzun bir emir."

"Evet, öyle," diye kabul ettim ve onu kendime daha da yaklaştırdım, ta ki birbirimize kaynaşana, kalbinin güven verici atışını göğsümde hissedene kadar. Benimkinden çok daha önemli bir kalp atışı. "Bunu senin için yap Lou. Senin için her şeyi yap."

Thirty-Two.

Evim artık benim evim gibi hissettirmiyordu.

Aslında hiç olmadı.

Ama çift taraflı büyük merdivenin kıvrımlı kolları, ağır antika mobilyaların altındaki pelüş halılar, püsküller ve altın ipliklerle damlayan pencere asmaları ve kristal ışıklar artık bana fazla gösterişli, gözlerimin kaldıramayacağı kadar parlak geliyordu. The Lotus ve Eugene's Bar'ın karanlık ve neon ışıklarına, Zeus'un sahildeki rustik evinin ve ormandaki kulübesinin geniş pencerelerinden sızan serin doğal ışığa alışmıştım. Onun yaşanmış mobilyalarını, girişten mutfağa uzanan duvarda gelişigüzel asılı duran aile fotoğraflarını arzuluyordum. Kahkaha seslerini ve o evin kapısını açtığınız anda hissettiğiniz sıcaklığı.

Bunun yerine, hassas cildimi kaşındıran ve kıvrımlarımın şeklini bozmak için elinden geleni yapan kalın brokar beyaz ve altın rengi bir elbise giyerek babamın evindeki büyük yemek masasında her zamanki yerime oturdum. Saçlarımı savurmuştum, incilerim kulaklarımdaydı ve savaşa hazırdım.

Büyüdüğümde katıldığım türden bir savaştı, bu yüzden kendime verdiğim role hazırdım. Babam ve yoldaşları Danner'lar, Ventura'lar ve Bay Warren'la ilgili bir şeyler oluyordu ve bunun Düşmüşlerle bir ilgisi olduğundan oldukça emindim.

Artık ailem olan MC'ydi, bu yüzden biraz daha derine inmeyi kendime iş edindim.

"Bu akşam ışıl ışıl görünüyorsun Louise," diye övdü annem beni.

"Geçen gün ona saçları dökülmediği için ne kadar mutlu olduğumu söyledim," diye paylaştı Bay Warren. "Bu öyle bir şey ki

güzel saçlar."

Annem kıkırdadı ve kendi yapay sarı saçlarına dokundu. "Tabii ki benden alıyor, o yüzden bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Yapmalısın," dedi annemin kızarmasına neden olan bir göz kırpmayla.

İğrenç.

Bay Warren'ın flört etmeyeceği kimse yok muydu?

"Nasıl hissediyorsun?" Lionel sessizce sordu, soruyu daha samimi hale getirmek için karşımdaki koltuğunda öne doğru eğildi.

Lionel Danner'ı severek ilk kez kendimi şaşırtmadım.

Omuz silktim. "Dedikleri gibi, henüz çok fazla saç dökülmedi, bu yüzden mutlu bir kampçıyım."

"Louise," diye kız kardeşim Bea beni azarladı.

Yemeğe katılmak zorunda kalmıştı çünkü ailem o gece ona yapacak başka bir şey bulmayı unutmuştu. Biçimsiz siyah elbisesi ve sıkı bir topuz yaptığı saçlarıyla son derece rahatsız görünüyordu.

Gözlerindeki sıcaklığı görmek için ona göz kırptım.

"Son zamanlarda çok meşgulsün Zorra," dedi Javier yanımdan.

Ona göz kırptım. "Öyle mi? Her zamankinden fazla değil."

"Sanırım senin gibi zeki bir genç kız için akademisyenlik, amigoluk, bale, kemoterapi, arkadaşlıklar ve hizmet etmek kolay bir iş," diyerek küstah bir el hareketiyle kabul etti.

Benjamin'e bir bakış attım ama mutlu bir şekilde diğer tarafında Irina ile konuşuyordu.

"Entrance'taki herkesin size söyleyeceği gibi, ben yetenekli bir kızım," dedim yanaklarımı acıyla kesen keskin bir gülümsemeyle.

Javier kadehindeki koyu kırmızı şarabı yudumlarken, "Evet, bu kadar çok ilgi alanınız varken, günün sonunda birbirinden çok farklı iki insan olduğunuz söylenebilir," dedi.

Bundan, kötü adam olmaktan zevk aldığını söyleyebilirdim. Yeni parlak bir oyuncağı olan küçük bir çocuk gibiydi, onunla oynamaya o kadar hevesliydi ki dikkatli olmazsa kırılacağını fark etmemişti.

"Benim hakkımda çok şey biliyorsun Javier. Gururumun okşandığını söylemeliyim."

Başını öne eğdi. "Entrance'ta çok uzun bir süre yatmak niyetindeyim Louise. Oyuncuları tanımak güzel."

"Peki bu ne iş?" Masumca sordum. "Belki bir yaz yanınızda staj yapabilirim."

Güldü. "Olabilir. İlaçlar konusunda uzmanım. Bu alanla ilgileniyor musun?"

"Eğlence amaçlı." Göz kırptım.

Samimi bir şekilde öne doğru eğilirken kahkahası keyifliydi. "Sen bir hazinesin. Düşmüş MC'nin senin arkadaşlığından neden bu kadar hoşlandığını anlayabiliyorum."

Onları tanıdığımı inkâr etmedim çünkü Loulou Fox hakkında her şeyi bildiği aşikârdı. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Şehirde yeni bir MC olduğunu biliyorum ve Fallen'ın her hareketini daha yapmadan önce bir kahin tarafından yazılmış gibi görünüyorlar. Ve şahsen çok iyi finanse edilen bir örgüt olduklarını biliyorum."

"Spekülasyondan fazlasını biliyor gibi görünmüyorsun," dedim kanlı bifteğimi gelişigüzel kesip ağzıma bir lokma götürürken.

Javier ilgisizliğimden hoşlanmadı. Daha yakına eğildi ve açıkladı. "Bir çeteden bana ne, onu daha büyük amaçlar için kullanmaktan başka. Hayır, özellikle Fallen MC'nin peşinde değilim, bu yüzden neyi temsil ettikleri, gerçekte neyle ilgili oldukları umurumda değil. Hamlelerimi yapmak için sadece temel gerçekleri bilmem gerekiyor."

"Zeus Garro'yu tanıyor olmalısın," dedim kısık bir sesle, ona biraz daha şarap ikram ederken, kırmızı sıvının kadehine akmasını izledim.

"Senin kadar iyi değil ama evet."

Yanlışlıkla elinin üzerine şarap döktükten sonra ona döndüğümde gülümsemem kırık bir cam parçasından daha keskindi. "O zaman çok korkutucu olduğunu düşünmenin ne kadar komik olduğunu anlayacaksın çünkü Javier, ben korkutucu şeyler gördüm. Korkunç biriyle seviştim ve bunu yaparken gözlerinin içine baktım, o yüzden sana söyleyeyim, sende onun gülümsemesi yok."

Kapı zilinin sesi evin her yerinde duyuldu ve sohbeti susturdu çünkü yemek saatinde kim aramıştı?

Babam kapıyı açmak için izin istemeden önce annemle babam birbirlerine baktılar.

Gidişini izlerken içimi bir ürperti kapladı ve Javier'e dönüp bana sırıttığını gördüğümde bir kez daha ürperdim.

"Onun gülümsemesine sahip olmayabilirim Zorra, ama inan bana, gerçek kötülüğün bir yüze ihtiyacı yoktur, sadece bir varlığa ihtiyacı vardır."

Babam kaşlarını çatarak kahverengi bir dosyaya bakarak odaya geri döndü.

"Ne oldu Ben?" diye sordu annem.

"Biri bunu kapının önüne bırakmış," diye mırıldandı dosyayı kapalı tutan ipi çözerken ve düzinelerce parlak, sekize onluk fotoğraf ortaya dökülürken.

Görüntülerin neyi tasvir ettiğini göremeyecek kadar uzaktaydım ama Zeus'la konuşmamdan bunların Fallen mülklerinde başlayan yangınların olduğu yerlere bırakılan türden resimler olduğunu biliyordum.

Ve şimdi benim evimdeydiler.

Farkında bile olmadan ayağa kalkmış ve babama doğru ilerliyordum.

Ama artık çok geçti. Annem daha yakındaydı ve babam çoktan orada, batan kumlara batmış gibi görüntü birikintisine bakıyordu.

Yığının içinde dizlerimin üzerine çöktüm ve bir tanesini avuçlarımın arasına aldım.

O bendim, sarı saçlarım havada uçuşuyordu, Zeus'un arkasında, siyah-gümüş renkli büyük canavarının üzerinde

Denizden Gökyüzüne Otoyolu'nda kollarımı ona sımsıkı dolamıştım ve yüzüm vahşi bir sırıtışla parçalanmıştı.

Bir diğeri Zeus'u gösteriyordu, büyük vücudu beni uçan bir sıçramadan kollarına alırken çoğunlukla benimkini gizliyordu.

Bir başkası. İki gün önce evinin önünde sakallı dudakları benim dudaklarımdaydı, öpüşürken koca eli kotumun arkasından çıplak kıçımı avuçluyordu.

O kadar çok vardı ki, en az yirmi tane, hepsi de otuz altı yaşındaki kanun kaçağı motosiklet başkanıyla olan yasak ilişkimi tasvir ediyordu.

Tam zamanında kafamı kaldırıp babamın yüzünün siyah bir öfkeyle buruştuğunu ve ardından kapalı yumruğun yüzüme doğru geldiğini gördüm.

Yanağıma çarptı ve beni kaygan resimlerin üzerinde geriye doğru savurdu. Gözlerimi kırpıştırarak avizeye baktım, afallamıştım. Sol elmacık kemiğim kör edici bir acıyla zonkluyordu.

"Benjamin!" diye bağırdı annem yanıma düşerken. "Ne yapıyorsun?"

Parmağıyla beni göstererek, "O lanet olası haydutla yatıyor," diye kükredi.

Lionel Danner aniden karşısına dikilmiş, onu geri çekerek, "Ona bir daha dokunursan, seni karakola götürürüm, Ben," diye hırlıyordu.

"Benim kızım lanet bir sürtük!" Babam onun yüzüne bağırdı.

Yere uzanıp nefesimi bulmaya çalışırken gözyaşlarımı geri kırptım.

Babam bana vurmuştu.

Aman Tanrım.

Basit bir hareketle gençliğimin kalıntıları yok oldu ve bir zamanlar Louise Lafayette olan kız öldü. Yerde yatarken artık benim olmayan bir hayata göz kırpıyordum. Etrafımda ışıltı ve para vardı, akşam yemeği partisi çok daha karanlık bir şeyin sahte bir cephesi gibi hissettiren donmuş bir sınıf tablosuydu.

Annem dizlerimin üzerine çökmeme yardım etti ama sonra etrafımızdaki resimlere dalıp gitti ve titreyerek bir tanesini eline aldı.

Onun için kötü bir seçim oldu.

İçinde, Zeus'un büyük tişörtlerinden biri dışında çıplaktım ve ön verandasında bir sandalyede otururken kucağına biniyordum. Kot pantolonu açıkça çözülmüştü ve ben ona doğru eğilirken başım coşkuyla geriye atılmıştı.

Annem dehşet dolu gözlerle bana döndü ve "Kimsin sen?" diye sordu.

"Kızınız," diye hatırlattım ve ancak o zaman ağladığımı fark ettim.

"Artık değil," dedi, sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış ve zaten benim yanımda çok uzun zaman geçirmiş gibi hızla ayağa kalkarak.

"Anne," diye tekrar denedim ama o çoktan Lionel'a söylenmeye devam eden babama doğru koşmaya başlamıştı.

Bir an dizlerimin üzerinde oturup Bay Warren'ın şaşkın, Başçavuş Danner'ın tiksinmiş, Irina'nın sıkılmış ve Javier'in, lanet Javier'in, Cheshire Kedisi gibi gülümsediği masaya baktım.

Babam Lionel'in elinden kurtuldu ve hışımla bana doğru geldi. Dizlerimin üzerinde geri çekildim ve kıçımın üzerine düştüm, ellerini yüzümün önünde birleştirerek beni korudu. Hayatımı Zeus'u bir canavarla karşılaştırarak geçirdiğimi, oysa gerçek canavarın babam olduğunu, medeni bir cilaya bürünmüş, kalbinin olması gereken yerde boş bir merkez olan bir adam olduğunu garip bir şekilde manik bir şekilde fark ettim.

Bea önüme düşüp kollarını bir kalkan gibi bedenime sararken, "Dur," diye bağırdı. "Baba, lütfen, kes şunu."

Eğildi, hıçkıran bedenini üzerimden kaldırdı ve onu uzak tuttu. "Ona dokunma, Beatrice."

"Bana bir şey bulaşmadı baba," diye açıklamaya çalıştım, midem o kadar bulanıyordu ki her tarafıma kusacağımı sandım

dizlerimdeki fotoğrafları.

"Pis hayvanlarla yatıyorsun Louise, mutlaka bir şeyler kaparsın. Şimdi kalk ve evimden defol git. Çatımın altında ahlaksız bir fahişenin yaşamasına izin vermeyeceğim, hele ki Garro'yu beceren Zeus gibilerle ilişki kuran bir fahişeyi hiç."

Yıllardır ailem için beslemeye çalıştığım kalbimin kuru, yetersiz beslenen kısmı Zeus'tan bahsedilince tutuştu ve alev aldı. Ayağa fırladım, bir elimi masaya koyarak dengemi sağladım ve babama baktım.

"Siktir git, Benjamin. Son on yedi yıldır bana ebeveynlik yapma zahmetine girseydin belki her şey farklı olurdu. Ama öyle olmadı çünkü sen sadece kendini ve kariyerini düşünen bencil bir piçin tekisin. Gitmemi istiyorsan, tamam, buradan gidiyorum."

"Sakın geri döneyim deme, eğitimine elveda diyebilirsin. Artık seni üniversiteye gönderme şansım yok. O haydut seni daha genç biri için terk ettiğinde para için sürünerek bana geri gelme." Fotoğraflara tekme attı ve onları havaya uçurdu. "Kızım, motorcu bir sürtük."

"Babam, kızını taciz eden biri," diye karşılık verdim yüzümden aşağıya ve çirkin brokar elbisemin eteklerine akan sümük ve gözyaşlarımın arasından.

Sonra toplayabildiğim sınırlı vakarla, Lafayette malikânesinden bir daha dönmemek üzere ayrılmadan önce alabildiklerimi almak için odama koştum.

Thirty-Three.

Harleigh Rose bana kapıyı açıp iki eliyle açık ağzını kapattığında yüzümün şişmeye ve renginin solmaya başladığını biliyordum.

Bir motorcunun kızıydı, bu yüzden daha kötüsünü gördüğünü ama belki bir kadında görmediğini düşündüm.

"Merhaba," dedim.

Ayaklarımın dibinde üç büyük Louis Vuitton bavul ve omuzlarıma asılı iki spor çantası daha vardı. Geride bırakmak istemediğim pek çok eşyam vardı, bunlardan biri de Z'den gelen mektuplarımın bulunduğu tahta kutuydu.

"Ohmigawd," diye nefes aldı Harleigh Rose, parmaklarını elmacık kemiğimde oluşan kaz yumurtasının üzerinde gezdirmek için elini kaldırarak öne doğru bir adım attı. "Ne oldu sana böyle?"

Bir saniye sonra H.R.'nin arkasında büyük bir gölge belirdi ve Zeus kapı aralığındaydı, yüzü öfkeyle kararırken bile onu nazikçe kenara itti.

"Babamın bizden haberi var," dedim sakince.

Sonra, sonunda güvenli bir yere ve düştüğümde beni saracak bir çift kola ulaştığım için gözyaşlarına boğuldum.

Zeus beni nazikçe kollarına aldı, böylece bacaklarımı beline dolayabildim ve yüzümü saçlarına gömebildim. Beni evin içinde, aile odasının mutfağa açıldığı sol tarafa doğru götürdü ve benimle birlikte yemek masasındaki büyük ahşap sandalyelerden birine oturdu.

Cress ve King önlerinde yarısı yenmiş yemekleriyle masada oturuyorlardı ve ikisi de bana dehşetle baktıkları için yemek yerken donup kalmışlardı.

Zeus'un eli saçlarımı okşarken King'e şu emri verdi: "Çantalarını al ve odama koy. Sonra da kıçını kaldırıp buraya gel çünkü Lou ağlamayı kestiği an

bunu ona neden yaptığını söylerse, gidiyoruz."

King sandalyesinden doğruldu, cebinden telefonunu çıkarmaya başlamıştı bile. Cressida da ayağa kalktı ve ocağa gidip çaydanlığı yaktı ve dondurucudan bir şişe tekila aldı.

Zeus ıslak yüzümü boynundan sıyırdı ve başımı jambon gibi ellerinde bir yumurta kabuğu gibi kırılabilirmişim gibi tuttu. İki parmağı yanağımın ağrıyan derisini nazikçe okşarken göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi.

Elimi kalbinin üzerine koydum ve bir parmağımı kurşun yarasının çukuruna daldırdım. "Yemeğin ortasında rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Zeus bana başını salladı ama ben onun bastırılmış öfkesinin mührünü başarıyla kırmış ve biraz hava çıkmasına izin vermiştim.

Cress ve H.R. bana güldüler. Sonra sürpriz bir şekilde, ikincisi yanıma gelip omzuma nazik bir el koydu ve "Sana bir tabak hazırlamamı ister misin?" diye sordu.

"Güzel kokuyor."

H.R. sırıttı. "Ben yaptım, benim meşhur chili'm. Babam berbat bir aşçıdır, muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur ama ben mutfakta ciddi bir sihir yapıyorum."

Başımı yorgun bir şekilde Z'nin sert göğsüne yaslarken küçük bir gülümsemeyle "Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum," dedim.

H.R. başını salladı, sonra babasının yüzündeki öfkeye baktı ve onunki de bu öfkenin bir aynasına dönüştü. Belli ki hiçbir Garro kadınlara vuran erkeklerden hoşlanmıyordu ve Z'nin kızı da babamı mahvetmesini en az onun kadar istiyordu.

"Ne oldu lan?" diye sordu bana.

Derin bir iç çektim. "Eğer sana söylersem onu öldürmeyeceğine söz verir misin?"

"Sikeyim hayır."

Daha da derin bir iç çektim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Yine de bana söyleyeceksin," diye uyardı beni.

"Birisi babama yangın yerlerinde çektiğiniz gibi fotoğraflarımızı göndermiş. Onlardan oluşan bir dosya vardı.

Yani belli ki birileri bizi izliyormuş."

"Kahretsin," diye kükredi omzumun üzerinden ama irkilmedim çünkü bu şekilde tepki vereceğini biliyordum ve bir yanım bunu arzuluyordu. Koruyucu canavarımı canavar babamla karşı karşıya getirmek ve Zeus'un onu çıplak elleriyle parçalamasını görmek istiyordum.

"Lanet olası belediye başkanıyla konuşacağım."

"Bunu bekliyor olabilir, Z," diye onu uyardım çünkü babam nispeten ilgisiz görünse de, Javier'in açılışta bir rolü olduğu açıktı.

"Güzel." Bana doğru sırıttı ve ayak parmaklarımı kıvıran bir öpücükle ağzımı yakaladı.

"Bu ne içindi?" İşini bitirdiğinde hafifçe nefes aldım, elim tişörtünün içindeydi.

"Sevgilimi kucağıma alıp da öpmeden edemem," dedi sanki her şey apaçık ortadaymış gibi.

"Güvenli yerim olduğun için teşekkür ederim," diye fısıldadım, odadaki kızının ve Cressida'nın farkındaydım ama umursamıyordum çünkü hissettiklerimin bir kısmını paylaşmazsam kalbim yerinden çıkacaktı.

"Seni yakaladım küçük kız," diyerek bana yedi yaşındayken silah sesleri arasında ona doğru koşarken söylediği sözleri hatırlattı.

O zaman bile onun nasıl bir adam olduğunu ve benimle ilgileneceğini biliyordum.

Dudaklarımı onunkilere değdirdim, sakalının sertliğine kıyasla ipeksi bir yumuşaklıktaydı. "Seni seviyorum, biliyor musun?"

Sorgulayan ağzımın altından gülümsedi. "Seni dinim gibi seviyorum, küçük Lou." Sonra alnını alnıma bastırdı ve dedi ki, "Herhangi bir şüphe varsa diye söylüyorum, burası artık senin evin ve benim yatağım senin yatağın. Seni zaten burada istiyordum, bu şekilde olduğu için üzgünüm küçük savaşçı, çok üzgünüm ama yine de burada olduğun için mutluyum."

"Tekila?" Cressida elinde dolu bir şişe Patrón Gold, bir kase taze kesilmiş limon ve bir tekila ile masaya gelerek sordu

Saltshaker. "Atıcı yapmayı daha geçen yıl öğrendim ama acayip bağımlısı oldum. Bence bu her şeyi çözüyor."

"Akşamdan kalma değil," dedi H.R. sert bir şekilde.

"Lou'ya tekila yok," dedi Zeus kahkahalarım arasında. "Kemoterapi sırasında içki içemez. Koyduğun çay iyi olur. Bitkisel bir şey."

Cress, H.R. ve ben hepimiz başımızı çevirip aynı şaşkın ifadeyle Zeus'a baktık.

Omuz silkti. "Lou'nun hasta olduğunu öğrendiğimde biraz araştırma yaptım."

"Öyle mi?" İnanamayacağım kadar duygulanmış ve belalı motorcumun tıbbi bilgileri araştırmak için zaman harcamasına biraz da eğlenmiş bir şekilde sordum.

"Evet. Küçük savaşçıma nasıl bakacağımı bilmeliyim. Şimdi üzerimden kalk da lanet olası babanı halledeyim." Beni kucağından indirip sandalyeye oturttu, sonra çenesini King'e doğru sallayarak deri ceketini silkip mutfağa geri dönerken James Dean filmlerinden fırlamış gibi.

Ön kapıdan çıkarken Harleigh Rose yardımsever bir sesle, "Öldürmeyi değil sakat bırakmayı hedefleyin," dedi.

Ona güldüm ve daha da sıkı bir topun içine kıvrıldım, Zeus etrafımda olmadığı için gözümdeki acıdan dolayı irkildim. H.R. bunu fark etti ve buzdolabından bir paket donmuş bezelye almaya gitti. Paketi bir bulaşık bezine sardı ve hafifçe yanağıma bastırdı.

Tısladım.

"Affedersiniz, bunu burada tutabilir misiniz?" Harleigh Rose sordu. "Sana bir tabak yemek yapacağım ve sonra film izleyebiliriz. Zor bir gece geçirdiğini biliyorum ve filmi senin seçmene izin vermeliyim ama şu anda eski Western filmlerine bayılıyorum, o yüzden uzlaşmaya ne dersin? Ben türü seçerim, sen de filmi seçersin?"

Cressida çayımı hazırlarken, "Western filmlerine ilgi duymasının tek nedeni Memur Danner'a büyük bir aşk beslemesi," diye açıkladı.

Ciddi olduğunu anlamadan önce güldüm çünkü Harleigh Rose ona ters bir bakış gönderdi.

"Pardon, sadece, bir motorcunun çocuğu bir polisle mi? Bu şöyle bir şey değil mi?
yanlış mı?"

Dağınık sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve ellerini kalçalarında birleştirerek bana baktı. "Pardon ama belediye başkanının çocuğunun MC Prez ile birlikte olması aynı şey değil mi?"

"Touché," dedim yüzümü buruşturarak, sonra ifade yanağıma baskı yaptığı için tekrar yüzümü buruşturdum.

Cressida elinde çayla masaya gelip mükemmel bir küçük hanımefendi gibi fincanlarımızı doldururken güldü. "Çıkmaya başladıktan bir hafta sonra on sekiz yaşındaki öğrencimle birlikte oldum, bu yüzden hiçbirimizin diğerini yargılayacak konumda olduğunu sanmıyorum."

"Bunu yaptığınıza hâlâ inanamıyorum," dedim başımı sallayarak. "Siz bunu okulda mı yaptınız?"

"Um, ew!" Harleigh Rose parmaklarını kulaklarına götürdü. "Çok mu iğrenç?"

Cress bana göz kırptı. "Daha iyi bir soru, okulda ne zaman yapmadık ki? Kralımın halka açık sekse karşı bir ilgisi var."

"Mmm, ne demek istediğini anlıyorum, Z ve ben bir basketbol maçında tribünlerin altında yapmıştık."

"Hayır," Cress gülen ağzını kapattı ve güzel yüzünü ellerinin arasına aldı. "Amigo kız kıyafetinle mi? King böyle bir şeye bayılırdı... Sence bunu ödünç alabilir miyim?"

"Tamam, durun bakalım," diye bağırdı H.R.. "Eğer hepimiz büyük ve modern bir aile olacaksak seks konuşmaları hakkında bir kural koymalıyız. Beynimin babamla ağabeyimin yatakta neler yaptığını bilmeyi kaldırabileceğini sanmıyorum."

"Adil." Yavaşça başımı salladım. "Benim beynim de bunu zar zor kaldırıyor ve bunu yapan benim."

"Tamam, işte ben de bundan bahsediyorum, çok iğrenç."

Cressida ve ben güldük ya da en azından ben gülmeye çalıştım ama yanağım fazla hareket edemeyecek kadar şişmişti ve donmuş bezelye yüzümü uyuşturmuştu.

Ön kapıda bir anahtar şıngırdadı ve bir saniye sonra Mute ön salonda belirdi. Biz ürkmüş kadınlara bakmadı. Bunun yerine sakince kapıyı yeniden kilitledi ve anahtarlarını merdivenlerin yanındaki masanın üzerine koydu. Çizmeli ayaklarının ahşap döşeme tahtaları üzerinde hareket edişini izleyerek mutfağa geçti ve hiç şaşmadan yanımda durdu.

Ancak o zaman bana baktı ve baktığında göğsünden garip bir inilti çıktı.

"Tilkicik," dedi dizlerinin üzerine çökerek ve bezelyeyi elimden alarak yarılmış ete bakabildi. "Hayır."

"Ben iyiyim, Mute," dedim usulca. "Orada değildim," diye homurdandı.

Bana bakarken kara gözlerinde kalp kırıklığı vardı. Göğsümde yankılandı.

"Senin suçun değil, Mute. Babam pisliğin teki."

"Orada olmalıydım," dedi tekrar.

"Her zaman orada olamam," diye makul bir şekilde belirttim. Ağır kaşları çatıldı. "Ben ya da Zeus."

"Sessiz..."

Zeus'a yaptığımı gördüğü gibi serçe parmağını uzatarak elini uzattı.

Bu jest kalbimi ısıttı ama daha da fazlası, bu davranışı Otizm Merkezi'nden biliyordum. Bu kadar güçlü hissettiği bir konuda Mute ile aynı fikirde olmasaydım, Sammy'nin yapacağı gibi öfke nöbeti geçireceğini biliyordum. Sessiz kahramanım hala kanserden haberdar olmamanın acısını çekiyordu ve bunun bardağı taşıran son damla olduğunu biliyordum.

Mute beni güvende tutmak için gerekirse beni takip ederdi.

Ben de serçe parmağımı onunkiyle birleştirdim ve parmaklarımızı sıktık.

"Bir film izleyeceğiz," dedim ona. "Bir Western."

"John Wayne," dedi hemen, ayağa kalkarak.

Buzdolabının yanındaki uzun dolaba gitti, içine uzandı ve tuzlu fındık dolu kocaman bir torba ve HealthWise patlamış mısır dolu başka bir torba ile çıktı. Atıştırmalık yiyecekleri bile her zaman sağlıklıydı. Mutfaktan çıkarken üçümüz onu izliyorduk ve diğer odadan televizyonun sesi geliyordu.

"Haydi," diye seslendi.

Cress ve H.R.'a döndüm ve sırıttım. "Sanırım John Wayne bekliyor."

Thirty-four.

Zeus.

O gece benimdi.

Her zaman öyleydi.

Karanlıktaki canavarlardan ya da geceleri ortaya çıkan şeylerden hiç korkmamıştım. Bu dünyanın bir parçasıydım, içinde doğmuştum ve bu canavarları nasıl evcilleştireceğime ve bu iblisleri amaçlarım doğrultusunda nasıl yönlendireceğime dair içsel bir bilgiyle büyümüştüm.

Lafayette'in bahçesinden geçip, daha önce Curtains ve Lou'nun benim için önceden onayladıkları alarm kodunu ve aynı maymuncuğu kullanarak girdiğim arka kapıya doğru ilerlerken gölgeler beni kucakladı.

Ev sessizdi.

Ama korkutmaya geldiğim adamın bağırsaklarının derinliklerinde pişen pişmiş bir şeyin kokusu gibi evin içinde dolaşan korku ve utancın kokusunu alabiliyordum.

Sadece ben vardım.

King de bir rol istemişti, Mute da ve Bat, Nova ve Buck o kadar öfkelenmişlerdi ki, yarınki gazetenin ön sayfasında bir arabadan ateş edileceğinden emindim.

Ama ben Başkan'dım ve söylediklerim tuttu.

Yani, sadece bendim. Altımda tamamen siyah, ellerimde deri eldivenler ve botlarımda çelik parmaklar vardı.

Lanet olası melek Cebrail gibi göndermem gereken bir mesaj vardı. Benjamin'in kapısından sıcak sarı ışık yayıldı. Lafayette'in çalışma odası ve içeriden gelen sessiz kâğıt hışırtıları.

Yalnız ve çalışıyorum.

Normal bir gece.

Kanser hastası on yedi yaşındaki bir kızı dövdüğü ve sözlü tacizde bulunduğu bir yer değil.

Entrance Hill'deki Lafayette Malikanesi'nde sıradan bir gece.

Sik kafalı.

İntikam meleği gibi odaya dalmayı düşündüm ama öfkemin kabadayılıkla yatıştırılamayacağına karar verdim. Soğuk ve canlı, çok yönlü bir elmas gibi karmaşık duruyordu. Bu nefret Lou'ya yazdığım yıllar boyunca içimde bir yumru gibi durmuş, babasının onu ihmal edişini ve mükemmel olma baskısını dinlemiştim. Ama şimdi bu nefret onun son günahının muazzam ağırlığıyla yoğunlaşmıştı.

Lanet kızını dövmüştü. Suratının
ortasına vurmuş.

Bu eylemin kökeninde ben olduğum için içim yanıyordu ama bunun benim suçum olmadığını çok iyi biliyordum.

Ona ömür boyu acı çektiren adam ben
değildim. Onu içten dışa iyileştiren adamdım.

Bu yüzden, dramatize etmek yerine, kapının etrafından dolaştım ve onun lanet olası bencilliğinden faydalandım ve hemen arkasına gelene kadar duvara yapışarak gölgelerin arasından yürüdüm.

Benden yaşlıydı, çok değil ama saçlarına aklar düşmüştü ve başının arkasındaki incelme onu utandırmış olmalıydı. Sanki bilinçsizce arkasında bir şeyin oraya baskı yaptığını hissetmiş gibi elini uzatıp o noktayı ovuşturdu.

Bir elimde 9 mm'lik silahımla öne çıkarken sırıttım.

Ani bir hareketle ince boynunu kafasına geçirdim ve silahın soğuk kabzasını şakağına dayadım. Tiz bir ses çıkardı, bir adamın altına işemeden hemen önce çıkardığı sese benziyordu.

İlk tehdit işaretinde içine Tanrı korkusu düşecek kadar korkak olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

"Şşşt," diye susturdum onu ve çırpınmayı bırakması için elimi sıktım. "Sadece sohbet etmek için buradayım, Benny Boy. Babadan babaya. Erkek erkeğe. Bak, evde kızımın gözü morarmış ve bana bunu yapanın sen olduğunu söylüyor."

Kulağına güldüm ve ürperdiğini hissettim.

"İnanması zor, değil mi? Bir adamın kendi kızının yüzüne yumruk atması, içinde DNA'sının yarısı ve tüm sevgisi olan genç bir kadın? Tanrı şahidim olsun Benny, aklım almıyor. O yüzden buraya gelip sana açıkça sorayım dedim, bu gece Lou'ya vurdun mu?"

Sertçe yutkunurken adem elması ön koluma sürtündü.

"Ben onun babasıyım. Bu benimle kızım arasında." Belediye başkanı gibi güçlü bir şekilde söylemeye çalıştı ama dayanacak hiçbir şeyi yoktu ve bunu biliyordu.

"İşte burada yanılıyorsun. Bu gece vurduğun kız bir zamanlar senin kızın olabilir ve hala senin genlerini taşıyor olabilir ama artık senin kızın değil. Ve dürüst olmak gerekirse, Benny Boy, onu ilk kez devasa bir şekilde yerde bıraktığında, her yerde kurşunlar uçuşurken ve çocuğundan önce kendini kurtarmak için eğildiğinde benim kızım olmaya başladı. Beni karşıdan karşıya geçerken gördüğü anda benim kızım oldu ve ruhunda ona gerçekten bakacak birini bulduğunu anladı.

Bu konuda haklıydı. Kardeşlerime bakıyorum ve senin aksine Benny, çocuklarımı her nefesimde ön planda tutuyorum. Ve şimdi Lou'ya mı sahibim? Şimdi de onu bana altın tepside mi sundun? Onu saklayacağım. Yatağımda sıcak, evimde güvende olacak ve lanet hayatının geri kalanında sen de dahil olmak üzere ona zarar verebilecek her şeyden korunacak."

Nefes nefese kalana kadar boynunu sıkıca kavradım ve sonra silahımın namlusunu boğulana kadar ağzına soktum.

Sesim alçaktı, neredeyse anlaşılamayacak kadar alçak ve kabaydı ama tek kelimesini bile kaçırmasın diye kulağına yakın konuştum.

"Sana istediğim gibi zarar vermeyeceğim, Benny. Seni taşaklarından asmayacağım, zavallı küçük aletini koparıp boğazına sokmayacağım ya da derini yüzüp asite batırmayacağım. Sus," diye emrettim korkmuş küçük bir inilti çıkardığında. "Bunların hiçbirini yapmayacağım çünkü eve dönmem gereken güzel bir kız var ama seninle bir şey paylaşacağım. Lou'ya bir daha dokunduğunda, onu bir daha aşağıladığında ya da ona yanlış şekilde nefes verdiğinde, hayatını sona erdireceğim ve bunu çıplak ellerimle boynuna dolanarak yapacağım, böylece acınası hayatının vücudunu terk ettiğini hissetmenin tatmin edici zevkini yaşayabileceğim. Anladın mı, Benny Boy?"

Kolum boğazına dolanmışken olabildiğince hevesle başını salladı.

Boğulduğunu duymak için silahı gırtlağına biraz daha soktum ve sonra çıkardım, böylece o orospu çocuğunun kafasındaki o ince noktaya sertçe vurabilirdim, böylece bayıldı.

O gece yaptıklarıyla Lou'ya kötü kabuslar yaşatmıştı.

Karşılığında benim de ona biraz vermem adil olurdu.

Ve ben de o dizide rol alan canavar olduğum için çok mutluydum.

Thirty-five.

Garro'ların evine tam da Noel zamanında taşındım. Birbirine yakın ama meşgul bir aileyle dolu bir evde yaşamak tuhaftı. Harleigh Rose, EBA'dan on beş dakika sonra başlayıp yarım saat önce biten Entrance Devlet okuluna gidiyordu ve ilk başlarda zamanının çoğunu evin dışında erkek arkadaşıyla takılarak geçiriyordu ama ay ilerledikçe ve Noel ruhu derinleştikçe evde ailesiyle daha fazla zaman geçirmeye başladı.

King ve Cress kış tatili için üniversiteden eve dönmüşlerdi ve zamanlarını Zeus'un evi ile kulüp binası arasında paylaştırıyorlardı çünkü Cress'in Back Bay Rd. üzerindeki kulübesi ciddi bir tadilattan geçiyordu. Bu da onları çok fazla öpüşürken yakaladığım anlamına geliyordu. Günün her saatinde evin her yerinde olduğu gibi. Tatil boyunca yapacak pek bir şeyleri olmayan iki üniversite öğrencisiydiler, bu yüzden çoğunlukla King'in bodrumdaki odasında saklanıyorlar ya da hava almak için yüzeye çıktıklarında öpüşüyorlardı.

Zeus'la yaşamak garipti. Daha önce bırakın bir sevgiliyle yaşamayı, tek başıma bile yaşamamıştım, bu yüzden hiç yere saçılmış erkek kıyafetlerine takılıp düşme deneyimim olmamıştı çünkü o hiç arkasını toplamamıştı ya da tuvalete düşmemiştim çünkü lanet olası klozet kapağını hiç indirmemişti. Aynı zamanda son derece başarılı, son derece yasadışı bir MC'nin başkanıydı ve en kaliteli BC Bud'ı yetiştirip distribütörlere satarak büyük kârlar elde ediyordu, ayrıca ilgilenilmesi gereken birkaç kârlı yasal işi de vardı. Tüm bunların ötesinde, hayatı kulübüydü, bu da Z'yi düşündüğüm kadar çok görmediğim anlamına geliyordu.

Bir programı yoktu. O bir motorcuydu, bu yüzden istediği zaman istediği şeyi yapardı ve çoğu zaman

Sabahları beni yatağında becermek, çocuklarıyla kahvaltı etmek ve garajına bitişik spor salonunda iri yarı vücudunu çalıştırmak istiyordu. Buna karşılık akşamları pek ortalıkta görünmüyordu, ben de zamanımın çoğunu H.R. ve Mute ile televizyon izleyerek, poker oynayarak ve yemek yaparak geçiriyordum. Zeus, Mute'un akşam yemeğinden sorumlu olduğu zamanlarda yaptığı sağlıklı yemekleri yemeyi reddediyordu ama ben onun sevdiği şeyleri yapmayı öğreniyordum; devasa lazanya tabakları, ev yapımı derin tabak pizza ve gerçekten iyi olan bir köfte.

Hatta H.R., Cress ve Mute ile Noel yemeği bile yapmıştım ve gerçekten çok güzel olmuştu. Hepimiz kulüp binasında yemek yedik, böylece kardeşler ve ailelerinin bize katılması için yerimiz vardı ve birçoğu katıldı. Yemeğimiz bittiğinde, ciddi içki faslı başlamadan önce Axe-Man, King ve Bat; H.R., Cress ve beni Noel hediyelerimizi (birbirinin aynısı Sig Sauer el tabancaları) dışarıya dizdikleri şişelerde nasıl kullanacağımızı öğretmek için arka tarafa götürmüşlerdi. Noel ağacımız ya da süslerimiz yoktu çünkü motorcular bu tür şeylerle ilgilenmezdi ve benim de kimseye hediye alacak param olmadığı için onlara mektup yazmakla yetinmiştim ama geçirdiğim en güzel Noel'di. En önemlisi de Zeus'un bana yeni bir araba alarak sürpriz yapmasıydı çünkü Benjamin bir hafta önce benim arabamı haczettirmişti.

Bir Camaro'ydu ve tıpkı Z'nin Harley'i gibi gümüş ve mat siyahtan oluşuyordu.

Geçtiğimiz iki hafta zor geçti çünkü kemoterapi artık beni daha çok etkiliyordu ama kulüp binasındaki Yeni Yıl partimiz muhteşemdi.

İçki ya da sigara içmiyordum ama Z'yi kaosun ortasında odasında becerdim çünkü beni file çoraplarım ve küçük siyah patenci elbisemle görmeye daha fazla dayanamadı. Nova, Axe-Man ve Boner ile bilardo oynadım ve Boner kaybedip bir bardak tuvalet suyu içmek zorunda kaldığında diğer herkesle birlikte güldüm. Lila ile başım dönene kadar dans etmiş, Buck'ın bana dart oynamayı öğretmesine izin vermiştim.

Nasıl yapılacağını zaten biliyordu ve Mute ile surround hoparlörlere hangi çalma listesini koyacağı konusunda sessiz bir tartışma yaşadı, ta ki anlamlı bir göz kırpmasıyla pes edip daha fazla içki için bara çekilene kadar.

Geçirdiğim en güzel gecelerden biriydi.

Ama yeni yılın ilk günü daha da güzeldi çünkü erkeğimin yanında uyanmıştım ve tanrımın sunağında ibadet etme havasındaydım.

Şişkin kaslarının arasında göze çarpan damarları yalamak, kalbine kadar uzanan köklerin izini sürmek ve kalp atışını tatmak için dilimi oraya bastırmak istiyordum. Dilimi, dişlerimi, dudaklarımı ve parmaklarımı kullanarak dev vücudunun her santimini keşfetmek istiyordum ve bunu yapmak için acele etmedim, kalın kollarındaki kaba tüyleri okşadım ve gövdesini belirgin hatlarla kesen dik kas dilimleri üzerinde yaladım. O kadar uzun süre sikine dokunmak dışında her şeyi yapmıştım ki, huysuz bir ayı gibi hırlıyor ve titriyordu, tadı dilimin altında terden tuza dönüşmüştü.

Benim için uzanmıştı, kocaman vücudu kral boy yatağımızın çoğunu kaplıyordu, kalın uylukları ayrılmış ve vücuduma yer açmak için dizlerinden bükülmüştü.

Ancak o zaman dudaklarımı onun kızarmış sikine koydum ve ağzımla üzerinde çalıştım.

Dizlerimin üzerindeki yerimden başımı kaldırıp Zeus'un ışıl ışıl parlayan gözlerine baktım ve "Mutlu yıllar, Z." dedim.

Sonra ağzımı sonuna kadar açtım ve tüm uzunluğunu boğazımdan aşağı emdim ve bacakları titrerken, elleri saçlarımda sıkılaşırken ve aleti ağzımda zıplarken zaferle mırıldandım.

Ağzıma boşalmaya başladığında uzun ve alçak sesle "İşte bu!" diye homurdandı. "Dölümü al, küçük kız."

Tadı ağzımı doldurduğunda omurgamda bir ürperti dalgalandı, sıcak ve tuzlu, o kadar lezzetliydi ki amımın nabzını orgazma çok yaklaştırdı, boşalmak için tek yapmam gereken klitorisimi saçları pürüzlü bacağına sürtmekti. Ben de öyle yaptım. Boşalmak için çaresiz, ahlaksız bir kız gibi onun üzerinde dönüyordum. Benimkine şaplak attı

Göğsüne yığılmak için vücuduna tırmanırken tembelce kıçını kaldırdı. Yumruğunu saçlarıma dolamış ve ağzımı almıştı, dilimin üzerindeki kendi tadını umursamıyordu. Aslında bunu seviyordu çünkü o pis ve yaşlı bir adamdı ve beni yatağında genç ve yasaklı olarak görmek en pis fantezilerini hayata geçirmek istemesine neden oluyordu.

Zeus'un yanında, onun evinde ve onun yatağındaki hayatımı çok sevdiğimi söylememe gerek yok sanırım.

Hayatımda hiç onunla yaşadığım son bir aydaki kadar çok gülümsememiştim.

Banyoda biraz temizlenmek için kendimi onun dağınık yatağından dışarı sürüklediğimde hâlâ gülümsüyordum. Vücudum sadece nadiren ve her zaman onunlayken olduğu gibi gevşek ve esnek hissediyordu. Ellerimi lavaboya dayayıp aynada kendime baktığımda kemoterapi yüzünden zayıflamış olan yüzüm bile seks sonrası memnuniyetle parlıyordu. Sarı saçlarım yüzümün her tarafına öyle agresif bir şekilde dağılmıştı ki bu beni güldürdü. Ellerimi saçlarımın arasında gezdirmek için kaldırdım ve kalbim durdu.

Dikkatle parmaklarımı saçlarımın ucuna götürmeye devam ettim ve lavaboya indirdim. Altın ipekten kalın şeritler, bir sevgiliye adak gibi avuçlarımın arasında uzanıyordu.

Hayır.

Hayır.

Bunu biliyordum. On yıl önce dadımın saçlarımı taradığı ve her şeyin dökülen iplik gibi etrafımıza yağmaya başladığı ilk seferden hatırlıyordum.

Yine oluyordu. Saçlarım

dökülüyordu.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi ve havada patladı.

Hayır.

Çok aptalca, kibirli bir şeydi ama saçlarımı kaybetmeye dayanamazdım, bir daha olmazdı. Hayatımda gördüğüm en muhteşem adamla çıkarken ve o bana hayalini kurduğu en muhteşem kadınmışım gibi bakarken olmazdı.

Büyük banyoda y a n k ı l a n a n bir başka yüksek sesli hıçkırıkla "Hayır," diye boğuldum.

Atılmış saçlarım ellerimde lavabonun üzerine eğildim ve porselene ağladım.

Otuz saniye sonra Zeus'un sert elleri kalçalarımı sarıyor ve iri bedenini benimkinin üzerine katlıyordu.

"Küçük Lou, bebeğim, kızımın nesi var?"

Daha çok ağladım.

Bunu benimle birlikte yaşamak zorunda olmasından nefret ediyordum. Ben tuvalete kusarken, geriye sadece safra, kokuşmuş ve yeşil bir şey kalana kadar saçlarımı tutmuştu. Zehir tedavisi damarlarımda çalkalanırken benimle oturmak için yoğun günlerinden zaman ayırmış, her zaman kazanmasına rağmen benimle poker oynamış, kardeşleri ve gençliğiyle ilgili hikayelerle beni eğlendirmişti. Beni her kontrole götürdü ve sanki doktorları daha iyi haberler vermeleri için korkutabilecekmiş gibi kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak oturdu.

Ve şimdi de bu.

Şimdi, onu potansiyel olarak kel bir kız arkadaşa maruz bırakıyordum.

Ona cevap vermediğimde, bedenimi nazikçe dikleştirip kendine doğru çekti ve yumruklarımı daha da şefkatle açtı. Parmağını ellerimdeki dökülmüş saçların üzerinde gezdirirken göğsünden alçak bir hüzün sesi yükseldi.

"Benim kızım saçlarını sever," diye mırıldandı.

Sesime güvenemeyecek kadar kendimden geçmiş bir halde başımı salladım.

Burnunu kulağımın üstündeki saçlara bastırdı, bunu yapabilmek için hafifçe eğildi. Sonra kanımda hissettiğim alçak bir sesle konuşmaya başladı, iki nasırlı parmak ucuyla yüzümde gezinirken gözleri çelik gibi parlıyordu. "Neyi seviyorum biliyor musun Lou? Yüzünün ellerimde bir kalp gibi şekillenmesini, dudaklarının ben onları öpmeden önce bile şişmiş ve bereketli görünmesini seviyorum. Kaburgalarının daralmasını ve kalçalarının kıvrılmasını seviyorum, böylece tam belinde büyük elim için bir boşluk var. Dizlerinin ve kulaklarının arkasındaki deriyi, boğazının dibini ve

Dolgun göğüslerinin arası çok hassas ve çok güzel pembeleşiyor."

Beni aynadan uzaklaştırdı ve lavabonun üzerine kaldırdı, sonra da kalçalarımın arasına girdi. Ciddi yüzüne bakmak için başımı arkaya eğdim çünkü kalbimi öylesine sıkı kavramıştı ki, o izin vermeden ayrılırsam ikiye bölüneceğinden korkuyordum.

"Ayışığı saçlarını, bomba şeklini ve cinsel iştahını kaybedersen, umurumda değil. Çünkü ruhunu her şeyden daha çok seviyorum ve buna içinde geldiği hayranlık uyandırıcı paket de dâhil. Anladın mı Lou?"

Nefes alamıyordum çünkü nefesimi tutuyordu, düşünemiyordum çünkü düşüncelerimi kendi yarattığı düşünceler olarak yeniden yazmıştı. Beni kontrol ediyordu ama sadece beni sevmek için, kendimi zaten sevdiğimden daha iyi nasıl sevebileceğimi anlamamı sağlamak için.

Birdenbire, saçlarım yüzünden kalbim kırıldığı için onu aşağıladığımı anladım. Elbette Z kel, pembe saçlı ya da sarışın olmamı asla umursamazdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Ellerini yüzümde kavuşturdu ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Seni sevmediğinde bile seviyorum."

Ağzımdan bir hıçkırık daha fırladı.

Dillerimiz gözyaşlarımdan dolayı tuzluyken beni öperken onu yakaladı.

"Benim kızım saçlarını sever," diye mırıldandı yine, benden uzaklaşırken yüzümü taradı. "Dinle, benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Her şey," dedim hemen.

Gözlerimin içine sertçe baktıktan sonra başını salladı ve kalçamın solundaki çekmeceyi açarak elektrikli tıraş makinesini çıkardı ve arkamdaki duvara taktı. Sakalını hızlıca düzeltmek dışında hiç kullanmazdı. Adamımın çok fazla saçı vardı, omuzlarına kadar altın kaplama maun gibi düşen kalın, muhteşem dalgaları. Ellerimi rüzgârda savrulan saçlarında gezdirmek en sevdiğim şeylerden biriydi.

Kalçalarımın arasında ziyafet çekerken çekiştirmek ve beni öperken sıkıca tutmak için.

Gözlerimdeki şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

"Benim için kesmeni istiyorum, Lou," diye açıkladı. "Hayır!" Hemen söyledim.

"Evet, küçük savaşçı. Bu işte seninle birlikte olduğumu anlaman benim için çok önemli. Senin çektiğin acıyı çekemem, o acıyı senden alamam, her şeyden çok istediğim gibi. Ama senin yanında durabilirim. Tüm o saçların dökülür mü bilmiyorum ama dökülürse, bunu seninle yapmak istiyorum."

Parmaklarımı omuz hizasındaki saçlarının uçlarına doladığımda gözyaşlarım boğazımda düğümlendi. "Ama ben senin saçlarını seviyorum."

"Sen kendininkini seviyorsun. Benimki de seninki gibi büyüyecek."

Bedenim sevgiye doymuş, içinde boğulacağımı hissedecek kadar büyük bir minnettarlıkla dolmuştu. "Senin gibi bir adamı hak etmek için geçmiş hayatımda ne yapmış olabilirim ki?"

Yakınına eğildiğinde gözleri parladı. "Bunun o saçmalıkla alakası yok. Birbirimizi hak ediyoruz çünkü birbirimizi anlıyoruz. Ben senin kalbini biliyorum, sen de benim kalbimi biliyorsun. Hak edip etmemenin bununla hiçbir ilgisi yok ve olamaz da çünkü bu soruyu düşünmeye başlarsam her seferinde kaybederim."

"Z," diye nefes aldım, bacaklarımı kalçalarına doladım ve ellerimi saçlarının derinliklerine daldırdım. "Kimsenin sana olduğun kişi olmadığını söylemesine izin verme."

Bana sırıttı, eğleniyor ve hoşgörülü hissediyordu. "Neymiş o?"

"Gerçek bir düşmüş melek, cennet için çok kötü, cehennem için çok iyi, yaşayan bir ilah gibi dünyaya sıkışmış."

"Sanırım bir canavar olmaya devam edeceğim," diye alay etti.

Ama ben ciddiydim ve dilimi çıkararak bunu ona belli ettim.

Kıkırdadı. "Burada düşmüş melek sensin Lou ve seni asla

cennete geri vermeyeceğim."

"Ben böyle iyiyim."

"Güzel, hadi şimdi. Şu lanet olası pisliği kafamdan çıkar," diye emretti.

Geri adım atıp banyoyu açarken tünediğim yerden onu izledim. Kalçaları yuvarlaktı, güçlü sırtının dibinde güçlü yarım aylar vardı ve kalın uylukları kasıklarında yoğunlaşan ve geniş, kahverengi ayaklarının hemen üzerinde sivrilen koyu renkli tüylerle tozlanmıştı.

O bir tanrıydı, tanrıların ölümlülerin yanında yeryüzünde dolaştığı ve sırf yapabildikleri için kötü ve güçlü davrandıkları eski zamanlardan kalma bir şeydi.

Tıpkı benim adamım gibi.

Banyo çalışmaya başladığında bana döndü ve "Önce saçımı yıkayabilirsin. Bunu benim için yapman hoşuma gidiyor."

Ben de severdim. Buraya taşındığımda geliştirdiğimiz küçük ritüellerden biriydi ve rutinler geliştirme fırsatımız oldu. Fırsat buldukça birlikte duş alıyorduk çünkü Zeus kıvrımlarımı seviyordu ve onların kayganlığını seviyordu. Ayrıca amımı ve parmaklarının kıvrımlarımın arasından kaymasını, görünüşte temizlemesini ama aslında beni duvara yaslanmış ya da ellerimi bastırarak eğilmiş halde sikişmeye hazır hale getirmesini de seviyordu.

O muhteşem saçları yıkamayı, hepsi dökülse kendi saçlarımı yıkamayı özlediğimden daha çok özlerim.

Ama nereden geldiğini anladım çünkü eğer durum saklı kalsaydı, ben de onun için yapmak isterdim.

Kendisini küvete indirişini izledim, vücudu o kadar büyüktü ki uzuvları küvetin büyük çukuruna zar zor sığıyordu. Kollarını ve bacaklarını yanlardan sarkıttı ve köpük banyosu yapan bir dev kadar gülünç ve garip bir şekilde çekici görünerek buharlı suya geri battı.

Kuruyan gözyaşlarımın arasından kıkırdadım ve küvetin kenarına oturup koca kafasını kucağıma yerleştirdim. Ellerime şampuan sıkıp başparmaklarımla kafatasını sertçe okşayarak saçlarını okşarken, ellerimin altında büyük bir canavar gibi mırıldandı. Sonra yapamadığım için

Kendime yardım etmek için, köpüklü ellerimi güçlü kahverengi boğazından aşağıya doğru sürükledim, oradaki kordonlu kasları ovuşturdum ve sonra avuçlarımı mermer göğüs kasları ve düz, kahverengi meme uçları üzerinde daire çizmek için daha da aşağıya indim. Göğsünde hiç dövme yoktu ve bunu ona sorduğumda, kalbinin yakınına takacak kadar önemli bir şey olmadığını söylemişti. Bileklerinin alt tarafındaki nabız noktalarının her ikisinde de çocuklarının isimlerini taşıyordu. Onun bu kadar iyi ve sevgi dolu bir baba olduğu gerçeği, henüz on yedi yaşında olduğum düşünüldüğünde, beni olması gerekenden daha fazla etkiledi.

El duşu başlığıyla saçlarını durulamayı bitirdiğimde, gideri çekmek için eğildim ve Zeus ellerimi sıkıca kavradı.

Göz göze geldik.

"Sakın buna cüret etme," diye uyardım

onu. Tabii ki buna cüret etti.

Onun üzerinde banyoya yuvarlanırken çığlık attım.

O kadar yüksek sesle güldü ki duvarlar sarsıldı ve su küvetin ağzından etrafımıza doğru aktı.

Göğsüne vurdum.

"Islak halin hoşuma gitti," diye sırıttı ve göğüs uçlarımı görebilmek için çenesini eğdi.

Ona başımı salladım ama eğilip dolgun dudaklarını öpme isteğime karşı koyamadım. Sonra Zeus olduğu için ve son on iki saat içinde üç kez seks yapmış olmamıza rağmen, banyo suyu soğuyana kadar seviştik.

Suyu boşalttım ve erkeğimi bir havluyla kuruladım çünkü bunu yapma fırsatı her kızın ıslak rüyasıydı. Sonra banyoya bir sandalye sürükledim ve onu başı lavabonun üzerinde olacak şekilde oturttum ve elektrikli tıraş makinesini çalıştırdım.

Elimde titreyerek ona baktım ve gözyaşlarımın yeniden boğazımı tıkadığını hissettim. Zeus rahat tembelliğinden gözlerini açtı ve bir eliyle elimi tutarak tamamen içine çekti.

Saç çizgisinin orta ön kısmına garip bir şekilde indirip saçlarının tepesine bastırırken gözlerimi tuttu.

Uzun, kalın bir şerit halinde kökten bir inç keserken hıçkıra hıçkıra ağladım.

Sonra lavaboda kalın bir yığın güneşten öpülmüş saç kalana ve kafasında sadece kısa bir vizon postu kalana kadar geniş kafa derisinin her yerinde birlikte çalışırken daha da çok hıçkırdım. Vızıldayan tıraş makinesini kapattım ve onun açık kollarına atıldım, beline sarıldım ve avuçlarımı sakallı yüzünün her iki yanına bastırıp yeni tıraş edilmiş saçlarının her tarafını öpebilmek için diz çöktüm. Gözyaşlarım kesilmiş saçları parlayana kadar suladı ve sonra Zeus'un canına tak etti ve ağlayan ağzımı sert bir öpücükle mühürleyebilmek için beni kollarının arasına çekti.

"Tuttum seni," diye mırıldandı saçlarıma. "Seni yakaladım."

Garrolar ve ben akşamdan kalmalıklarını atmak için Stella's Diner'a kahvaltıya gidiyorduk. Ana caddedeki herkes durup kötü şöhretli Zeus Garro'nun yanında yürüyen iyi kız Louise Lafayette'e baksa da ben Z'nin kocaman elini tutuyordum. Onların duyarlılıklarını bu şekilde rencide edebilmek moralimi yükseltti, bu yüzden erkeğimi sık sık durdurup ona kocaman bir öpücük kondurdum, sadece kırgın kasaba halkının soluklarını duymak için.

Cress beni Şeytan'ın yazılı tarihin en ateşli karakteri olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

"Cidden, okumalısınız. Açıkçası, bunu ailece okunmasını zorunlu bir kitap haline getirmeyi düşünüyorum," dedi.

beni etkileyen bir güven.

Hepimizin bir aile olduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu. King onun adamıydı, ben Zeus'un ve bu nedenle Garro klanının bir parçasıydık.

Bu düşünce beni bir Lafayette olmanın hiç ısıtmadığı kadar ısıttı.

"Ben okumam," diye açıkladı H.R.. "Dergiler dışında."

Cress'in nefesi kesildi ve elini acıyla kalbine götürdü.

H.R. kıkırdadı.

Mute, "Şeytan kıç tekmeliyor," demeye karar verdi.

Hepimiz bir an için ona baktık, konuşmasına şaşırmıştık ve böylesine zor bir kitabı okumasına daha da şaşırmıştık.

Sonsuz sevincime rağmen kızardı ve bana bakarak "King beğendi, ben de okudum" diye açıkladı.

En iyi arkadaşı kolunu omuzlarına doladı çünkü dokunulmaktan hoşlanmayan bir adama bile yakın ve rahat davranırdı. "Katılıyorum. Şeytan bir bok değil. Ve hey, eğer Mute okuduysa H.R., sen de okumalısın."

Gözlerini devirdi. "Senin aksine, Cress'in pantolonuna girmeye çalışmıyorum, bu yüzden pas geçeceğim."

Hepimiz, hatta Mute bile güldü.

King kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ve Cress'i diğer kolunun altına sıkıştırdı. "Hala denediğimi kim söyledi?"

Gözlerini devirme sırası Cress'teydi. "Denemekten vazgeçtiğin an, benim gittiğim andır."

King bana göz kırptı, tehditten hiç rahatsız olmamıştı. "O tam bir pislik. Lanet olası sözlerimi derisine dövme yaptırmış. Hayatım boyunca benim kraliçem olduğunu biliyor."

Her zaman yaptığım gibi şakalaşmalarına güldüm ve vişneli bir lolipopu açmaya başladım. Zeus'un yanan bakışlarının hemen ağzıma indiğini kadınsı bir memnuniyetle fark ettim. Yuvarlak kırmızı lokmayı dudaklarımın arasında yuvarladıktan sonra sertçe ağzıma alırken onu fark etmemiş gibi davrandım.

Yumuşak bir şekilde inledi ve elimi kot pantolonumun arka cebine sokabilmek için çekti.

Kıçımı sık.

Hınzır sırıtışıyla dikkatim o kadar dağılmıştı ki Bones Berber Dükkânı'nın önüne geldiğimizi fark etmedim. Ancak eski moda ahşap panelli mekâna girdiğimizde kapının üzerinde çanlar çaldığında durup etrafıma bakındım.

Her yerde kardeşler vardı. Deri tıraşlı, uzun saçlı ve uzun sakallı adamlar akşamdan kalma gibiydiler çünkü yeni yılın ilk günüydü ve bir gece önce sadece gerçek asilerin nasıl parti yapılacağını bildiği şekilde sıkı parti yapmışlardı.

Hepsine kaşlarımı çattım.

"Stella'nın yeri sokağın aşağısında," diye bilgilendirdim onları.

"Komik bir şey yok," dedi Nova, yakışıklı başını sandalyeye yarı oturup yarı kalktığı yerden tutarak. "Aslında, kesinlikle gerekli olmadıkça konuşmak yok."

"Dün gece şişeye çok mu sert vurdun?" Cress ona güldü.

Sırıttı. "Vancouver'dan iki şişe Patrón ve bir çift ikiz geldi. Buna değdi."

"Cidden, hepimizin burada ne işi var?" Dikkat çekici bir şekilde sessiz kaldığı için Zeus'a dönerek sordum.

Kollarını kavuşturmuş, çizmeli ayaklarını savaş emri vermek üzere olan bir general gibi iki yana açmış bana bakıyordu.

"Kardeşlerime saçımı neden kestiğimi anlattım. Onlar da aynısını yapmak için buradalar."

Ona göz kırptım ve o sırada gözyaşlarım akmaya başladı.

Kahretsin, ağlamaktan nefret ediyordum ama bunun için doğru zaman değildi.

Hıçkırıklarımı durdurmak için yumruğumu ağzıma götürdüm ve odada toplanmış yirmi küsur motorcuyla yüzleşmek için yavaşça tekrar döndüm. Hepsi farklı derecelerde bir ciddiyetle bana bakıyordu.

Buck sandalyesinden, "Bizi bundan vazgeçirmeye çalışma, Foxy," diye homurdandı. Kaba gri saçlarını kısa bir kuyruk halinde toplamıştı.

kırmızı boynunun arkasına baktı. "Senden izin istemedim. Sadece bunun bir parçası olmak isteyeceğini düşündüm."

Garros'un sırtımı sardığını hissettiğimde derin bir nefes alıp verdim ve H.R. elimi tutmak için yanıma geldi.

"Cress ve ben de saçlarımızı kestiriyoruz. Sadece omuzlarımıza kadar ama uzun saçlarımız var ve kırpılan saçları kemoterapi hastaları için peruk yapan kanser vakfına bağışlayacağız," diye açıkladı ondan sadece nadiren duyduğum tatlı bir sesle, genellikle babasıyla, erkek kardeşiyle ya da Cress'le konuşurken. Ve bunu benimle birlikte kullanıyordu. Elimi tutarken.

Ve bana kalın, çılgın güzellikteki saçlarının yarısını benim için keseceğini söyledi.

"Bu kadarı da fazla," diye fısıldadım çünkü sesim boğazımdaki yumruyu geçmeye yetmiyordu.

Zeus'un sıcaklığı, kolları beni sarmadan bir saniye önce sırtıma vurdu ve "Aile için hiçbir şey çok fazla değildir" derken sesi vücudumda dolaştı.

Z'nin kollarının çemberinde, kan bağıyla bağlı olduğu ailesinin çemberinde ve seçtiği kişinin daha büyük çemberinde dururken derin bir nefes aldım ve daha önce hiç şüphe etmemiş olsam da Z'yi seçmekle doğru bir seçim yaptığımı, dahası bu seçimi yapacak kadar kendime inandığımı anladım.

Kendimi toparlamam için bir süre bekledikten sonra bir adım öne çıktı, ceketinin altına giydiği siyah Henley'nin kollarını sıvadı ve şöyle dedi: "Şu şovu yola koyalım da Stella'ya gidip biraz yağ ve krep yiyelim. Biri bana şu lanet tıraş makinelerinden birini versin. Nova'nın saçını yapıyorum. O güzel çocuk hep böyle olmuştur."

Thirty-Six.

On altı tekerlekli bir aracın iki kez üzerinden geçtiği bir köpekten daha hastaydım.

Ocak ayının sonlarıydı ve kemoterapinin son turu beni daha önce hiç olmadığı kadar kötü etkiliyordu. Mantıksal olarak, kanseri daha önce olduğundan daha agresif bir şekilde hedeflediklerini, bunun benim durumumdaki benim yaşımdaki kadınlarda çok başarılı olduğu kanıtlanmış yeni bir teknik olduğunu biliyordum.

Genç ve zindeydim, o zamanlar aileme ve doktorlarıma kanseri yenip yenemeyeceklerini görmek için kasvetli kışın derinliklerinde beni üç tur kemoterapiye tabi tutmak iyi bir fikir gibi gelmişti. Şu anda doktorlarla iletişim halinde olan ve sigorta evraklarının imzalandığından emin olan tek kişi annemdi ama Noel'den önceki akşam yemeğindeki olaydan beri onu da babamı da görmemiştim.

Kesinlikle yenilmiş hissediyordum ama iyileşmiş hissetmiyordum. Yakınından bile geçmedim.

Tüm bunlar için minnettar olduğum tek şey, hasta halimle okula gitmek zorunda kalmamam ve Zeus'un Düşmüşler'le bir koşuya çıkmış olmasıydı, böylece beni bu halde görmek zorunda kalmayacaktı.

Gitmek istememişti ama kulüp için işler kötü gidiyordu. İkinci tur yangınlar, saflarında kesinlikle başka bir muhbir olduğunu ortaya çıkarmıştı ve Z, San Diego yönetimini başkasına, en güvendiği kardeşlerine bile bırakma konusunda kendini rahat hissetmiyordu. Ne de olsa geçmişte Zeus başkanlığını Başkanını arkadan bıçaklayarak kazanmıştı ve tarihin tekerrür etmesini istemiyordu.

O gittiğinde o kadar kötü değildim ama son iki hafta çok zor geçti. Evden zar zor çıkıyordum ve

yataktan kalkamıyordum çünkü tüm vücudum morarmış gibi ağrıyordu. Zeus her gün kontrol etmek için arıyordu ve evde en az iki erkek kardeşim olmadan asla edemiyordum, sanki gerçekten yatalak biriyle takılmak istiyorlarmış gibi benimle şakalaşıyorlar ve Game of Thrones'un maraton seanslarını izliyorlardı. Kötüleştiğimi ona rapor ettiklerini biliyordum, bu yüzden Z beni arayıp eve erken döneceğini ve Kaliforniya'ya giderken Bat'ı sorumlu bırakacağını söylediğinde şaşırmadım. Kulüp işlerinde sorun yaratmak istemediğim için olayları önemsiz göstermeye çalışmıştım ama koruyucu canavarımın eve dönecek olması beni çok heyecanlandırmıştı.

O olmadan, Mute, Harleigh Rose ve Bea benim meleklerimdi.

H.R. ve Bea utanç verici ama gerekli olan duşta bana yardım ettiler ve saçlarımı yüzümden uzakta tarayıp ördüler. H.R. her gün yeni pijamalar giymeme yardım ediyordu, böylece eskileri hasta teri ve kusmuk gibi kokmuyordu ve bana zar zor içebildiğim sayısız demlik çay yapıyordu. Bea neredeyse her gün ziyaretime gelirdi ve her zaman gençlik dergileri, dış dünya dedikoduları ve sonsuz bir iyimserlik getirirdi. Görünüşe göre annem onun geldiğini biliyordu ama babam bilmiyordu. Phillipa bir gün Bea'ya eski Hephaestus Auto şapkamı verip bana vermesini söyleyene kadar bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum. Güzel bir jestti, yeterli değildi ama yine de güzeldi.

Mute pek bir şey yapmazdı ama yine de her şeyi yapardı. Sabah uyandığımda yanımdaydı ve gece yattığımda da yanımdaydı. Çoğu zaman, sanırım benimle takılmak için geri dönmeden önce birkaç saatliğine arka bahçedeki eski ağaç evde uyurdu. Kült klasikleri izlerdik çünkü ikimiz de onları severdik; Baba üçlemesi, Yıldız Savaşları, Quentin Tarantino ve Alfred Hitchcock koleksiyonları. Masa oyunları ve kart oyunları oynadık ama olabildiğince az konuştuk çünkü Mute bunu tercih ediyordu ve ben bunu yorucu buluyordum.

Tüm vücudum ağrıyordu ama en kötü durumda olan ayaklarım ve ciğerlerimdi. Üçüncü haftaya geldiğimde oksijen seviyem çok düşük olduğu için solunum cihazına ihtiyacım vardı. Ayaklarımın altı derin bir şekilde morarmıştı ve bale ve pointe ayakkabılarından dolayı ömür boyu acı çekmeye alışkın olmama rağmen bu daha kötüydü. Onlara her temasımda inliyordum, bu yüzden Bea yataktan daha sık kalkmamı istediğinde zavallı Mute beni evin içinde sırtında taşımak zorunda kalıyordu.

Sammy'yi Otizm Merkezi'nde göremeyecek kadar hastaydım, bu yüzden Mute ya da Margie onu bana eve getirdi. Hastalığımı merak ediyordu ve beni nasıl iyileştireceğini öğrenmek istiyordu. Ama ona verecek cevaplarım yoktu ve bu yüzden iki kez öfke nöbeti geçirdi ve en son ziyaret ettiğinde onu istediği gibi kucaklayamayacak kadar zayıf ve acı çekiyordum.

Hasta olmaktan ve sadece iki aydır evim olmasına rağmen Zeus'un evinden bıkmıştım.

Yine bir Cuma günü geldiğinde, Mute'a hepimizi Z'nin Whistler dışındaki kulübesine götürmesi için yalvardım. Erkeğimi o kadar çok özlemiştim ki onu düşünmek bile kalbimin çarpmasına neden oluyordu ve kulübe bizim yerimizdi. Mute beni reddetmek istiyordu, biliyordum ama beni hiçbir şeyden mahrum edemezdi, özellikle de ben bu haldeyken. Açıkçası onun bisikletiyle gidemezdik ama Hephaestus'tan bir kamyon ödünç aldı ve dördümüz bulabildiğimiz tüm nefis sağlıklı yiyecekleri ve yirmi kadar vişneli lolipopu yükledik çünkü onlar hala benim zayıflığımdı ve dağlara doğru yola çıktık.

Tam da ihtiyacım olan şeydi. Hepimiz pijamalarımızı giyerken -hatta komik bir şekilde normal mavi kot pantolonuna tıpatıp benzeyen uyku pantolonu ve standart siyah tişörtlerinden birini giyen Mute bile- ve HBO'daki Banshee maratonumuzu izlemek için rahatça yayılabilmek için televizyonun önüne bir yastık yığını yaparken, arkadaşlarıyla pijama partisi yapan genç bir kız gibi hissettim.

Zeus seslendiğinde başım Mute'un karnında, elleri çok sevdiği altın sarısı saçlarımda ve bacaklarım Bea'nın yanına kıvrılmış olan H.R.'nin üzerinde çaprazlama yatıyordum.

"Küçük savaşçı." Gümbürtüsü telefondan geldi ve kalbimi bir ok gibi deldi. "Kızım nasıl?"

"Daha iyi," dedim çünkü yanımda taşınabilir solunum cihazı olmasına ve vücudum çürüyormuş gibi ağrımasına rağmen zihnim mutluydu ve bu benim için yeterliydi. "Süper şiddet içeren bir dizi izliyoruz."

Güldü ve benimle konuşurken onu bir barın dışında açık havada bisikletine yaslanmış, alışkanlıkla elinde bir sigara sararken ama bana bırakacağına dair söz verdiği için içmezken hayal edebildim.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Babama selamımı söyle," diye seslendi H.R. ağzında patlamış mısır, yumruğunda daha fazlası, yer bulur bulmaz küreklemeye hazırdı.

"Diğer kızıma onu sevdiğimi söyle, tamam mı?" Zeus onu telefondan duyduğunu söyledi.

"Söyleyeceğim ama sadece söylüyorum, bu kıza onu sevdiğini hiç söylemedin," diye belirttim.

"Seni seviyorum, küçük kız. Seni on yıldır seviyorum ve on yıl daha seveceğim," dedi bana, sanki yapılacak en basit şeymiş gibi, bir insana olan sonsuz aşkını özel bir şey değilmiş gibi ilan etmek.

Zeus için, benim için olduğu gibi bir mucize değildi. Onun için, sadece
öyleydi.

Bunun sadeliğinde, takdir etmeyi asla bırakmayacağımı bildiğim bir güzellik vardı.

Kabinden alçak bir gümbürtü geldi ve ilk başta bunun televizyon programı olduğunu düşündüm ama telefonu elime aldığımda Mute sesi kısmıştı.

Koruyucum hemen başımı kucağından kaydırdı ve pencereye doğru ilerledi. Duruşunun dikleşmesini donmuş ama elektriklenmiş bir şekilde izledim.

"Ne oldu?" Her ne ise iyi bir şey olmadığını bilmeme rağmen sordum ve Mute bıçağını almak için botuna uzanmadan ve silahını almak için kanepenin yanına eğilmeden önce bile bunu biliyordum.

"Neler oluyor?" Zeus bana sordu, bir şekilde radyo dalgaları aracılığıyla korkumu hissetmişti.

"Dilsiz," diye fısıldadım, ön pencerenin yanındaki yerini alıp tek parmağıyla perdeyi hafifçe kenara iterken.

Camdan dışarı baktı, sonra gözlerimiz kilitlenene kadar başını çevirdi. Karanlık bakışları sessiz bir dehşetle doluydu.

Bir saniye içinde ayaklarımın üzerindeydim, içimdeki hassas acıdan dolayı irkildim ama umursamayı çoktan geçtiğim için fark etmedim bile.

"H.R., Bea'yı arka tarafa götürmeni, dolaba ya da yatağın altına falan saklamanı istiyorum, tamam mı?" Yolculuk için hazırladığım spor çantasına doğru topallayarak ilerlerken sordum.

Noel'de bana verdiğinden beri Zeus'un bana verdiği silahı gittiğim her yere götürüyordum.

"Lou, orada neler oluyor?" Zeus telefona doğru havladı.

Kendimi hâlâ bir elimde gevşekçe tutarken bulunca irkildim. Silahımı ararken onu kulağıma dayadım ve H.R.'nin bir motorcu kız gibi vites yükseltip bıçak almak için mutfağa koşmasını izledim. Bea yastık denizinin ortasında öyle genç ve öyle korkmuş görünüyordu ki kalbim sızladı.

"Loulou," diye tekrar bağırdı Zeus.

"Özür dilerim, özür dilerim. Neler olduğunu bilmiyorum ama Mute pencerede durmuş kulübenin ön bahçesine bakıyor, sanki dışarıda çok kötü biri varmış gibi."

"Telefonu hemen ona ver," diye emretti.

Hücreyi Mute'un uzattığı eline koymak için açık pencerenin altındaki zeminde yarı sürünerek ilerledim.

"Üç adam," dedi Mute hemen, gözleri hâlâ dışarıdaki hareketlilikteydi.

Belli belirsiz, kapıların açılıp kapandığını duydum.

Bea inledi.

Yanına gittim ve silahımı sağ elimde hazır tutarak onu kollarımla sardım.

"İkisini tanıyorum, Lysander Garrison ve Ace Munford."

Kahretsin, Lysander Cressida'nın kardeşiydi. Nightstalker'lar için çalışması ve Fallen'lar hakkında casusluk yapması için şantaja maruz kalmıştı. Yaptıkları neredeyse Cress'in ölümüne neden oluyordu ve onun da benim de bildiğimiz kadarıyla Zeus ve King onu öldüresiye dövdükten sonra ölüm korkusuyla bir daha kasabaya dönmemesini söylemişlerdi.

Geri dönmüştü ve belli ki rakip MC ile birlikteydi.

"Bilmiyorum. Görebildiğim kadarıyla hepsi taşıyor ama Bu kadar. Sakin görünüyorlar. Biri onlara burada olduğumuzu söylemiş," diye devam etti Mute.

Midem sıkıştı ve elimde olmadan Bea'nın omzunun arkasındaki yastıklara kusmaya başladım. Titreyen eliyle sırtımı okşadı.

"Sadece benim Glock'um ve bıçağım var, Foxy ve H.R.'nin de kendilerininkiler ve birkaç mutfak bıçağı var. Yeterli değil," diye sessizce itiraf etti Mute.

Sessizliğe gömülmüş bir oda için yeterince sessiz değil.

Bea yüzünü göğüslerime bastırdı ve gözyaşlarına boğuldu. H.R. mutfaktan döndü ve kusmuğun diğer tarafında yanımda diz çöktü.

"Onunla ne yapacağımıza karar vermeliyiz," dedi çenesini küçük kız kardeşime doğru eğerek.

Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Evin içinde hiç boşluk yoktu, sadece üç oda vardı, bodrum yoktu, sadece bir dolap ve...

"Çatıya çıkabilirsin," dedim Bea'nın yüzünü göğüslerimden kaldırarak. Onu sıkıca tutup gözlerimi onunkilere dikerken başparmaklarım gözyaşlarını ovuşturdu. "Harleigh Rose seni kaldıracak, böylece dolabın içindeki boşluğa girebileceksin ve sonra çatıya tırmanacaksın. Sen

çok dikkatli olmalısın ve tek bir ses bile çıkarmamalısın, tamam mı?"

Başını manik bir şekilde salladı, o sırada gözyaşları benim yanaklarıma sıçradı. "Yapamam, yapamam."

"Beni dinle," diye öyle sert emrettim ki titremesi durdu ve bana göz kırptı. "Sen bir Lafayette'sin ve bize çok fazla şey vermemiş olabilirler ama bize soğukkanlı bir kafa verdiler, tamam mı? Bunu yapabilirsin. Bunu yapmana ihtiyacım var çünkü yaralanabileceğini bilirsek konsantre olamayız."

"Biri kapıya geliyor," diye mırıldandı Mute hâlâ kulağında tuttuğu telefona.

Kalbim boğazımda güm güm atıyor ve karnımda safra volkanik bir sıcaklıkla çalkalanıyordu. "Bea, lütfen bebeğim. H.R. şimdi, tamam mı?"

"Seni terk etmek istemiyorum," diye fısıldadı kırık bir sesle, kocaman mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Hasta olan sensin. Oraya gitmelisin."

"Burası küçük bir çatı tatlım," diye açıklamaya çalıştım sıkı bir gülümsemeyle. "Ve haklısın, ben zaten hastayım, bu yüzden sadece birimiz bunu atlatacaksa, daha iyi şansa sahip olanın olmasını istiyorum."

Bea yine gözyaşlarına boğuldu ama ben üzerime düşeni yapmıştım ve H.R. onu yatak odasındaki dolaba götürmek için omuzlarından tuttu, Bea isteyerek gitti.

O odadan çıkar çıkmaz ayağa kalktım ve ağır adımlarla Mute'a doğru yürüdüm.

"Sence ne istiyorlar?" Ona fısıldadım. Biri zorla kapıyı çaldı.

Mute'a baktım ve kanımda bir elektrik akımı gibi hissettiğim korkuyu bastırmaya çalıştım. Onun gözlerinde de aynı şeyi gördüm ve saf bir dehşet anını paylaştık. Garip bir elini göğsümün ortasına bastırarak ve o ana kadar duyduğum en net ses tonuyla "Kötü bir şey olacak. Kendini güvene alacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Dilsiz," diye nefes aldım. "İyi olacağız."

"Olmazsa, bana söz vermelisin," diye emretti.

Kapı bir kez daha çalındı. Bu seferki daha yüksek sesle ve daha uzun.

Mute elini uzattı, serçe parmağı uzatılmış ve başparmağı benimkini sıkmak için çoktan kancalanmıştı. Bunu Zeus'la yaptığımı görmüştü ve hayatımın aşkına verdiğim tüm sözleri aynı kutsal zemin üzerine yemin etmemi istiyordu.

Serçe parmağımı onunkiyle birleştirmek ve başparmağını sallamak için uzandığımda kalbim yanıyordu.

Ben bırakır bırakmaz kapıya doğru koşmaya başladı. "Biz pizza sipariş etmedik," diye bağırdı Mute.

Komik olmak için garip bir zamandı ama normlara aykırı davranmak o kadar Mute'du ki beni neredeyse güldürüyordu ve sonra neredeyse ağlatıyordu.

Kapının diğer tarafındaki kişi güldü. "Dinle, evlat. Biz sadece kızları istiyoruz, tamam mı? Kimsenin başına kötü bir şey gelmesine gerek yok."

"Kız yok," dedi Mute.

"Burada olduklarını biliyorum kardeşim. Küçük bir kuş bana Garro'nun tatlı genç sevgilisi ve kızının burada olacağını söyledi ve bakın, sevgilinin koruması burada, o yüzden çok uzakta olmamalı. Şimdi, ben bu lanet kapıyı kırmadan önce kapıyı aç."

Sesi tanımadım ama Harleigh Rose odaya geri döndüğünde tanımış gibi görünüyordu çünkü koridor girişinde donup kalmıştı.

"Kim?" Ona ağzımı açtım.

"Blackjack'in babası, Ace," diye fısıldadı bana doğru gelirken ve perdelerden dikkatle bakarken.

Ön bahçede bir adam vardı, görünüşüne bakılırsa Meksikalı bir adamdı, arkasında gülen iblis suratı olan bir Nightstalkers kıyafeti giymişti. Siyah bir minibüsün kaputuna oturmuş, kocaman, kavisli bir bıçakla tırnaklarının altını karıştırıyordu.

"Lysander burada," diye fısıldadım.

"Onları neden istiyorsun?" Mute talep etti.

Ace güldü. "Zeus Garro en iyi arkadaşımı öldürdü, bence geri almadan önce biraz acı çekmeyi hak ediyor.

asla başkan olmaması gereken bir operasyondu."

"Onları dışarı çıkaracağım," dedi Mute uzun bir aradan sonra. "Kapıdan uzaklaşın, ben de onları sizin için düzenleyeyim."

"Komiklik yapmak yok. Gidecek hiçbir yerin yok ve bunu sen de biliyorsun," dedi Ace ve manik bir kahkaha attı.

Botlarının küçük ahşap verandadan geçip merdivenlerden indiğini duydum.

"Kapıların önündeki şeyler," diye tersledi Mute hemen ve mutfak masasını sürüklemek için kendi etrafında döndü.

Ona yardım etmek için yanına gittim, yürümek ve ağır meşe masayı ahşap zemin üzerinde itmek için harcadığım çabadan dolayı ter içinde kaldım.

"Bayılacaksın, otur lan yerine," diye tısladı H.R..

"Yaparsam ölürüz," dedim çünkü dramatik olabilirdi
Ama içimde bunun doğru olduğuna dair korkunç, iç burkan bir his vardı.

Mute hiçbir şey söylemedi. Masa kapının önüne geldiğinde, devasa koltuğa gitti ve onu havaya kaldırıp masanın üzerine çarparak kapıyı tamamen kapattı.

"Bütün perdeleri kapatın. Arka kapı bende," diye fısıldadı Harleigh Rose koridorda hızla ilerlerken.

Mute telefonumu tekrar bana uzattı. "Ara onu."

Numarayı tuşlarken parmaklarım ekranda terden kayıyordu. Zeus hemen cevap verdi, "Beni güncelle."

Dışarıdan tembel erkek kahkahaları evin içine süzülürken ona "Benim," dedim.

Piçler Mute'un onlara neler yapabileceği konusunda endişeli bile değillerdi. Fallen'ın üst düzey subaylarının çoğu kaçarken ve Başkan'ın kadınları uzak bir kulübede yalnızken bizim kolay lokma olduğumuzu düşündüler.

Kahretsin, aptalmışız.

"Lou, bebeğim, adamlar geliyor. Sadece dayanabildiğin kadar dayanmalısın, tamam mı?" Zeus'un sesi her zamanki gibi güçlü ve emindi.

Mute'un mutfaktan bir bıçak daha alıp cephaneliğine eklemesini izlerken, "Çok korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Hayır, benim küçük savaşçım değil. Her şey yoluna girecek, Lou. Şu anda eve gidiyorum ve yarın bu saatlerde bunların hepsi bir kabus olacak ve sen kollarımda, yatağımızda güvende olacaksın."

"Sen kâbus görmezsin," dedim ona anlamsızca, çünkü o kadar korkmuştum ki kendi adımı bile zar zor hatırlıyordum.

En azından Bea çatıda güvendeydi.

Ama Mute cephedeydi ve sevgilimin kızı, garip bir şekilde benim de en iyi arkadaşlarımdan biri haline gelen kızı, benimle birlikteydi.

"Şeytanın bile kâbusları vardır Lou ve benimki seni kaybediyor, o yüzden kendine dikkat et, duydun mu? Kahrolası asi planları ya da kahramanlıklar yok. Oradan sağ salim çık."

"Geri dönüyorum," diye mırıldandı Mute pencerenin yanından. "Çık dışarı, çık lan dışarı," diye bağırdı Ace eve doğru.

Sesi yüksek geliyordu ve muhtemelen öyleydi. "Hayır mı? Eh, biz de öyle düşünmüştük. Lanet olası amcıklar. Merak etmeyin, bunun için bir tedavimiz var."

"Siktir," diye küfretti Mute ve üzerime atladı.

Cam kırılmadan ve camın ortasına ağır bir şey düşmeden bir saniye önce pencereden uzağa yere çarptık.

Bir Molotof Kokteyli, içine gazla ıslatılmış bir bez parçası sıkıştırılmış neredeyse boş bir içki şişesi, alevler içinde beyaz bir bayrak gibi parlıyor.

Evin pencerelerinden daha fazlası fırlatıldığında iki çarpma daha izledi.

"Prez'i ikna etmek için onları canlı istiyorduk ama eğer bunu zor yoldan yapmak istiyorsanız, onları öldürmenin de işleri sarsmak için işe yarayacağını düşündük," diye bağırdı Ace evin içinde.

Mute beni ayağa kaldırdı ve hızlıca hissetmediğim çürük ve sıyrıklar olup olmadığını kontrol etti. Hiçbir şey hissedemedim.

dehşet dışında. Elimi tuttu ve koridorda koşarak arka kapıya gitti, ancak kapıyı menteşeleri üzerinde açık buldu.

Harleigh Rose.

Mute beni kapının yanındaki duvara doğru itti ve silahını kaldırıp dışarı çıkararak dikkatlice yuvarladı.

"Kahretsin," diye küfretti bir saniye sonra yavaşça eve doğru geri geri giderken.

Lysander Garrison kapıda belirdi, Harleigh Rose onun iri kolları arasında cüceleşmiş, şakağına dayadığı testereli tüfeğin kocaman namlusuyla.

"Silahını indir, Mute," diye yumuşak bir sesle emretti Lysander. "Kimseye zarar vermeyeceğim, tamam mı? Bunu yapıyorum çünkü beni dinlemek zorundasın. Polis yolda ama kızları kurtaracak kadar çabuk gelemeyecekler. Bana güvenmek zorundasın kardeşim. Size yardım edebilirim."

Mute hırladı. "Kardeşin değil. Lou, buraya gel."

Hemen itaat ettim, ona doğru koştum ve arkasına geçtim. Hafifçe çömeldi, böylece ben de -acı çekerek- sırtına tırmanabildim. Kendimi ona sıkıca sardım, böylece beni desteklemek için elini harcamasına gerek kalmadı.

Ön odadaki alevler güçlendikçe ayaklarımızın dibinde sıcak ve siyah dumanlar yükselmeye başladı.

"İyi ama tartışacak vaktimiz yok. Bu konuda Lionel Danner'la birlikte çalışıyorum. Burada bana güvenmelisin, istediğin için değilse bile senin için en iyi şansın ben olduğumu bildiğin için," diye tekrar denedi Lysander.

İki adam uzun bir süre birbirlerine baktı.

Sırtımda boncuk boncuk ter vardı. Büyük bir ev değildi ve yangının yayılıp açlıktan ölmek üzere olan vahşi bir yaratık gibi tüm odunları yiyip bitirmesi an meselesiydi.

Lysander iç çekti ve silahını yavaşça H.R.'nin şakağından indirdikten sonra bir adım geri çekilip kollarını havaya kaldırdı. Hemen bize doğru koştu ve yanımızda durdu, eli sırtımı buldu ve rahatlatmak için bastırdı.

"Zararı yok," dedi Lysander, silahını yavaşça omzuna koyarak kalın bir ip parçasıyla sırtına yasladı. "Şimdi, eğer şansını denemek istiyorsan, ben şimdi gidiyorum. Kaçmayı düşünürsen seni yakalamak için buraya döndüğümü sanıyorlar ama ben yardım ediyorum, tamam mı? Arazinin solundaki ağaçların arasında bir araba bekliyor, en fazla otuz metre. Hızlı ve sıkı koşarsan, onlar ne olduğunu anlamadan yetişebilirsin."

"Mute, hadi yapalım," diye fısıldadı H.R.

"Anlaştık," dedim ve daha yüksek sesle, "Kız kardeşim çatıda. Onu aşağı indirmeniz gerekiyor."

Alev alev yanan bir binanın çatısındaki küçük kız kardeşimi düşündüğünde gözlerinin arkasında bir şeyler parladı ve bu yüzden ona hemen ısındım.

"Gidelim, Mute," diye ısrar

ettim. Hareket etmedi.

Duman artık çok yoğundu ve odunların yırtılma, yanma ve küle dönüşme sesleri etrafımızı sarmıştı.

Yalvardığımda zaten zayıf olan ciğerlerimdeki dumandan zar zor nefes alabiliyordum. "Senin için hayatta kalacağıma söz verdim, Mute. Beni oraya götürmen gerekiyor ve bunun yolu da bu adamdan geçiyor."

Sesimin kısıklığından mı, vücudumdaki sarsıntılı öksürük nöbetinden mi, yoksa sözlerimden mi bilmiyorum ama Dilsiz sanki elektrik verilmiş gibi ileri atıldı.

"Ona zarar verirsen seni öldürürüm," diye tehdit etti, kapıya doğru koşmaya başlarken bile.

Harleigh Rose bizi takip etti ama Mute onu öne geçirdi, Lysander'ı evin yanından takip ettik ve ön garaj yolunun hemen dışında durduk.

Durduğumuzda Lysander, "Ağaçların arasından otuz metre ileride," dedi. "Ben Bea'yı alacağım, sen de buradan canlı çıkmak için endişelen."

Kız kardeşimi terk etme düşüncesiyle sızlandım ama evin önünden gelen bağırışlar zamanımızın geldiğini haber verdi.

tükenmişti.

Ormanla aramızda yaklaşık on metre vardı, ondan sonra da yirmi metre daha vardı.

"Yapılabilir," dedi H.R., is lekeli yüzünde kararlılık vardı. Hâlâ bir elinde bıçağı, diğerinde silahı vardı ve sanki onları görebilmek kendine daha çok güvenmesini sağlıyormuş gibi her ikisini de yüzüne doğru tutuyordu.

"Anladım," diye kabul etti Mute.

"Güzel, şimdi git," diye emretti Lysander.

Mute hızla uzaklaştı, Harleigh Rose diğer tarafımızda, araba yolundan daha uzaktaydı. Çimlerin üzerinde gürleyerek ilerlerken ona sıkıca sarıldım, yüzümü boynuna bastırdığımda nefesi ve nabzı kulağımda gümbürdüyordu.

Pop.

Tanıdık silah sesleri hemen arkamızdan geldi.

Pop. Pop.

Dilsiz'in kulağına "Bırak beni, ben koşabilirim ve sen bensiz daha hızlı koşarsın" diye bağırdım ama o sadece beni sırtına alıp daha hızlı koştu.

Pop.

Harleigh Rose çığlık attı.

Ve Mute'un başını çevirip onu kontrol etmek için hafifçe durduğu o saniyede, orada olduğunu bilmediğimiz dördüncü bir adam gördüm, o kadar tanıdık geliyordu ki, ilk başta bize yardım etmek için orada olduğunu düşündüm.

Soluk saçları vardı ve herhangi bir MC'nin kardeşleri gibi deri bir yelek giymişti. Net olarak göremeyeceğim kadar uzaktaydı ama adrenalin sersemliği içinde onu tanıdığımdan emindim. Koştuğumuz ağaçların yanında duruyordu, elindeki silahı Mute ve bana doğru doğrultmuştu.

Sanki o saniyede onunla göz göze geldim ve o bozuk bakışlarda pek çok şey gördüm: öfke ve açgözlülük, intikam ve hiddet. Görevi olan bir adamdı ve bu görev beni bitirmekti.

Daha patlamayı duymadan çığlık attım.

Mute bir saniye sonra homurdandı, adımlarında sendeledi ve neredeyse yere düşüyordu. Bir eliyle ayağa kalkıp tekrar havalanmadan önce kısa bir süre dizlerinin üzerine çöktü.

"İyi misin?" Kulağına doğru bağırdım.

Homurdandı.

Harleigh Rose yanımızda topallıyordu, baldırında bir kurşunun kası delip geçtiği yerdeki kanı görebilmeme rağmen hızla koşuyordu.

Üç saniye sonra başka bir silah sesi duymadan ağaçların kenarına vardık ama hâlâ evdeki bağırışları duyabiliyor ve ormanın içinden kulübenin üzerine doğru yükselen koyu renkli dumanları görebiliyordum. Harleigh Rose arabayı çalıştırmak için çalıların arasına dalmıştı.

"Anahtarlar kontakta," diye bağırdı önümüzde bir yerden.

"Tanrıya şükür," dedim, tam Mute'dan beni yere bırakmasını isteyecektim ki dünyam altüst oldu ve ikimiz de sert bir şekilde toprak zemine düştük.

"Dilsiz," diye bağırdım daha yere inmeden, sonra nefesimi toplar toplamaz soğuk, ıslak toprağın üzerinden onun yanına doğru koşmaya başladım.

Sırt üstü uzanmış, neyin yanlış gittiğini anlayamıyormuş gibi gökyüzüne gözlerini kırpıştırıyordu.

Tek sorunu boynunda bir kurşun deliği olmasıydı. Boğazımda bir hıçkırık patladı ve iki elimle yaranın üzerine düşüp boğazından akan kana sertçe bastırırken ağzımı yırttı. Parmaklarım karmaşanın içinde kaydı ve nefes almasını zorlaştırdığım için çılgınca endişelendim.

"Yardım edin!" Etrafta daha fazla silahlı adam olduğunu umursamadan seslendim. "Harleigh Rose!"

"Lanet olsun," dedi, çamurda yanımda yuvarlanarak durdu. "Ohmygod, ohmygod, ohmygod... siktir."

"Sessiz, sadece bir saniye bekle, tamam mı?" Gözlerinin içine bakabilmek için eğilerek ona söyledim.

Gözlerini kırpıştırırken, derin bir nefes alıp verirken ve tekrar gözlerini kırpıştırırken gözleri genişti ve ürkütücü bir şekilde benimkileri tanıyordu.

"Loulou!" Bea'nın sesi bana doğru geldi ve bakışlarımı bir saniyeliğine Mute'dan çekip onun hemen arkasında Lysander'la birlikte bana doğru koştuğunu gördüm.

"Onu arabaya bindirmeme yardım etmelisin," dedim Lysander'a. "Çabuk, lütfen, Tanrım, onu arabaya bindirmeme yardım et. Ambulansa ihtiyacı var."

Lysander hiç vakit kaybetmeden çömeldi ve Mute'un ölü ağırlığını kollarının arasına alırken küfretti. "Bin şu lanet arabaya. Şimdi."

Bea'yı kanlı ellerimle arabaya doğru ittim, sonra arka koltuğa yaslanıp Mute'un başını dikkatlice kucağıma alabilmek için öne doğru koştum. Bea ön koltuğa süründü ve H.R. bagaja diz çöktü.

Lysander ön koltuğa atladı ve hemen çamurlu açıklıktan dışarı çıktı, tam o sırada kabin büyük bir bombayla patladı.

"Mute, Mute, ben buradayım ve sadece iki saniye içinde hastanede olacağız, söz veriyorum, h e r şey yoluna girecek... sadece dayan, tamam mı?" Tişörtünün büzülmüş kenarını fışkıran yaraya bastırıp elimi başının üzerinde gezdirirken söyleniyordum, gerçekten rahatlatıcı olamayacak kadar hızlı ve sertti. Derisinin altındaki kanın inceldiğini görebiliyordum, etinin parlak kırmızıya dönüşmesini, sonra da dökülen süt gibi soluklaşmasını izledim. Konuşamıyordu, hareket edemiyordu ve hatta gerçekten nefes al.

Ağır ellerinden biri beni rahatlatmak için kalkmaya çalışırken "Hayır, hayır, hayır," diye hıçkırdım ve güçsüzce koltuğa geri düştüm.

Her yerde kan vardı, kucağımda ılık bir şekilde birikiyordu, metalik kokusu burun deliklerimi dolduruyordu.

Ölüyordu.

Tanrım, ölmek üzere olduğunu biliyordum.

"O iyi mi?" Toprak bir tepenin kenarından kaldırıma çıkarken Bea ön koltuktan inledi.

Beni sarsan ve Mute'un daha fazla kanının elime sıçramasına neden olan sert bir çarpma.

Gözyaşlarım Mute'un yüzüne yağarken "Hayır," diye fısıldadım.

Beni izlerken gözlerinde o kadar çok şey vardı ki; acı ve kaderinin şaşırtıcı kabullenişi, beni kurtardığı için gurur ve sevgi, o kadar çok sevgi ki ondan taştı ve beni ağzına kadar doldurdu.

Nefes alamıyordum, zayıf ciğerlerim dumanla dolmuştu ve ilave stresle başa çıkamayacak kadar hasarlıydı ama tüm enerjimi zihnimi açık tutmaya odakladım ki sessiz kahramanımı kollarımda tutabileyim ve o benim için ölürken gözlerine bakabileyim.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye mırıldandım gözyaşlarımın arasından, nefesim kesilmişti.

Yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve belki bir şey söylemek için ağzını açtı, ama bunun yerine kalın bir kan damlası döküldü.

Hıçkırıklarım, açıklıktaki silah sesleri gibi arabanın içinde sekti.

"Seni seviyorum," dedim tekrar, iki büklüm olup dudaklarımı yüzüne bastırırken, ağır kaşlarını, geniş alnını, kan lekeli yanaklarını ve burnunu öperken.

Nefes alış verişi zayıftı, o kadar zayıftı ki artık çırpınışlarını bile duyamıyordum. Yüzünü görebilecek kadar geri çekildim ve dudaklarından daha anlamlı olan o güzel kahverengi gözlerinin son bir kez parlayıp sönmesini izledim.

Yaralı bir hayvan gibi haykırdım, o kadar uzun, alçak ve yüksek sesle haykırdım ki görüşümde siyah noktalar oluştu ve yorgun ciğerlerim iflas etti. Mute'un hâlâ sıcak olan ölü bedeninin üzerinde, yanağım yanağında bayıldım.

Thirty-Seven.

Zeus.

Neyse ki yağmur yağıyordu.

Evet, havaya uydu, ki bu iyiydi. Loulou'nun hoşuna giderdi.

Ama daha da iyisi, koca kıçlı oğlumun kadınını ve kız kardeşini teselli ederken yanımda ağladığı gerçeğini saklıyordu. Ağladığı için onu suçlamadım. Son kırk sekiz saati bozuk bir musluk gibi gözyaşı akıtarak geçirmişken nasıl suçlayabilirdim ki?

Ayrıca, Cress ve H.R. ile ilgilenecek kadar cesaretli olduğu için ona minnettardım.

Kendimi zar zor bir arada tutuyordum.

Göğsümün ortasındaki krater, başka koşullar altında sahip olabileceğim gücün her bir zerresini yutmak için bir canavarın çeneleri gibi açılmaya devam etti. Ben ne babaydım, ne de Prez. Üç şişe Kanada viskisi ve ciddi bir dua ile bir arada tutulan zar zor bir adamdım.

Evet, ülkenin en çılgın, en kötü, en zengin MC'sinin Başkanı Zeus Garro dua ediyordu.

Ufalanan siyah ruhunun her zerresiyle Tanrı'nın Lou'yu ona geri göndermesi için dua ediyordu.

Henüz ölmemişti, kendime on üç bininci kez hatırlattım. Hayata sıkı sıkı tutunmuş, sadece benim küçük savaşçımın yapabileceği gibi savaşıyordu.

Doktorlar, kemoterapi nedeniyle akciğerlerinin önceden var olan durumu nedeniyle daha da kötüleşen solunum hasarı olduğunu söylediler. Boğazına kalın bir tüp takılmıştı ve

Vücudunun iyileşme şansı olsun diye onu tıbbi komaya soktum.

Hastanenin resepsiyonunda oturup bağırdığım ve kızımı görmek için içeri alınmasını talep ettiğim ilk beş saat boyunca onu görmeme izin verilmedi.

Reddettiler.

On yedi yaşındaydı ve teknik olarak hâlâ ailesinin vesayeti altındaydı.

Polisler Lafayette'lerle temasa geçip Lou'yu ziyaret ederken beş saat beklemek zorunda kaldım. Belediye başkanı gelip giderken bana ters ters baktı ama bir saatlik ziyaretin ardından ayrılırken yüzünde gerçek bir panik ve üzüntü vardı.

En çok paniğe kapılmıştım.

Phillipa Lafayette yanımda belirdiğinde, Lou'yu görmeme sekizinci kez izin verdikleri için lanet olası hemşirelere ve doktorlara kızıyordum.

Pembe bir takım elbise giymişti ve saçında pembe bir bant vardı. Boğazım düğümlenirken onun daha yaşlı ve üzgün bir Loulou'ya benzediğini fark ettim. Phillipa bunu muhafazakâr, çirkin kıyafetlerinin ve bir ton incinin arkasına saklamaya çalışıyordu ama o da en az kızı kadar bomba gibiydi.

Şükürler olsun ki Lou'ya tam zamanında ulaşmış ve onun frijit bir orospu anneye dönüşmesini engellemiştim.

Kadın uzun bir dakika boyunca bana baktı. Öfkemin gücüyle göğsümün kabarışını, yumruklarımın iki yanımda sıkılığını ve gözlerimin, biliyordum, çıldırmış olduğunu izlemişti. İpin ucunu kaçırmış bir canavardım ve biri Lou'yu görmeme izin vermezse iki saniye içinde Hulk gibi yeşile dönmekle tehdit ediyordum.

"İçeri girebilirsin," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki duymak için öne doğru eğilmem gerekti ve bunu yaptığımda irkildi.

"Yine mi geldin?"

Dudakları büzüldü ve çantasını bir kalkan gibi göğsüne bastırdı. "İçeri gelip onu görebilirsin dedim. O da bunu isterdi."

Fikrini değiştirmesinin nedenlerini umursamamaya karar vermeden önce ona bir an göz kırptım.

Koridoru geçip düşmüş meleğimin bulunduğu beyaz odaya hışımla girerken, "Adımı onaylılar listesine yaz," diye hırladım.

O zamandan beri, bu onun başucundan ayrılmak zorunda kaldığım üçüncü seferdi ve buna değen tek seferdi.

Kardeşim Mute tanrılara yakışır bir cenazeyi hak ediyordu. Ve biz de ona bunu veriyorduk.

Kuzey Amerika'nın batı kıyısındaki ve komşumuz Alberta eyaletindeki Düşmüşler'in her bölümünden her bir kardeş First Light Kilisesi Mezarlığı'ndaydı. Neredeyse bir kuzgun sürüsü gibi göz alabildiğine yayılmışlardı ve cenaze törenini kasabanın içinden geçirdiğimizde, Entrance'taki her vatandaş Düşmüşler'in gök gürültüsüyle birlikte Ana Cadde'ye akın etmesini izlemek için dışarı çıkmış gibiydi.

Tabutun indirildiği topraktaki derin yaraya sadece aile yakındı; birbirleri için her zaman ve daha önce de kanlarını akıtmış olan, kan yerine seçimle birbirine bağlanmış insanlardan oluşan bir çember.

Polisler etrafımızda gevşek bir tel örgü gibi dolaşıyor, bizi çevreliyor ve bir alanda bu kadar çok kanun kaçağına karşı tetikte bekliyorlardı. Bir MC cenazesi için polislerin kıçımızda olması standart bir prosedürdü ama bugün orada olmalarından nefret ediyordum, her zaman yaptıkları gibi yapmak yerine izliyorlardı. İyi oldukları tek şey basını uzak tutmaktı.

"Zeus Garro, anladığım kadarıyla birkaç kelime söylemek istiyorsunuz." Papaz Lafayette töreni yapıyordu. Bok gibiydi ama adama saygı duyuyordum. Benim yaşam tarzımdan hoşlanmıyordu, torununun benimle aynı hayatı yaşamasından hoşlanmıyordu ama yine de beni destekliyordu çünkü onun istediği buydu.

Yani, bir motorcu için tören yapıyordu ve bunun alışılmadık bir şey olduğunu umursamıyordu.

Çamurda tepinerek papazın yanındaki mikrofona gittim ve başkanlığımı lanet bir kefen gibi üzerime çektim. Yağmurun altında gözyaşlarının sesi duyuluyordu, hem kadınların hem de erkek kardeşlerin yanaklarındaki izleri görebiliyordum. Bu kulüp için mutlu bir zaman değildi. Crux'u öldürüp istemeden de olsa tüm bu karmaşayı başlattığımdan beri MC'nin ana tüzüğünde bir kardeş kaybı yaşanmamıştı.

Güçlü olmak, dünya omuzlarımdayken diz çökmüş bir Atlas olmak, ailemi bana ihtiyaç duydukları sürece ayakta tutmak bana bağlıydı.

Derin bir nefes aldım, Lou'nun bana güç vereceğini düşündüm ve başladım.

"Acaba Mute'u öldüren o orospu çocukları onun hayatını anlatan bir film izleselerdi bunu yaparlar mıydı? İhmal edilmiş, istismara uğramış, kocaman kahverengi gözleri olan, on yetişkin erkekten daha bilge ve daha duygulu bir çocuk görürlerdi. Karakterinin farklı olma mücadelesiyle geliştiğini, onu besleyen bir kardeşlikle nasıl kabul gördüğünü ve bunu ve daha fazlasını geri vermek için kendini nasıl bedenen ve ruhen attığını görürlerdi." Hıçkırıklar şimdi daha yüksek sesle kulaklarımda, daha fazlası boğazımdaydı. Kahretsin, ağlayacak olsaydım ama daha iyi bir nedenim olsaydı lanet olsun bana.

"Evet, onu tanısalar böyle bir adamı öldürürler miydi acaba; onun sessiz zekasını, tek kelime bile etmeden hepimizi nasıl piyon gibi oynattığını bilselerdi. O da hepimiz gibi basit bir emirle yaşadı, kardeşlik, sadakat, özgür yaşamak ve hatta sonunda zorlukla ölmek. Kardeşimin kendi istediği şekilde öldüğünü bilmek beni bir nebze olsun rahatlatıyor, onu ve kız arkadaşımı savunurken. Düşmüş meleklerin gittiği yer neresi olursa olsun, ölü bir adamın rüyasını yaşadığını biliyorum çünkü onunki gibi bir ruh ona cennette birinci sınıf koltuklar alırdı."

Halkımın denizine başımı salladım, Lila'yı tutan Nova ile göz göze geldim, arabayı çalıştıran Buck ile

Mute'un siyah tabutunu soğuk ve ıslak toprağa indiren mekanizma.

"Ve Mute Yeraltı Dünyası'nda huzur bulurken, biz burada onun için adalet bulmakla meşgul olacağız," diye ilan ettim, elimi mikrofonun üzerine koydum, böylece sadece ciğerlerimin gücü intikam vaadini kardeşlerimin hevesli kulaklarına taşıdı.

Bir haykırış havada bir noktalama işareti gibi yükseldi.

Başımı salladım, çenemi papaza doğru eğdim ve aşağı indim.

Tabut nihayet yere konduğunda öne çıkan ilk kişi King oldu, elinde muhtemelen beş sentlik gümüş bir para vardı. Yüzü lanet olası bir iskeletinki gibi solgundu, dudakları acısının gücüne karşı sımsıkı tutulmuştu. Öne çıkıp çocuğumu çocukken yaptığım gibi kollarımla sarmak istedim ama o artık bir erkekti ve son saygılarını sunmak için mezarın kenarına yürümek bir erkeğin göreviydi.

"Sakin ol kardeşim, hayatlarımıza Tanrı'nın eli gibi dokunduğunu biliyorum." Parayı mezara attı, feribotçuya ya da cennetin kapısına, ölüm onu nereye götürecekse oraya ödeme yapmak için.

Düşmüşler her zaman borçlarını öderler, ölürken bile.

Böylece kardeşlerim teker teker tabutun üzerine para atmak ve Mute'un Cennet'e giden yolunu ödemek için öne çıktılar.

Sadece Giriş kardeşler için yarım saat sürdü ve en son ben çıktığımda hepimiz derimizden kemiklerimize kadar sırılsıklam olmuştuk.

Ama acele etmedim çünkü biri benim, diğeri Lou için olmak üzere iki bozuk param vardı.

Kalbim göğsümde bir meşale gibi yanıyordu, asla sönmeyecekti, Entrance'a doğru lanet olası hastaneye gittiğimden ve Lou'yu ağzında tüpler ve kollarında iğne yastığına benzeyen bir sürü lanet olası iğneyle bulduğumdan beri. Kahretsin ama yanımda olmalıydı. Başka hiç kimse için güçlü hissetmediğim gibi onun için de güçlü olabilirdim.

Onun yerine, o lanet olası bir hastane yatağında yaşam savaşı veriyordu ve kardeşi, benim kardeşim, soğuk topraktaydı.

"Huzur içinde yat, Walker Nixon," dedim, son kez tam adını kullanarak. "Kızımı koruduğun için bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Keşke seni geri almak için ruhumu satabileceğimi bilseydin. Senin için, benim için, kulüp için ve kızımız için."

Paraları yere attım ama gözlerimdeki ıslaklıktan onları göremedim.

Hay sikeyim.

Küçük bir el sırtıma dokundu ve arkamı döndüğümde H.R. kırmızı lekeli gözlerle bana bakıyordu.

"Baba," diye fısıldadı gözyaşlarıyla şişmiş boğazının arasından.

Kollarımı ona doladım ve onu göğsüme yasladım; hıçkırarak ağlayan kızımı, kendileri de umutsuzca ağlamak isteyen çoğu yetişkin erkeklerden oluşan bir grubun içinde tutarken kalbimdeki bıçakla nefes almaya çalıştım.

"Seninle konuşmam gerek."

Parti sona eriyordu, bitmiyordu.

Motorcu cenazeleri böyledir. Önce "Mute'un Son Sürüşü "nü simgeleyen tören alayı, sonra tören, sonra da eğlence gelirdi. Kimse iyi yaşanmış bir hayatı MC kardeşlerim gibi kutlayamazdı.

Kulüp binası tıklım tıklım doluydu ve kompleksin içine doğru taşıyordu, büyük endüstriyel ışıklar her yeri sarıya boyayacak şekilde yanıyordu. İnsanlar zil zurna sarhoştu, kafaları güzeldi ve İrlandalılar kadar sarhoşlardı. Aileler gitmişti

Yaşlı kadınların koyduğu yiyecekler ortadan kaybolduğunda, artık sadece kardeşler vardı ve unutmak ve kutlamak için sıkı bir parti yapıyorlardı.

Ben değildim.

Lanet olası kardeşlerimle bira içip shot yapmak istemiyordum.

Doktorlar uyansa bile bunun günlerce sürmeyeceğini söylemiş olsalar da, uyanma ihtimaline karşı kızımın başucunda olmak istedim.

Yapardı.

Uyanacaktı çünkü hiçbir Tanrı onu bana verip aylar sonra ellerimden alacak kadar zalim değildi. Hiçbir Tanrı, bir adamın din putunu tam da ona en çok ihtiyaç duyduğu anda elinden almaz.

Uyanırdı.

Benim de kulüp binasında kardeşlerimle birlikte olmam gerekiyordu. Prez'lerine ihtiyaçları vardı. Lou'yu çoğu yetişkin erkeğin herhangi bir şeyi sevebileceğinden daha çok seviyordum. Onu uğruna ölecek ve öldürecek kadar seviyordum çünkü ancak ölümün kesinliği o kıza olan aşkımın kesinliğiyle eşleşebilirdi.

Ama bana böyle sevmeyi öğreten kardeşlerimdi. Bunu sonsuza dek sadakat ve gururla yapmayı.

Kulüp binasının ön kapısının yanındaki duvara yaslanmış, sıcak biramı yudumluyor ve Bat, Buck, Blackjack ve Priest'in atışmalarını dinliyordum.

Sonra, Bat dedi ki, "Seninle konuşmam lazım." "Öyleyse konuş."

Başını ovuşturdu ve saçlarının daha uzun olduğunu fark ettim, artık hepimizin saçları daha uzundu. Kız arkadaşım için saçlarımızı kazıtmamızın üzerinden neredeyse iki ay geçmişti.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, özellikle de şu anda, ama elimizde hiçbir şey yok. Polisler istihbaratlarını paylaşmama konusunda çok puşt davrandılar ve bildiğimiz tek şey Ace Munford'un Nightstalker'lara liderlik ettiği ve adamın seninle bir alıp veremediği olduğu. Nerede olduğunu bilmiyoruz.

Ya da Lou ve H.R.'ın kulübede olduğunu nereden biliyorlardı, tabii içimizde bir köstebek yoksa."

"Tabii ki lanet olası bir sıçanımız var," diye homurdandım. "Kim olduğunu öğrenmem lazım ki elektrikli testereyle bağırsaklarını deşebileyim."

Blackjack güldü. "Bir sıçan olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Lou ya da H.R.'ı takip ediyor olabilirler, senin zayıf noktan olduklarını biliyorlardı ve fırsatını bulduklarında saldırdılar."

Buck etli bir yumrukla onun sırtına vurdu. "Aptal olma, B.J."

B.J. bir elini solgun kafasında gezdirdi ve bana baktı. "O senin zayıf noktan, patron. Sadece bunu kimin bildiği konusunda dikkatli olman gerektiğini söylüyorum. Ne yazık ki senin yüzünden başına bir şey geldi."

Bir adım öne çıktım, içimde yatan öfke küçük bir kibritle tutuştu. Sorun şu ki kendime çok kızgındım. "Bunu tekrar söylemek ister misin, kardeşim?"

Sinirli bir şekilde güldü. "Hayır, dinle, demek istediğim, o iyi bir kız. Belki de bu, bu hayatın ona göre olmadığının bir işaretidir."

Sözleri beni mahvetti. Yangından bu yana geçen dört gün boyunca kafamın içinde dönüp duran sözlerin aynısıydı.

Bu hayat için fazla iyiydi.

Cinayet, öfke ve açgözlülük için fazla iyiydi, yaşadığım ve soluduğum tüm ahlaksızlıklar için fazla iyiydi.

Benim kızım bir melekti ve ben onu karanlık tarafa götürdüm, sanki orada başarılı olma umudu varmış gibi.

Bunu yaptım çünkü bencil bir piçtim ve bir adam Lou'nun bana verdiği tatlı ambrosia'yı bir kez tattığında, geri dönüşü yoktu.

Bu yüzden Tanrı'ya onu daha iyi bir hayata bırakmam için dua etmedim.

-Hayır, ne zaman kurtuldu?

Kendimi tanıyordum ve bu düzeyde bir özveride bulunamayacağımı biliyordum.

Ama dua ettim.

Her lanet olası gün First Light Kilisesi'ne gittim ve Lou'nun beni tekrar bulana kadar hayatının neredeyse her Pazar sabahını geçirdiği aynı ön sıraya oturdum ve onun hayatı için Tanrı'ya dua ettim. Papaz Lafayette beni ilk gün görmüştü ve her seferinde benimle birlikte oturuyor, hiçbir şey söylemiyor, sadece bana iyiliğini ödünç veriyordu, böylece ben de onu kendi iyiliğimi güçlendirmek ve dualarımı daha parlak hale getirmek için kullanabiliyordum.

Eğer Tanrı onu bana geri verseydi, onu asla bırakmazdım. Ne şiddete, ne öfkeye, ne de açgözlülüğe. Ne ahlaksızlığa ne de erdeme. Ölüme bile.

Onu güvende tutacağıma, Yüce Tanrı'ya söz verdim ve bunu onu yanımda tutarak ve son nefesime kadar onu koruyarak yapacağım.

Yine de B.J.'in bana kafamın içinde onun için iyi olmadığımı söyleyen karanlık sesleri hatırlatmasına ihtiyacım yoktu.

"Benimle bir sorunun mu var, Blackjack?" Alçak sesle sordum. Gözlerinde karanlık bir şey parladı ve sonra bir av gibi kaçtı.

"Üzgünüm kardeşim, benim bokuma ihtiyacın yok."

"Kahretsin, haklısın." Buck ona tekrar vurdu, bu sefer omzuna sertçe. "Ben sana bir daha aç diyene kadar kapa çeneni."

"Prez, burada görmen gereken biri var," dedi Axe-Man merdivenlerden çıkarken.

"Kim?"

"Lysander Garrison."

Hemen ön kapıya giden merdivenlerden aşağı yuvarlandım. Orada durmuş, kötü görünümlü bir Nova'yla konuşuyordu.

"Burada ne halt ediyorsun? Kardeşimi öldüren ve kızımı hastanede süründüren o piçlerle neden birlikte olduğunu açıklasan iyi olur," diye kükredim ve iki metrelik orospu çocuğunu boynundan ve omzundan tutup tel örgülere doğru ittim.

Bana göz kırptı, olabildiğince sakindi. "Öyle."

"Konuşmaya başla o zaman."

"Sen beni bıraktıktan ve sonsuza kadar kaybolmamı söyledikten sonra, Memur Danner şehirden kaçarken beni aldı. Nightstalker'ları sonsuza dek ortadan kaldırmak için yardımıma ihtiyacı olduğunu söyledi."

Buck arkamdan homurdandı. "Sanki polisler böyle bir operasyonu çökertebilirmiş gibi. Siktiğimin domuzları."

Blackjack o gergin, şuh kahkahasını attı.

Ona ters ters bakmak için döndüğümde terlediğini ve sanki tenis maçı yapıyormuşuz gibi Lysander ile benim aramda gidip geldiğini gördüm.

Kafası çok iyiydi ve kulüp işlerine kafası iyi bir kardeşin karışması her zaman kötü bir fikir gibi gelmişti.

"Bayılıp ölmeden önce onu soğuk bir duşa sokun," diye emrettim Priest'e. O da hemen harekete geçti, ayyaş adamı sürükleyerek götürürken yüzü tiksintiyle çarpılmıştı.

"Bana o lanet olası Nightstalker'ların nerede saklandığını söyleyecek misin?" Lysander'a dönerek sordum.

"Hayır," dedi. "Ama çoğunlukla burada bir operasyon üsleri olmadığı için. Şu anda Vancouver'da bir kulüp binaları var ama seni temizleyene kadar başka yere taşınmayacaklar. Dediğim gibi, Danner'la çalışıyorum ve polisler bile yerlerini tespit edemiyor."

"Danner'a neden yardım ediyorsun ki? Giriş'te bir daha ortaya çıkarsan seni yerin dibine sokacağımı söylediğimde yalan söylediğimi mi sanıyorsun?"

"Kız kardeşimin gözlerinin içine tekrar bakabilmek ve ona işleri yoluna koyduğumu söyleyebilmek istedim."

"Peki sen işleri nasıl yoluna koyuyorsun? Anladığım kadarıyla kardeşim senin yüzünden öldü," diye yüzüne karşı hırladım.

"Biliyorum. Çok özür dilerim. Ama Ace bir manyak ve onunla ne kadar uzun süre at sürersem süreyim, o kafası güzel orospu çocuğunun ne yapacağını kestiremiyorum. Biri ona senin kızların o kulübede olduğunu söylemiş. "Düşmüşlerden biri."

"Siktir," diye kükredim yüzüne doğru ve boynunu daha sıkı sıktım. "Kim!?"

"Bilmiyorum. Buraya sadece Danner'ın iyi bir polis olduğunu ve ikimizin arasında onları yakalamaya çok yakın olduğumuzu söylemeye geldim."

"Peki bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

Beni boğmakla tehdit eden öfkemi kontrol altına almak için boynuna baktım. Boğazındaki nabzın başparmağıma çarpmasına baktım ve boynunu kırmanın ne kadar kolay olacağını düşündüm. Bunu daha önce de yapmıştım; sandığınız kadar zor değildi.

"Oyunculardan biri, Warren, Louise'e karşı bir şeyler hissediyor-" Sesi kesildi çünkü artık elimi nefes borusuna bastırmıştım.

"Zar zor nefes alırken onun adını anmaya nasıl cüret edersin?" Sessizce söyledim. "Benim bir canavar olduğumu anladığını sanmıyorum Sander ve bir adamı öldürmekten korkmam. Oğlumun karısıyla akraba olan ya da lanet polisle yatan birini bile. Boynunu kırarım ve seni rekor sürede domuzların yanına götürürüm. Domuzların yetişkin bir bedeni yemesinin sekiz dakika sürdüğünü biliyor musun?"

Sonunda gözlerinde korku vardı ve vücudu ter ve daha metalik bir şey kokuyordu.

"Danner'a geri dön ve ona zaferini kendi başına kazanmasını söyle. Düşmüşler kendilerinden başkasına yardım etmez," diye homurdandıktan sonra onu ittim ve sinirimi Garrison'ın lanet suratı yerine bir kum torbasından çıkarmak için oradan uzaklaştım.

Thirty-Eight.

Ağlayarak uyandım.

Bilinçsizlik ve uyanıklık arasında hiçbir boşluk yoktu.

Gözlerimi açtığım anda Mute'un orada olmayacağını biliyordum çünkü Mute ölmüştü.

O gecenin diğer ayrıntılarını hatırlayamıyordum, ki doktorlar daha sonra bunun travmatik bir olaydan sonra normal olduğunu söyleyeceklerdi, ama Mute'un öldüğünü hemen ve acımasızca hatırladım.

Gözyaşları yüzümden aşağıya sıcak bir şekilde düştü, o kadar kötü yanıyordu ki yara izleri bırakacaklarını düşündüm. Bir parçam öyle olmasını istiyordu. Onun kaybının acısıyla kendimi sakatlanmış hissettim.

Gözlerimi açıp etrafımdaki hastane odasını görebilmek için birkaç dakika derin derin nefes almam gerekti.

Herkes oradaydı.

Bütün ailem.

Harleigh Rose, sargılı baldırı King'in kucağında ve başı Cressida'nınkinde, bir kanepeye kıvrılmıştı.

Bea, açık kapıdan koridora uzanan uzun bir motorcu sırasının -Cy, Lab-Rat, Curtains, Bat, Priest ve Boner- içinde, Nova'nın kollarının beşiğinde duvara yaslanmış oturuyordu.

Ruby yatağımın yanında ince bir hastane battaniyesine sarılmış bir şekilde yerde yatıyordu, Lila da sıcak ve rahat olması için arkasına kıvrılmıştı. Maja, birinin başka bir odadan sürükleyerek getirdiği kocaman bir sandalyede Buck'ın kucağında kıvrılmış yatıyordu; Hannah, Cleo ve Tayline ise King'in ayaklarının dibindeki kanepede yavru kediler gibi kıvrılmış yatıyorlardı.

Hepsi uyuyordu.

Koruyucu canavarımı bile.

Devasa gövdesi için çok küçük olan sandalyeye oturdu, gövdesinin üst yarısı yanımdaki yatağa çöktü, büyük ellerinden biri kalçama dolandı ve diğeri benimkilerden birine sıkıca dolandı.

Uyurken bile yakışıklı yüzü endişeyle gergindi. Parmaklarımı kalın kaşlarının arasındaki kırışıklığa ve gözlerinin yanındaki kırışıklık yelpazesine bastırdım ama uyanmadı.

Ne kadar zamandır orada olduklarını merak ettim.

"Günlerdir dışarıdasın tatlım," dedi tanıdık bir ses kapı aralığından.

Annemi orada gördüğümde daha fazla şok olamazdım, sadece orada olduğu için değil, makyaj yapmadığı için - ki böyle bir şeyin olduğunu hiç hatırlamıyordum - ve üzerinde bir eşofman olduğu için. Tasarım bir eşofmandı ama yine de annem en kötü gününde bile pantolondan daha rahat bir şey giymezdi.

"Anne?" Acıdan kurumuş bir boğazın içinden mırıldandım.

Yerde uyuyan bedenlerin arasından hızla geçerek yanıma geldi ve komodinin üzerindeki sürahiden bana bir bardak su doldurdu.

"Al bakalım tatlım," dedi benim için dudaklarıma götürürken.

Bir deja vu anı yaşadım, çocukken bana ilk kanser teşhisi konulduğunda da aynı şeyi yaptığını hatırladım.

İşim bittiğinde yüzümü başka tarafa çevirdim ve "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Acı yüz hatlarını bıçak gibi kesti ama takdire şayan bir şekilde toparlandı. Fincanı masaya koyarken eli hafifçe titredi ve mamut adamın yarısı üzerinde olmadan yatağımın kenarına tünedi.

"Kızımın onu hastanede neden ziyaret ettiğimi sormak zorunda kalması beni kahrediyor," diye itiraf etti.

"Bu daha önce pek yaptığın bir şey değil," diye hatırlattım ona. "Ve geçenlerde bana daha önce hiç

benimle tekrar konuş."

Dudakları dişlerinin altında yuvarlanıyordu, bu alışkanlığı paylaştığımızı şaşkınlıkla fark ettim.

"Çok özür dilerim. Ben... Gerçek şu ki seninle ne yapacağımı hiç bilemedim. Çok hızlı gelişen bir kişiliğe sahip bu güzel, canlı küçük kız olarak doğmuştun ve ben bunu anlayamamıştım. Sonra kanser oldun ve..." Elini ağzına götürdü ve sanki sözlerini kaplayan gözyaşlarını durduracakmış gibi bastırdı. "Kanser hastası küçük bir kızla ne yapacağımı bilemedim. Sana yaklaşmaya korkuyordum çünkü ölmeye çok yakındın ve o zaman ben ne yapardım?"

Konuşmasından etkilenmemeye çalıştım ve çoğunlukla kolay oldu çünkü kalbim Mute'un yasını tutmakla meşguldü, ama ona şüpheyle yaklaşmaya karar verdim çünkü dürüst olmak gerekirse, bana yakın bir insanı daha kaybetmeyi gerçekten istemiyordum.

"Zaten onları sevmen gerekiyordu."

Empatiyle başını salladı. "Biliyorum, biliyorum ve bunun bir mazereti yok ama bu kadar hasta bir kıza sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın. Sanki senin suçunmuş gibi geliyor. Belki sana hamileyken nişasta yemeseydim ya da birlikte yemek pişirirken mikrodalgaya bu kadar yaklaşmana izin vermeseydim ya da-"

Bir homurtuyla sözünü kestim. "Biz hiç birlikte yemek yapmadık, Phillipa."

"Anne" yerine ilk adını kullandığımda yine irkildi. "Hatırlıyorduk tatlım ve hatırlayamayacak kadar küçük olduğun için çok üzgünüm çünkü ben hatırlıyorum ve en sevdiğim zamanlardan bazılarıydı. Her zaman her şeyin içine şeker koymak isterdin, kurabiyelerin içine sakızlar ve pastaların içine vişneler. Gerçekten berbatlardı ama sen onları severdin, biz de yaptık."

Aklımın bir köşesinde bir şey kıpırdandı ama onu bastırdım. "Ne zaman durdular?"

Cevabı bildiğimi biliyordu. "Yedi yaşındayken, o korkunç kazada vurulduktan sonra."

Zeus'un elini karnıma yaklaştırdım ve ona baktım, kolundaki kaba kahverengi tüyleri ve tüylerin sanki onun bir parçasıymış gibi teniyle birleşmesini sevdim. Büyük, kötü düşmüş meleğim o zamanlar beni kurtarmıştı ve o zamandan beri her gün sadece var olarak beni kurtardı.

"Bunu duymak istemiyorum anne. Zeus'u ve ailemin geri kalanını uyandırmak ve ölen arkadaşımın yasını onlarla birlikte tutmak istiyorum," dedim ona dürüstçe.

Nefesini içine çekti ama başını salladı. "Biliyorum. Çok üzgünüm tatlım. O... tatlı bir çocuktu ve kendi endişelerimi bir kenara bırakıp bunu göremediğim ve onu daha iyi tanıyamadığım için üzgünüm."

Keder boğazıma düğümlendi ve gözlerime yaşlar hücum etti. Ona bakarken ve başımı sallarken gözyaşlarım taştı. "Burada ne yaptığını anlamıyorum. Üzgünüm ama içimde seni rahatlatacak ya da martinilerinden birini yapacak güç yok."

"Bunu hak ediyorum." Sesi sözlerimden yara bere içinde kalmış olsa da başını salladı. "Sadece seni kendi gözlerimle iyi ve bütün olarak görmek istedim. İlk başta beni içeri almadılar ama ben senin annenim, bu yüzden her gece herkes uyuyana kadar ana resepsiyonda bekledim. Sadece birkaçı gelip gitti tatlım. Çoğu sen baygın olduğun sekiz gün boyunca burada yaşadı."

Odaya dağılmış motorculara, kaba yüzlerine ve dağınık sakallarına, kesiklerine ve yeterince dikkatli bakarsanız botlarının ağzından ve ceplerinin arkasından görünen silahlarına bakarken sözleri merakla doluydu.

İğrenç kanun kaçakları gördü.

Asi renklerinde cesur şövalyeler gördüm.

"Sadece seni sevdiğimi söylemek istedim," diye tekrar denedi annem ve yüzüne tekrar baktığımda kullanılmış bir peçete gibi nemli ve buruşuk olduğunu gördüm. "Sadece söylemek istedim

Dürüst olduğumu göreceğine dair küçük bir umutla. Sadece, eğer istersen, tekrar hayatında olmak istediğimi söylemek istedim."

"Sanmıyorum," dedim hemen ve sonra pişman oldum o.

Yatağın üzerinde duran elime baktı. ve serçe parmağının tersini oradaki iğne izlerinde gezdirmek için nazikçe uzandı. "Çok güzel ve çok cesursun. Senin gibi bir kızı asla hak etmedim."

Boğazım yandı ama o ayağa kalkıp tereddüt ederken bir şey söylemedim.

"Benimle ileriye dönük bir ilişki kurmak istemesen bile, babanla ilgili çok yanlış bir şeyler olduğunu bilmeni istiyorum. Belki bu konuda senin beyefendi arkadaşınla konuşabilirim diye düşündüm."

Kalbim sıkışmıştı. "Biliyor musun?"

Dudağını ısırdı. "Yine bir çatışmada yaralandığını söyledikten sonra giderken masasına bazı dosyalar bıraktı. O zamandan beri onu görmedim ama merak ettim ve gazeteleri okudum."

"Onları buraya getir," dedim hemen ona, yoğunluğumu düzgün bir şekilde aktarabilmek için daha fazla oturmaya çabalayarak. "Eve git ve onlarla birlikte geri gel."

"Tamam," dedi geniş gözlerle. "Ben yokken kız kardeşine göz kulak ol."

"Ben her zaman yaparım," diye tersledim ve annem başını eğip odadan dışarı fırladığında yüzümü buruşturdum.

Başımı yastığa yasladım ve derin nefesler almaya çalıştım.

Mute ölmüştü.

Annem uzlaşmak istedi.

Dünya boku yemişti.

Zeus yanımda kıpırdandı, eli benim elimde bükülürken büküldüğü yerden yuvarlanıp kendine geldi. Ayağa kalkar kalkmaz gözlerini açtı ve benim gözlerimi ona bakarken buldu.

"Loulou," diye mırıldandı ve bu tek kelimede o kadar çok duygu vardı ki, bu yüzden öleceğimi düşündüm.

Yedi yaşındayken kaderin benim için seçtiği adamın dudaklarında sadece benim seçtiğim isim vardı. Hayatımda duyduğum en güzel ve dokunaklı şeydi.

"Zeus," diye karşılık verdim.

Birbirimize baktık, gözleri yüzümün her santimini hafızasına kazıyordu. Sanki karşısında bütün ve gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi beni arayışında bir panik vardı. Uyanamayacağımı düşündüğünde neler yaşamış olabileceğini düşünmek kalbimi sızlattı.

Gümüş rengi gözlerine bakıyor, bir ağaçtaki halkalar gibi irisin içinden yayılan daha derin gri halkaları sayıyordum, bu yüzden parlaklaşmalarını, sonra ıslanmalarını ve sonra bir gözyaşının alt kirpiklerinin kamasında kabarmasını ve yanağından sakalına dökülmesini izledim.

Ağlıyordu.

"Lou," diye mırıldandı, gözyaşları dökülüyordu. "Lanet olsun, beni terk edeceğini sandım. Gerçekten öyle sandım."

"Seni asla terk etmem," diye söz verdim ve ellerimizi serçe parmaklarımızı birleştirecek ve başparmağımı onunkiyle sallayacak şekilde çevirdim. "Yemin ederim."

Gözyaşlarının arasından gülümsedi ve parmak uçlarımı yanaklarındaki ıslaklığa dokundurduğumda ellerime doğru eğildi.

"Buraya gel," dedim ona. "Bu yatağa yat ve bana sarıl."

Güldü ve sesi hıçkırık gibiydi. "Henüz değil. Sen uyanıksın ve ben de yolumuza bir şey çıkmadan bu işi halledeceğim."

"Ne yapıyorsun?" Belalı motorcumun yüzündeki o gözyaşlarının görüntüsüyle dalıp gitmiş bir halde sordum.

Zeus Garro, azılı bir kanun kaçağı motosiklet kulübünün büyük kötü başkanı, benim için ağlıyordu.

Odada uyuyanların çoğunu sarsarak uyandıran bir çığlık atarak sandalyesini geriye itmesini ve ardından sert bir gümbürtüyle dizlerinin üzerine çökmesini izledim. O

O kadar uzundu ki, yatağın yanında diz çöktüğünde bile yüzü neredeyse benimkinin hizasındaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

İri ellerinden biri başımdaki saçları geriye itti ve yüzümü kavradı. "Buraya ilk geldiğimde seni beş saat boyunca göremedim Lou."

"Tanrım," dedim kalbim onun için kan ağlarken.

Yaralandığında onu görememeyi hayal bile edemezdim.

Başını salladı, gözlerinde kısa süreli bir öfke parlaması oldu. "Çok doğru. Ve bu bir daha asla olmayacak. Senden ayrılmayacağım, anladın mı? Ben senin koruyucu canavarın, lanet sevgilin ve lanet erkeğinim. Bu asla değişmeyecek."

"Siktir et hayır," diye kabul ettim.

Gülümsemesi yüzünü ikiye böldü. "Yok artık." Elini arka cebine attı, bir şey avuçladı ve elime uzanarak, "On gün içinde üç kez yanından ayrıldım. Önce lanet domuzlarla konuşmak ve Mute'un cesedini teşhis etmek için, sonra cenazesi için -ki efsaneviydi küçük savaşçı, merak etme ve kaçırdığın için üzgünüm- sonra da bunu almak için."

Parmağıma soğuk bir şey sürdü ama yüzündeki ifadeden, tutkusunun vahşetinden ve yüz hatlarındaki savaş boyası gibi kararlılıktan o kadar etkilenmiştim ki fark etmedim.

"Sen ve ben, Lou. Yedi yaşından beri öyleydi, yani genç olmana rağmen, bunun er ya da geç olacağını düşündüm ve hemen şimdi olmasının daha iyi olacağına karar verdim."

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve elimi onunkinden çekip yüzünü kavradım. "Mantıklı konuşmuyorsun, Z."

Uykulu seyircilerimizden birkaç ağlamaklı kıkırdama ve derin kıkırdamalar geldi ama karnından gülen Zeus oldu.

"Evleniyoruz."

Harap olmuş ciğerlerim tutuldu ve sonra düzgün nefes alamadığım için çökecek gibi oldu. Gözlerimi ona diktim,

Halüsinasyon mu görüyorum yoksa hâlâ uyuyor muyum diye düşünürken yüzünde, yüzündeki elimde büyük ve parlak bir şeyin parıltısını fark ettim.

Bir yüzük.

Büyüktü; beyaz altından bir bant üzerinde küçük yeşil taşlardan oluşan bir haleyle çevrili kocaman yuvarlak bir siyah elmas.

Fallen MC renkleri elimde.

Ve Başkanları, koruyucu meleğim, çocukluk hayalim olan adam onu parmağıma takmıştı.

"Beni beceriyorsun," diye nefes aldım.

Yine kahkahalarla güldü, hayatta olduğum ve ona şımarıklık yaptığım için rahatlamıştı. "Henüz değil," dedi, tıpkı Lotus'ta bana ilk dokunduğu geceki gibi, "ama bunu planlıyorum. Hayatımızın geri kalanı boyunca."

Teklifler arasında en süslüsü ya da en iyi düşünülmüş olanı değildi.

Basit ve dürüsttü.

O kadar gerçekçiydi ki, kendimi bir peri masalının içinde yaşıyormuş gibi hissettim. Yanlış insanların öldüğü ve iyilerin her zaman kazanamadığı korkunç Grimm kardeşler masallarından biri, ama yine de bir peri masalı.

"Sikeyim evet" diye bağırırken gözyaşlarına boğuldum.

Zeus benimle birlikte güldü ve sonunda beni kollarının arasına alıp sarıldı. Seyircilerimiz patladı, erkekler bağırarak eğlenirken kadınlar hıçkırarak tebrik etti.

"Şimdi," dedi Zeus. "Ciddiydim, Loulou. Bunu hemen şimdi yapıyoruz."

Hafifçe geri çekildim ve beyaz-mavi puantiyeli hastane önlüğüme baktım, bok gibi göründüğümü biliyordum ve dürüst olmak gerekirse hala öyle hissediyordum.

Yüz ifadem karşısında güldü ve alnını alnıma bastırdı. "Büyük bir parti mi istiyorsun, iyileştiğinde bir tane yaparız ama şimdilik şu şeyi sıkıca bağlayalım, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ettim, güzel bir elbise ya da çiçekler olmadan bir hastane odasında evlenme fikri beni korkutmuyordu.

Geleceğimin bu versiyonundan uzun zaman önce vazgeçmiştim zaten. "Ama ben on yedi yaşındayım, bu yüzden seninle yasal olarak evlenebileceğimi bile sanmıyorum."

"Yapamam," dedi Z garip, çarpık bir gülümsemeyle.

"Ona senin için imzalayacağımı söyledim," dedi annem kapıda durduğu yerden, iki yanında Axe-Man ve Boner tarafından cüceleştirilmiş bir halde.

Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin?"

"Ben, şey, Zeus bana sorduğunda ruhsat için özel izin almak üzere Ben'in ofisine gittim ve büyükbaban seni görmek ve eğer istersen töreni gerçekleştirmek için dışarıda bekliyor."

Ona göz kırptım. "Ne? Büyükbabam onaylıyor mu?"

"Tanrı'nın herkes için farklı yolları olduğuna dair bir şeyler söyledi ve sonra bazı prenseslerin onları kurtarmak için Prens Charmings yerine onları korumak için ejderhalara ihtiyaç duyduklarına dair bir şeyler söyledi."

Şok olmama rağmen güldüm çünkü bu kesinlikle büyükbabamın söyleyeceği bir şeydi.

Phillipa titreyerek gülümsedi. "Nasıl bu hale geldiğini ya da bu yaşam tarzının sana neden bu kadar çekici geldiğini tam olarak anlamıyorum ama bu adamın seni her şeyden çok sevdiğini sağır, dilsiz ve kör bir insan bile anlayabilir, bu yüzden eğer gerçekten istiyorsan, bunu imzalayacağım. Zaten sana benden daha iyi bir koruyucu oldu," diye itiraf etti kendini küçümseyen bir gülümsemeyle.

"Aynen öyle," diye mırıldandı Harleigh Rose. King onun karnına dirsek attı.

"Kapa çeneni."

"Hey, ben de vuruldum, biliyor musun? Bana karşı daha nazik olmalısın," dedi ona, ellerini kalçalarında yumruk yapıp saçlarını savurarak.

"Baldırından vurulmuşsun, H.R. ve sadece bir sıyrık. Sağmayı bırak."

Ona ters ters baktı. "Sempati için teşekkürler, kardeşim."

Cress ihtiyatlı bir iç çekişle, "Çocuklar," dedi. "Her şeyi mahvediyorsunuz. tartışmalarınızla mükemmel romantik bir sahne."

King güldü ve kolunu kadınına doladı. "Doğru, üzgünüm, baba devam et, burada gerçekten iyi gidiyorsun."

Zeus omzunun üzerinden kuru bir sesle "Onaylamana sevindim," dedikten sonra bana döndü ve "Kendini karanlık tarafa adamaya hazır mısın?" diye sordu.

On yılı aşkın bir süredir öyle ya da böyle benim olan adama baktım. Beni ailemden daha fazla yetiştirmiş olan, babam, en iyi arkadaşım ve sevgilim olan bu adam karmaşık ama güzel bir düğüme bağlanmıştı.

Ona gülümsedim. "Getir bakalım."

Thirty-Nine.

Beş ay sonra.

"Bayan Garro, resmi olarak remisyonda olduğunuzu size söyleyen kişi olmaktan mutluluk duyuyorum."

Dr. Radcliffe'e sertçe göz kırptım ama Zeus çoktan sandalyesinden kalkmış ve beni kucaklamak için kollarının arasına almıştı.

"Ciddi misin?" Zeus nefesimi keserken ciyak ciyak bağırdım.

Dr. Radcliffe keyifle güldü. "Cidden, Louise. Sana iyi haberi verebildiğim için çok mutluyum."

"Benden daha mutlu olamazsın," diye bağırdı Zeus neredeyse. "Sanırım şoktayım" derken bile güldüm.

"Neden? Ocak ayındaki olaydan bu yana çok iyi gidiyorsun," dedi, ciğerlerimi acımasızca yakan yangına atıfta bulunarak. "Kemoterapi kanser üzerinde çok işe yaradı ve tabii ki akciğerlerine göz kulak olacağız ama bu uzun zamandır beklenen bir şeydi."

O haklıydı. Nisan ayından beri kendimi yeniden kendim gibi hissediyordum ama her kontrolde prognozumla ilgili iyi haberler almama rağmen umutlarımı fazla yükseltmek istemiyordum.

Zeus'un umutları yüksekti ve tüm zaman boyunca da yüksek kaldı.

Ve şimdi o kadar mutluydu ki Noel sabahı aşırı büyümüş bir çocuk gibi görünüyordu.

Dr. Radcliffe ile takip randevuları ve neleri yapıp neleri yapamayacağım hakkında konuşurken onu izledim.

Benim için tıraş etmesinden bu yana geçen altı buçuk ay içinde saçları uzamıştı ve dalgalı, kıvrımlı bir kütleye dönüşmüştü.

Çenesinin hemen altına kadar. Yaz geldiğinden beri altın rengi tekrar ortaya çıkıyordu ve her zamanki bronzluğu karamelize olarak daha da koyu bir bronzluğa dönüşmüştü. Şimdi yılın başında olduğundan daha da iriydi, o kadar geniş ve kaslıydı ki orada durmak bile fiziksel bir tehdit oluşturuyordu. Kemoterapi bittikten sonra yeniden egzersiz yapmaya ihtiyacım vardı ve Zeus her sabah ben okula, o da işe gitmeden önce benimle birlikte egzersiz yapmayı kendine görev edinmişti. Çoğu zaman, özellikle de ilk başlarda, egzersiz aletlerinin üzerinde sevişiyorduk ama sabahın erken saatlerindeki yeni rutinimizin ödülleri özellikle onda çok belirgindi. Büyüyen kaslarını bir dağ kaşifi gibi dişlerimle, dudaklarımla ve dilimle kadınsı bir zevkle haritalandırıyordum.

Ona olan hayranlığım, onun yanında geçirdiğim her gün daha da arttı.

Doktorla konuşurken bana bakmak için geri döndü ve beni yanına çekmek için elime uzandı. İyi olmama ve olayın üzerinden aylar geçmesine rağmen Zeus benim bulunduğum bir odada bana dokunmadan durmaktan hiç hoşlanmazdı.

"Mükemmel, teşekkürler Doktor," dedi Z, sert elini tıp adamına sıkması için uzatarak.

Dr. Radcliffe artık bize, genç hastasına ve onun on dokuz yaş büyük motorcu kocasına alışmıştı, bu yüzden elini tutmakta tereddüt etmedi ve bunu gülümseyerek yaptı.

"Tebrikler, ikinize de. Kutlama fırsatını değerlendirin."

Zeus beni kollarının arasına alıp itfaiyeci hamlesiyle omzuna atarken sırıtarak, "Oh, yapacağız," dedi.

"Zeus," diye bağırdım kahkahalarım arasında sırtına vururken. "İndir beni, seni canavar."

"Evet, senin canavarın," diye kabul etti, neredeyse koşarak doktorun muayenehanesinden çıktı ve merdivenlerden otoparka indi.

"Şu anda seni sikerek kutlama yapacak olan canavarın."

Beni motosikletinin arkasındaki küçük koltuğuma bırakıp bindiğinde nefesimi tuttum. Niyetini sorgulamama fırsat vermeden motoru çalıştırdı ve bizi otoparktan çıkardı.

Motoru çalıştırıp bizi otoyola çıkarırken sevinç çığlıkları attım. Lotus'a varmadan ve dar bir ara sokağa girmeden önce sadece on dakika yol aldık. "Hastaneye en yakın yer" diye homurdanana kadar bizi kutlama için oraya getirmesine şaşırmıştım.

Bisikletten inerken sabırsızlığına güldüm ama ben de inmek istediğimde başını salladı. "Seni bisikletimde bedeceğim."

Yüce İsa.

Botlarımı çıkarmak için diz çöktü ve atletimi, kot pantolonumu ve külotumu çıkardı, sonra da kaba bir şekilde "Koltuğa otur, kıçını geriye yatır ve ellerini parmaklıklara koy" diye emretti.

"Zeus," dedim sanki itiraz edecekmişim gibi ama gerçekten de öyleydim.

Hayır.

"Sevgilimi Harley'ime bindirmem gerek," diye mırıldandı, tam da onun hoşuna gidecek şekilde kavislendirdiğim çıplak bedenim dikkatini dağıtmıştı.

Sert parmaklarını omurgamın her bir çentiğinde gezdirdikten sonra kıç yanaklarımın arasındaki gölgeli kıvrıma daldırdı.

"Zaten ıslak," diye onaylayarak mırıldandı. "Seninle oynanmasından hoşlanıyorsun, değil mi küçük kız?"

Başımı arkaya attım ve üç kalın parmağını içime sokup başparmağını kıçımda dolaştırırken nefes nefese kaldım.

"Evet, Z, benimle oynamana bayılıyorum."

Hastalığımın zirvesindeyken iki ay boyunca seks yapmamıştık ama o zamandan beri tavşan gibi sevişiyorduk. O kadar çok seks yapmamıza rağmen ona doyamıyordum, kalçalarımın arası sürekli ağrıyor ve şişiyordu.

"Bu tatlı küçük amcığa sikimi sokmak ister misin?" diye sordu karanlık bir şekilde, parmakları içimde çalkalanırken bisikletin arkasına doğru hareket etti, böylece koltuğa da binebildi ve kot pantolonuna sarılı sikini kıçıma sürtebildi.

Üzerine geri yaslandım ve utanmadan inledim. Ara sokaktaki esintinin serin havası meme uçlarımı okşuyordu ve herkesin oradan geçip kocaman bir adamın küçük kızını kocaman bir Harley üzerinde siktiğini görebileceğini bilmek hoşuma gidiyordu.

Titredim ve parmaklarının her yerine krem sürdüm.

"İşte böyle, bu amcığı benim için güzelce ıslat," diye övdü kemer tokasının çıkardığı sesleri duyduğumda ve sonra sıcak etini kıç yanaklarımda hissettiğimde.

Amımdaki eli kayboldu ama sularımı sikine yayarken ve yumruğuyla birkaç uzun pompa yaparken inlediğini duyabiliyordum.

"Beni kullan, yumruğunu değil," diye yakındım, kalçalarımı onun için daha yukarı kaldırdım.

Daha hızlı mastürbasyon yaptı. "Ya bu tatlı kıçın her yerine boşalmak ve derinin her yerine boşalana kadar amına dokunmanı izlemek istersem?"

"Tanrım, evet, ama lütfen bir dahaki sefere. Senin sikinin üzerine boşalmam lazım," diye yalvardım.

"Doğru cevap, küçük kız," diye homurdandı, sonra bir elini kalçama koydu ve koca sikini taşaklarına kadar içime kökledi.

Başımı omzuna attım ve onu ezmeye çalıştım ama ayaklarım ayak pedallarında, gidon üzerinde çok tehlikeli bir şekilde tünemiştim.

Çalışmama gerek yoktu çünkü Zeus bir eliyle kıçımı daha yukarı kaldırdı ve sonra acımasızca içime girmeye başladı, beni bisikletine sokarken bacakları kendini yere dayayacak kadar uzundu. Göğüslerim gidonun üzerinde sallanıyor, tepeleri soğuk metale takılıyor ve onları sıkıca çekiyordu.

İnledim, küfrettim ve ona karşı direndim.

Kalçalarımda olmayan eli gövdemin etrafında kıvrılıp boğazımı kavradı, başparmağı nabzımda. "Kızımın benim için inlediğini duymayı seviyorum, seni canlı ve bana karşı yanarken hissetmeyi seviyorum."

"Kahretsin," diye küfrettim rahmim acı içinde kıvrılıp orgazma hazırlanırken. "Zeus, boşalacağım."

"Yap hadi. Sikimin her tarafına öyle bir boşal ki, siktiğimin motorunu sularınla vaftiz etsin," diye homurdandı ve boğazımı hafifçe sıktı.

Bobin serbest kaldı ve ben çözüldüm, ona karşı becerirken ve onu amımla sertçe sıkarken gevşek kasların altında kemiklerim takırdadı.

Zeus bir saniye sonra boşalırken muzaffer bir canavar gibi kükredi ve vahşi bir kedinin eşini çiftleştirirken onu sakinleştirmek için yaptığı gibi boynumla omzumun birleştiği yeri ısırdı.

Bisikletin üzerine yığıldığımda ve Zeus ıslak sikini seksimden çıkardığında omurgamda bir ürperti dalgalandı. Bir eliyle beni nazikçe kavradı ve boynumun arkasına bir öpücük kondurmak için eğildi.

Tek kelime etmeden beni deri koltuktan dikkatlice kaldırdı ve giydirdi, dokunuşları Madonna'ya tapan biri gibi saygılıydı. Sessiz bir sevgi jestiyle önümde diz çökerken elimi sakallı yanağına bastırdım.

"Kendini canlı hissediyor musun, küçük karıcığım?" diye sordu bana.

"Ne zaman seninle olsam," dedim ona.

Işıl ışıl parlıyordu. "Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi geç kaldık, bu senin hatan çünkü çok yenilebilirsin ama acele etmeliyiz yoksa randevumuzu kaçıracağız ve Axe-Man çok kızacak."

"Randevumuz mu?" Motosiklete geri döndüğünde yankıladım.

Ara sokaktan geri geri çıkıp bizi otoyola ve Giriş'in Ana Caddesi'ne götürürken beni görmezden geldi. Nightstalkers travmasından eser kalmamış, yepyeni Street Ink Dövme Salonu'nun önünde durduk.

Zeus bisikletten indi, sonra beni kaldırıp kaldırıma bıraktı.

"Bir süredir dövme yaptırmak istiyordun, benimki yaklaşık üç saat süreceği için şimdi tam zamanı. Sadece temizlendi

Doktorla birlikte ve eğer istersen şimdi bir tane alabilirsin," diye açıkladı.

Ona göz kırptım.

Mute öldüğünden beri dövme yaptırmak istiyordum.

Sık sık yaptığı gibi bana bir rüyada gelmişti, macera dolu rüyalarımın kenarında bir nöbetçi gibi sessizce duruyordu. Ve bir keresinde, onu hatırlamam için tenime ne yazdırmamı istediğini göstermişti.

Ama, "Ne yapıyorsun?"

Bana sırıttı ve ilk kez tüm çocuksuluğuyla oğluna benzediğini düşündüm. "Göreceksin."

Ve gördüm de. Çünkü Nova'nın sol bileğimin iç kısmına Mute sembolünü yapmasından iki saat sonra Zeus çıplak göğüsle dükkânın ana odasında belirdi ve dövmesine ilk kez baktım.

Bir melekti, tam kalbinin üzerine kazınmıştı. Küçük, ayrıntılı yüzü benimdi ve elleri, Zeus'un yaklaşık on bir yıl önce benim için aldığı kurşun yarasını avuçlamak için kalkmıştı.

"Z," diye nefes aldım gözyaşlarım göğsümü sıkıştırırken.

Bir kolunu belime doladı ve beni sağ tarafına çekti. "Benim düşmüş meleğim."

"Benim koruyucu canavarım," diye nefes aldım ağzının içine, öpmek için benimkine doğru indirirken.

Forty.

Ona söylemem gerekiyordu.

Aslında bunu ona haftalardır söylemem gerekiyordu ama bir yıldan uzun bir süredir ilk kez o kadar mutlu ve sağlıklıydı ki, bunu mahveden ben olmak istiyorsam beni siksinler.

Ama Danner'ın daha fazla beklemeyeceğini biliyordum.

Kızım artık on sekiz yaşındaydı, doğum gününü hastanede Dairy Queen'den aldığı ve şekerden uzak durduğu için yiyemediği dondurmalı bir pastayla kutladı, böylece biz hastane odasına AC/DC pompalarken bir düzine erkek kardeşi ve aileleri onu şımarttı.

Boktan bir doğum günüydü ama yine de sevdiğini söylemişti çünkü bu benimle ilk birlikteliğiydi.

Kız hala dişimi ağrıtıyordu, çok tatlıydı. Ve artık kalıcı bir şekilde benim olmuştu.

Sammy'nin geçen gün Otizm Merkezi'nde yaptıklarıyla ilgili hikâyesini vurgulamak için siyah elmas yüzüğünü havada sallarken ışıkta parlayışını izledim. Üniversiteye gitmemeye karar verdikten sonra mezuniyetten sonra tam zamanlı olarak orada çalışmaya hazırlanıyordu. Bunun için onu zorlamıştım. Lou akıllıydı ve işler başka türlü gitseydi, yani ben onun hayatında olmasaydım, kesinlikle giderdi. İsterse onu en iyi üniversiteye gönderip yirmi diploma almasını sağlayacak kadar param olduğunu söyledim.

O yapmadı.

Kızım Vancouver'a gidip gelmek ya da kulüpten ve benden uzun süre ayrı kalmak istemedi. Yeni ailesini gitmelerine izin vermeyecek kadar çok seviyordu.

Bunu severdim, böylece okul hakkında çenemi kapatırdım.

Ayrıca, Otizm Merkezi'nde çok mutlu olacaktı ve kulüp daha yeni sahil boyunca bir yardım koşusu yapmıştı.

Bunun için para topladım. Kızımın kuracağı okul sonrası özel ihtiyaçlara yönelik bir özel ders programını eklemeye yetecek kadar para topladım.

H.R. ona doğru eğilmiş, büyülenmiş ve neredeyse benim kadar ona aşıktı. Kızımın üvey annesinin onun yaşında olması çok garipti ama bunu yürüttük ve bunu yapmanın yolu da birbirimizi bir daha asla sevme şansı verilmeyecekmiş gibi sevmekti.

Çok klişe bir şeydi ama Mute'un ölümü ve Lou'nun kanserle olan uzun savaşından sonra bunu benimsemiştik.

Bu sadece gölge üzerinde bizim Lanet olsun. kafalar oldu Nightstalkers.

Mute'un ölümü için intikam alınmamıştı.

MC'yi sonsuza dek yok etme fırsatı olmadı. Şimdiye kadar.

Ve bu fırsat Lou'ya bağlıydı.

"Çok sessizsin ihtiyar," dedi Loulou çenemi ısırmak için taburesinin üzerine eğilirken. "Lütfen Tanrım, seni şimdiden sıkmadığımı söyle. Daha önümüzde uzun bir evlilik var."

Ona sırıttım ama içimden gelmedi çünkü kapı açıldı ve görmemeyi tercih ettiğim iki adam Eugene'in evine girdi.

Zamanım dolmuş gibi görünüyordu.

"İyi akşamlar Garro, Loulou," Danner çocuğumun taburesinde onu neredeyse çıplak gösteren küçük bir şort ve derin kesik bir atletle oturduğunu fark edince duraksadı. Gözleri sadece başka bir erkeğin anlayabileceği bir şekilde karardı. Boğazımdan alçak bir hırıltı çıkmasına izin verdim ve memurun yutkunmasını izledim. "Harleigh Rose."

Kızım, motorcu bebekler tarafından büyütüldüğü için öğrendiği havalı bir şekilde ona başını salladı.

Lou ona sırıttı. "Lionel, nasılsın?"

Polisin yüzü yumuşadı. Karımın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. "Daha iyi bir soru, nasılsın?"

Lou bana sırıttı ve avucunu dövmesinin hâlâ sargılı olduğu kalbimin üzerine koydu. "Kanserden arınmış ve hazır

mezun olmak için."

"Evli ve lisede," diye mırıldandı Danner. "Garros'ta asla sıkıcı bir an olmaz."

Ona kaşlarımı kaldırdım ve sigara olmasını dileyerek ağzıma bir kürdan attım. "Eğer olsaydı işsiz kalırdın."

Güldü. "Tuş. Konu açılmışken, karınla durum hakkında konuşacak vaktin olduğunu umuyordum."

Lou'nun kafası bana doğru döndü.

Polise ters ters baktım. "Hayır."

Danner omzunun üzerinden, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bana kaşlarını çatmış olan ortağı Gibson'a kaşlarını çattı.

Kaşlarımı daha sert çattım.

"Benimle ne hakkında konuşacaksın?" Lou sordu.

Danner bana baktı, onu boğmamamın tek nedeni de buydu. Çenemi ona doğru eğdim çünkü olan olmuştu.

Lou, Nightstalker'ları alt edebilecek güce sahip olduğunu öğrendiğinde, hayatını tehlikeye atmak anlamına gelse bile onu bundan vazgeçirmek mümkün olmayacaktı. Tekrar.

Danner, "Nightstalker'larla ilgili bir ipucumuz var," diye açıkladı.

Lou hemen daha dik oturdu ve her sabah dişlerimi fırçalarken kendi yüzümde gördüğüm intikam parıltısı onun yüzünde tüm gücüyle belirdi.

"Onları duman etme fırsatımız var. Mesele şu ki, yardımınıza ihtiyacımız var" diye devam etti.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Mitch Warren'ın Nightstalker'larla ilişkisi olduğuna inanmak için nedenlerimiz var. Ona yaklaşabilirsen çok seviniriz. Seni bir dinleme cihazıyla donatır ve ondan bir itiraf almayı umarız," diye açıkladı Gibson.

Homurdandım. "Dediğim gibi, bu lanet plan bir umut ve lanet bir dua ile bir arada tutuluyor."

Danner'ın gözleri parladı ve sesi ipinin ucuna gelmiş ve intikam almak isteyen bir adam gibi alçaktı. Sonunda anlayabileceğim bir adam gibi konuşuyordu.

"Elimizdeki en iyi şey bu Garro. Adaleti benden daha çok istediğini biliyorum ve kadınının bunu yapmasına onay verirsen, Nightstalker'ların nerede durduğunu ortaya çıkaracak bir konuşmaya kulak misafiri olmana izin verebilirim."

"Oh, öyle mi?" Lou'nun saç uçlarıyla oynamak için koltuğumda geriye yaslanarak rahatça sordum. "Böyle bir şeyi neden önemsediğimi bilmiyorum."

"Evet, ben de," dedi Danner, gözleri çakmak çakmaktı.

"Hadi yapalım," dedi Loulou, yapacağını bildiğim gibi ve sonra

"Silahımı getirebilir miyim?" diye ekledi.

Forty-one.

McClellan's Bar'da oturup Bay Warren'ın gelmesini beklerken göğüslerimin arasındaki bant kaşınıyordu ama kıpırdamamaya çalışıyordum.

Babam ve Danner'ın basketbol turnuvasından sonra EBA'nın otoparkında konuştukları "Mitch" oydu. Jack'in kim olduğunu hâlâ bilmiyorduk ama ailemin sık sık verdiği akşam yemeği partilerindeki diğer herkesin Düşmüşler'i devirmek için Nightstalker'ları kullanma planının içinde olduğu açıktı.

Mitch Warren. İlk adını unutmam aptalcaydı ama herkes, arkadaşları bile ona Warren derdi.

Onu arayıp benimle buluşmasını ve EBA'dan sonraki geleceğime dair seçeneklerimi tartışmasını istediğimde, Zeus'la olan ilişkim yüzünden kendimi sıkışmış hissettiğimi ve bir çıkış yolu aradığımı söylediğimde çok heyecanlanmıştı.

Bay Warren genç kızlardan hoşlanırdı ve ben de motorcu zihniyetli bir genç kızdım. Sapıklar ve asiler için bulunmaz nimet. Bay Warren ilkiydi.

Geldiğinde şık takım elbiselerinden birini giymişti; bu lacivert takım mavi, kırmızı ve beyaz ekose bir gömlek üzerine oturtulmuş, boynunda da imzası olan sarı papyonu vardı. Kalın kahverengi saçları alnına dökülmüştü ve çenesi bu kadar zayıf olmasa ve gözleri sahte bir gururla dolu olmasa yakışıklı olabilirdi.

"Vay canına, ne hayal ama," dedi onaylayan bir sırıtışla, onu selamlamak için taburemden kayarken ve kısa siyah elbisemle bana tam bir bakış atarken, kalçalarım, uyluklarım ve kıçım sıkıydı ama altındaki telin hatlarını gizlemek için üst kısmı kabarıktı.

Yanağımı öpmek için öne doğru eğildiğinde ona temiz bir atış yapmak için kıvrılmış saçlarımı sırtımın üzerinden salladım.

Pahalı bir deodorant gibi kokuyordu ama biraz da fazla çaba gösteren bir ergen gibi.

"Warren, benimle buluşmayı kabul ettiğin için çok teşekkür ederim," derken eli belimi buldu ve beni barın arka tarafındaki daha samimi kabinlerden birine götürdü.

Masalardan birinde sivil giyimli Nova'nın güzel bir garsonla konuştuğunu gördüm, gözleri bizi odanın içinde takip ederken bile. Sert yüzlü ve fazla iyi duruşlu bir adam barda tek başına oturmuş cin tonik olabilecek ama muhtemelen sadece Sprite olan bir şey içiyordu. Dikkatli gözler etrafımı sarmıştı ama yine de Warren'ın ellerinin vücudumda olmasından nefret ediyordum.

"Demek," diye başladı biz yerleşirken, "kötü taraftaki yürüyüşünden sıkıldın, ha? Pislik sana fazla mı gelmeye başladı?"

Düşmüş MC Başkanı'nın tanınmış karısına asıldığı için tam bir aptal olduğunu düşünsem de ona gülümsedim. Ya inanılmaz derecede ukala ya da inanılmaz derecede aptaldı. Ben paramı ikisine de yatırdım.

"Dürüst olmak gerekirse Warren, ne düşündüğümü bilmiyorum. O çok..." Z. hakkında söyleyecek kötü bir şey bulmakta zorlandım. "Büyük, tıpkı bu koca sersem gibi, anlıyor musun?"

Adam bilgece başını salladı. "Bunu sana söyleyebilirdim Louise. Sana hassas bir zamanda ulaştığını anlıyorum ama sana her zaman yardım etmek için burada olacağımı açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Ellerini masanın üzerinde benimkileri koymam için açtı.

Bunu parlak bir gülümsemeyle yaptım, Benjamin ve Phillipa Lafayette'in hürmetkâr kızı olarak geçirdiğim onca yılı bu işi başarmak için kullandım.

"Eğer mesele paraysa, lisede biyoloji öğretmeni olduğumu biliyorum ama bilmelisiniz ki ben varlıklı bir adamım."

devam etti.

"Oh?"

Sinsice gülümsedi. "Belli ki Garro'yla birlikteysen para olduğu sürece kirli olup olmaması umurunda değil, yani evet, Louise ben varlıklı bir adamım. Seni ailenin yanında alıştığın yaşam tarzında tutabilirim. Hatta işler yolunda gider ve yatırımlarım kâr getirmeye devam ederse daha da zengin olabilirsin."

Bir sunucu bize sormadan elinde bir şişe şampanya ile çıkageldi. Kadın şişeyi açıp her birimize birer kadeh servis ederken sessizdik. Tüm bu süre boyunca beni küçük bir kendini tatmin gülümsemesiyle izledi, sanki onun için pes edeceğimi her zaman biliyormuş ve bu sadece bir zaman meselesiymiş gibi.

Başparmağı nişan yüzüğümün ve alyansımın üzerinde ileri geri gezindi.

"Neyi kutluyoruz?" Bana bardağımı uzatırken sordum.

"Doğru düzene geri dönüş," diye tezahürat yaptı ve kadehlerimizi tokuşturdu.

Küçük bir yudum aldım ve sonra bardağı yere bıraktım çünkü tadı öğürmeme neden olacak kadar tatlı, baloncuklardan nefret ediyordum.

"Garro sana doğru dürüst bir düğün bile yaptı mı?" diye sordu bana üzüntüyle. "Senin gibi bir kız büyük bir günü hak ediyor, Louise."

Bana neyi hak edip etmediğim, nasıl bir kız olduğum konusunda ders veriyordu. Kibar toplumda en nefret ettiğim şey tam da bu tür bilgiççe küçümsemelerdi.

Mükemmel düğünümü düşündüm. Harleigh Rose ve Cress'in kasabadaki bir dolar dükkanından buldukları kısa bir duvakla Gelin olduğumu ilan eden plastik tacımı hatırladım. Nova'nın hastane dükkanından aldığı güzel kırmızı güllerden oluşan buketi ve Maja'nın son anda iptal eden bir fırıncıdan aldığı Clifford the Big Red Dog şeklindeki devasa kırmızı kadife pastayı. Yüzükler Zeus'taydı çünkü King'i

Hannah'nın Revved & Ready'de yeni stokladığı iki siyah titanyum bandı almak için.

Töreni büyükbabam yapmıştı ve bu, bağışlamanın güzel olduğu şekilde güzeldi çünkü ailemin Zeus'a ve onun dünyasına olan sevgimi hiçbir zaman gerçekten anlayamayacağını biliyordum ama beni ona, beni her zaman daha iyi anlamış ve anlayacak birine teslim etmeleri doğru geldi.

Daha sonra, Zeus beni kederli ciğerlerimin izin verdiği kadar uzun süre öptükten sonra, birisi eski tarz rock müzik açtı ve herkes kola ve Sprite açtı çünkü hastanede alkol yasaktı ve hepimiz ellerimizle pasta yedik ve ben sosyalleşemeyecek kadar yorgun olana kadar birbirimize güldük. Ve sonra düğün gecemiz olmasına rağmen Zeus bir şey hissetmemişti bile. Bütün gece bana sarıldı, saçlarımı okşadı ve bana iyileştiğimde yapacağımız her şeyi fısıldadı.

Başımı kaldırıp Warren'a baktım ve sesimi anının benim için taşıdığı katıksız sevinçten arındırmaya çalıştım. "Elinden geleni yaptı."

"Ve elinden gelenin en iyisi yeterince iyi değildi. Dürüst olmak gerekirse, senin gibi biriyle bir şansı olduğunu düşündüğü için bile o vahşiyi destekliyorum."

"Benim gibi biri mi?" Öne doğru eğilip saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak sordum.

Gözleri açlıkla hareketi takip etti. "Bir prenses."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım ve bizi tekrar konuya döndürmeye çalıştım. "Diyelim ki onu terk ettim. Diyelim ki seninle birlikte olmak istedim, bu ne anlama gelir?"

Gözleri parladı ve ellerimi sıkıca kavradı. "Bu sana iyi davranacağım anlamına gelirdi. Seni paraya ve ilgiye boğacağım anlamına gelir."

Suratımı astım, elini avucumun içinde çevirerek avuç içine onu titretecek şekilde daireler çizdim. "Peki ya diğer kızlar?"

Dikkati dağılmış bir şekilde kaşlarını çattı. "Diğer kızlar mı?"

"Seni Lily ve Talia ile gördüm. Eğer birlikte olursak, paylaşmak istemiyorum ve..." Masanın üzerinden derin bir şekilde eğilerek dudaklarımı kulağının hemen yanına bastırdım ve "Sanırım seni tatmin edebileceğimi göreceksin" dedim.

İnledi. "Sen gerçekten bir sürtüksün, değil mi?"

"Tilkiyi tercih ederim, ama evet, gerçekten öyleyim," diye kabul ettim kazanan bir gülümsemeyle.

"O konuda endişelenmenize gerek yok. Lily ve Talia benim alternatif gelir kaynaklarımın sadece iki dişlisi."

Yüzümdeki ifade daha da derinleşti ve gözleri onlara takılıp kaldığında kırmızı ruj sürdüğüme sevindim. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, Talia ve Lily'nin bir amaç için araç oldukları anlamına geliyor, güzel kız. Benim için ürün satıyorlar."

Sahte bir şokla nefesim kesildi, elim kalbime gitti, böylece kumaşın altındaki göğsümün şeklini onun için tanımlayabilecektim. Kalbim hızlı atıyordu ama bu mütevazı bir şaşkınlıktan değil, adrenalinden kaynaklanıyordu. Ölümünün katalizörüne bakıyordu ve kelimenin tam anlamıyla kendini ona teslim ediyordu.

Alkışlayabilirdim, çok mutluydum.

Bunun yerine, "Uyuşturucu mu satıyorsun?" diyerek rol yapmaya devam ettim.

Warren, bu kadar karanlık bir tarafın olduğunu hiç bilmiyordum."

İltifatımın altında kasıldı ve filmdeki bir casusun dinleyen biri olup olmadığını görmek için yaptığı gibi etrafına bakındı.

İnsanlar dinliyordu ama belli ki bunu yapacak kadar aptal değillerdi.

"Satıcı olduğumu söyleyemem ama bir distribütörden toptan alıyorum ve EBA ve Entrance Public'teki çocuklara yeniden satıyorum. Parti yapan gençlerin ne kadar para kazanabildiğini görseniz şaşırırsınız," derken gözüme takıldı ve sonra güldü, "Belki de şaşırmazsınız."

"Hayır, yapmazdım," diye itiraf ettim. "Ama anlamıyorum. Uyuşturucu almak için Costco'ya öylece gidemezsin."

"Hayır, tatlım," diye onayladı patronluk taslayan bir

gülümsemeyle. "Sen kartele ya da MC'ye git."

"Kartel mi?" Sordum çünkü bir şey yerine oturuyordu, bariz ve tehlikeli bir şey, bir av tüfeğinin namlusu yerine oturuyordu.

"Javier Ventura Kanada'da bir üs kurmak için Meksika'dan geldi ve bunu Giriş'ten yapıyor."

Biraz daha anlat, seni aptal. Kendi mezarını kendin kaz.

"Ailemle arkadaş olan şu hoş adam mı?" "Görünüş aldatıcı olabilir. O gerçekten fakir bir göçmen.

ama evet." Warren acımasız, ırkçı sözlerini beyaz, zengin ve habersiz doğmuş kibirli bir adamın rahatlığıyla kusuyordu.

"Yani malı satın alıyorsunuz, satmak için öğrencileri kullanıyorsunuz ve sonra da elde ettiğiniz geliri kartelle mi paylaşıyorsunuz?"

Sorumda ona karşı duyduğum istekten çok, bilgi edinme isteğimi fark etmesini sağlayan bir şey olmalıydı. Şampanya kadehinin kenarından kaşlarını çatarak bana baktı.

"Neden buradan çıkıp bu sohbete benim evimde devam etmiyoruz? Orada birbirimizi biraz daha rahat tanıyabiliriz."

Bunu gerçekten istemiyordum ama gerekli tutuklamaları yapmak için herkes hakkında yeterli bilgiye sahip olduklarından emin değildim ve Mute'un intikamını almadan bu işten vazgeçmem mümkün değildi.

Ben de ona gülümsedim. "Kulağa harika geliyor. Tuvaleti kullanmam için bana bir dakika verir misin?"

Dudaklarıma kısa bir öpücük k o n d u r m a k için elimi çekti, dili bir söz verir gibi dudaklarıma değdi. Kendini beğenmiş bir tavırla çenesini eğip beni bıraktığında ağzımı ovuşturma dürtüsüyle savaştım.

Sakince banyoya doğru yürürken kalçalarımı iki yana salladım, gözlerini kıçımda hissediyordum. Banyoların olduğu kısa koridora geldiğimde Zeus'a mesaj atmak için telefonumun ekran kilidini açtım.

"Hey, Foxy," dedi biri omzumun üzerinden.

Arkamı döndüğümde irkildim, sonra Blackjack'in elleri cebinde orada dikildiğini görünce güldüm. "Tanrım, B.J. ödümü kopardın. Burada sinsi sinsi ne yapıyorsun?"

Omuz silkti, omzumun üzerinden bana bakarken gözleri ıslanmış ve büyümüştü. "Zeus ve Danner beni sana yeteri kadar aldıklarını söylemem için gönderdi. Seni karakolda bekliyorlar ve benim de seni bırakmam gerekiyor."

"Ah." Telefonuma, "Koruyucu Canavarım" ile yaptığım mesajlaşmaya baktım ve kapatmak için Ana ekrana bastım. "Harika, hadi gidelim."

Koridorda ilerlerken başını salladı ve benim için kapıyı açtı. Geçerken dönüp ona b a k m a k ve soluk kahverengi gözlerini yakalamak beni yeterince rahatsız etti. Zeus'un kulübesindeki olay gecesinden beri travma geçirmiş bilincimde gömülü duran bir şey zihnimin gerisinde serbest kaldı. Mute'un öldüğü gece.

Bir çift soluk kahverengi göze baktığım ve şeytani öldürme niyetini gördüğüm gece.

Bakacağımı düşünmediği bir anda yanından geçerken de aynı şeyi gördüm; gözleri bir amaç uğruna sertleşmiş, ağzı kötücül bir zevkle çarpılmıştı.

Dondukça içime korku yayıldı. "Sanırım iki kez kontrol edeceğim-"

"Kahretsin, beni ne ele verdi?" diye sordu gergin bir kahkahayla ve sonra beni yarı açık kapıdan dışarı itti. "Saklanmakta çok iyiyim."

Ayaklarımı yere bastığımda kaçmak için döndüğümde Ace Munford tarafından yakalandım ve beni göğsüne bastırıp ağzıma ve burnuma kötü kokulu bir kumaş parçası yerleştirirken saçlarıma güldü.

"Keşke en başta bizimle gelseydin, belki arkadaşın ölmezdi."

Ağzımı onun elinden kurtarmaya çalıştım ama görebildiğim tek şey bu olana kadar görüşümü karanlık kapladı.

Forty-two.

Zeus.

McClellan'ın kapısını duvara çarparak açtım ve arkamda Bat olduğu halde içeri daldım. Warren hâlâ kabinde oturuyordu, onun için geldiğimi gördüğünde yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme donup kalmıştı.

Sanki bir fark yaratacakmış gibi ellerini kaldırdı.

Onu ahşap masanın üzerine çektim ve sonra sırtını masaya yasladım, elim boğazındaydı. "Lou hangi cehennemde?"

Boğazı elime karşı çalışıyordu. "Banyo."

"O lanet olası banyoda değil seni pislik herif." Boynuna daha sert yaslandım ve bize katılan Bat ve Nova'ya baktım.

Nova başını salladı. "Orada değil, Prez. Arkadaki sokakta yeni lastik izleri var. Birinin onu aldığına eminim."

Warren'ın nabzının tutuşumun altında sertçe attığını hissedebiliyordum. Bana lanet bir şarkı gibi sesleniyordu. Tam oraya biraz daha baskı uygularsam -boğuldu- biraz daha uzun süre, ölmüş olacaktı.

Kahretsin ama onu öldürmek istedim.

"Garro," diye seslendi Danner boşalan ön kapıdan. "Onu yere bırak."

Onu görmezden geldim.

"Bir nefes daha almak istiyorsan, lanet olası kadınımın nerede olduğunu söylesen iyi olur," diye Warren'ın yüzüne doğru homurdandım.

Herif ağlamaya başladı.

Acınası.

"Garro, ciddiyim. Adamı yere bırak," diye tekrar denedi Danner, bu sefer daha yakından.

Benim alanıma girmeye çalıştığında Bat onun önüne geçti ve elini kaldırdı. "Dur lan."

"Nova, bu sikiği özel bir yere götür," diye emrettim ve sonra nefesini kesmek için içimden gelen dürtüye boyun eğdim.

Warren elimin altında otuz saniye içinde kendinden geçti. Daha uzun olmasını istedim. O herifin hiç uyanmamasını istedim.

Ama karımı geri alabilmek için ne bildiğini bilmem gerekiyordu.

"Onunla gitmene izin vermeyeceğim Garro. Bunu bilmen gerek," dedi Danner.

Nova amcığı omzuna atana kadar bekledim, sonra arkamdaki Giriş'in gözlerinin farkında olarak bardan dışarı çıktım. Dedikodular ve haber raporları olacaktı. Büyük kötü Fallen yerel bir barda bir öğretmene saldırmıştı.

Gün bitmeden daha büyük haberlerin çıkacağından emin olurdum.

Axe-Man ve Buck otoparkta motorlarının üzerinde bekliyorlardı ve Curtains de Warren'ı taşımak için kulüp kamyonlarından biriyle geliyordu.

Lou'nun tuvalete gittiğini ve on dakika boyunca geri dönmediğini gördüğümüzde Danner ve Gibson'la birlikte oturduğum gözetleme aracının önünden geçtik. Geri dönmeyeceği anlaşılır anlaşılmaz oradan kaçmış, beni durdurmaya çalışan Gibson'ı şakağından vurmuştum. Eminim hâlâ içeride sızıp kalmıştır.

Arkamdan bir el koluma kapandı ve Danner, "Zeus, dur ve bunu bir dakika düşün," dedi.

Danner'ı kolumla boğazını sıkarak minibüsün yan tarafına fırlattığımda minibüs metalik bir iniltiyle sarsıldı ve "Bu lanet şeyi kilitlediğine yemin etmiştin, orospu çocuğu" diye bağırdım.

Solunum yoluna bastırdığımda lanet domuz bana sabit bir şekilde baktı.

"Ateş hattına attığın benim karım, bu yıl neredeyse iki kez hayatını kaybeden benim varlık sebebim. Beni durdurmaya kalkarsan seni lime lime ederim, duydun mu? Yaralanırsa, ölür... Bu. Bu. Bu. Sende. Danner."

Yavaşça başını salladı, yüzü öfke kadar kızarmıştı ama buz gibi sakindi. Yaptığı hata karşısında bu kadar soğukkanlı olmasından nefret ediyordu.

Ona hırladım. "Kadınımı korumak için yapmam gerekeni yapmama izin verecek misin?"

"Bırak yardım edeyim," diye mırıldandı.

Onu o kadar çabuk bıraktım ki, kendini tutamadan çökmüş metale doğru sarktı.

"Bu artık kardeşlikle ilgili. Lanet olası şansınızı kullandınız." Kardeşlerime döndüm ve seslendim, "Yola çıkın. Aramaları yapın, bütün kardeşler şu an bu işe atılıyor. O orospu çocuklarının kızımı nereye götürdüğünü bulun."

"Onu bulacağız kardeşim," dedi Bat bana.

Biliyordum. Onu bulmak için cehennemin dokuz katını aramak zorunda kalsam da onu bulacaktık. Sadece bulduğumda ne bulacağım konusunda çok endişeliydim.

"Garro," diye seslendi Danner, bacağımı motorumun üzerine atıp gazı köklediğimde. "Yardım etmek istiyorum."

"Dediğim gibi, bunu bir kez becerdin. Bu artık kulüp işi."

Yüzü asıldı. "Loulou'yu hayatı boyunca tanıdım, onu geri almak için bir rol oynamamam mümkün değil. Sen yapman gerekeni yap ama ben McClellan'a gidip güvenlik kayıtlarını alacağım. Plaka numaralarını alırsam sana mesaj atarım."

Havacı gözlüklerimi takmadan önce bir süre ona baktım ve kardeşlerim arkamda olduğu halde otoparktan çıkarken ona parmağımı salladım.

Muştalarım Warren'ın burnuna temas edip kırılınca yüzüme kan sıçradı. Elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Tekrar denemek ister misin, orospu çocuğu?" Ona sordum.

Onu Dixon'ın çiftliğindeki ahırda bir direğe bağlamıştık, ayaklarının altındaki toprak kırmızı çamura dönüşmüştü. Güzel yüzü kırık et ve ufalanmış kemik yığınına dönmüştü ama benim gözümde eskisinden daha güzeldi.

Ruhunun içi nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu.

İğrençti.

"Sana söyledim, onu nereye götürdüklerini bilmiyorum," diye hıçkıra hıçkıra ağladı Warren. "Bana hiç böyle bir şey söylemediler."

Duruşumu düzelttim ve sağ yanağına sertçe vurdum, kemiğin çatırtısını dinledim. "Bütün bunlarda senin lanet oyunun ne? Ve bana her şeyi anlatsan iyi edersin yoksa muştadan çok daha kötüsünü yaparım."

Warren gözlerini kapattı, başı garip bir şekilde sarkıyordu çünkü onu tutamayacak kadar çok acı çekiyordu. "İlk başta bu sadece Ben'in aklına gelen bir fikirdi. İkimiz de MC'den nefret ediyorduk, bu yüzden seni alaşağı etmeyi, insanların senden nefret etmesini sağlamayı düşündük. Bu yüzden kötü uyuşturucular sattık."

Bir şey tıkladı. "King'in çantasına o boku koyan sen miydin?"

Farklı korku türleri vardır. Sevdikleriniz için korku, başarısızlık ya da reddedilme korkusu gibi... Ama hiçbir şey kendiniz için duyduğunuz korkudan daha güçlü değildir.

Mitch Warren gözlerime bakarken o korkuyu hissetti çünkü orada kendi sonunun yazılı olduğunu gördü. Adam karımla sikişti ve

Oğlum mu?

Ceset torbasında gidiyordu.

"O pisliği King'in çantasına sen koydun," diye onayladım. "Sırf bir motorcunun oğlu olduğu için çocuğumu okuldan attırmaya ve tutuklatmaya mı çalıştın?"

Hayat boyu süren bağnazlık içinde alevlendi. "Zaten EBA'ya girmesine izin verilmemeliydi. O da tıpkı sen ve seninkiler gibi bir pislik."

Gülüşüm soğuktu. "Lou gibi mi? Çünkü o kesinlikle benim."

Adamın rengi soldu. "Louise bir hata yaptı ama o bir pislik değil."

Saçının arkasından tuttum ve yumruğumu şakağına indirirken onu hareketsiz tuttum.

"Düşmüşler'le uğraşabileceğini düşünerek hata yaptın." Eğildim ve iniltisini duymak için parçalanmış çenesini avucumun içine aldım. "Bana ihtiyacım olanı vermezsen seni öldürmekten mutlu olmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Evet, evet, biliyorum, lütfen, Tanrım, yapma," diye sızlandı, kan ve mukus yüzünden aşağı ve açık ağzına doğru kayıyordu. "Kahretsin, öyle demek istemedim. Pislik değilsin, sadece yanılmışım. Lütfen beni öldürme."

"Oh, seni öldürmeyeceğim. İşkence için sabrım yok, pek sayılmaz. Onları hızlı ve kişisel olarak öldürmeyi severim, sadece ellerimle, bilirsiniz, eski güzel günlerdeki gibi. Hayır." Başımı iki yana salladım ve çenemi sallayarak köşede durmuş beni merakla izleyen Priest'e baktım. "Priest orada, seni düzgünce öldürecek. Bundan hoşlanıyor, anladın mı? Bir adamın derisini soyarken şarkı söyletmeyi, bahçe makasıyla parmaklarını keserken altına işetmeyi seviyor. Priest'in adam öldürmeyi nasıl bir sanat haline getirdiğini görmek ister misin Warren?"

"Aman Tanrım," diye bağırdı, ıslak suratını ileri geri sallayarak kanların uçuşmasına neden oldu. "Hayır. Dinle, tamam, Javier Ventura'nın onları desteklediğini ve bölgede mülk satın aldığını biliyorum. Belki onlardan birini kontrol edersen onu bulabilirsin. Ama..."

"Ama ne?" Sağ elimdeki kana bulanmış muştaları inceleyerek sordum.

Warren inledi. "Ama onu nasıl bulacağını bilmiyorum. Ace ve Jack her zaman tüm aileni öldüreceklerini ve seni öldürmeden önce sana izleteceklerini söylerlerdi."

"Kim lan bu Jack?" Başparmağımı kırık elmacık kemiğine bastırdım ve gürledim, "Jack kim lan?"

"O sizden biri," diye haykırdı, boğazındaki kandan ağır ağır nefes alarak. "Kardeşlerinizden biri. O engelli çocuğu öldüren kişi."

Odadaki enerji elektriklendi.

"Lanet olası hayatın ellerimdeyken bana yalan mı söylüyorsun?" Alçak sesle homurdandım.

Bir muhbirimiz vardı. Biliyordum, çok sıkı tutuyordum. Sadece en güvendiğimiz kardeşler bir tür döngü içinde tutulurdu: Buck, Bat, Priest, Nova ve bilmesi gerekenler bazında, teknik çocuğumuz Curtains ve eski dostum Blackjack.

Siyah. Jack.

Ace'in lanet oğlu.

Gözlerimi kapattım ve elimi yüzümdeki kana sürdüm.

Hayır.

B.J. kardeş olduğumuzdan beri benim kardeşimdi. Onu çocukluğumuzdan beri tanırdım.

Bunca yıldan sonra dönmesine imkan yoktu. Bir anda dönmezdi.

'Yıllardır arkamdan iş çeviriyor, beni sırtımdan bıçaklamak için zaman kolluyordu.

Gözlerimi tekrar açtım ve Warren gözlerimin içine bakarak inledi. "Yalan söylemiyorum, yalan söylemiyorum, söz veriyorum."

"Zeus, kardeşim," diye seslendi Buck arkamdan, bir saman yığınına yaslandığı yerden. "Blackjack kayıp. Onu harekete geçirmeye çalıştım ama telefonunu açmadı.

"Kahretsin," diye gürledim, yumruğumu Warren'ın yüzüne vurdum, sadece çatırdadığını hissetmek için, sadece lanet göğsümdeki lanet yanmadan kurtulmak için.

"Biri bana o lanet olası Judas'ı bulsun da lanet olası kafasını koparayım," diye bağırdım gece havaya.

Arkamda biri ahırdan çıktı.

"Prez," Nova yanımda belirdi ve cep telefonumu uzattı. "Bırak Priest devralsın, tamam mı? Danner hatta."

Telefonu elinden aldım ve Danner'a "Konuş" demeden önce "Sakın onu öldürme" diye emrettim.

"Onu çalıntı plakalı siyah bir minibüsle götürdüler. Onu senin evinin kapısının önünde bulduk Garro," dedi.

Bir mesaj.

O lanet resimler gibi bir mesaj.

Beni sadece uzaktan değil, yakından da izliyorlardı.

B.J.'den

"Garro?"

Eğer Blackjack benden yıllarca bu nefretin üzerine oturup kıçını yakmasına izin verecek kadar nefret ediyorsa, Lou'nun yaşamasına izin verme ihtimali neydi?

Korku içime işledi, kalbimin hemen üzerindeki kurşun izinden yayıldı.

"İşte. Javier Ventura adında bir adam Nightstalker'ları destekliyormuş, herhangi bir faaliyet var mı diye mülklerini kontrol eder misin? Ben şimdi çıkıyorum." Polislerden hoşlanmadığımı yutkundum, her ne kadar asit gibi gelse de. Kızımı kurtarmak için her şeyi yapardım. "Sana borçluyum, onu sen bul."

"Hayır," dedi Danner'ın sesi sertti. "Hayır, onu buraya getirip götürdüğün için sana borçluyum. Ben ilgileniyorum. Ama bana bir iyilik yap. Lloyd's Bar'da 99'da bir bar kavgası olduğunu duydum. Adamın biri fena dayak yemiş. Merkez kontrol için bir araba gönderiyor." Durakladı. "Bu adam Mitch Warren olabilir."

Sırf takım elbise giydiği için Lou gibi bir melekle şansının olduğunu düşünen o sefil herife baktım. Onu öldürmek istedim ama o sırada cinayet havasındaydım. Ellerimi lanet olası Ace ve lanet olası Blackjack'in boğazlarına dolayabildiğim sürece, Warren'ın cehenneme gitmeden önce bir süre hapiste çürümesine izin vermenin sorun olmayacağını düşündüm.

"Silah sesleri de duydum. Sağlık görevlilerine ihtiyaç olabilir," diye ekledim.

Kapattım ve telefonu Nova'ya fırlattım.

"Rahip," diye seslendim tıbbi alet tepsisini hazırlayan kızıl saçlıya. "Bir dahaki sefere. Bu bir yakalama ve bırakma."

Warren'a doğru yaklaştım, kotumun kemerinden 9 milimetrelik tabancamı aldım ve iki eline de birer mermi sıktım. "Bu, oğlumu hapse attığın ve Cress ile lanet olası kadınımın da bu pisliğe bulaşmasında parmağın olduğu için."

Kulaklarımda onun feryatları, arkamı döndüm ve giderken kardeşlerime seslenerek binadan çıktım.

"O orospu çocuğu Blackjack'i bulan ilk adam, onun kafasına bir kurşun sıkan kişi olacak."

Forty-three.

Babamın sesiyle uyandım.

Bu durum kafamı karıştırdı çünkü yüzüme yumruk atıp beni evden kovduğu geceden beri babamı görmemiş ve onunla konuşmamıştım.

Kısa bir süre için, günahlarım yüzünden ölüp cehenneme gidip gitmediğimi merak ettim çünkü o sesi ancak orada tekrar bulabilirdim. Sadece orada Sisyphus ya da Tantalus gibi tek bir korkunç eylemin sonuçsuz tekrarıyla cezalandırılacaktım; yumruğu yanağıma çarparken bile babama bana tekrar tekrar vurmaması için yalvarmak.

Gözlerimi açmaya karar verdim çünkü her şey bu korkunç olasılığı hayal etmekten daha iyiydi.

Onları açtım ve ölmediğimi, hatta zarar bile görmediğimi fark ettim.

Bir evin boş bir odasında yan yatmış haldeydim. Ağzımda, ellerimde ve ayaklarımda koli bandı vardı ve birisi elbisemi çıkarmıştı, bu yüzden üzerimde sadece siyah dantelli iç çamaşırım vardı. Ağrım vardı ama aylarca süren kanser ve haftalarca süren kemoterapiden sonra başa çıkamayacağım bir şey değildi. Bana zarar vermemişlerdi. Aslında, beni sadece aşağılamak için bu şekilde bağladıklarını hissediyordum.

Yerinden oynamış mobilyalardan dolayı halıda çukurlar vardı ve havada yeni boyanmış gibi keskin bir terebentin kokusu vardı. Pencereden dışarı bakmak için ayağa kalktığımda, Zeus'un ve benim evimi doğrudan görebiliyordum. Her gece bisikletle eve dönüşümü düşündüm ve son sahibi içinde kalp krizinden öldüğü için aylardır satılık olan ve hiçbir teklif gelmeyen parlak mavi sahil evini hatırladım.

Bizi bu şekilde izliyorlardı.

Köşede bir tripod bile vardı.

Kendimi toparlamak ve Zeus'un benim için geldiğini hatırlamak için derin bir nefes aldım. Koruyucu canavarımın beni bulmaması için ne cennette ne de cehennemde hiçbir yol yoktu. Beni bulacak ve alışkanlığı olduğu üzere beni kurtaracaktı.

"Bu iş iyice çığırından çıktı." Babamın sesi yaklaşıyordu, açık kapıdan görebildiğim bir dizi merdivenden yukarı çıkıyordu. "Siz geri zekâlıların işin bu noktaya gelmesine nasıl izin verdiğinizi anlayamıyorum bile."

"Javier kızı alabileceğimizi söyledi." Ace'in sesi onun arkasından geldi ve bir saniye sonra ikisi de sahanlıkta belirdi. "Anlaşma buydu."

Babam beni dinlemiyordu. Onun yerine gözleri, normalde sadece en pahalı bilezikleri, en ünlü marka ayakkabıları yerleştirdiği bileklerim ve ayaklarımdaki gümüş koli bandıyla cenin pozisyonunda bağlanmış halime dikilmişti.

"Şu haline bak," diye nefes aldı.

Bununla neyi kastettiğini bilmiyordum. Sosyete prensesinin düştüğü durumdan ya da suç ortaklarının bana davranışlarından dehşete mi düşmüştü, yoksa bir umut, benim bu duruma düşmemde payı olduğu için kendinden mi iğreniyordu.

Cevabı bir saniye sonra Armani takım elbiseli babam Ace'in üzerine atılıp onu duvara yapıştırdığında anladım.

"Kızıma ne yaptın lan sen?" diye bağırdı.

"Dostum, sakin ol, onun Garro'nun fahişesi olduğunu biliyorsun. Daha kötüsünü hak ediyor." Ace ellerini havaya kaldırarak güldü.

"O bir Lafayette," dedi babam, sanki bu her şeyi ifade ediyormuş gibi.

Ve onun için öyleydi.

Eğer ağzım bantlanmamış olsaydı, ona artık bir Garro olduğumu söylerdim.

"O bir Lafayette ve bu olaydan zarar görmeyecek. Beni anlıyor musun?"

Ace gözlerini kırpıştırdı ve bir saniyeden diğerine sevecenliği kayboldu. Yüzü bir uçurumun yüzü gibi pürüzlü ve çukurluydu, zorlu yaşamdan dolayı yıpranmış ve buruşmuştu. "Artık pek söz hakkınız yok Başkan. Bu gösteriyi Javier yönetiyor."

"Javier bu şovu yönetiyor çünkü ben ona izin verdim. Bunu yanlış anlama. Şimdi Louise'i bırak."

Blackjack kapıda belirdi, solgun ve zayıftı, zaten güneşten kavrulan odada bir ışık huzmesi gibiydi. Sağ elindeki ince bıçak, babama doğru ilerlerken parıldıyordu.

Tıkacımın arkasından bağırmaya çalıştım ama sesim boğuk ve etkisizdi.

Yine de babam sesi duydu ve Blackjack'in bıçağın kabzasıyla kafasına vurduğunu görmek için tam zamanında dönüp bana baktı.

Ace motosiklet botuyla babamın suratına sert bir tekme attı ve yüzüstü yatan bedenine tükürdü. "Bağla şu orospu çocuğunu."

Blackjack'in onu soymasını ve tıpkı bana yaptığı gibi bantlamasını izlerken midem sert bir yumruk gibi sıkıldı.

Ace odada volta atıyor, parmaklarını hayatının her günü kafayı bulmuş bir adam gibi seyrelmiş, yağ bulaşmış saçlarında gezdiriyordu.

Ve söylenmeye başladı.

"O pisliği yakalayacağım. Onu yakalayacağım, onu yakalayacağım, onu yakalayacağım ve onu yaşlı bir ayı gibi ipe çekip canlı canlı derisini yüzeceğim. Evet, canlı canlı derisini yüzeceğim ve yavaş yavaş öldüreceğim, böylece önce o güzel küçük kaltağının yavaş yavaş ölmesini izleyebilecek. Acı çekecek, evet, sonunda acı çekecek."

Çılgınlık konusunda hiç deneyimim olmamıştı. Birkaç ay öncesine kadar korunaklıydım ve o zamandan beri maruz kaldığım şey şiddet, seks ve açgözlülüktü, ama asla tam anlamıyla çılgınlık değildi.

Ace de öyleydi. Saf deli.

İki Munford dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, güzel takım elbiseli esmer adamın merdivenlerden çıkıp kapıdan içeri girdiğini adımı söyleyene kadar fark etmemiştim.

"Louise."

Javier Ventura iki iri yarı korumayla çevrili kapının önünde duruyordu. Mütevazı evinde, önünde iki hurda motorcuyla o kadar uyumsuz görünüyordu ki, önce zihnimin bana oyun oynayıp oynamadığını merak ettim.

Elle yontulmuş güzel İtalyan derisi mokasenlerinin üzerinde bana doğru yürüdü ve pantolonunu kalçalarından sıkıştırarak önümde rahat bir çömelme pozisyonuna geçti.

"Böylesine güzel bir kadını böylesine çirkin bir yerde görmek ne utanç verici, Zorra. Keşke bu durumdan kurtulmana yardım edebilseydim ama ne yazık ki yataklarımızı kendimiz yaparız ve o yataklarda yatmak zorundayız. Zeus Garro'yla o yatakta yatmak senin kararındı ve eğer iş o noktaya geldiyse onun için ölmek de senin kararındı."

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama ağzımdaki bant susturdu.

Javier içini çekti ve kendisi de kolayca yapabilecek olmasına rağmen, etrafta dolaşan korumalarından birine bandı sökmesini işaret etti. Javier'in, önce başkasına yaptırabildiği takdirde hiçbir şey yapmayan bir adam olduğunu anlamaya başlamıştım.

Bant ağzımı üçüncü derece yanık varmış gibi acıttı.

"Ne demeye çalışıyordun?" diye sordu hafif bir merakla, sanki akşam yemeği sohbetlerimizden birini yapıyormuşuz gibi.

"Herhangi bir yatak, içinde bulunduğun yataktan daha iyi olurdu," diye tekrarladım güzel bir gülümsemeyle.

Bana göz kırptı ve ardından tembel bir gülümseme kara yüzüne dökülen pekmez gibi yayıldı. "Ne ateş ama. Garro gibi karanlık bir adama neden çekici geldiğini anlayabiliyorum. En karanlık zamanlarda bile ne kadar yakıcı bir alevsin sen."

Bandı dikkatlice ağzımın üzerine yerleştirdi, bunu yaptıktan sonra malzemenin içinden dudaklarımın şeklini çizdi.

Blackjack bakımını bitirip onu yanımdaki duvara doğru iterken babam uyanmaya başladı.

"Ah," dedi Javier, dikkatini benden ona çevirerek. "Senin burada olduğunu öğrendiği için çok mutluyum, Louise. Bay Belediye Başkanı başıma büyük bir bela oldu."

Babam gözlerini kırpıştırarak açtı, Javier'i gördü ve hemen çırpınmaya başladı.

Javier güldü, ayağa kalktı ve bana açıklarken ona doğru ilerledi, "Babanın planlarıma dahil olduğunu biliyor muydun, tatlı Louise? Zeus Garro ve MC'ye kasabasını ve seni mahvettikleri için çok kızgındı. Bu onu çok kör ve manipüle edilmesi gülünç derecede kolay biri haline getirdi." Parmağını Benjamin'in öfkeyle kızarmış yanağında gezdirmek için uzandı. "Bana doğru insanları ayarlaması, tüm o güzel yasal sorunları ortadan kaldırmama yardım etmesi için ona ihtiyacım vardı, böylece burada, küçük, şirin Entrance sahilinde bir dükkan açabilecektim. O da bunu çok güzel yaptı. Açıkçası onu yanımda tutabileceğimi düşünmüştüm ama"-kaşlarını çattı ve parmağını yüzüne doğru salladı-"sen o yangında yaralandığında çok... korumacı oldu. Sanki kendinden başka birine daha değer vermeye başlamış gibiydi."

Javier bu fikir onu çok eğlendirmiş gibi hafifçe güldü.

Babamı iyi tanıdığı belliydi.

Benjamin Lafayette kendinden başka kimseyi umursamazdı.

Babam başını çevirip bana baktı, gözleri benimkilerle aynı mavi tonundaydı. Endişe, korku ve nefretle doluydular. Biri benim için, biri onun için ve biri de Javier için.

Javier, "Bu çok utanç verici bir durum ama iş dünyası açısından sorumluluklarımın olamayacağını anlamalısınız," dedi. "Ve Benjamin hem yararlılığını hem de sadakatini aştı."

Babamın önünde çömelip ona doğru eğilirken nazikçe gülümsedi. Benjamin başını çılgınca salladı ve Javier bir silah çıkarıp şakağına dayadığında inledi.

Nefesim ciğerlerimde dondu, keskin bir yanığa dönüşerek kristalleşti.

Hayır.

"Böylesi daha iyi," diye düşündü Javier. "İkiniz birlikte gidebilirsiniz."

Babam kocaman gözlerle bana baktı, gözlerim yaşlarla doldu ve taştı. Bandın altında bağırmaya, bağlarımdan kurtulmaya çalıştım ama bant sadece etimi kesti ve yaktı.

Hayır.

Ondan nefret etmiş olabilirim ama kimse babasının ölmesini istemez.

Javier öne doğru eğilerek babamın alnına zarif bir öpücük kondurdu ve mırıldandı: "Diğer tarafta iyi ol."

Ve sonra tetiği çekti.

Boğazımda uzun ve sert bir çığlık attım ve gözlerimi duvara, üzerime sıçrayan kan ve beyin maddelerine karşı kapattım.

Babamın kanı yüzüme damladı, kirpiklerime yapıştı. Ölü bedeni yanıma yığıldığında tekrar çığlık attım.

Aman Tanrım.

Düşüncelerim kafamın içinde durdu, şok içinde askıya alındı. Böyle bir şey olamazdı. Javier'in silahı uşaklarından birine vermesini, sonra da bana dönüp yumuşak bir şekilde gülümsemesini, kanlı yüzümü ellerinin arasına almasını ve bantlanmış ağzıma nazik bir öpücük kondurmasını kör gözlerle izledim.

"Bu beylere seni spor olsun diye öldürebileceklerine dair söz verdiğim için seni bir daha göremeyeceğim Zorra, ama umarım birlikte geçirdiğimiz zamandan büyük keyif aldığımı biliyorsundur. Sen değerli bir oyuncuydun."

Gözlerimi kırpıştırdım çünkü geriye kalan tek şey asgari vücut fonksiyonlarımdı.

Zihnim kilitlenmişti.

Omzuma yaslanmış ölü bir baba yoktu.

Çenemden omzuma damlayan kanı yok. Artık ölüm yok.

Artık hiçbir şey yok.

Gözlerimi kırptım, nefes aldım ve düşünmedim.

Javier, Ace ve Blackjack ile konuştuktan sonra uşaklarıyla birlikte oradan ayrıldı.

Ace intikam hakkında biraz daha atıp tuttu, ama Blackjack şaşırtıcı derecede sessizdi, pencere kenarından birkaç satır kokain çektikten sonra köşeye çekildi. Evde Nightstalkers'tan başka motorcular da vardı. Arada sırada Ace'i kontrol etmek için odaya geliyorlardı, botlarında bıçaklar, ceplerinde ve bellerinde silahlar vardı.

Güneş gökyüzünde o kadar alçalmıştı ki, hortlak şeklindeki uzun gölgeler odanın içinde süzülüyordu.

Neyi beklediklerini, beni neden götürdüklerini bilmiyordum ve belli ki Ace sabırsızlanıyordu çünkü bir noktada gelip önümde diz çöktü ve alnımı dürttü.

Ace beni dürtmeye devam ederken, "Güzel olduğunu söylemiştin," diye suçladı. "Bana aptal bir Barbie gibi görünüyor. Bak, içinde hiç hayat yok. Muhtemelen Garro onu sürerken orada yatıyor ve bundan hoşlanıyormuş gibi davranıyor."

Blackjack köşesinden sessizce, başını duvara yaslayarak, "O çok klas bir kız," dedi. "Ve tüm o kanın altında gerçek bir güzellik var, güven bana. İnsanın aklını başından alıyor."

"Huh," dedi Ace, elinde tuttuğu silahı kaldırıp kirli sakalını kaşımak için. "Sence o buraya gelmeden önce onu becermeli miyim?"

Blackjack duvardan doğruldu. "Siktir git baba. Yakında burada olur ve bu işi halledebiliriz. Zeus'un peşindeyiz, lanet kadınının değil."

Ace dişlerini emerken ona bakmak için başını çevirdi. "Ondan hoşlanıyorsun, öyle mi?"

"Siktir git."

"Bu yüzden onu öldürmek istemiyorsun, kaltağı seviyorsun!

Ne yani, sana tatlı vişneli turtasından bir parça mı verdi?"

Blackjack bir saniye içinde duvardan inip babasının önüne çıktı. "Siktir git ihtiyar dedim. Ben de senin gibi Garro için bu işin içindeyim. Kulübün içine etti, en iyi arkadaşını öldürdü ve tüm şanı benden aldı. Beni kulüpte bir boka terfi ettirmiyor, planları hakkında hiçbir şey söylemiyor. Çocukları, seksi karısını aldı ve bunların hiçbirini hak etmiyor."

Blackjack'in çıldırmasını, babasının yüzüne doğru bağırırken tükürüklerinin uçuşmasını izledim ve tamam, o da kafayı yemiş diye düşündüm.

Bir dakika sonra, o çok tanıdık silah sesleri duyuldu.

Pop.

Acaba bu sese alışabilecek miyim ya da bu sesin dev bir sakız çiğneme sesine benzediğini düşünmekten vazgeçebilecek miyim diye merak ettim.

Pop. Pop.

As ve Blackjack hemen harekete geçti.

Garip üçüncü şahıs bakış açımdan Ace'in elinde bir silah ve bıçakla açık kapının arkasında diz çökmesini ve Blackjack'in daha büyük bir silahı kapıya doğrultarak köşeye çömelmesini izledim. Silahlarını kapıya doğrultmuş üç motorcu daha içeri yerleşti.

Hepimiz merdivenleri izledik.

Dışarıdaki silah sesleri yaklaştı ve ana katta yankılandı. Şiddet evin içine yayılırken bağırışlar ve gümbürtüler duyuldu.

Sonra sessizlik oldu.

Odadaki adamlar birbirlerine baktılar ama Blackjack sessizlik için elini kaldırdı ve biz de bekledik.

Sonra merdivenlerin dibinde bir kükreme oldu ve adamlar merdivenleri koşarak çıkarken gök gürledi. Sahanlıktaki pencerelerden birinden bir gümbürtü duyuldu ve biri dişlerinde bir bıçakla kapının dışında bekleyen Gece Avcıları'nın arasına indi.

Bat.

Üç adam ona döndü ama eski asker çoktan harekete geçmişti, bir hamleyle aşağı indi ve bıçağıyla yaklaşarak adamlardan birinin karnını kesti.

Bağırsakları dışarı döküldü ve onları yere çarparak takip etti.

Bat'i görüş alanlarına almaya çalıştıkları sırada bir el ateş edildi ama Bat son anda bir dansçı gibi yer değiştirdi ve ateş arkasındaki Nightstalker'a isabet etti.

Biri daha düştü.

Merdivenlerdeki kargaşa daha da arttı ama diğer adam silahını yüzüne doğrultup ateş ederken benimle birlikte odadaki herkes Bat'a odaklanmıştı.

Bir kurşun kolunun dış kenarını sıyırdı ama Bat yılmadı ve silahı adamın elinden kaptığı gibi büyük bıçağını zahmetsizce kaburgalarının arasından geçirip kalbine sapladı.

Üçüncü adam düştü.

Odada benimle birlikte bulunan adamlardan biri tereddütle ona doğru ilerledi.

Buna fırsat bulamadan merdivenlerden bir ceset havaya uçtu ve korkunç bir çatırtıyla duvara çarptı.

Saniyeler sonra Zeus kapıda belirdi.

Şok kozamın derinliklerinden kalbim çözülmeye ve zihnim dönmeye başladı.

Zeus oradaydı.

Çığlık atmaya çalıştım çünkü arkasında Yarasa ile kapıdan içeri girdiği anda ona doğrultulmuş yaklaşık dört silah vardı.

Zeus'un umurunda değildi.

Yerden bir ceset aldı ve odaya girerken onu kalkan olarak kullandı, ardından büyük ve öfkeli bir canavar gibi kükreyerek cesedi kendisine en yakın diz çökmüş iki Nightstalker'ın üzerine fırlattı.

Geriye düştüler ve daha ayağa kalkamadan, birdenbire ortaya çıkan Yarasa ve Baltalı Adam, bıçaklarını yumuşak etlerine saplayarak üzerlerine çullandılar.

Zeus Blackjack'e doğru bir adım attı, devasa gövdesinin her çizgisinde mutlak bir öfke vardı ama o daha oraya varamadan Ace kapının arkasından çıktı ve sırtına atlayarak kılıcının ucunu Zeus'un trapeziusuna sapladı.

Zeus o kadar yüksek sesle böğürdü ki oda sarsıldı. Çok sevdiğim o güçlü insan öldüren ellerinden biriyle geriye uzanıp küçük adamı yakalamasını ve omzunun üzerinden çevirmesini nefes almadan izledim. Sonra yere düşmesine fırsat vermeden Z onu boğazından yakaladı ve duvara fırlattı.

Ace'in omurgası çarpmanın etkisiyle kırılırken mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu.

Hayal meyal, Nova'nın bıçağını Blackjack'in boğazına dayadığını ve Axe-Man'in yanımda olduğunu, ayak bileklerimdeki ve bileklerimdeki bandı yavaşça kestiğini fark ettim.

"Bunu izlemek zorunda değilim," diye mırıldandı.

Zeus'un yere yığılmış adama doğru ilerlemesini, karnına bir diz atarak onu duvara yapıştırmasını ve yüzünü avuçlamasını izledim. Sonra bileklerinin hızlı ve neredeyse sıradan bir hareketiyle Ace'in boynunu kırdı.

Adam kırık bir oyuncak gibi yere düştü ama Zeus'un işi bitmemişti. Nova'nın Blackjack'i tuttuğu yere doğru ilerledi ve kafasını arkasındaki duvara çarptı.

"Senin derdin ne lan?" Zeus bağırdı. "Kardeşlerine böyle mi ihanet ediyorsun?"

"Sen benim kardeşim değilsin," diye tükürdü Blackjack. "Beni ya da sorunlarımı hiç umursamadın. O İrlandalı piç Priest'i benim üzerime terfi ettirdin. Kendi kardeşlerini öldürecek bir başkanın altında kardeşlik falan olmaz."

Zeus'un kahkahası sertti. "Baban sana bunu mu söyledi, Crux'u zevk için öldürdüğümü mü? O lanet olası kardeşleri öldürüyordu, seni lanet olası aptal. O da tıpkı senin Mute'u öldürdüğün gibi kardeşlerini öldürüyordu, senin hasta olmandan başka hiçbir sebep yokken."

Sistemim yeniden başlatılmış gibi yeniden başlatıldı ve aniden ayağa kalktım, köşede toplanan gruba doğru ilerlerken vücudum öfkeyle titreşti. Kıyafetlerimi kurutan kanın tenime bulaştığını ya da ayağa kalktığımda babamın bedeninin yere düştüğünü fark etmedim.

Tek fark ettiğim Blackjack ve Zeus'un az önce söylediği sözlerdi.

Zaten düşündüğüm kelimeler.

Blackjack, Mute'u öldürdü.

Zeus, Nova, Axe-Man ve hatta ben bile ne olduğunu anlayamadan Zeus'un silahını bel kemerinin arkasından kaptım, sabit bir elle kaldırdım ve Blackjack'in boğazına bir el ateş ettim.

Kurşun onu duvara çarparken ve yaradan gayzer gibi kan fışkırırken beni dehşet içinde izledi.

Yere düşüp yığılırken ve sıkışmış bir domuz gibi kan kaybederken onu vicdan azabı duymadan izledim.

Düşmüş adamlar bana baktılar ve bunu dikkatle yaptılar. "Lou, silahı bana ver," diye homurdandı Zeus.

Ben yapmadım.

Bunun yerine, emniyeti ters çevirip yere attım ve kollarımı Zeus'un kana bulanmış sırtına doladım.

Bir saniye sonra gözyaşlarına boğuldum.

Koruyucu canavarımın kolları bana dolandı, dudakları saçlarımın temiz tarafına bastırdı. Beni koruyucu bir melek gibi tutarken, tüm canavarlar kadar sert ve derin bir sesle, "Seni yakaladım küçük kız," dedi. "Seni yakaladım."

Epilogue.

Mezun oluyordum. Bir şekilde yıl sonunda bitiyordu ve ben mezun oluyordum. Hâlâ saçlarım vardı, bu yılın başında asla düşünemeyeceğim bir şeydi ama yine de bu ayların beni nereye götürdüğünü asla tahmin edemezdim. Babam ölmüştü, First Light Kilisesi'ndeki kimsenin ziyaret etmediği Lafayette Mozolesi'ne gömülmüştü. Warren da ölmüştü, bir bar kavgasına karıştıktan birkaç hafta sonra Entrance Körfezi'nde yüzerken bulunmuş ve yüzü çirkin bir şekilde kırılmıştı. Sadece Javier ayakta kalmıştı, Entrance toplumunun aşılmaz bir sütunu, Lafayette'in toplumsal tahttan çekilmesiyle oluşan büyük boşluğa adım atmıştı. Onu suçlayacak hiçbir şey yoktu, Nightstalker'ları finanse ettiğine dair hiçbir kanıt yoktu, babamı soğukkanlılıkla öldürdüğüne dair hiçbir tanık yoktu ama ben vardım. Özgür ve iyi yaşıyordu ama ensesinde, Düşmüşlerin asla unutmayacağını söyleyen bir kaşıntıyla.

Kanseri ikinci kez yenmiş, hayatımın ayrılmaz parçası olan iki adamın gözümün önünde ölmesini izlemiş ve otuz altı yaşındaki MC motorcu Prez ile evlenmiştim. Mezun olmak tüm bunların yanında çerez gibi kalıyordu ama böyle düşünen tek kişi bendim.

Ailemdeki herkes kalabalığın içinde sahnede yürümemi izliyordu. King ve Cress yaz derslerini aldıkları UBC'den gelmişlerdi, Harleigh Rose kız kardeşim Bea'nın yanında oturuyordu, onun yanında da mucizevi bir şekilde annem ve büyükbabam vardı ve The Fallen kardeşlerin geri kalanı da onların etrafındaki üç sırayı doldurmuştu. Hepsi kendi sıralarında oturuyordu, bazıları akşamdan kalma gibiydi, bazıları ise gözyaşlarına boğulmuş gibi görünüyordu ama hepsi Fox'larının mezuniyetini görmek için oradaydı.

Ağlamak istememe neden oldu ama bugünlerde bunu çok yapıyordum.

Mute'un ölümünü atlatamamıştım ve asla da atlatamayacağımı biliyordum.

Hayatıma gireli sadece altı ay olmuştu ama bana sadece bir kişinin verebileceği bir şeyi vermişti; en başından beri koşulsuz sevgi.

Onun yokluğunu kısmi sağırlık gibi hissettim, sanki kulaklarım her zaman onun hayatımdaki sessiz seslerini, beni sırtlarken aldığı derin nefeslerin sabit vızıltısını, bir şeyin komik olduğunu düşündüğünde verdiği nefesin nazik huff'ını duymak için zorlanıyordu. O kadar sessiz bir adamdı ki sessizliği daha çok dinlemeyi ve içinde ses hazineleri bulmayı öğrendim. Ve şimdi o gitmişti ve bu farkındalık onun yokluğunun sürekli bir hatırlatıcısı olarak kaldı.

"Louise Lafayette Garro," diye seslendi Müdür Adams kürsüden.

Sertçe yutkundum, saçlarımı omzuma attım ve altın rengi elbisem ve savaş botlarımla sahnede ilerledim.

"Tebrikler Louise," dedi Müdür Adams buruk bir gülümsemeyle. "Arkadaşlarına bakılırsa mezuniyete kadar gelebilmene şaşırdım."

Ben de gülümsedim. "Arkadaşlarım sayesinde mezun olabildim ama yine de teşekkür ederim."

Sonra bir elimde kıvrılmış diplomam, diğer elimde aptal mezuniyet kepimle seyircilerin karşısına geçtim, kollarımı kaldırdım ve "İşte bu!" diye bağırdım.

Seyircilerin gergin kıkırdamaları, The Fallen kardeşlerin bana doğru "Fuck yeah!" diye bağırmasıyla bastırıldı.

"Aferin Bayan Garro!" Zeus herkesten daha yüksek sesle bağırdı, herkesin üzerinde dimdik duruyordu ve bana bağırırken elini "rock on" sembolüne kaldırmıştı.

Merdivenlerden koşarak inerken cüppemi çıkardım ve mezuniyet kıyafeti olarak hiç de uygun olmayan küçük kot eteğimi ve yeşil tişörtümü giydim. Umurumda bile değildi.

Ailem kulüp binasında kutlama yapıyordu ve ben de bu buzlu şeker standını patlatmaya hazırdım.

Zeus'un göğsüne çarpana ve beni kollarına çekene kadar koşmayı bırakmadım. Üzerime derin ve ıslak bir öpücük kondurdu, bunu o kadar uzun ve güzel yaptı ki ayrıldığımızda başım dönüyordu. Şaşkın ve gergin bir alkış koptu ama Zeus Garro gümüş grisi bakışlarında gururla bana baktığı için fark etmedim.

"Karım artık lise mezunu." Başımı arkaya attım ve güldüm.

Zeus.

Üç yıl sonra.

Acımasız soğuk bir gündü, Entrance'ta hiç yağmadığı kadar kar yağıyordu ama Lou'yu hiçbir şey yıldıramazdı. Bu yüzden, her yıl vefatının yıldönümünde yaptığımız gibi, Mute'u ziyaret etmek için First Light Kilisesi mezarlığına doğru yola çıktık.

Mezar taşının önünde durduk ve siyah taşa kazıdığım kitabeye baktık.

Mute Garro (Walker Michael Nixon) 1999-2018
Aziz Kardeş, Sessiz Kahraman, Ebedi Dost
Düşenler hatırlar.
R.I.P.

Lou ağlıyordu ama ziyarete gittiğimizde hep ağlardı ve hayattaki misyonu karısının gözyaşları için her türlü nedeni ortadan kaldırmak olan bir adamın buna alışabileceği kadar alışmıştım. Yani onu kolumun altına aldım ve göğsümde oluşan gözyaşı kraterine ben de teslim olmamaya çalıştım.

İşini bitirdiğinde Empire State Binası maketini diğer ziyaretlerimizde bıraktığımız diğer Lego binalarının yanına yerleştirdi. Sammy her ziyaretinde Lou için bunları yapardı.

"Gitmeye hazır mısın?" Ona sordum, mezarlıktan çıkmak istiyordum çünkü bunu asla yüksek sesle söylemesem de bana kötü hisler veriyordu.

Ayrıca, Pazar günüydü ve birkaç saat içinde ailece akşam yemeği yiyecektik, bu da bana onlar gelmeden önce ateşli genç karımı yatırmak için yeterli zaman veriyordu.

"Henüz değil," diyerek beni şaşırttı, sonra tuhaf bir şekilde ekledi, "Eğer erkek olursa, adını Walker koymak istiyorum."

Ona göz kırptım. "Köpek falan mı istiyorsun?"

Gözyaşlarının arasından gülümsedi ve zayıf gri ışık yüzünde haleli bir spot ışığı gibi parladı. "Bir köpek iyi olurdu ama bir süre meşgul olabiliriz, bu yüzden bir köpek en iyi fikir değil."

"Siktir, zaten yeterince meşgulüz," dedim ve bu doğruydu.

Otizm Merkezi kızımın zamanının büyük bir kısmını aldı. Öğleden sonraları erkeğiyle takılmak, beni bisiklet üzerinde çalışırken izlerken vişneli lolipop emmek için zaman bulamayacak kadar değil, ama onu her gün değerli saatler boyunca görmememe yetecek kadar. King'in iş dünyasındaki uzmanlığını operasyonlarımıza katmasıyla kulüp çok gelişmişti. Daha geçen ay ürünümüzü Çin'e kadar genişletmiştik.

Yeterince param vardı, bu yüzden zamanı geldiğinde işin bu kısmını King'e devretmeyi düşünüyordum çünkü yeterince zamanım yoktu.

Lou ile asla yeterince zaman geçiremem.

"Sanırım bu tür bir meşguliyeti seveceksin," dedi Lou, lanet bir kaçık gibi gülümseyerek.

"Söyle artık, küçük kız. Ne oynuyorsun?"

Küçük eli benimkinin arasından geçip karnına bastırmak için uzandı. "Bebek doğduğunda, eğer erkek olursa, adını Mute'dan sonra Walker koymak istiyorum."

Göz kırptım.

Lou hamileydi.

Deniyor değildik. Kanserden sonra doğum kontrol hapı kullanmayı sevmiyordu ve kullandığı doğum kontrol iğnesi, bebek sahibi olmamaya çalışan iki insanın isteyebileceğinden daha sık geçiyordu.

Ama bunu ne gerçek hayatta, ne de en derin fantezilerim dışında hiçbir yerde düşünmemiştim.

"İçinde benim çocuğum mu var?"

Ellerimizi rahmine daha sıkı bastırdı. "Çocuğun içimde," diye onayladı.

"O zaman umalım da oğlan olsun," dedim sırıtarak, müstakbel akrabamı taşıyan ince göbeğini öpebilmek için kızımı neredeyse başımın üzerinde kollarıma alırken.

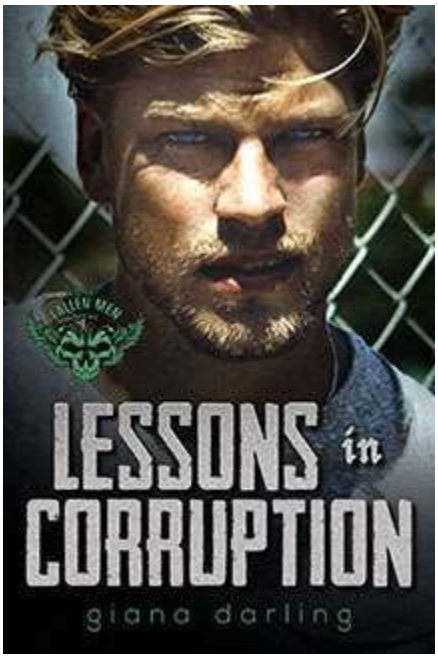
Uzun saçlarını arkaya yatırdı ve gökyüzüne doğru güldü ve ben de onu izlemek için başımı kaldırdım ve bir şekilde lanet olası bir melekle kutsandığımı milyonuncu kez düşündüm.

Playlist.

"Bad to the Bone"-George Thorogood & The Destroyers
"Four Five Seconds"-Rihanna, Kayne West & Paul McCartney
"Stay Free"-Black Mountain "Nobody's Darling"-Lucero
"John the Revelator"-Curtis Stigers & The Forest Rangers
"Sugar Man"-Rodriguez
"Sink the Pink"-AC/DC
"House of the Rising Son"-Battleme & The Forest Rangers
"The Hills"-The Weeknd
"You Are My Sunshine"-Cream
"Stairway to Heaven" -Led Zepplin
"Make It Rain" -Ed Sheeran "Take Me to Church"-Hozier
"Sing Sing"-The Bones of J.R. Jones "God's Gonna Cut You Down"-Jonny Cash
"Family" -Noah Gundersen

Yolsuzluk Dersleri

(Düşmüş Adamlar Serisi, Kitap 1)
Alıntı

On sekiz yaşındaydı.
Kötü şöhretli, suçlu bir MC'nin varisi.
Ve benim öğrencim.

Bu işe karışmamın imkanı yoktu.
Bu işin içinde kalmamın imkanı yok.
O zaman canlı çıkmamın imkanı yok.

Düşmüş Adamlar Serisinin Birinci Kitabı. Tek başına.

One.

Onu marketten alışveriş yaparken bir otoparkta gördüm. İlk görüşte aşık olmak için çok romantik bir yer değil ama sanırım böyle şeyleri seçemiyorsunuz.

Yüzünde yağ vardı. Gözlerim motor yağı lekesine, bronzlaşmış teninin altında neredeyse acımasızca çıkıntı yapan elmacık kemiklerinin yanaklarında bir çukur oluşturacak şekilde agresif çizgisine yakınlaştı. Yüz hatları o kadar çarpıcıydı ki, neredeyse çelimsiz, hatta itici olacak kadar sertti. Bunun yerine, dolgun, şaşırtıcı derecede pembe ağzının yumuşaklığı ve geniş omuzlarına dokunulabilir bir bukle ve dalga karmaşası halinde düşen bal rengi saçları ve başının şu anda geriye doğru eğilmiş, gergin boğazı açıkta ve lezzetli bir şekilde kahverengi, sanki gerçekten gülmek ve sadece gülmek için doğmuş gibi gökyüzüne gülme şekli... bunların hiçbiri kaba değildi.

Otoparkta durmuş, alışılmadık yaz sonu sıcağındaki ısı dalgalarının arasından ona bakıyordum. Plastik market poşetlerim muhtemelen asfaltta erimiş, dondurmalarım çoktan çorbaya dönüşmüştü.

Zaten bir süredir oradaydım, onu izliyordum.

Arazinin karşısında, bir sıra göz korkutucu ve muhteşem motosikletin yanında başka bir motorcuyla konuşuyordu. Dar kalçaları motosikletlerden birinin selesine yanlamasına yaslanmış, bir ayağını da yukarı kaldırmıştı. Üzerinde yine yağlanmış eski bir kot pantolon ve her nasılsa temiz, geniş omuzlarına ve küçük beline uygunsuz bir şekilde oturan beyaz bir tişört vardı. Genç görünüyordu, hatta belki benden birkaç yaş daha gençti, ama bunu sadece tahmin edebiliyordum çünkü yapısı büyük olmasına rağmen

Kaslar, sanki henüz kemiklerine tam olarak yerleşmemiş gibi hafifçe asılı duruyordu.

Boş boş, acaba çok mu genç diye düşündüm. O kadar da boş değil, umursamadığıma karar verdim.

Dikkati, parlak renkli polo tişörtleri ve buruşuk haki pantolonlarıyla, jöleli saçları ve çalışılmış çalımları onları zaten ele vermemiş olsa bile, parlak bir üstü açık arabayla yanaşan üniversite çağındaki bir grup çocuğa çekildi. İzlediğim iki motosikletli adama ulaştıklarında kıkırdıyorlardı ve yeni gelenlerle karşılaştırıldığında, arzuladığım seksi sarışının genç olmasına imkân olmadığını fark ettim. Kendini iyi, hatta kral gibi taşıyordu. Bir marketin otoparkında, kocaman bir Harley'in yıpranmış koltuğunda taht kurmuş bir kral.

Mürettebatı selamlayışını gözümü kırpmadan izledim, ifadesi nötrdü ve vücudu, yapısının gücünü gizlemeye çalışan ve başarısız olan bir şekilde rahat ve rahattı.

Duruşunda yırtıcı bir şey vardı, avını yaklaşmaya davet eden bir avcı gibiydi. Üniversiteli gençlerden birkaçı aniden tedirgin olarak kıpırdandı, ancak liderleri kısa bir tereddütten sonra öne çıktı ve elini uzattı.

Sarışın kral ele baktı ama tutmadı. Bunun yerine, kıpırdanmayı artıracak bir şey söyledi.

Keşke ne dediğini duyabilecek kadar yakın olsaydım. Sadece kelimeleri değil, sesinin tonunu da. Acaba derin ve pürüzsüz müydü, bir bal dökümü müydü, yoksa diyaframından, dipsiz güven ve testosteron kuyusundan konuşan bir adamın çakıl taşları mıydı?

Çocuklar artık daha da gergindi. Diğerlerinden bir adım önde olan lider, giderek daha tedirgin el hareketleri eşliğinde yaptığı açıklama kulak ardı edilince gözle görülür bir şekilde küçüldü.

Uzun bir dakika boyunca gevezelik ettikten sonra durdu ve sessizlikle karşılaştı.

Sessizlik o kadar ağırdı ki, arabamın yanında gizlendiğim otoparkın karşısından bile hissediyordum.

Sarışın kralın yardımcısı, daha doğrusu uşağı, yanındaki devasa, siyah saçlı arkadaşı için daha uygun bir kelime gibi görünüyordu, öne çıktı.

Sadece bir adım.

Büyük bir tane bile değil. Ama o tek hareketin üniversite ekibini nasıl nükleer bir patlama dalgası gibi vurduğunu görebiliyordum. Bir birim olarak geri çekildiler; liderleri bile geriye doğru kocaman bir adım attı, ağzından aceleyle özür sözcükleri döküldü.

Belli ki çuvallamışlardı. Nasıl

olduğunu bilmiyordum.

Ve hayatımda ilk kez, potansiyel olarak tehlikeli bir durumun ortaya çıkışını izlerken, bilmek istedim.

Bunun bir parçası olmak istedim.

Sarışın kralın yanında durmak ve onun kaba saba kraliçesi olmak.

Önündeki adamların sinişini, arkasındaki sadık dostunu izlerken ürperdim. Yavaşça, çünkü fiziğinin etkisini ve gücün keskin kenarını gerçek bir hançer gibi nasıl kullanacağını bilen bir adam olduğu belliydi, sarışın kral bisikletinin üzerindeki kambur pozisyonundan çıkıp tam boyuna geldi.

Onu böyle çözülürken görmek ağzımın kurumasına ve diğer özel yerlerimin ıslanmasına neden oldu.

Üniversiteli gençler üzerinde farklı bir etkisi oldu. Söyleyeceklerini son ayinleri okunan adamlar gibi dinlediler, onlara verebileceği her türlü umuda sarıldılar, kurtuluş için çaresiz kaldılar.

Onlara verdi. Fazla bir şey değil ama tutunacak bir dal parçası çünkü hep birlikte, caddede park halindeki süslü gümüş arabalarına doğru hızlı adımlarla yürümeden önce neredeyse saygıyla eğildiler.

Sarışın kral ve uşağı, araba gözden kaybolana kadar oldukları yerde donup kaldılar ve sonra tekrar harekete geçtiler. Aynı anda döndüler ve kahkahalar başlamadan önce birkaç uzun saniye boyunca birbirlerine baktılar.

Güldü ve ses kulağıma mükemmel bir şekilde ulaştı. Net, parlak bir sesti. Ne bir kıkırdama, ne bir kahkaha ne de mırıldanılan bir hahah. Her titreşim boğazından saf bir nota gibi fışkırıyordu, yuvarlak ve gürültülü ve kusursuz bir neşeyle tanımlanıyordu.

Şimdiye kadar duyduğum en iyi şeydi.

Sevinci içimi yakarken hafifçe nefes aldım ve sanki bunu duymuş gibi başını bana doğru çevirdi. Göz göze gelemeyecek kadar uzaktaydık ama sanki göz göze gelmişiz gibi hissettim. Arkadaşı ona bir şeyler söyledi ama anlık saplantımın sarışın nesnesi onu görmezden geldi. Onu fark ettiğimden beri ilk kez yüzü kasvete büründü ve çenesi gerildi.

Onu ilk gördüğüm andan itibaren sevmiş olabilirim ama onun aynı şeyi hissetmediği açıktı.

Aslında, benden aniden uzaklaşması, uzun bir bacağını devasa bir krom bisikletin selesine atması ve ben daha gözlerimi ayırmayı düşünemeden motoru devirmesi bir gösterge olsaydı, ilk görüşte benden nefret etmiş bile olabilirdi.

Felç olmuş bir halde, arkadaşıyla birlikte otoparktan çıkışını izledim. Acıdı. Bu deliceydi çünkü adamı tanımıyordum bile ve daha da önemlisi, güzel bir yüze aldanmayı reddediyordum.

Bu son olduğunda biri ölmüştü.

Kendimi toparladım, eriyen poşetlerden dökülen market artıklarını topladım ve arabama doğru ilerledim. Kompakt sedanın içi cehennem gibi sıcaktı, deri koltuklar oturduğumda neredeyse kıçımın derisini yakıyordu. Arabadan indim ve eve doğru yola çıkmadan önce tüm camları elle açtım.

Ev, Vancouver'da Dunbar'ın sakin bir yerleşim bölgesinde, emlakçıların çok rağbet ettiği beyaz kiremitli tatlı bir evdi.

Fiyatlar çılgıncaydı ve umutsuz ev kadınları gerçek bir şeydi. Kocam, ben doğmadan ve onun evinin yanındaki evde büyümeden yaklaşık on sekiz yıl önce bu lüks koruda büyümüştü. Herkes bizim küçük aşk hikayemize, yaşlı komşunun sessiz komşu kızına aşık olmasına bakıp duruyordu.

Bir keresinde ben de aynısını yapmıştım.

Asfalt yolda ilerlerken William'ın arabasını garajda park edilmiş halde gördüğümde sadece korku hissettim.

Kapıyı açtığımda "Ben geldim," diye seslendim.

Bu sözleri söylemek istemiyordum ama William bu ritüeli seviyordu. Eve geldiğinde beni evde, ocakta akşam yemeği ve yüzümde bir gülümsemeyle bulmayı daha çok seviyordu ama üç yıl boyunca evde oturup çocukların gelmesini bekledikten sonra bu yıl işe geri dönmüştüm. Eyaletin en prestijli okullarından biri olan Entrance Bay Academy'de çalışmayı seviyordum ama William bunun gereksiz olduğunu düşünüyordu. Ona göre yeterince paramız vardı ve benim yokluğumda evdeki işler ihmal edilmişti, özellikle de Vancouver'ın kuzeyinde okula ev sahipliği yapan küçük kasabaya gidip geldiğim saatler eklendiğinde. Çocuğumuz ve evcil hayvanımız yoktu, eve haftada bir gelen hafiften de öte OKB'si olan bir hizmetçimiz vardı. Pek bir değişiklik fark etmedim ama bir şey de söylemedim. Bunun nedeni William'ın geleneksel anlamda bir savaşçı olmamasıydı. Bağırmaz, suçlamaz, hareketleriyle ya da sözleriyle yaralar açmazdı. Bunun yerine ortadan kayboldu.

Ofisi bir kara deliğe dönüştü, sadece kocamı değil, potansiyel çatışmalarımızı ve olası çözümlerimizi de yiyip bitirdi. Yaşayabileceğimiz her kavga, deri ciltli hukuk kitaplarının arasındaki boşluklarda, İran halısının kenarlarının altında oyalanırdı. Bazen eve geç döndüğünde, ofisinin kalbindeki büyük deri koltuğuna oturur ve gözlerimi kapatırdım. Ancak o zaman hayallerimde rahatlayabilir, ona bağırabilirdim

Uzun yıllar boyunca birçok gün ve birçok gece istediğim gibi.

Ben on sekiz, o otuz altı yaşındayken evlenmiştik. Çoğunlukla siyah, hafif kırlaşmış saçlarındaki kıvrımlara, okulda etrafımda dolaşan oğlanların yanında inanılmaz erkekliğine sırılsıklam aşıktım. Ona, fotoğraflarda onun yanında nasıl göründüğüme, seçkin kolunun altında ne kadar genç ve güzel olduğuma delicesine aşıktım. Onu tüm hayatım boyunca tanımıştım, bu yüzden güvenliydi ama aynı zamanda güvenli olmadığını da düşünüyordum, benden daha yaşlı, daha dünyevi ve umarım benden daha kirliydi. Yaşlı bir adamın saf bir kıza öğretebileceği o kadar çok şey vardı ki. Geceleri kendime dokunur, bana neler yapabileceğini, beni nasıl memnun edebileceğini hayal ederdim.

Ne yazık ki, yine de yaptım.

"Çok güzel," dedi William, mutfağın yanındaki oturma alanında derin bir koltukta kitap okuduğu yerden bana sıcak bir şekilde gülümseyerek.

Bana öpmem için bir yanak verdi, ben de özenle öptüm.

Bunu her yaptığımda, beni tutup kucağına çekmesini ve avucunun içiyle kıçıma vurmasını diledim.

Bu agresif cinsel fantezileri sık sık kurardım. Saçlarımı düzelten tatlı hareketinin, başımı ereksiyonunun üzerinde ileri geri kukla gibi oynatmak için saç tellerimin derinliklerine dalan parmakları olmasını dilerdim. Yatmadan önce ayrı duşlarımızı ortak bir duşla değiştirmek, o içime girerken ve su ikimize de çarparken ellerimi ayak bileklerime dolayarak iki büklüm olmak.

İlk başta, uzun zaman önce, bu fantezileri gerçeğe dönüştürmeye çalışmıştım ama William ilgilenmemişti.

Bunu biliyordum, biliyordum ama otoparktaki sarışın adamdan, parmağını bile kıpırdatmadan o adamlara hükmetme şeklinden biraz daha fazla tahrik olmuştum. Eğer fırsat verilirse bana nasıl hükmedebileceğini hayal etmek çok kolaydı.

Yaptıklarım için onu suçlamalıydım.

Postacı çantamı William'ın sandalyesinin yanına bıraktım ve bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Cressida..." diye usulca uyardı.

Beni doğru düzgün azarlayamadı

bile. Onu görmezden geldim.

Ellerim sertçe tuttuğu bacaklarından yukarı kayarak kemerini buldu ve hızla çözdü. Aleti kıl yuvasının içinde yumuşacıktı ama sanki bir vahiymiş gibi onu ışığa doğru çektim. Ağzımda ipeksiydi ve yutması kolaydı.

William'ın eli başımın tepesine çarptı ama beni tutmadı, hatta itmedi bile.

"Cressida, gerçekten..." diye tekrar itiraz etti.

Oral seksten hoşlanmazdı. Vajinal seksi severdi: misyoner, ben üstte ya da bazen, eğer onu zorlarsam, köpek stili.

Temel biyoloji devreye girene ve ağzımda büyüyene kadar onu sertçe emdim. Başımı şaftından aşağı doğru çarptım, onu boğazıma aldım ve öğürmek istememe neden olan yolu sevdim.

"Lanet olsun," dedi William, iyi hissettirdiği ya da hoşuna gittiği için değil, hoşuna gitmesini istemediği için.

Umurumda değildi. Onun dibini sikerken gözlerimi sımsıkı kapattım ve sarışın kralın ben inleyip öğürene kadar başımı nasıl aşağıda tutmuş olabileceğini hayal ettim. Onu bu kadar derine götürdüğüm ve bu kadar iyi tatmin ettiğim için beni nasıl övmüş olabileceğini.

Onun yerine, "Boşalacağım ve bunu senin ağzında yapmak istemiyorum." dedim.

"Lütfen?" Aletine karşı nefes nefese kaldım, dilim tepesini yalamak için dışarı çıktı.

Gözlerini sıkarak kapatma sırası ondaydı. Orgazm olurken bacakları titredi, menisi açık ağzıma ve yanaklarıma indi. Onu sertçe aldı, sandalyesindeki kullanılmış bir peçete gibi kuru ve işe yaramaz hale getirdi.

Kalçalarımın üzerine yaslandım ve önce dilimle sonra elimin tersiyle ağzımı sildim. Benim

Amım zonkluyordu ama dokunmayacağını biliyordum, bu yüzden onu zorlamaya çalışmadım. Seks karanlık saatler içindi ve ben zaten onun dile getirilmemiş cinsel davranış kurallarını ihlal ediyordum.

Tepkisinin ne olacağını biliyordum ama cezalandırılmaktan hoşlanan biri olduğum için dizlerimin üzerinde sabırla iyileşmesini bekledim. Gözlerini açmasını ve hayal kırıklığına uğramış, şaşkın kınamalarıyla beni delip geçmesini. Öne doğru uzanıp yanağıma usulca dokunurken, "Neden kendini böyle aşağılıyorsun, Cressie? Buna ihtiyacım yok."

Utancımı açığa çıkarmakla tehdit eden gözyaşlarımın sıcak sızısına karşı gözlerimi kapattım ve üzgün olduğumu düşünmesi için eline doğru eğildim. Bir bakıma öyleydim, çünkü beni sevmesi için buna ihtiyacı olmadığını biliyordum. William beni güzel bir şekilde seviyordu, tıpkı mükemmel bir gülü, duygusal bir bibloyu sevdiği gibi. Ama beni ihtiyacım olan şekilde, kasıklarımda bir kalp atışı hissedecek kadar büyüdüğümden beri gizlice istediğim şekilde, bir hayvanın diğerini sevdiği şekilde sevmiyordu.

"Ben yemek yaparım," dedim sessizce, dizlerimin üzerinden kalkıp mutfağa gittim.

"Kulağa hoş geliyor," diye kabul etti William, istismarım için beni kolayca affederek.

Ben sabahtan hazırladığım Çoban Pastası'nı ortaya çıkarırken, o da verimli bir şekilde pantolonunu düzeltti ve okuduğu kitaba geri döndü.

Gecemiz normal bir şekilde devam etti - patates püresi, et ve sebze eşliğinde günlerimiz hakkında mutlu, önemsiz sohbetler, televizyonumuz olmadığı için ateşin önünde bir saat kadar yan yana kitap okuma ve ardından yatmadan önce her gece ayrı duşlarımız. Seks yapmazdık. Artık nadiren yapıyorduk çünkü doktorlar William'ın çocuk sahibi olma ihtimalinin düşük olduğunu söylemişlerdi ve kocam seksin eğlence değil bir amaç için yapılması gerektiğini düşünüyordu.

Ben de güzel evimizde, gecenin en karanlık saatlerine kadar onun yanında yattım. Sadece

Sonra sessizce sırt üstü döndüm, geceliğimi kaldırdım ve parmaklarımı yanan sıcak amıma soktum. İki dakikadan kısa bir süre içinde klitorisim parmaklarımın arasına sıkışmış ve diğer iki parmağımı da içime sokmuş bir halde, seksi genç sarışın kralı ve onun kraliçesi olsaydım beni nasıl yöneteceğini düşünerek boşaldım. Yıllardır, belki de hiç bu kadar zor boşalmamıştım ve hemen ardından gözyaşları geldi. Yastığım tuzlu ıslaklığa batana ve ben de utanca batana kadar sessizce ve uzun uzun ağladım. İki yüz altı kemiğimin hepsinde vardı, moleküllerime öylesine karışmıştı ki DNA'mın temel bir parçasıydı. Ergenlik çağımdan beri bununla yaşıyordum ve bundan çok yorulmuştum.

Can sıkıntısından bıkmıştım. Sevgi dolu kocamın ve birlikte yaşadığımız hayatın monotonluğu, banliyöde yaşayan sığ ve paralı insanlarla dolu sosyal hayatımızın hamster çarkı ve kocama ilgi duymadığımın reddedilemez gerçeği.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca karanlıkta yattım, bir konferanstaki akademisyen gibi düşüncelerimi inceledim. Yavaş yavaş, fark edilebilir bir evrim olmadan, öfkelendim.

Yirmi altı yaşında bir kadındım ve orta yaşlı depresif bir ev kadını gibi davranıyordum. Önümde daha yaşayacak onlarca yıl vardı; heyecanın, doğallığın ve değişimin sürekli olabileceği bir hayat yaşamak için. Neden bir kurban gibi karanlıkta yatıyordum? Mükemmel hayatımın ve kocamın beni mutlu etmemesinden utandığım için mi?

Acınası.

Sonra, gerçekten öyle olup olmadığımı merak ettim. William beni güzel ve itaatkâr olduğum için seviyordu, çünkü beni küçüklüğümden beri böyle olmam için eğitmişti. Beni yıllarca çok güzel bir şekilde bağladığı sosyal kısıtlamalardan kurtulmak için tırmalayan ve feryat eden yanımı sevmiyordu. Bu yanım yalan söylemek, çalmak ve aldatmak; her gün biraz daha günah işlemek ve sürekli bir heyecan diyetiyle karnımı doyurmak istiyordu. Bu yanım Irons'ın adını lekeleyecekti ve William için en önemli şey serveti ve itibarıydı.

Beni düşündüren onun zenginliğiydi. Büyükbabamın benim için küçük bir emanete koyduğu birkaç bin doları saymazsam, kendime ait gerçek bir param yoktu. Yeni bir hayata başlamak için yeterli olup olmayacağını bilmiyordum. Babama ve sonra da kocama itaat ederek geçen koca bir hayattan sonra kendi başıma yola çıkacak kadar bilgili ya da güçlü olup olmadığımı bile bilmiyordum.

Bilmiyordum ama gecenin karanlığında beşikte yatarken, kesinliğin umurumda olmadığına karar verdim. Aslında bu da heyecanın bir parçasıydı.

Yanımda yatan William'a bakmak için döndüm, yüzü gevşek ve huzurlu bir uykudaydı. Kalın kaşlarını, saç çizgisinin hafif sivri kenarını, öpmekten hoşlandığım kanatlı kulağına kadar saygıyla izledim. Gözlerimi son kez kocamın üzerinde gezdirebilmek için örtüyü dikkatlice bedeninden sıyırdım.

Kesinlik parlak bir şey gibi içime yerleşti, kemiklerimdeki ağırlığın fokurdamasına ve hiçliğe dönüşmesine neden olan hafif bir şey.

"William," diye fısıldadım, başparmağımı dudaklarının köşesine bastırarak. "Uyan. Sana bir şey söylemem gerek."

Kindle Unlimited'ta şimdi ÜCRETSİZ!

Thanks, etc.

Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz bir gün bir içki dükkânının önünde The Lean'i yaparken aklıma geldi. Küçük bir şehirde köklü bir ailede muhafazakâr bir anne tarafından yetiştirildim ama babam bir asiydi. Toplumsal kuralları mutlulukla çiğneyen, ne isterse yapan ve bunu büyüleyici bir gülümsemeyle yapan bir adamdı. Sonuç olarak içimde her zaman bir ruh ikiliği vardı, Louise/Loulou'nun kitapta kendi içinde bulduğu ikiliğin aynısı. Herkesin kalbinde bir isyan çekirdeği olduğuna inanıyorum. Bazen insanlar tüm hayatları boyunca o tohumu sulayıp besleyecek, daha önemli ve güzel bir şeye, dikenli bir güle dönüştürecek hiçbir şey olmadan yaşarlar. Zeus bunu Loulou için yapıyor. Bunu Loulou'nun her yönünü destekleyerek ve tamamen kabul ederek yapıyor, böylece Loulou saklanma ihtiyacı hissetmiyor ve daha da fazlası, ruhunun her köşesini ona göstermek istiyor, böylece onu her şeyiyle sevebilir. Onların hikayesi sevgi ve kabullenmeyle, algılardan bağımsız olarak olmak istediğin kişi olmakla ilgili çünkü Zeus'un da dediği gibi, özgür yaşamak ölmenin tek yoludur.

Kendi dikenli gülümü ve bu kitabı sevdikleri ve destekledikleri için teşekkür etmem gereken pek çok insan var.

İlk ve en önemli teşekkürüm, hafif hırsları ve çok az bilgisi olan acemi bir yazarı kanatları altına alan ve ona sadece hayallerinin mümkün olduğunu söylemekle kalmayıp onları nasıl gerçekleştireceğini de öğreten muhteşem Peri Vaftiz Annem, Yoda'm ve asistanım Serena McDonald'a. Bu kadına duyduğum minnettarlığı ifade edecek kelime bulamıyorum. O benim patronum, benim

amigo kızım ve sevgili arkadaşım. Umarım onsuz bir kitap daha yazmak ve yayınlamak zorunda kalmam.

Nazik ruhu, daimi desteği ve kapak fotoğraflarından olay örgüsü detaylarına kadar her konuda 7/24 tavsiyeleri için Michelle Clay'e. Onda mutlak bir kabullenme ve güzel bir dostluk buldum. Bu el yazmasının taslağını düzeltmek ve düzenlemek için günlerini yeniden düzenledi ve bunun için ona ne kadar teşekkür etsem azdır.

Sevgili Cassie Chapman yıllardır bu harika kitap kelimelerinde en iyi arkadaşlarımdan biri oldu ama onu takdir etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Üzgünüm hanımlar ama Zeus Baba O'nun. Sevgili Cass, senden istediğim muhteşem tanıtımlar ve son dakika grafikleri için, Babacık'ı beta okuduğun ve beni sevdiğin için teşekkür ederim. Seni tacolardan daha çok seviyorum.

İnternette tanıştığınız ve HTML sayfaları ve Facebook gönderileri üzerinden anında bağlantı kurduğunuz bazı insanlar vardır. Benim muhteşem Kanadalı arkadaşım Rebecca Scarlett de böyle bir insan. Onun desteği ve gerçek dostluğu beni çok etkiledi. Bağırdığın, WTTDS'nin beta okumasını yaptığın ve arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Sizinle tanışmak ve turta pişirmek için sabırsızlanıyorum!

Bağımsız romantizm okumaya ilk başladığımda, K Webster en sevdiğim yazarlardan biriydi ve bugün hala öyle. Ona aynı zamanda arkadaşım diyebilmem (hayran kızları işaretleyin) ve babamın kitabını benim için düzeltmesi hala aklımı başımdan alıyor. Ömür boyu babalar, Kristi!! Seni tanıdığım için çok mutluyum haha.

Lylah James, seni Kanadalı güzel, tüm sohbetlerimiz için ve Babacığım'ı beta okuduğun ve bana iyi davrandığın için teşekkür ederim.

Najla Qambar benim kapak tasarımcım ve çok yönlü grafik

sihirbazım. Benim lezzetli Fallen MC erkeklerime hayat veriyor.

Sanki benim hayalimde yaşıyormuş gibi güzel (yüz yüze görüşürsek bana folyo şapka takmamı hatırlat!).

Düzeltme uzmanlığı için Marjorie Lord'a, sen olmasaydın hatalarım dağınık olurdu.

Olive Teagan, sevgilim, keskin gözlerini kitaptan ayırmadığın için teşekkür ederim! Sen olmasaydın bu kitabın bu kadar hatayla dolu olması beni hayrete düşürüyor. Ama en önemlisi, bana güzel dostluğunu verdiğin için teşekkür ederim!

Champagne Formatting'den Stacey'e, bu kitabı muhteşem, cilalı bir mücevher haline getirdiği için TEŞEKKÜRLER!

Giana's Darlings'de okuyucularımla etkileşime girdiğim her gün kendimi çok kutsanmış hissediyorum. Şüphelerimi giderdiğiniz, çalışmalarımı okuduğunuz ve tutkunuzu benimle paylaştığınız için sadık Sevgililerime teşekkür ederim. Her günü bir kızlar gecesi gibi hissettiriyorsunuz ve ben bunu daha fazla sevemezdim!

En büyük övgüyü Zeus Baba'nın ARC Ekibindeki okuyuculara ve kitap blog yazarlarına yapmalıyım! Babamı başkalarıyla paylaşma konusundaki hevesiniz ve istekliliğiniz için sizi seviyorum. Desteğiniz benim için çok önemli <3

Kendi ailenizi yarattığınıza inanıyorum ve bu topluluktaki güzel kadınlar ve yazarlarla bu kadar çok arkadaşlığım olduğu için çok şanslıyım. Çıkış Partime katılan yazarlar için - K.J. Lewis, Carian Cole, Saffron A. Kent, Kennedy Ryan, Shanora Williams, Mara White, Dani Rene, M. Never, K.K. Allen, Sierra Simone, Leigh Lennon, Dylan Allen, Rebecca Scarlett, Auden Dar, Marley Valentine, Meagan Brady, Ava Harrison, C.L. Matthews, Ella Fields, Jane Anthony, Fiona Cole, Kathryn Nolan, Lucia Franco, L.B. Dunbar, Lizzie Hart Stevens, Ella Fox, L.J. Shen, K Webster ve Charleigh Rose! Ayrıca kızlarım Olive'e

Teagan ve Lee Piper - desteğiniz bu hayatta bana verilen en güzel hediyelerden biri.

Sierra Simone'a olan minnettarlığımı ifade etmeye başlayamam bile. Sen tam bir tanrıçasın ve yoğun, güzel hayatından bana yardım etmek ve cesaretlendirmek için zaman ayırman beni alçaltıyor. Arkadaşlığınız benim için çok şey ifade ediyor.

Kristie Lewis, benim sevgili Güneyli kızım, seni çok seviyorum. Bu çılgın yolculukta birlikte olmamızı, birbirimizi sevmemizi ve desteklememizi seviyorum. Elimi tuttuğun için teşekkür ederim.

Sunny, güzelim, acemi yazar sorularım ve sonsuz tavsiye ihtiyacımla seni rahatsız etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Yüzüne bayıldım.

Ella Fox, Günahın Evrimi'ni ben farkına bile varmadan okumuş olmana bayılıyorum ve sahip olduğum en destekleyici arkadaşlarımdan biri olmana rağmen bunu hiç sorun etmemene bayılıyorum. Harikasın.

Ella Fields, bana her sesli mesaj bıraktığında kulağıma gelen nazik Avustralyalı sesin günümü güzelleştiriyor. Hem kitaplarınızdaki hem de Facebook messenger üzerinden bana yazdığınız sözleri seviyorum.

İncelemeleri ve tanıtımlarıyla günümü güzelleştiren tüm kitap blogcularını listeleyemem ama Musings of a Book Belle'den Sarah, Honeyed Pages'dan Ella, Keri Loves Books'dan Keri ve Kinky Girls Book Obsessions'daki kızlara özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Ne zaman erkekler hakkında, özellikle de erkek bakış açısıyla yazsam, oğullarımla olan on yıllık dostluğumdan yararlanıyorum: Chris, Devo, Jeff, Colin, Kevin ve Alex. Bana kendimi nasıl seveceğimi öğrettiğiniz, erkeklerin kıvrımlarla dolu bir vücudu ve kenarlarla dolu bir kişiliği sevdiğini

söylediğiniz için teşekkür ederim.

On yılı aşkın bir süredir benim babam, kardeşim ve en iyi arkadaşım oldunuz ve en az yetmiş yıl daha yanımda olacağınızı bildiğim için gelecekten asla korkmuyorum.

Armie, benim sevgi süngerim, sen araba kullanırken arabada, sen yemek yaparken mutfakta ve sen uyumaya çalışırken geceleri yatakta yazmama katlandığın için teşekkür ederim. Son altı ayı neredeyse 7/24 seninle geçirdim ve başka birinin bana bu kadar uzun süre katlanabileceğini hayal bile edemezdim. Senin dostluğun geceleri başımı yasladığım yastık, omurgamdaki güç ve rüyalarımın yelkenlerindeki konveksiyon.

Ve son olarak, ama asla en az değil, Hayatımın Aşkına. Aşk hikayelerimin her biri, hayatımızın son on yılında bana verdiğin sevginin yanında sönük kalıyor. Beni sevdiğin ve yaşadığımız her şeyde bana destek olduğun için teşekkür ederim. Söz veriyorum, seni takdir etmekten asla vazgeçmeyeceğim.

About giana darling

Giana Darling, aşk ve romantizmin tabu ve endişeli yanları konusunda uzmanlaşmış Kanadalı bir romantizm yazarıdır. Şu anda en iyi arkadaşı, aşırı doldurulmuş bir bavul ve mümkün olduğunca çok Fransız, İtalyan ve Yunan yemeği yeme ve içme misyonuyla Avrupa'yı geziyor. Beyaz kumsallarda uzanırken, verandalarda sangria içerken ve villalarda uyurken, Cosima Lombardi'nin 2018 yazında çıkacak olan karanlık romanı The Enslaved Duet üzerinde çalışıyor!

Giana Yazarına Ait Diğer Kitaplar

İlişki (Günahın Evrimi #1) Sır (Günahın Evrimi #2)
The Consequence (The Evolution Of Sin #3)
Günahın Evrimi Üçlemesi Kutu Seti
Yolsuzluk Dersleri (Düşmüş Adamlar Serisi #1)

Çok yakında:

Enthralled (The Enslaved Duet, Kitap 1)
Enamored (The Enslaved Duet, Kitap 2)
İyi Kötü Gitti (Düşmüş Adamlar Serisi, 3. Kitap)

Okuyucu Grubuma Katılın

Beni Twitter'da takip

edin Beni Facebook'ta

beğenin

Bloguma abone olun:
gianadarling.com

Beni Pinterest'te takip edin

Beni Goodreads'te takip

edin

Beni Book + Main Bites'te takip edin

Haber Bülteni

IG